virtual-project.eu

BRAD MELTZER

CERCUL CAVALERILOR

BRAD MELTZER

Seria: BEECHER WHITE

Volumul 2

CERCUL CAVALERILOR

Original: *The Fifth Assassin* (2012)

Traducerea:
GRAAL SOFT SRL

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2015

Mulţumiri

Asta iubesc eu să fac: să mă aşez la masa de scris, să mă holbez la ecranul gol şi să îmi încep conversaţia cu prietenii mei imaginari. Dar, oricâte cărţi aş scrie, acesta este unul dintre puţinele lucruri de care sunt sigur: prietenii imaginari sunt, într-adevăr, vitali, dar când vine vorba efectiv despre scrierea acelor cărţi, prietenii mei reali şi familia, inclusiv tu, dragă cititorule, sunteţi cei care fac totul posibil. Aşa că mari mulţumiri următorilor: primei mele iubiri şi primei mele doamne, Cori, care m-a făcut să depun tot efortul în unul dintre cei mai grei ani din viaţa mea. Iubirea mea pentru ea este fără margini. Jonas, Lila şi Theo sunt cele mai mari binecuvântări ale mele. Ca să citez un prieten drag: „Nimic din viaţă nu se ridică la nivelul aşteptărilor... cu excepţia experienţei de părinte". Mai ales părintele acestor copii. Îi iubesc din tot sufletul. Jill Kneerim, prietenul şi agentul care m-a acceptat la douăzeci şi patru de ani şi care a fost cu mine de atunci; Hope Denekamp, Caroline Zimmerman, Ike Williams şi toţi prietenii noştri de la Kneerim & Williams Agency.

Un alt lucru de care sunt sigur: odată cu moartea părinţilor mei, cartea aceasta nu avea cum să fie despre altceva decât despre maturizare. Aşa că vreau să îi mulţumesc persoanei care a crescut alături de mine: sora mea, Bari, care îmi aminteşte de toate lucrurile nebune şi minunate pe care le-am învăţat de la părinţii noştri. Şi lui Bobby, Ami, Adam, Gilda şi Will, pentru că au fost alături de noi.

Dintre toţi cei menţionaţi, o persoană merită atenţie specială: Noah Kuttler. Noah complotează împreună cu mine, unelteşte, se ceartă cu mine şi îşi petrece aproape fiecare moment liber provocându-mă să devin scriitorul care mi-aş dori să devin.Îţi mulţumesc, prietene, pentru că mă împingi mereu şi pentru că nu mă dezamăgeşti niciodată, intelectual sau personal. Ethan Kline a fost alături de mine încă de când am utilizat xeroxul de la serviciu pentru a face cópii la *The Tenth Justice.* El, împreună cu Dale Flam, Matt Kutder, Chris Weiss şi Judd Winick sunt cititorii esenţiali care îmi iau schiţele iniţiale şi mă ajută să găsesc cartea adevărată.

Când vine vorba despre partea de documentare despre preşedinţi şi asasinii lor, le datorez mulţumiri următorilor: în primul rând, preşedintelui George H.W. Bush, care a fost binevoitor şi mi-a răspuns la toate întrebările, chiar şi la cele mai macabre dintre ele. Mulţumiri speciale chiar omului însuşi – George Washington – pentru că m-a inspirat atât de mult în scrierea acestei cărţi. Arhivistul Statelor Unite, David S. Ferreiro, este una dintre cele mai de treabă şi primitoare gazde. De asemenea, de la Arhivele Naţionale,

care ar trebui vizitate de toată lumea, Paul Brachfeld, Susan Cooper, Matt Fulgham, Miriam Kleiman şi Trevor Plante din nou pentru că m-au ajutat să îl scot la suprafaţă pe Beecher-ul meu interior. I-am deranjat, din nou şi din nou, şi nu s-au plâns niciodată. Cel mai bun rezultat este prietenia noastră. Mulţumiri speciale lui Michael Guidry, care îi protejează pe atât de mulţi oameni şi pentru care am un mare respect; Brian White şi toţi prietenii mei de la Celula Roşie a Departamentului Siguranţei Naţionale, pentru că m-au ajutat să duc această idee mai departe, şi lui Eljay Bowron, Jim Mackin, Max Milien, Robert Pearce şi Larry Sheafe, pentru că m-au făcut să respect şi mai mult Serviciul Secret.

Mulţumiri speciale lui Michael Rhode şi angajaţilor de la Muzeul Naţional al Sănătăţii şi Medicinei pentru că m-au ajutat să ţin în mâini oasele vechi ale lui John Wilkes Booth; John Nolan, John Piper şi John Ryan, pentru că m-au ajutat să cunosc maestrul intrărilor prin efracţie din mine; Alan Brown, a cărui onestitate m-a făcut să văd cum este viaţa într-un scaun cu rotile; Hayden Bryan şi înaltului Paroh Dean Snyder, care m-au invitat în bisericile lor; Ron Decker şi Companiei Americane de Cărţi de Joc, care m-au făcut să privesc cărţile din multe puncte noi de vedere; Bob Gourley, Bob Flores, Roy Judelson, Marc Marlin, Adam Meyers, Adam Mikrut şi Jeff Phelan au fost cei mai buni experţi tehnici; Patrick Canavan, Jogues Prandoni, Richard Warsh şi Steve Baron pentru detaliile de la St. Elizabeth; confidenţilor mei, Dean Alban şi Arturo de Hoy, pentru cunoştinţele lor istorice grozave; primei mele profesoare de istorie, Ellen Sherman; şi restului apropiaţilor mei, pe care îi bat la cap cu ocazia fiecărei cărţi: rabinul Steven M. Glazer, Jo Ayn Glanzer, Jason Sherry, Mark Dimunation, dr. Lee Benjamin, dr. David Sandberg, Marie Grundbeck, Nick Marell şi Brad Desnoyer; mulţumiri speciale celor care se află sub protecţia anonimatului, care mi-au oferit informaţii despre Camp David. La cercetarea Arhivei au contribuit şi Kimberly Gentile, Richard „Chip" Sandage, Morgan Zinsmeister, memoria lui John E. Taylor şi toţi arhiviştii care mi-au trimis informaţii grozave. Cărţile *The Manner of Man That Kills* de L. Vernon Briggs; *Stalking, Threatening, and Attacking Public Figures,* editat de Meloy, Sheridan şi Hoffmann; *Murdering McKinley* de Eric Rauchway; *The Trial of the Assassin Guiteau* de Charles E. Rosenberg; *Assassination Vacation* de Sarah Vowell; *A History of Playing Cards* de Catherine Perry Hargrave; şi favorita mea, *Manhunt* de James L. Swanson, au fost vitale în acest proces. Da, personajul Grace este un omagiu adus adevăratei Grace Hopper. În sfârşit, Anne Twomey, Farris Rookstool III, Jeff A. Benner, Paul Bardunias şi Laura Simo, împreună cu ceilalţi oameni grozavi de la Mount Vernon, care mi-au oferit părerea lor despre atâtea detalii diferite; familia noastră de la *Decoded* şi de la

HISTORY, inclusiv Nancy Dubuc, Dirk Hoogstra şi Russ McCarroll, pentru că mi-au oferit şansa vieţii mele; Rob Weisbach, pentru că a fost primul care a spus da; şi, desigur, familiei şi prietenilor mei, ale căror nume, ca întotdeauna, se regăsesc în aceste pagini.

Vreau, de asemenea, să mulţumesc tuturor celor de la Grand Central Publishing: David Young, Emi Battaglia, Matthew Ballast, Sonya Cheuse, Martha Otis, Bruce Paonessa, Karen Torres, Lindsey Rose, Caidin Mulrooney-Lyski, Evan Boorsty, cea mai de treabă şi muncitoare echipă de vânzări din show business, Bob Castillo, Mari Okuda, Thomas Wadey şi tuturor prietenilor mei dragi de acolo, care şi-au petrecut atât de mult din vieţile lor schimbând-o pe a mea. Am mai spus-o, dar o repet: ei sunt motivul adevărat pentru care această carte se află în mâinile dumneavoastră. Mulţumiri speciale lui Mitch Hoffman, care mă ajută să pun cele mai grele întrebări, şi care este ca un membru al familiei. În sfârşit, vreau să îi mulţumesc lui Jamie Raab. În activitatea editorială a zilelor noastre, este atât de uşor să faci acelaşi lucru, din nou şi dinnou. Dar Jamie nu o face. Continuă să poarte cea mai importantă bătălie: lupta pentru ceea ce iubeşte. Îi datorez atât de multe. Îţi mulţumesc, Jamie, pentru încrederea ta.

PROLOG

Washington, D.C.

Unele înmormântări sunt pline de întrebări. Altele, de răspunsuri. Aceasta era plină de secrete.

Înmormântarea a fost programată la 9 dimineaţa, dar începea cu întârziere. Şi toţi cei prezenţi ştiau de ce.

Mişcându-se neliniştiţi printre stranele bisericii, peste două sute de oameni în doliu mimau nonşalanţa, dar continuau să arunce priviri spre uşa bisericii.

Nu se uitau după sicriu. Sicriul din lemn întunecat, în care se afla doctorul Stewart Palmiotti, fusese deja dus în partea din faţă a bisericii, lângă amvon. Nu se uitau nici după familia lui Palmiotti. Fosta lui soţie, care îi făcuse atâtea necazuri, şi Lydia, iubita lui care îi adusese atâta fericire, se aflau pe rândul din faţă, în părţi opuse. Rude, prieteni şi colegi de muncă umpleau restul bisericii. O înmormântare ca oricare alta.

Un singur lucru era diferit faţă de toate celelalte înmormântări: toţi cei prezenţi fuseseră obligaţi să treacă prin dreptul unui detector de metale, înainte să intre în biserică.

Se aflau în Washington, D.C. Toţi ştiau ce înseamnă asta.

Însemna că şi *el* avea să vină. Singurul care conta cu adevărat.

Preşedintele Statelor Unite ale Americii.

Desigur, membrii Serviciilor Secrete aşteptaseră ca toţi participanţii să se aşeze pe locurile lor. Apoi, fără vreun avertisment prealabil, uşile din spate se închiseră, apoi se deschiseră din nou.

— Discursul dumneavoastră, domnule, şopti unul dintre asistenţi, înmânându-i dosarul în care se aflau câteva hârtii.

Apucând dosarul, iritat că asistentul făcuse gestul în văzul tuturor celor prezenţi, preşedintele înaintă spre partea din faţă a bisericii, în timp ce toate capetele se întoarseră spre el. De obicei, când intra într-o cameră, i se cânta *Hail to the Chief*[1]*.* Dar acum încăperea era cufundată în tăcere.

[1] Imnul prezidenţial oficial al Statelor Unite; compoziţia datează din 1812 şi este intonată la apariţiile publice ale preşedintelui Statelor Unite. Asocierea s-a făcut în 1815, când *Hail to the Chief* a fost intonat în onoarea lui George Washington (n. red.).

Cu maxilarul încordat şi cu faimoşii lui ochi cenuşii privind drept în faţă, preşedintele Orson Wallace păşi de unul singur pe culoar, de parcă ar fi fost unicul participant la o nuntă.

Era obişnuit ca oamenii să se holbeze la el. Făcea parte din slujba lui. Dar, înaintând pe culoar, nici măcar cel mai puternic bărbat din lume n-ar fi fost pregătit pentru senzaţia copleşitoare care îl cuprinse. Realitatea momentului îl făcea să se simtă neliniştit. Era înmormântarea celui mai bun prieten al lui.

Una este să se holbeze la tine nişte străini. Dar o încăpere plină de rude şi de prieteni, oameni obişnuiţi să îi spună preşedintelui pe numele mic, era cu totul altceva.

Crescuţi în Ohio, Palmiotti şi Wallace fuseseră mereu împreună, în şcoala primară, la liceu şi apoi la Universitatea Michigan. Când Wallace fusese ales guvernator, Palmiotti îl urmase. Chiar şi în seara aceea despre care apoi nu mai vorbiseră niciodată. Când Wallace ajunsese la Casa Albă, cineva îi spusese că în momentul în care George H.W. Bush fusese ales preşedinte, îşi numise un prieten apropiat ca doctor al Casei Albe, înţelegând că, uneori, cel mai bun medicament era, pur şi simplu, să ai alături pe cineva cu care să vorbeşti. Mai ales cineva care te cunoaşte bine. Şi care îţi ştie secretele.

Preşedintelui îi surâsese ideea. În ziua învestiturii sale, doctorul Stewart Palmiotti era numit şef al Departamentului Medical al Casei Albe şi instalat într-un birou aflat chiar lângă Aripa de Vest.

— Toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru el... Ştii că te-a iubit, îi şopti iubita lui Palmiotti, Lydia, când ajunse, într-un final, în primul rând.

Vocea ei... corpul... totul se cutremură când se ridică din scaun şi îl îmbrăţişă pe Wallace.

O strânse în braţe, apoi, în tăcere, preşedintele înaintă încet spre capătul primului rând, prefăcându-se că nu o vede pe profesoara lor de istorie din clasa a douăsprezecea.

Dar adevărata durere a preşedintelui nu venea din faptul că vedea alţi prieteni vechi în încăpere. Venea din admiterea faptului că el era cel responsabil pentru tot ce se întâmpla.

Era adevărat, nu el apăsase pe trăgaci. Dar preşedintele era cel care îl trimisese pe Palmiotti după Beecher, arhivistul.

Beecher era cel care aflase ce făcuseră preşedintele şi Palmiotti în cea mai întunecată noapte a vieţii lor, în timpul colegiului, cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Beecher era cel care descoperise cum zdrobiseră faţa unui bărbat din oraşul lor natal cu ajutorul unei bâte de baseball şi al unor chei de maşină. Şi tot el aflase că Palmiotti şi viitorul preşedinte, împreună cu sora lui Wallace, îi spulberaseră orbita bărbatului, îi făcuseră găuri în faţă şi,

astfel, bucăţi din craniu îi ajunseseră la creier, provocându-i leziuni cerebrale ireversibile.

Cel mai rău lucru era că Beecher, şi grupul pentru care lucra, nu avea să renunţe niciodată... nu avea să se oprească din cercetări... nu înainte de a reuşi să dovedească ce se întâmplase în acea seară, cu ani în urmă.

Beecher şi aşa-numitul Culper Ring.

Ei erau cei care puteau într-adevăr să îl răneasc – cei care le ştiau secretul. Dar acela nu era singurul secret păstrat de şeful statului.

Aşezându-se în capătul stranei, preşedintele Statelor Unite ale Americii privi sicriul celui mai bun prieten al său.

Aproape la comandă, telefonul începu să îi vibreze în buzunar. Privind spre el, preşedintele Wallace îl scoase suficient din buzunar cât să poată citi mesajul primit.

„Care este atmosfera la înmormântarea mea?" îl întreba doctorul Stewart Palmiotti.

PARTEA I: PRIMUL ASASINAT

„Ce va crede domnişoara Harris dacă te strâng aşa de tare?" întrebă Mary Lincoln, apucând mâna soţului ei.

„Nu va crede nimic deosebit", răspunse Abraham Lincoln.

Acestea au fost ultimele cuvinte spuse de Lincoln înainte ca John Wilkes Booth să îl împuşte în cap.

1.

Astăzi
Washington, D.C.

Cavalerul îşi cunoştea trecutul. Şi îşi ştia destinul. De fapt, nimeni nu le studiase cu o atenţie mai mare decât el.

Învârtind o bomboană de zahăr ars în gură, apăsă pe trăgaci exact la ora 10:11 p.m.

Pistolul – o armă antică – lansă în aer un norişor de fum albastru-gri, împroşcând cu sânge şi bucăţi de carne stranele de lemn ale bisericii St. John, clădirea istorică aflată vizavi de Casa Albă.

— M-ai împuşcat... exclamă parohul, apucându-se de umăr şi simţindu-şi clavicula zdrobită – în timp ce se retrăgea din faţa atacatorului, căzând apoi pe culoar.

Sângele şiroia. Dar pistolul Cavalerului nu lansase o lovitură letală. În ultimul moment, parohul, care condusese biserica St. John de mai bine de un deceniu, se mişcase.

Cavalerul rămase neclintit, aşteptând ca bărbatul să se prăbuşească. Masca rigidă din ghips pe care o purta, îl asigura că victima sa nu-i putea vedea bine faţa. Dar parohul avea în continuare forţă.

Strecurând pistolul înapoi în buzunar, Cavalerul înaintă calm, aproape vesel, pe culoar, spre altarul bogat împodobit.

— Ajutor! Cineva... vă rog! Să mă ajute cineva! icni parohul, un bărbat în vârstă de şaizeci de ani, cu obraji roşii, încercând să fugă, privind peste umăr la figura albă, nemişcată, ca o mască mortuară, ce venea după el.

Exista un motiv pentru care Cavalerul alesese o biserică, mai ales pe aceasta, care se numea Biserica Preşedinţilor, pentru că fiecare preşedinte, de la James Madison încoace, se rugase acolo.

Exista un motiv şi pentru tatuajul pe care şi-l făcuse singur pe pielea dintre police şi arătător. Îl terminase în seara precedentă, folosind cerneală albă care nu putea fi observată cu ochiul liber. Avusese nevoie de cinci ace, pe care le strânsese la un loc, înmuindu-le în cerneală, şi de patru ore în total, ore în care îşi înţepase pielea din nou şi din nou, oprindu-se pentru a şterge sângele.

Singura pauză o făcuse chiar după ce terminase prima parte – iniţialele. Apoi, din buzunar scosese un pachet îngălbenit de cărţi de joc, trecând de inimă roşie, treflă şi caro şi oprindu-se la... pică.

În dicţionar, pica era definită ca fiind o lopată. Dar când cele patru culori fuseseră introduse cu secole în urmă, fiecare avusese propria semnificaţie ascunsă. Pica nu era o unealtă de săpat. Era vârful unei lănci.

Arma unui cavaler.

— Am nevoie de ajutor! Vă rog... oricine! urlă parohul, împleticindu-se şi virând brusc la dreapta prin uşile duble, îndreptându-se pe culoarul lung spre ieşirea din biserică.

Cavalerul nu mări ritmul, urmând coridorul curbat ce ducea spre birourile bisericii. Respiraţia îi era uniformă, în spatele măştii albe de ghips.

În faţa lui, după colţ, auzi sunetul slab al unui celular. Parohul încerca să sune la 911.

Dar, la fel ca eroul lui, care făcuse acest lucru cu mult timp în urmă, Cavalerul nu lăsase nimic la întâmplare. Dispozitivul din plastic gri din buzunarul lui era de mărimea unui celular şi putea bruia orice semnal pe o rază de cincizeci de metri. Emiţătoarele de bruiaj erau ilegale în Statele Unite. Dar costau mai puţin de 200 de dolari pe un site din Marea Britanie.

De după colţ, unde începeau birourile bisericii, se auzi o bufnitură înfundată făcută de un umăr care lovea o suprafaţă de lemn: parohul tocmai realiza că mânerul uşii fusese îndepărtat. Apoi, zgomotul asurzitor al unei uşi trântite. Parohul se ascundea acum într-unul dintre birouri.

În depărtare, zgomotul încă slab al sirenelor de poliţie devenea tot mai puternic. Parohul nu avea cum să sune la 911, dar, chiar dacă ar fi făcut-o, labirintul în care se afla avea numai culoare înfundate pentru el.

Privind la dreapta, apoi la stânga, Cavalerul verifică saloanele străvechi pe care biserica le folosea pentru întrunirile Alcoolicilor Anonimi şi pentru

„Seara întâlnirilor”, organizată pentru enoriaşii singuri din zonă. Acea parte a clădirii, numită Casa Parohială, era aproape la fel de veche ca biserica însăşi, dar nu la fel de bine întreţinută. Pe acel palier, toate uşile înalte din lemn de cireş erau deschise. Cu excepţia uneia.

Întorcând mânerul oval de alamă, Cavalerul deschise uşa. Zgomotul sirenelor devenea tot mai puternic. În colţul îndepărtat, lângă bibliotecă, parohul plângea, încercând în continuare să deschidă unicul geam al încăperii, pe care Cavalerul îl bătuse în cuie cu câteva ore mai devreme.

Apropiindu-se, Cavalerul trecu pe lângă o vitrină de sticlă, fără să îşi întoarcă privirea spre superba colecţie de cincizeci de cruci antice, aşezate pe catifea roşie.

— Nu poţi să faci asta! Dumnezeu nu te va ierta! imploră parohul.

Cavalerul păşi spre el, apucându-l de umărul zdrobit. Sub mască, învârtea cu limba o bomboană de zahăr ars. De la curea scoase un cuţit.

Pe o parte a lamei erau inscripţionate cu acid cuvintele „Ţara celor liberi/Patria celor curajoşi”, în timp ce pe cealaltă parte se putea citi „Libertate/Independenţă”. Exact ca acela purtat de eroul lui, cu mai mult de un secol în urmă.

Inspirând o ultimă dată, ceea ce îi dădu o senzaţie de imponderabilitate, prinse bomboana în menghina dinţilor lui stricaţi.

— De ce? De ce faci asta? imploră parohul, în timp ce sirenele deveneau asurzitoare.

— Nu este evident?

Cavalerul îşi ridică cuţitul şi îl înfipse direct în gâtul bărbatului. Bomboana de zahăr ars se rupse în jumătate.

— Mă pregătesc pentru preşedintele Statelor Unite.

2.

Există poveşti neştiute de nimeni. Poveşti ascunse.

Iubesc acele poveşti. Şi, întrucât lucrez la Arhivele Naţionale, mă ocup efectiv cu găsirea acelor poveşti. Dar la 7:30 dimineaţa, când uşile de la lift se deschid şi cercetez holul cufundat în linişte, încep să îmi dau seama că unele dintre ele sunt chiar mai bine ascunse decât aş fi crezut.

— Nimic? întreabă Tot, aşteptându-mă lângă biroul nostru.

După felul în care îşi învârte degetul prin barba vâlvoi, îmi dau seama că ştie deja răspunsul la întrebare.

— Şi chiar mai puţin, îi confirm eu, ţinând un dosar în mâinile înmănuşate şi verificând din nou că suntem singuri.

Aristotle „Tot" Westman este mentorul meu aici, la Arhive, şi cel care m-a învăţat că cei mai buni arhivişti sunt aceia care nu se opresc niciodată din căutat. La şaptezeci şi doi de ani, a avut parte de destulă practică.

Tot el este cel care m-a invitat să intru în Culper Ring.

Gruparea a fost fondată de însuşi George Washington.

Ştiu. Şi eu am avut aceeaşi reacţie. Dar da, acel George Washington.

Acum două sute de ani, în timpul Războiului de Independenţă, Washington şi-a înfiinţat propria reţea de spioni. Aceştia nu numai că l-au ajutat să câştige războiul, dar au ajutat apoi şi la protejarea preşedinţiei. Culper Ring există şi astăzi, iar acum fac şi eu parte din ea.

— Beecher, ştiai din start că nu are să ne fie uşor.

— Nu am cerut să fie uşor, speram să fie măcar posibil. Dar se pare că nu e nimic de găsit.

— Mereu există ceva de găsit. Îţi promit asta.

— Mda, asta îmi promiţi de vreo două luni, răspund eu, referindu-mă la momentul în care eu şi Tot am început să venim la 7 dimineaţa, înaintea tuturor celorlalţi arhivişti, căutând însecret prin toate dosarele prezidenţiale pe care le putem găsi.

— Şi la ce te aşteptai? Să cauţi la litera M şi să găseşti tot ce vrei despre Preşedinţi Malefici? mă înţeapă Tot.

— De fapt, Preşedinţi Malefici ar fi la litera P.

— Nu şi dacă este vorba de prenumele lor. Deşi depinde şi de înregistrarea grupului, mă lămureşte Tot, sperând că gluma răsuflată va mai calma atmosfera.

Dar nu este aşa.

— Ideea e, Beecher, că am găsit ce a fost mai greu de găsit. Ştim ce au făcut Wallace şi Palmiotti; ştim cum au făcut-o; iar când auterminat cu bâta de baseball şi cheile ascuţite ca lama, ştim şi că l-au băgat pe tânăr în comă şi l-au lăsat să moară. Acum trebuie doar să dovedim asta. Şi cred că ar trebui să mărim puţin ritmul de lucru.

Zicând acestea, Tot îşi trece degetele de-a lungul filamentelor metalice ale cravatei subţiri, despre care nu îşi dă seama că este la fel de demodată ca magazinul din Scottsdale de unde a cumpărat-o în 1994. Problema este că îl cunosc pe Tot. Şi îi cunosc acest ton.

— De ce ai spus că trebuie să mărim ritmul? îl întreb.

La început, Tot nu spune nimic, verificând din nou holul.

— Tot, dacă ai aflat ceva...

— Unul dintre băieţii noştri, începe el, folosindu-se de fraza pe care o rezervă momentelor când vorbeşte despre ceilalţi membri ai Culper Ring. Unul dintre ei a vorbit cu cineva de la Serviciul Secret, întrebându-l ce se ştie despre tine. Şi ştii ce a spus agentul? Nimic. Niciun sunet. Ştii ce înseamnă asta, Beecher?

— Înseamnă că îşi fac griji în privinţa mea.

— Nu. Înseamnă că preşedintele ştie deja cum se va termina întreaga afacere. Acum nu face decât să lucreze la alibi.

Lăsând un moment pentru ca spusele lui să fie pe deplin înţelese, Tot mai verifică o dată holul. Îmi spun că dovada se află în continuare la arhive... undeva... în vreun dosar. Nu este tocmai un car cu fân.

În Arhivele Naţionale sunt depozitate cele mai importante documente ale guvernului Statelor Unite, de la Declaraţia de Independenţă, în original, la pălăria cu compartiment special pentru pilule a lui Jackie Kennedy... de la discursul original „Imperiul Răului", al lui Reagan, la hărţile de urmărire de care ne-am folosit ca să îl prindem pe bin Laden. Peste zece miliarde de pagini, depozităm şi catalogăm fiecare dosar, înregistrare sau raport esenţial produs de guvern.

Aşa cum spunem mereu, asta înseamnă că suntem o clădire plină de secrete – mai ales pentru preşedinţii în funcţie, întrucât avem totul, de la carnetele lor de note din clasele primare la albumul de la terminarea liceului, la vechi rapoarte medicale, cel puţin în teorie, care chiar ar putea să demonstreze ce a făcut preşedintele Wallace în acea noapte de acum douăzeci şi şase de ani.

— Te-ai gândit să îi comanzi însemnările din ziua maratonului? întreabă Tot.

— Am făcut-o deja. Au sosit de dimineaţă.

De două luni, am sortat fiecare piesă de puzzle din antecedentele medicale ale preşedintelui Wallace, din vremea colegiului, când era în ROTC[2], de la examenul fizic la care a fost supus la naşterea fiicei lui, când şi-a făcut prima asigurare, până la radiografiile făcute atunci când era guvernator şi a participat la Maratonul Marinei, în ciuda unei accidentări la picior. Acea fractură este cea care l-a adus pe Wallace în atenţia naţiunii ca un politician care nu renunţă niciodată. Noi speram ca ea să ne aducă ceva şi mai bun. Dar, ca toate celelalte documente medicale ce îl privesc pe preşedinte, nu a produs niciun rezultat.

— Nu poate să le ascundă pe toate, Beecher.

[2]Reserve Officer's Training Corps, program de pregătire a ofiţerilor armatei americane, fondat în 1862 prin Legea Morrill (n. red.).

— Spune asta înregistrărilor medicale ale lui FDR[3], răspund eu.

Tot nu mă contrazice. În 1945, la patruzeci şi opt de ore după moartea lui Franklin Delano Roosevelt, dosarele lui medicale au fost furate şi distruse. Nimeni nu le-a găsit de atunci.

— Deci, dacă radiografiile de la maraton sunt o pistă falsă, ce ai acolo? întreabă Tot, arătând spre dosarul pe care îl ţin în continuare în mână.

— Doar ceva scos din arhivele Războiului Civil. O scrisoare de la fiul lui Abraham Lincoln, în care vorbeşte despre anii petrecuţi la Casa Albă.

Tot ştie că atunci când sunt emoţionat îmi place să citesc lucruri istorice mai vechi. Dar ştie şi că nimic nu mă emoţionează mai tareca istoria cea mai complexă dintre toate: istoria familială.

— A sunat mama ta cât erai acolo, nu-i aşa? întreabă Tot.

Dau din cap. După operaţia la inimă a mamei, i-am cerut să mă sune în fiecare dimineaţă, ca să ştiu că este în regulă. Tata a murit când aveam trei ani. Doar mama mi-a mai rămas. Dar, ca întotdeauna, nu mama mă sunase. Ci sora mea, Sharon, care locuieşte acolo şi are grijă de ea. La fiecare două săptămâni, trimit o parte a salariului meu acasă, dar Sharon este cea care face toată treaba.

— Mama ta este bine? întreabă Tot.

— Ca întotdeauna.

— Atunci este timpul să ne concentrăm pe problema în legătură cu care chiar putem să facem ceva, zice Tot, făcând semn spre uşa principală a biroului nostru şi amintindu-mi că, orice ar plănui preşedintele Wallace, problemele serioase de acolo vor veni. Dar, când intrăm şi observ doi bărbaţi în costum lângă biroul meu, încep să cred că preşedintele este mai avansat în planul lui decât am crezut.

— Beecher White? întreabă cel mai înalt dintre cei doi, deşi, din felul în care mă priveşte cu ochii lui întunecaţi, îmi dau seama că ştie deja răspunsul.

Are o faţă îngustă; partenerul lui, una lată, pe care încearcă să o echilibreze printr-un barbişon atent aranjat. Niciunul dintre ei nu pare fericit. Sau prietenos.

— Eu sunt, eu sunt Beecher. Iar voi cine sunteţi? întreb, dar niciunul nu răspunde.

În timp ce Tot şchioapătă şi se ascunde în spatele propriului birou, observ că amândoi vizitatorii mei poartă butoni de aur cu o cunoscută stea în cinci colturi. Serviciul Secret.

---

[3]Franklin Delano Roosevelt, cel de-al 32-lea preşedinte al Statelor Unite ale Americii, activ în funcţie între 1933-1945 (n. red.).

Privesc spre Tot, care bănuieşte şi el acelaşi lucru.

— Vă deranjează să răspundeţi la câteva întrebări? întreabă agentul cu faţa ascuţită, arătându-mi legitimaţia, pe care scrie Edward Harris.

Înainte să pot răspunde, adaugă:

— Sunteţi mereu la serviciu aşa de devreme, domnule White?

N-am nicio idee care este capcana, dar deja o simt strângându-se în jurul meu. Ultima oară când l-am văzut pe preşedintele Wallace i-am spus că voi face tot ce îmi stă în puteri să găsesc dovezi pentru a demonstra cele făcute de el şi de prietenul lui mort, Palmiotti. La rândul lui, cel mai puternic bărbat din lume s-a aplecat peste biroul lui de mahon din Aripa de Vest şi mi-a spus, de parcă ar fi fost un fapt absolut incontestabil, că mă va şterge personal din existenţă. Aşa că, atunci când doi agenţi ai Serviciului Secret îmi pun întrebări la opt dimineaţa ştiu că, orice ar vrea, o să dau de belele.

— Îmi place să mă trezesc la şapte, îi spun agentului, deşi, după privirea lui, ştia deja asta.

Trec în revistă, în gând, fiecare angajat sau paznic de jos care m-a văzut umblând prin dosarele prezidenţiale şi care ar fi putut să le vândă pontul.

— Nu mi-am dat seama că este o problemă dacă vin mai devreme la serviciu.

— Nicio problemă, răspunde agentul Harris fără emoţie. Şi acasă la ce oră ajungeţi de obicei? Mai precis, la ce oră aţi ajuns acasă aseară?

— Puţin după opt, răspund. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Tot. El m-a condus acasă.

Rămas în continuare lângă uşă, cu nepreţuita scrisoare a lui Robert Todd Lincoln în mână, fac semn spre biroul lui Tot.

— Înţeleg. Tot v-a condus acasă. Asta înseamnă că nu ştie unde aţi fost între orele opt seara şi şase dimineaţa, corect? întreabă agentul cu barbişon, deşi nu mai sună a întrebare.

Pentru prima oară observ că niciunul din ei nu poartă microfoanele sau căştile pe care le vezi la agenţii Serviciului Secret din jurul preşedintelui. Nu se ocupă de protecţie, deci. Sunt investigatori. Totuşi, misiunea Serviciului Secret este aceea de a-l proteja pe preşedinte. În Culper Ring, protejăm preşedinţia. Nu este o diferenţă tocmai minoră.

— Ai mai fost cu cineva noaptea trecută, Beecher? intervine agentul Harris.

Din biroul lui, Tot îmi aruncă o privire. Capcana este pe punctul de a se închide.

— Şi porţi mereu mănuşi la serviciu? adaugă agentul Harris, arătând spre mănuşile albe de bumbac.

— Doar când manevrez documente foarte vechi, zic eu, deschizând dosarul şi arătându-le hârtia maro a scrisorii lui Robert Todd Lincoln, aflată încă în mâinile mele. Dacă nu vă deranjează...

Se îndepărtează de biroul meu, dar nu la o distanţă mare.

Băgând înapoi în dosar scrisoarea lui Lincoln şi aşezând-o apoi cu atenţie pe birou, observ înclinaţia ciudată a tastaturii şi cum unul dintre teancurile mele de hârtie pare dat într-o parte. Mi-au verificat deja lucrurile.

— Şi iei mănuşile acasă cu tine? întreabă agentul Harris.

— Îmi pare rău, zic eu, dar mă acuzaţi de ceva?

Cei doi schimbă o privire.

— Beecher, ştii ceva despre o persoană numită Ozzie Andrews? întreabă agentul Harris într-un final.

— Cine?

— Spune-mi doar dacă îl cunoşti. Ozzie Andrews.

— Cu un nume atât de năstruşnic ca Ozzie, aş fi ţinut minte dacă l-aş fi cunoscut.

— Deci, nu l-ai cunoscut niciodată? Nu i-ai auzit numele?

— Ce vreţi, de fapt, să mă întrebaţi?

— S-a găsit un cadavru, spune agentul Harris. Un pastor de la o biserică din centru a fost ucis azi-noapte în jurul orei 10. I s-a tăiat gâtul.

— Este îngrozitor!

— Aşa este. Din fericire pentru noi, chiar când poliţia a ajuns acolo, a reuşit să îl şi înhaţe pe suspect. Îl cheamă Ozzie. Ieşea prin spatele bisericii, chiar după crimă. Şi, când i-au căutat prin buzunare, au găsit numele şi numărul tău de telefon în portofelul lui.

— Ce? Este ridicol!

— Deci, nu ştii nimic despre această crimă?

— Bineînţeles că nu!

Urmă o pauză lungă.

— Beecher, cum ai descrie părerea ta despre preşedintele Orson Wallace? zice agentul Harris, spărgând tăcerea.

— Poftim?

— Nu te întrebam despre părerile tale politice. Doar că, având în vedere apropierea bisericii St. John de Casa Albă... înţelegi. Trebuie să te întrebăm.

Mă întorc spre Tot, care nu mai are nici el bănuieli; ştim amândoi exact despre ce este vorba. Cu două luni în urmă, când preşedintele îşi îngropase cel mai bun prieten, jurase să mă îngroape şi pe mine. Credeam că atacul avea să vină în mijlocul nopţii din partea unei persoane cu faţa acoperită de o cagulă. Dar uitasem cu cine am de a face. Tot tocmai spunea că preşedintele mi-a fixat deja o ţintă pe frunte şi apoi, dintr-odată, apar doi

tipi de la ServiciulSecret? Aceasta era răzbunarea reală a lui Wallace: să mă implice într-o crimă, să trimită Serviciul după mine şi să îşi ţină mâinile curate în timp ce eu sunt dus la închisoare?

— Unde se află acest Ozzie acum? întreb eu. Aş vrea să aflu cine este.

— Îmi pare rău. Nu îmi dădusem seama că suspecţii au dreptul la cereri.

— Deci, acum sunt suspect? În regulă, atunci puneţi-mă faţă în faţă cu acuzatorul meu. Se află în continuare la închisoare?

Pentru întâia oară, ambii agenţi rămân tăcuţi.

— Ce, să nu-mi spuneţi că l-aţi lăsat să plece? întreb eu.

Din nou, tăcere.

— Deci, aţi găsit suspectul crimei şi l-aţi eliberat deja? Şi acum credeţi că puteţi să veniţi aici şi să daţi vina pe mine? Îmi pare rău, dar dacă nu aţi venit să mă arestaţi, nu mai avem ce discuta.

— Poţi să mai răspunzi la o ultimă...?

— Am terminat. La revedere, zic eu, făcându-le semn spre uşă.

Timp de treizeci de secunde rămân nemişcaţi, ca să mă facă să înţeleg clar faptul că este alegerea lor să plece, şi nu a mea.

Când uşile se închid după ei, îl aud pe Tot şoptind în spatele meu:

— Eşti cel mai tare, Mac. Apreciez ce ai făcut, spune de la biroul lui.

Este pentru prima oară când realizez că Tot vorbise tot timpul la telefon şi, când aud numele Mac, îmi dau seama cât de mare este pericolul în care mă aflu.

Când George Washington a creat Culper Ring, a ales oameni obişnuiţi pentru ca nimeni să nu se uite de două ori la ei. Mai avea o singură regulă: ca nici măcar el să nu ştie vreodată numele tuturor membrilor. Astfel, dacă vreunul dintre ei era prins transmiţând o informaţie, inamicul să nu fie în stare să dea de ceilalţi.

Acela este motivul real pentru care Culper Ring a supravieţuit până astăzi – şi pentru care a fost implicat în toate evenimentele importante, de la Războiul de Independenţă la Hiroshima şi la Golful Porcilor. Înainte de OSS[4], sau CIA, tipii ăştia au scris manualul despre păstrarea secretelor. Aşa că, atunci când vine vorba despre alţi membri Culper Ring, am mai întâlnit doar unul în afară de Tot. Este doctor şi i se spune Chirurgul. Atât, fără nume. Mi-a luat patru litri de sânge pentru urgenţe. Dar mai există un membru despre care am fost avertizat.

Tot îi spune Mac – asta vine de la Imaculata Decepţie – adică, atunci când vine vorba de hacking, dacă avem nevoie de ceva, la Mac se apelează.

[4]Office of Strategic Services, agenţie americană de informaţii, înfiinţată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, activă între 1942-1945 (n. red.).

Singurul lucru pe care îl cere în schimb este să cumpărăm prăjiturele de la nepoata lui.

— Îmi mai datorai o cutie de Samoas, se aude vocea lui Mac în celularul lui Tot.

— Vrei să spui Delicii de Caramel, contrează Tot.

— Nu îmi pasă dacă au schimbat numele. Pentru mine au rămas Samoas, zice Mac în generatorul de voce care converteşte text-în-discurs, şi care pronunţă fiecare silabă din cuvântul sa-mo-as, făcându-l să sune ca un robot din anii ’60.

Nimeni nu i-a auzit vreodată vocea adevărată.

Din ce spune Tot, Mac a fost unul dintre cei Şapte. În caz de urgenţă naţională, dacă internetul sau infrastructura noastră computerizată pică, şapte oameni din guvernul SUA au capacitatea să îl repare. Pentru asta, cinci dintre cei şapte trebuie să fie prezenţi. Mac, înainte să părăsească guvernul, era unul dintre ei.

O poveste mişto, nu? Nu este singura. Din ce spune Chirurgul, Mac nu este un informatician de geniu ieşit la pensie. Este un inadaptat în vârstă de nouăsprezece ani care, precum toţi hackerii talentaţi prinşi de guvernul SUA, este angajat să lucreze pentru guvern. Prăjiturelele sunt de fapt pentru sora lui.

Nu îmi pasă care dintre poveşti este adevărată. Mă interesează doar că, atunci când dăm de pericol, nimeni nu este mai rapid ca Imaculata Decepţie.

Tot îmi dă telefonul peste panoul din carton care ne desparte birourile. Pe ecran este poza unui bărbat cu păr negru tuns scurt, sprijinit de un zid cenuşiu. Poza acuzatorului meu, Ozzie, făcută în arestul poliţiei. Pare cam de vârsta mea, dar este greu să îmi dau seama, întrucât faţa lui... ochiul drept este puţin leneş, făcându-l să pară mereu adormit, iar faţa lui pare să aibă cocoloaşe, de parcă ar fi acoperită de plastilină lucioasă... cred că a fost victima unui incendiu.

Apoi îi observ ochii. Sunt de un auriu şters, precum culoarea vinului alb.

În spatele meu, uşa de la biroul nostru se deschide când soseşte unul dintre colegii noştri. Abia o aud. Pielea mi se face rece, o simt de parcă este pe punctul să mi se decojească de pe corp.

Cunosc o singură persoană cu ochi aurii. Şi, în timp ce studiez fotografia, încerc să fac abstracţie de arsuri... Nu. Este imposibil. Nu poate să fie el.

Dar ştiu că este.

Marshall.

3.

Cu douăzeci de ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Marshall nu auzi ruptura.

Ca oricare alt copil de clasa a cincea, el se mişca prea rapid atunci când deschise uşa de la maşină. Se aflau în Sagamore, orăşelul lor mic şi liniştit, şi înainte ca tatăl lui să parcheze, Marshall era deja afară în frig, fugind spre partea din spate a maşinii şi folosindu-şi toate puterile ca să scoată scaunul cu rotile al tatălui său din portbagaj.

La nici zece ani, lui Marshall, care era cel mai tânăr din clasă, i se spusese mereu că este dolofan, nu gras – că greutatea lui este perfectă, dar că înălţimea trebuie să o ajungă din urmă. Şi el credea acelaşi lucru, aşteptând cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu avea să echilibreze lucrurile şi să îl facă să semene mai mult cu ceilalţicolegi din clasa a cincea: înalt ca Vincent sau slăbuţ ca Beecher.

Marshall era un copil politicos – aproape prea politicos – cu o mamă atât de strictă, încât îl învăţase că, dacă trage aere, trebuie să plece din cameră. În familia Lusk, disciplina era adânc înrădăcinată şi regula principală era să aibă grijă de Tata.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule, anunţă Marshall, folosind gluma care îl făcea mereu pe tatăl său să se cutremure de râs când îi aducea scaunul cu rotile în dreptul locului şoferului.

— La C, zise tatăl lui, întorcându-şi corpul şi dând semnalul pentru ca Marshall să blocheze roţile scaunului şi să îl ţină nemişcat. A... B...

— C...! ziseră Marshall şi tatăl lui simultan.

Tatăl lui Marshall se folosi de toată puterea mâinilor pentru a se întoarce de pe scaunul şoferului spre scaunul cu rotile, rotind ceea ce rămăsese din picioarele lui prin aer.

În termeni medicali, Timothy Lusk era un amputat dublu. În noaptea accidentului, conducându-şi soţia însărcinată spre spital, un microbuz maro, condus de o femeie intrată într-o criză epileptică, se ciocnise de maşina lor. În mod fericit, Marshall se născuse nevătămat. Soţia lui Timothy, Cherise, scăpase şi ea teafără. Dar doctorii îi tăiaseră picioarele lui Timothy chiar sub genunchi.

— Cu atenţie... zise Marshall când întreaga greutate a tatălui său se prăbuşi pe scaunul cu rotile.

Nu suporta momentele când tatăl lui se grăbea, dar acesta era mereu enervat şi iritat când era forţat să stea în casă din cauza zăpezii. Deşi vecinii ajutau la deszăpezirea aleii familiei Lusk, nu puteau să facă acelaşi lucru cu întregul oraş. Pentru orice om imobilizat într-un scaun cu rotile, iarna era extrem de dificilă.

— Îl ţii? strigă tatăl lui aterizând în scaun şi făcându-l să se îndepărteze de el, alunecând pe ultimele bucăţi de gheaţă de pe pământ.

Ciotul piciorului lui stâng se izbi de baza metalică a suportului pentru mâini.

— Îl ţin, îi răspunse Marsh, rearanjându-şi ochelarii groşi şi manevrând scaunul pentru a-l urca pe trotuar.

Peste douăzeci de ani, toate străzile noi urmau să aibă pante speciale pentru scaune cu rotile, iar acestea aveau să cântărească doar zece kilograme. Dar în acea zi, în Sagamore, Wisconsin, trotuarul nu avea pantă şi scaunul cântărea douăzeci şi cinci.

Într-o mişcare rapidă, tatăl lui Marshall se lăsă în spate, pe roţi.

Apucând mânerele scaunului cu rotile, Marshall îi ridică partea din faţă pe trotuar. Acum venea momentul cel mai dificil. Marshall nu era puternic şi era supraponderal, dar ştia ce are de făcut. Cu palmele sub mânere, împinse şi ridică, scrâşnind din dinţi. Tatăl lui roti roţile, încercând să îl ajute. Palmele lui Marshall se înroşiră, punctate cu mici insule de alb acolo unde apucă mânerele. Avură amândoi nevoie de toată forţa...

Vâj.

Nicio problemă. Pe trotuar, uşor ca bună ziua.

— Galactic, şopti Marshall.

De acolo, cu tatăl lui aşezat în scaun în faţa sa, nu mai aveau alt plan. Bărbatul dorise doar să iasă afară, să se plimbe pe Dickinson Street... un sandvici cu ou la Danza... poate chiar o oprire la librăria lui Farris. Dar toate acestea se schimbară atunci când tatăl lui Marshall anunţă:

— Trebuie să fac.

— Ce vrei să spui? întrebă Marshall. Ce să faci?

— Trebuie să fac, răspunse el, arătând în jos.

Dar tonul subit din vocea tatălui lui îl alarmă pe Marshall.

— Treaba mare? întrebă Marshall.

— Nu! Pipi.

— Şi nu...?

Marshall se opri, simţind cum îi urcă sângele în faţă.

— Nu pentru asta este punga...? întrebă el, bătându-şi coapsa stângă, dar făcând semn spre punga de la piciorul tatălui lui, pe care acesta o folosea ca să urineze.

— S-a rupt, explică tatăl lui, cercetând strada goală şi încercând în continuare să nu vorbească prea tare. Mi s-a rupt punga.

— Cum să se rupă? Nici măcar n-am...

Marshall se opri, privind înapoi spre maşină.

— Ai rupt-o când ai ieşit din maşină, nu-i aşa?

Grăbindu-se să ajungă în spatele tatălui lui şi apucând mânerele, adăugă:

— Acum trebuie să ne întoarcem la maşină şi să ajungem acasă...

— Nu rezist până acasă.

Marshall îngheţă.

— Ce?

Tatăl lui opri scaunul cu rotile, ţinându-şi capul plecat şi rămânând cu spatele întors la fiul lui. Avea să spună ce avea de spus o singură dată:

— Nu rezist, Marshall. O să fac pe mine.

Gura lui Marshall rămase deschisă, dar niciun cuvânt nu ieşi din ea. Aproape întreaga sa viaţă, din cauza scaunului cu rotile, era la acelaşi nivel cu ochii tatălui său. Dar nu observase acest lucru până în acel moment.

— Te pot ajuta eu, tată.

Apucând mânerele, Marshall întoarse scaunul, fugind pe trotuar. Cel mai apropiat magazin era cel de haine al lui Lester.

Tatăl lui era tăcut. Dar Marshall văzu că se foia tulburat pe scaun.

— Aproape am ajuns, zise Marshall, fugind în forţă, cu capul înfipt între umeri, ca un taur dezlănţuit.

Se auzi un scrâşnet puternic când roţile scaunului metalic se loviră de treptele de piatră.

— Am nevoie de ajutor! Deschideţi! strigă Marshall, bătând cu pumnii în uşa de sticlă de la intrarea în magazinul lui Lester.

Clopoţelul care anunţa intrarea fiecărui vizitator zăngăni în urma impactului.

— Tată, lasă-te pe spate! ţipă Marshall în timp ce acesta se lăsă pe spate pe roţi şi unul dintre angajaţi, o femeie trecută de treizeci de ani cu dinţi stricaţi, dar păr castaniu îndreptat perfect, deschise uşa magazinului.

— Este o urgenţă! Prinde partea din faţă a scaunului! urlă Marshall în timp ce femeia se conformă, aplecându-se.

Marshall îşi înfipse palmele sub mânere.

— La C... adăugă el. A... B...

Se mai auzi un scrâşnet când roţile din spate ale scaunului urcară prima treaptă, împotmolindu-se chiar în dreptul celei de-a doua.

— Aproape am ajuns! Încă unul! spuse Marshall.

— Nu am să reuşesc, insistă tatăl lui.

— Ba reuşeşti, tată. Îţi promit, o să reuşeşti!

— Domnule, nu vă mai mişcaţi, adăugă angajata, pregătindu-se din nou să îl ridice.

— Aşa, insistă Marshall, cu vocea aproape cedând. Ultima. La C...!

— Marsh, îmi pare rău... Nu pot.

— Poţi, tată! La C...! îl imploră Marshall.

Tatăl lui îşi scutură capul, iar ochii i se umplură de lacrimi. Apucând mânerele scaunului, mâinile începură să îi tremure, de parcă ar fi încercat să scape de el însuşi, să iasă din scaun... De parcă ar fi încercat să fugă de corpul lui neputincios.

A... B...

Cu un ultim scrâşnet, scaunul se izbi şi sări peste pragul magazinului, un val de căldură cuprinzându-i pe amândoi când se rostogoliră înăuntru.

În faţa lor, Marshall văzu grupul de clienţi, aproape în întregime alcătuit din mame şi copiii lor, plimbându-se printre şirurile de haine, uitându-se cu toţii la ei.

Dar totul era bine.

— Staţi puţin, cred că s-a vărsat ceva, anunţă angajata.

Sunetul era inconfundabil. Un picurat constant lovind podeaua de lemn. Când îl auzi, Marshall nu îşi coborî privirea. Nu putu să o facă.

— Sfinte, murmură angajata. Este cumva...?

— Pi... pi... începu să chicotească o fetiţă de cinci ani, arătând cu degetele spre micuţa baltă ce se forma sub scaunul tatălui lui Marshall.

De unde se afla, în spatele scaunului, în timp ce strângea mânerele pentru a rămâne în continuare în picioare, Marshall putea să vadă doar spatele tatălui său. De ani de zile se întreba cât de înalt era, de fapt, tatăl lui. În acel moment, în timp ce tatăl lui se micşora în scaun, cu urina scurgându-se în continuare pe cioturile picioarelor, Marshall ştiu că tatăl lui nu avea să arate niciodată mai mărunt ca în acea clipă.

— Poftim... vorbi o clientă atentă, scoţând şerveţele din poşetă.

Marshall o ştia. Lucra cu mama lui la biserică. Soţia pastoruluiRiis, toată lumea îi zicea Cricket.

— Poftim, Marshall, lasă-ne să te ajutăm...

Într-o senzaţie copleşitoare de vină şi bunătate, fiecare angajat şi client din magazin făcea acelaşi lucru, arunca şerveţele de hârtie peste locul incidentului, sporovăind despre lucruri neimportante, prefăcându-se că astfel de lucruri se întâmplau tot timpul. Sagamore era totuşi un oraş mic. Un oraş construit în jurul bisericii. Un oraş care, de la accidentul familiei Lusk, avusese mereu grijă de Marshall... şi de mama lui... şi mai ales de bietul lui tată aflat în scaun cu rotile.

Dar, în timp ce grupul de femei se strângea tot mai tare în jurul lui, Marshall nu îl mai privea pe tatăl lui sau balta de urină. Singurul lucru pe care îl vedea era băiatul cu păr blond ciufulit care se holba la el dintr-un colţ al magazinului, de lângă un raft.

Era destul de rău să fie atât de jenat într-o cameră plină cu străini. Dar era şi mai rău să se simtă aşa în faţa unui cunoscut.

— Marshall, am sunat-o pe mama ta. Este pe drum, îi spuse soţia pastorului aplecându-se spre el.

Marshall dădu din cap, prefăcându-se că totul este în regulă. Dar nu îşi luă nicio clipă ochii de la băiatul blond din colţ – colegul lui din clasa a cincea pe nume Beecher, care, la rândul lui, nu se putea uita în altă parte.

Exista îngrijorare şi tristeţe în ochii lui Beecher. Şi empatie. Dar Marshall nu putea să vadă decât milă.

4.

Astăzi
Washington, D.C.

— Stai, îl ştii pe tipul ăsta? întreabă Tot, în timp ce eu stau la biroul său, holbându-mă la poza de poliţie a lui Marshall.

Picioarele îmi sunt ţepene, corpul mi-a amorţit şi pielea îmi spune că tot sângele din vene mi s-a coagulat.

— Beecher...

— Nu îl cheamă Ozzie. Ci Marsh. Marshall. În clasa a şaptea, obişnuiam să îi spunem Marshmallow[5].

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu l-am mai văzut din gimnaziu.

— Şi o ştia pe ea? întreabă Tot.

Ridic privirea de la telefon. Credeam că era o capcană întinsă de preşedinte. Dar, din întrebarea lui Tot, îmi dau seama că şi el este îngrijorat că este o capcană întinsă de ea – cealaltă persoană care se trage tot din micul nostru oraş.

Clementine.

[5]Bezea (n. tr.).

Fata după care fusesem înnebunit în copilărie, cu care mă sărutasem prima dată şi fata care, cu luni în urmă, descoperise atacul lipsit de scrupule al preşedintelui şi încercase să îl şantajeze cu el.

Ştiu. Trebuie să îmi schimb gusturile în materie de femei.

— Oare Clementine...?

Uşa de la birou se deschide în spatele nostru. Ceilalţi arhivişti încep să sosească. Îmi scarpin ceafa acoperită de păr blond şi ridic un deget. Este timpul să ieşim din birou. Ne îndreptăm din nou spre hol, plin acum de aglomeraţia dimineţii. Agenţii de la Serviciul Secret au plecat de multă vreme, dar rămânem amândoi tăcuţi, aliniindu-ne în faţa uşii metalice care ne duce spre rafturile întunecate ale bibliotecii din inima Arhivei Naţionale. Senzorii de mişcare se activează, urmându-ne printre rândurile de rafturi pline de cărţi.

— Crezi că ea este cumva implicată în această crimă? întreb eu, păstrând în continuare o voce joasă, virând brusc la stânga, urmându-l pe Tot, care se opreşte la ascunzătoarea noastră obişnuită, o masă ruginită de metal de la capătul unui şir de rafturi.

— A fost implicată şi în ultima, nu-i aşa? întreabă Tot. Ultima oară când a apărut, s-a folosit de cartela ta de acces pentru a intra în Arhivă şi a-l şantaja pe preşedintele Wallace. Apoi l-a împuşcat şi ucis pe Palmiotti, a dispărut cu dovezile atacului preşedintelui şi aproape că ţi-a distrus viaţa făcând asta. Chiar vrei să vezi cum îşi continuă prestaţia?

— Nu ştii dacă prestaţia ei va continua.

— Beecher, tatăl ei este Nico Hadrian, spune el, referindu-se la asasinul care încercase la un moment dat să îl ucidă pe preşedinte şi care acum era găzduit permanent la institutul de boli mintale St. Elizabeth. Ştii bine că Clementine se va întoarce. Ştie despre Culper Ring. Deci, dacă încă vrea să îl urmărească pe preşedinte...

— Nu îl urmărea. Îl şantaja doar ca să afle informaţii despre tatăl ei.

— Şi tu chiar crezi asta? Nu ţi-a spus şi că era pe moarte din cauza unui tip rar de cancer şi că propriul tău tată decedat, este încă în viaţă?

— Minţea în privinţa tatălui meu!

— Ştiu că minţea şi ştiu şi cât de mult te-a durut acea minciună. Clementine nu este doar o manipulatoare, Beecher, este un animal de pradă, nu este cu nimic diferită de tatăl ei. A încercat să îl ucidă pe preşedinte, l-a ucis pe Palmiotti şi va ucide din nou fără remuşcări.Singurul motiv pentru care a apelat la tine este pentru că avea nevoie de un ţap ispăşitor. Aşa cum are nevoie şi acum, zice Tot, cu barba lui cenuşie strălucind în mijlocul întunericului dintre rafturi. Haide, ştii că este doar o problemă de timp. Clementine nu îl şantaja pe preşedinte pentru bani. Dorea o informaţie

despre tatăl ei, informaţie pe care ştii bine că o doreşte şi acum. Deci, dacă încearcă să îi ofere ceva preşedintelui sau pur şi simplu încearcă să se răzbune pe tine pentru că ai oprit-o ultima oară, nu ar fi acesta modul perfect să o facă: să îl ajute pe preşedinte să te implice într-o crimă de care să nu poţi să te disculpi? Nu trebuie decât să refacă legătura cu vechiul ei prieten Marshall...

— Nu sunt vechi prieteni, zic eu.

— Nu se cunoşteau?

— Dacă se cunoşteau, nu erau apropiaţi.

Tot se gândeşte la asta, rumegând informaţia.

— Îţi dai seama că oraşul tău natal este plin de nebuni, nu?

Dau din cap, ţinând în continuare în mână telefonul lui Tot şi holbându-mă la poza lui Marshall. Din consistenţa ca de plastilină ce îi face faţa să se scurgă, la modul în care i se lasă ochiul drept, Marsh pare cel puţin cu zece ani mai în vârstă decât mine. Şi victima unei suferinţe de zece ori mai grave.

— Deci, dacă Clementine nu este implicată, crezi că preşedintele l-a pus pe Marshall să facă asta? întreabă Tot.

— Habar nu am. Atâta ştiu, la două minute după ce tu îmi spui că preşedintele îmi vrea răul, sunt dintr-odată acuzat de o crimă de care ar trebui să se ocupe poliţia din D.C., dar care a ajuns în mod magic în mâinile Serviciului Secret. Şi ai auzit ce au mai spus agenţii? Poliţiştii l-au arestat pe Marshall pentru crimă, dar cumva a ajuns deja înapoi în libertate? Nu ţi se pare nimic ciudat?

— Poate a plătit cauţiunea, sugerează Tot.

— Nu a plătit cauţiunea, zice o voce robotică din telefonul lui Tot.

Imaculata Decepţie.

Îi arunc o privire lui Tot.

— L-ai lăsat să asculte tot timpul?

— Nu există nicio înregistrare despre plata vreunei cauţiuni, ne întrerupe Mac. Spune doar că a fost eliberat. Ori nu au putut să îl acuze de ceva, ori are prieteni influenţi pe care nu îi deranjează să apeleze la favoruri.

Tot nu este nevoit să rostească o vorbă. Răspunsul este evident. Preşedintele contraatacă.

Când am început să muncesc la Arhivă, am învăţat că arhiviştii buni urmează regulile, în timp ce arhiviştii grozavi îşi urmează intuiţia.

— A ucis un preot? întreb eu, holbându-mă în continuare la poza lui Marsh.

— Da, avea numele tău în buzunar. De ce?

— Niciun motiv.

Tot nu vede cu un ochi, dar înţelege de îndată.

— Beecher, îţi ştiu acea privire. Şi ştiu că ai un creier căruia nu îi scapă nimic – asta te face un arhivist grozav. Dar orice gânduri ai avea despre Marshall, trebuie să renunţi la amintiri. Omul din poză nu mai este prietenul tău din copilărie.

Desigur, Tot are dreptate. Privesc faţa arsă a lui Marsh, aproape ca o mască. Apoi mintea mi se întoarce în Wisconsin, căutând printre amintiri vechi şi încercând să găsească legături. Poate că este o altă capcană întinsă de Clementine. Sau de preşedinte, care vrea să îmi închidă gura învinovăţindu-mă în continuare de moartea celui mai bun prieten al lui. Sau poate vrea să înfunde Culper Ring. Dar în timp ce ochii lipsiţi de expresie ai lui Marsh se holbează la mine...

— Pot să obţin acces la locul crimei, ne anunţă ImaculataDecepţie prin telefonul lui Tot.

Se poartă de parcă ar fi o veste bună. Şi este. Cu cât avem mai multe informaţii, cu atât mai bine. Dar în capul meu răsună în continuare ameninţarea lui Tot de mai devreme: că preşedintele ştie deja cum se termină întreaga afacere. Aşa că, în timp ce ieşim dintre rafturi şi luminile automate ale senzorilor se aprind în jurul nostru, nu pot scăpa de sentimentul că tot ceea ce facem...

...este exact ceea ce vrea preşedintele.

5.

Banda galbenă a poliţiei acoperă uşa din lateral. Tot este prea bătrân ca să treacă pe sub ea. O dă la o parte, lăsând-o apoi să vânture în aer ca o coadă de zmeu. Îl urmez încet spre locul crimei.

Intrând în Biserica St. John, aceasta arată ca o veche casă colonială plină cu mobilă de birou.

— Vreţi să îmi semnaţi şi mie? ne strigă o voce prietenoasă.

În dreapta noastră, un tip cu păr blond, tuns scurt, cu o constituţie robustă care îi face costumul închis la culoare să îi stea întins pe corp, se apropie de noi cu un pas atât de autoritar, că până şi Tot face un pas în spate.

— Am venit să îl vedem pe Hayden Donius, zice Tot, deşi nu recunosc numele.

— Semnaţi doar. Caietul este acolo, ne explică el, arătând spre un birou antic, cu muşchii de la mână întinzându-i-se datorită acestei mişcări. Aveţi şi

un stilou; să nu îl furaţi, glumeşte el, împingând un stilou albastru cu portocaliu cu stema Universităţii Virginia, în mâna lui Tot.

Ca prin farmec, dispare, lăsându-mă pe mine şi pe Tot singuri cu...

— Hayden Donius... spune un bărbat înalt, cu o voce blândă şi un costum demodat, gri, din trei piese.

Cu o strângere tensionată cu ambele mâini, se prezintă ca fiind directorul executiv al bisericii.

— Iar voi sunteţi prietenii lui...

Tot dă din cap, întrerupându-l. Cei doi bărbaţi schimbă o privire, şi eu îmi amintesc ce mi-a spus Tot când m-a invitat prima oară să intru în Culper Ring. Au membri puţini, dar prieteni numeroşi.

— Eu... noi apreciem într-adevăr faptul că aţi venit... zice Hayden, cu o voce la fel de cuprinsă de emoţie, în timp ce Tot trece pe lângă masa din lateral, ignorând foaia de intrare, privind geamul lat din dreapta noastră.

Observ la ce se uită Tot. Prin geam, dincolo de copacii golaşi din Parcul Lafayette, se poate vedea simbolul recunoscut al oraşului nostru. Casa Albă. Casa preşedintelui Orson Wallace.

— Al naibii de aproape de crimă, zic eu privind în direcţia clădirii.

Tot dă din cap, perfect conştient de cât de dubioasă pare întreaga afacere – şi cât de cunoscută.

Cu două luni în urmă, fusese Clementine. Acum este Marshall. Doi ucigaşi, ambii din micul meu oraş natal şi ambele crime atât de aproape de preşedintele Statelor Unite. Totul se agravează când mă gândesc cât de rapid i-au dat drumul lui Marshall, deşi este, teoretic, suspectul principal într-o crimă. Chiar dacă Tot nu mi-ar fi spus că preşedintele îmi vrea răul, câţi oameni au o astfel de influenţă?

— Ar trebui să începem, anunţă Tot, ştiind că singura modalitate de a-l opri pe preşedinte este să arătăm lumii cine este el cu adevărat.

Conducându-ne în interiorul bisericii, Hayden arată obosit, de parcă nu ar fi dormit o noapte întreagă.

Privesc în jurul meu. Nu există mai mult de şase birouri în întreaga biserică. Locul este mic. Parohul al cărui gât fusese tăiat nu era doar un alt angajat al bisericii. Era prietenul lui Hayden.

— Îmi pare rău, băieţi, spune un poliţist negru, în timp ce ne apropiem de biroul de la capătul holului principal. Detectivii au dat instrucţiuni ca nimeni să nu intre înainte să se întoarcă ei de la prânz şi înainte ca echipa tehnică să termine.

— Dar acela este biroul meu, protestează Hayden. Trebuie să îmi fac slujba.

Ofiţerul dă din cap, dar nu cedează.

— Au spus nimeni, aşa că nimeni nu trece. Până nu primesc un costum şi o cravată, nu eu fac regulile.

Se aşteaptă ca noi să îl contrazicem, dar din locul unde stăm lângă uşă, putem să vedem tot ce se află înăuntru: doi tehnicieni – unul asiatic, celălalt chel – se agită prin birou, notându-şi lucruri şi făcând ultimele fotografii. În colţ, câteva semne galbene de plastic pentru dovezi, marcate cu o săgeată pentru direcţie, arată felul în care sângele s-a împrăştiat pe un raft de cărţi şi pe geam. Acolo a tăiat ucigaşul gâtul parohului.

Totul se află şi în raportul poliţiei de care ne-a făcut rost Mac. Un glonţ în spate; gâtul tăiat din faţă. Hayden se îndreptă pe hol spre biserică şi strane, dar încetineşte când ajungem la un rând de uşi duble, barate de banda galbenă a poliţiei.

Pentru a ne aduce acolo, încalcă regulile. Încalcă legea. Dar, în mod fericit, ştie şi el că anumite lucruri sunt mai importante decât asta.

— Promiteţi-mi că veţi fi rapizi, imploră el în timp ce eu ridic panglica poliţiei şi mă grăbesc să intru.

Tavanul se înalţă, scoţând la iveală balcoane decorate, domul larg şi vitraliile care umplu Biserica Preşedinţilor cu un caleidoscop al luminii de dimineaţă. Încăperea este întinsă, cu strane dispuse pe lungimea unei jumătăţi de stadion, dar mirosul familiar al bisericii – cel al lumânărilor de trandafiri, al cărţilor vechi şi aerul închis – îmi aminteşte de copilărie şi mă umple de amintiri despre tatăl meu mort.

— Ei cred că ucigaşul a început de aici, zice Hayden, conducându-ne pe culoar.

De ambele părţi, pe braţul fiecărei strane, o plăcuţă de aur indică donatorii. Fiecare stranã este rezervată, cu excepţia uneia care se află cam la o treime distanţă de altar: strana 54. Plăcuţa de aur specifică simplu: Strana Preşedintelui.

— Sunt surprins că preşedintele nu stă în primul rând, spune Tot.

— Dă vina pe James Madison, explică Hayden. Când era preşedinte i s-a oferit un loc din primele rânduri, dar el a spus: „Alegeţi voi unul pentru mine”. Aşa că l-au aşezat ca un reprezentant al poporului. Chiar în mijlocul bisericii, între toţi ceilalţi.

— Şi preşedintele Wallace respectă asta? întreb eu.

— Ne-a vizitat o singură dată. Unii lideri se roagă mai mult decât alţii. Până şi preşedinţii vor să devină o parte a istoriei.

Spunând aceste cuvinte, ne arată interiorul stranei. Pe podea sunt patru locuri de îngenuncheat cu perne pentru genunchi. Fiecare pernă are un alt nume pe ea, inscripţionat cu litere de aur: George W. Bush, Barrack Obama,

Lelland Manning. Şi una străveche – chiar prima, de acum două sute de ani – pe care scrie James Madison.

— Unde este cea pentru preşedintele Wallace?

— Primeşti una doar când părăseşti funcţia, explică Hayden, în continuare dornic să ne mişcăm mai repede, în timp ce el se îndreaptă spre partea din spate a încăperii.

În fiecare strană se află mai multe perne. Ronald Reagan. Woodrow Wilson. Bill Clinton. Harry Truman. La un moment dat, fiecare dintre ei a intrat în acea încăpere şi a îngenuncheat în faţa lui Dumnezeu. Asta ar fi trebuit să ne îndemne la reflecţie. Dar închipuindu-mi-l pe preşedintele nostru actual, şi puterea de care s-ajurat să se folosească pentru a mă distruge, nici măcar nu vreau să mă mai gândesc la asta.

Ajungem la ultimul rând, unde ultimele două strane sunt închise cu ajutorul benzii de poliţie; acolo a tras ucigaşul primul foc. Mai multe semne cu săgeţi mici indică urmele de sânge pe strane şi pe podeaua de piatră. De data aceasta însă, ştiu strana la care ne uităm – este mai cunoscută decât toate celelalte la un loc.

Strana lui Lincoln.

Este ultima, chiar pe ultimul rând. În anii 1860, Lincoln obişnuia să traverseze strada de la Casa Albă, să se strecoare în această strană din spate şi apoi să dispară înainte ca slujba să se încheie. Pe plăcuţa de aur de pe perete scrie: *Era mereu singur.*

— Deci, ucigaşul l-a împuşcat pe pastor din această strană? întreabă Tot.

Hayden spune ceva, dar eu nu aud. Studiez strana... băncuţa de lemn... podeaua de lemn. Dar cu cât mă uit mai cu atenţie... Ceva nu este în ordine.

— În regulă, aţi văzut strana. Acum putem pleca? imploră Hayden.

Eu nu mă mişc.

— Beecher, s-a întâmplat ceva? întreabă Tot. Ai văzut ceva?

Nu răspund.

Lângă mine, Tot plimbă stiloul, pe care îl ţine în continuare în mână, peste vârful bărbii. Uitându-se în direcţia în care mă uit şi eu, ochiul lui sănătos cercetează băncuţa, urcând apoi spre vitraliul din dreptul ei, apoi spre peretele din spate al bisericii. Tot nu vede ce văd eu.

— Trebuie să plecăm, anunţă Hayden. Detectivii m-au pus să îi sun pe toţi angajaţii noştri şi să le comunic să rămână acasă, aşa că dacă vă găsesc pe voi aici...

— Hayden, am nevoie de două minute, îi spun eu.

— Aţi promis că o să fiţi rapizi! îi zice Hayden lui Tot.

— Hayden, răbufnesc eu, ridicându-mi vocea suficient cât să îl fac să se întoarcă spre mine. Ascultă-mă. Ştii cine a fost Joseph B. Stewart?

Hayden se opreşte, confuz.

— Cine? întreabă el, uitându-se peste umăr. Este vreun enoriaş?

— Ascultă-mă, insist eu. În noaptea în care Lincoln a fost împuşcat la Teatrul Ford, Joseph B. Stewart a fost singurul spectator care s-a ridicat din scaun şi a fugit după John Wilkes Booth. Gândeşte-te puţin. Preşedintele este pe moarte. O singură sferă de metal îi străpunge creierul lui Lincoln, rămânându-i fixată în ochiul drept. Desigur, sute de oameni încep să ţipe, dar în acel moment Joseph B. Stewart îşi păstrează stăpânirea de sine, se ridică din scaunul lui din primul rând şi sare peste fosa în care se află orchestra, pentru a încerca să îl prindă pe Booth, care fugea pe scenă. Stewart chiar a păşit pe partea de sus a scaunelor fugind după asasin. Şi da, Booth a scăpat. Dar în acele zile, după asasinat, Joseph B. Stewart a fost eroul Americii.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, spune Hayden.

— Ceea ce vreau să spun este că acum este uitat de istorie, dar când a fost pus în faţa acelei provocări, a făcut ceea ce era corect. Acum a venit rândul tău, Hayden. Am nevoie să mai rămân două minute aici. Chiar vrei să ne dai afară?

Hayden rămâne nemişcat, rumegând fiecare cuvânt.

— Vă rog doar... imploră Hayden, din nou uitându-se peste umăr. Grăbiţi-vă!

6.

Fug spre partea din spate a bisericii şi trec de zona izolată de poliţie, spre mica anticameră care duce către intrarea generală.

— Beecher...! strigă Tot, şchiopătând grăbit în spatele meu.

Nu încetinesc.

— Beecher, nu vrei să...? Ce ai găsit?

— Tot, în noaptea asasinării lui Lincoln la Teatrul Ford, John Wilkes Booth nu a intrat pur şi simplu şi a apăsat pe trăgaci. Spune-mi tot ce ştii despre măsurile de precauţie pe care şi le-a luat.

Ştie şi el povestea.

— A făcut o gaură cu burghiul în uşă.

— Exact. Cu câteva ore înainte să înceapă piesa, Booth a mers în loja lui Lincoln şi a făcut o gaură în partea dreaptă a uşii, ca să poată vedea înăuntru şi să se asigure că nu există gărzi de corp. Ce altceva a mai făcut? întreb eu.

— A luat o bucată lungă, îngustă, de lemn de pin – un fost suport de portativ – şi a ascuns-o în lojă, pentru ca în momentul în care se va afla înăuntru să o poată folosi ca să blocheze uşa.

— Şi armele?

— Pistol Derringer, calibru 44, un singur foc. Pentru că avea un singur glonţ, a adus şi un cuţit care...

Tot se opreşte, amintindu-şi cele spuse despre paroh în raportul poliţiei. Împuşcat o dată în spate, gâtul tăiat în faţă.

— Stai puţin. Chiar crezi că...?

— Uită-te şi tu, zic eu, întinzându-mă spre o veche pictură înrămată, atârnată pe zid.

Tabloul înfăţişează biserica pe vremea când ea şi Casa Albă erau singurele clădiri din cartier. Dar când ridic tabloul de pe zid...

Uite-o!

Chiar sub cuiul care ţine tabloul se află o mică gaură. De unde mă aflu, îmi dau seama că ea străbate întregul zid, având vedere spre strana Lincoln.

— Atunci am început să caut asta... adaug eu, arătând spre uşile principale ale bisericii şi la urna metalică folosită pentru a adăposti umbrelele.

În ea se află două umbrele singuratice. Dar şi o bucată lungă şi îngustă de lemn de pin.

— Cerule, şopteşte Hayden.

— Deci, crezi că prietenul nostru a încercat să îl copieze pe John Wilkes Booth? întreabă Tot.

Nu răspund, gândindu-mă în continuare la toate detaliile. Între momentul morţii... felul în care a fost aranjat totul... şi pregătirea ca totul să fie perfect... Este mai mult decât o copie. Este o adevărată recreare. Şi dacă este o recreare...

Nu.

Scot telefonul şi caut printre e-mailuri.

Tot mă priveşte cu atenţie, lovindu-şi stiloul de barbă.

— Beecher, spune-mi ce este.

— În noaptea în care John Wilkes Booth a apăsat pe trăgaci, fiecare detaliu – mic sau mare – a fost explicat, zic eu, căutând în continuare pe telefon. Felul în care Booth a pregătit asasinatul... conspiratorii cu care a lucrat... băutura pe care a băut-o a doua zi la salon...

— Whisky cu apă, completează Tot.

— Dar care este singurul detaliu, singurul pe care nimeni în o sută cincizeci de ani – şi chiar vreau să spun nimeni – nu a reuşit să îl explice?

Tot n-are nevoie nici măcar să inspire.

— Cum a trecut Booth de valetul de la Casa Albă.

— Bingo. Cum a trecut Booth de valetul de la Casa Albă.

Citind privirea confuză de pe faţa lui Hayden, îi explic:

— Pe atunci, securitatea de la Teatrul Ford era cel puţin jalnică. Poliţistul care ar fi trebuit să păzească loja privată a lui Lincoln şi-a părăsit postul pentru a găsi un loc de unde să poată privi piesa mai bine. Aşa că, atunci când Booth a ajuns în sfârşit acolo, singurul care mai era de pază era Charles Forbes, valetul lui Lincoln de la Casa Albă. Istoricii sunt de acord că, în acel moment, Booth s-a oprit şi a vorbit cu valetul. Sunt de acord şi că Booth i-a arătat valetului o carte de vizită. Dar ceea ce nimeni nu ştie este ce anume era scris pe acea carte. Ce i-a arătat Booth? Ce scria pe ea?

— Unii spun că ar fi fost o scrisoare, explică Tot. Alţii zic că ar fi fost cartea de vizită a lui Booth, care, întrucât era un actor faimos, i-ar fi deschis cu siguranţă multe uşi.

— Dar, din nou, motivul pentru care valetul s-a dat la o parte şi l-a lăsat pe Booth să intre în loja privată a lui Lincoln a fost ceea ce era scris pe acea carte magică.

Tot mă cunoaşte de destulă vreme ca să ştie că nu mi-am încheiat raţionamentul.

— Nu îmi spune că ştii tu ce se afla pe acea carte, Beecher.

Îl privesc, făcându-i semn spre telefonul meu.

— Tii minte ce au găsit în buzunarul suspectului?

Dă din cap. Vorbesc despre faptul că Marshall avea în buzunar numele şi numărul meu de telefon.

— Ei bine, devin atent când oamenii au aşa ceva la ei. Aşa că, în timp ce veneam încoace, i-am cerut lui Mac să îmi trimită o listă cu ce mai avea Marsh la el. Uită-te şi tu...

Apăs un buton pe telefon şi o imagine apare pe ecran. O ridic spre Tot, asigurându-mă că o vede bine.

Tot face ochii mici. Hayden se apleacă şi el.

— Cărţi vechi de joc? întreabă Hayden.

— Un pachet întreg, zic eu. Din secolul al XIX-lea, după cum arată.

— Tot nu văd ce are asta de-a face cu cartea misterioasă a lui John Wilkes Booth.

— Ei bine, Dumnezeu să binecuvânteze poliţia din D.C. pentru că a catalogat fiecare obiect, pentru că atunci când am parcurs întreaga listă, am constatat că lipsea o carte din pachet: asul de pică.

7.

— Beecher, m-ai pierdut pe drum, spune Tot.

— Pachetul de cărţi, zic eu. Lipseşte asul de pică. Avea la el un pachet de cărţi din care lipsea o carte!

— În regulă, dar pentru că nu îl avem ca adversar pe Riddler[6], ce ar trebui să însemne asta?

— Priveşte în jurul tău... zic eu, arătând spre gaura din perete, apoi spre bucata de pin din suportul pentru umbrele. Tipul acesta...

— Vrei să spui Marshall.

— Nu ştim dacă este Marshall. Dar, oricine ar fi, a recreat cu meticulozitate fiecare detaliu al asasinării lui Abraham Lincoln, care, să fim clari în privinţa asta, a avut loc doar pentru că John Wilkes Booth a fost lăsat să intre în lojă după ce i-a arătat valetului o carte misterioasă care s-a pierdut demult. Şi acum tipul pe care îl căutăm pare să deţină, dintre toate lucrurile posibile, cărţi pierdute demult.

— Pot doar să spun... mă întrerupe Hayden, în continuare încercând din greu să îmi urmărească explicaţia. Chiar dacă asta ar fi acea carte istorică despre care vorbeşti, cui i-ar fi dat-o? Biserica a fost încuiată noaptea trecută. Nu a fost nimeni aici.

— Dar în dimineaţa aceasta? întreb eu. Ar fi putut să o lase pentru cineva. Ai fost primul care a ajuns?

— Eu sunt tot timpul primul care ajunge. Şi ţi-am spus, când m-au anunţat noaptea trecută, am sunat toţi angajaţii şi le-am spus să rămână acasă astăzi.

— Dar tipul cu foaia de intrare? întreb eu.

— Poftim? răspunde Hayden confuz.

— Când am intrat... tipul... cel cu costum ieftin... spune Tot, ridicând stiloul primit de la bărbat. Ne-a spus că trebuie să semnăm de intrare.

— Am crezut că era... Hayden se opreşte. Staţi puţin. Nu este detectiv?

Cămaşa mi se lipeşte de piept.

— Ne-au spus că toţi detectivii sunt la masă, îi zic eu.

Tot se uită la stilou. Nu sunt sigur la ce se holbează. Poate că ştiu multe despre Lincoln, dar el se ocupă de astfel de lucruri de mult mai multă vreme. Intuind, deşurubează stiloul cât mai rapid posibil. Partea din faţă adăposteşte tubul subţire de metal. Dar în partea din spate... se află un fir

[6]Personaj de benzi desenate (n. red.).

mic conectat la un transmiţător la fel de mic. Un microfon. Am avut un microfon la noi tot timpul.

Tot îmi aruncă o privire.

Încep să fug, îndreptându-mă din nou pe culoarul bisericii spre birourile angajaţilor. Oricine ar fi tipul, nu avea cum să ajungă prea departe.

8.

„Când am intrat... tipul... cel cu costum ieftin... vorbi bărbatul în vârstă cunoscut ca Tot. Ne-a spus că trebuie să semnăm de intrare."

„Am crezut că era... Staţi puţin. Nu este detectiv?"

Traversând noroiul de pe H Street şi intrând în perimetrul bine întreţinut al Parcului Lafayette, agentul Serviciilor Secrete A.J. Ennis menţinu un ritm lent, dar susţinut, nebăgând în seamă comentariul despre „costumul ieftin". În schimb, ţinând cont de felul în care fusese antrenat şi rămânând concentrat pe problema pe care o avea de rezolvat, mări volumul de la micul receptor pe care îl avea în buzunarul jachetei.

Pentru A.J., fusese destul de simplu să le strecoare stiloul cu transmiţătorul. De fapt, furase ideea dintr-un roman poliţist pe care îl citise cu ani în urmă, în care un detectiv curajos făcuse acelaşi lucru.

În cărţi, detectivul salva situaţia şi, desigur, pleca pe cal, mai departe, înspre asfinţit. Dar A.J. ştia că viaţa, mai ales în ziua de azi, nu mai era la fel de simplă.

— La naiba, mormăi el, văzând mesajul „Lipsă semnal" pe receptor şi trecându-şi mâna prin părul blond tuns scurt.

Găsiseră emiţătorul. Cei mai mulţi nu îl găseau niciodată, ceea ce îi spunea lui A.J. că cei care îl avertizaseră în privinţa celor doi avuseseră dreptate. Beecher şi Tot nu erau începători. Dar nici A.J. nu era.

Exista un motiv pentru care A.J. fusese trimis la biserică. Acelaşi motiv pentru care A.J. fusese cel care îl însoţise pe preşedintele Orson Wallace la Camp David şi la acea vizită neoficială în Ohio, care îi testase loialitatea faţă de preşedinte. Din fericire pentru A.J., trecuse testul.

Nu fusese noroc, desigur. Copil fiind, în Johnson City, Tennessee, A.J. Ennis visase să devină Jacques Cousteau. Dar când tatăl lui se îmbolnăvise şi mama sa fusese ruinată, visurile tânărului A.J. deveniseră mult mai realiste.

Nu pentru multă vreme. După Şcoala de Afaceri la Duke şi trei ani oribil de plictisitori ca bancher de investiţii, exploratorul din el ieşise din nou la suprafaţă, realizând că existau lucruri mai interesante decât banii. Când

aplicase pentru Serviciul Secret, norocul nu avusese nimic de a face cu angajarea sau promovarea lui, sau cu cât de rapid ajunsese în Echipa de Protecţie a preşedintelui. Serviciul recunoaşte talentul când îl vede.

Ceea ce Serviciul Secret nu ştia era că, în urmă cu treizeci de ani, tatăl lui A.J. fusese unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai preşedintelui Orson Wallace la Universitatea de Drept. A.J. nu dezvăluise niciodată această legătură şi nu încercase să profite de ea, dar ştia că îi adusese noroc.

Îl făcea pe cel mai bun prieten al preşedintelui, dr. Stewart Palmiotti, şi mai norocos, întrucât, după înmormântare, A.J. devenise cel care îl ajuta pe Palmiotti să îşi contureze noua identitate.

Nu era cel mai norocos dintre toţi?

Telefonul lui A.J. vibră în buzunar. Numele asociat numărului era „Copiatoarele King", un magazin din Maryland care se închisese cu doi ani în urmă. Poate chiar trei.

— A.J. la telefon, zise el, răspunzând.

La celălalt capăt era tăcere.

— Aţi avut dreptate în privinţa bisericii, spuse A.J.

Nu veni niciun răspuns.

— Sunt amândoi acolo. L-am văzut. Este cu siguranţă Beecher.

Înaintea unei alte porţii de tăcere, A.J. adăugă:

— Ştiu că nu este situaţia ideală, domnule. Dar nu înseamnă că este un dezastru total. Putem în continuare să...

Se auzi un click. Preşedintele Statelor Unite închisese.

Tastând rapid, A.J. formă un alt număr. Telefonul sună o dată... de două ori...

Palmiotti răspunse, fără să salute.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Ai nevoie de mine acolo? Pot să ajung în...

— Nu veni aici.

— Dar pot să...

A.J. îşi dorea să urle la el. Dar ştia că, în ultimele luni, Palmiotti trecuse prin multe şi că se sacrificase pentru ca secretul lor să rămână ascuns. Cu acea înmormântare falsă, Palmiotti avea acum o a doua şansă. Aşa o vedea. Aceasta era şansa lui să îndrepte lucrurile.

Asta nu însemna că îi era uşor. Recuperarea fizică dura mai mult decât se anticipase; Clementine îl împuşcase chiar în gât. Mai mult de atât, fusese şi acel incident când ceruse să o contacteze pe Lydia, prietena lui, ca să îşi ia la revedere corespunzător. Dar A.J. ştia cum era Palmiotti când venea vorba despre preşedintele Wallace. Palmiotti nu numai că îl iubea pe Wallace. Avea

nevoie de el. Acela era cuvântul potrivit. Nevoie. Şi preşedintele avea la rândul lui nevoie de Palmiotti.

— Putem cu siguranţă să ne folosim de ajutorul tău. El are nevoie de ajutorul tău, spuse A J., subliniind puternic cuvântul „el".

— Şi va avea parte de el. Pot rezolva problema, promise Palmiotti.

— Asta ai spus şi acum o săptămână.

Palmiotti se opri auzind asta.

— Deci biserica... este chiar atât de rău?

— Suficient de rău, dacă m-a chemat pe mine.

— Te-a chemat pe tine?

— Priveşte în jurul tău, doctore, spuse A.J., stând în capătul sudic al Parcului Lafayette şi întorcându-se, dinspre coloanele înalte de marmură ale Casei Albe, înapoi spre turnul cu clopot, cu două niveluri, al Bisericii St. John.

— Ai vreo idee ce ai dezlănţuit?

9.

— Las-o baltă, Beecher. A dispărut demult, spune Tot, coborând încet treptele de piatră pentru a mi se alătura.

Pe H Street trec doar câteva maşini.

— Crezi că el este ucigaşul nostru?

Tot scutură din cap.

— Să se strecoare înapoi la locul crimei cât timp sunt poliţişti în clădire? Nici măcar nebunii nu sunt atât de nebuni.

— Deci, este de la poliţie?

— Agent federal. Sau mai rău. Uite, spune el, aruncându-mi cele două părţi ale stiloului cu microfon. Este activat de mişcare, ca să nu aibă nevoie de o baterie. Microfon care amplifică sunetul prin rezervorul stiloului. Nu se cumpără aşa ceva la magazinul local de spionaj.

— Bani federali, se aude o voce mecanică în telefonul lui Tot.

Nici nu îmi dădusem seama că telefonul este pornit, cu atât mai puţin că Imaculata Decepţie ascultă.

— Întreabă-l pe Moş Crăciun. Pun pariu că el este în stare să ne spună de unde provine microfonul.

Cu două săptămâni în urmă, îi auzisem menţionându-l pe Moşul. La început, am crezut că Tot se ţinea de glume. Dar cred că tocmai am descoperit încă un membru al grupării Culper Ring: Moş Crăciun, tipul care le aduce cele mai bune jucării tehnice.

— Mac, spun eu tare, câte cutii de prăjiturele Thin Mints mă va costa să cauţi detalii despre vechiul meu prieten Marshall?

— Am căutat încă de când ai găsit gaura din perete. Eşti un tocilar mai mare decât credeam, apropo. Bine lucrat totuşi, răspunde Mac. Marshall nu are cărţi de credit... nici înregistrări telefonice... şi îşi plăteşte impozitele folosindu-se de o căsuţă poştală. Este cu siguranţă un tip care ţine la intimitatea lui.

— Dar telefonul lui mobil? întreabă Tot.

— Am încercat deja. Foloseşte un Trustchip.

— Ce este un Trustchip? întreb eu.

— Criptat. Scump. Folosit de obicei de marile companii sau de cei care lucrează cu guvernul, explică Mac. Oricine ar fi, nu se joacă. Nu pot vedea apeluri sau mesaje primite sau expediate de pe telefonul lui.

— Nu poţi pur şi simplu să dai tare volumul de la difuzor şi să ascultăm ce vorbeşte? întreabă Tot.

— Am încercat şi asta. Foloseşte căşti.

Era primul truc pe care Mac mi-l arătase când mă introdusese în Culper Ring: la orice smartphone, era foarte uşor pentru cineva să activeze difuzorul de la distanţă. Dar dacă vrei să împiedici asta, introduci ceva în mufa căştilor, întrucât difuzoarele sunt oprite atunci când te foloseşti de căşti.

— Şi o adresă de acasă? întreb eu.

— Un apartament în Crystal City, Virginia.

— Atunci acolo mergem, zic. Următoarea oprire: Crystal City.

— Acesta este planul tău măreţ? Să mergem la Marshall şi să îl întrebăm pur şi simplu dacă el este ucigaşul? întreabă Tot.

Scutur din cap. Nu l-am mai văzut pe Marshall de mai bine de zece ani. Nu ştiu dacă lucrează cu Clementine sau cu preşedintele, nici măcar dacă el este cel care îl imită pe John Wilkes Booth. Dar în acest moment un om este mort şi, întrucât numele meu a fost găsit în buzunarul lui Marshall, sunt legat de orice s-ar fi întâmplat de fapt acolo.

— Ştiu că există ceva ce nu îmi spui despre acest om, Beecher. Şi apreciez faptul că încerci să fii activ, dar dacă Marshall este ucigaşul nostru, va fi periculos. Nu poţi pur şi simplu să te duci şi să îi baţi la uşă.

Sunt perfect de acord cu el.

— Cine a zis că o să batem la uşă?

PARTEA A II-A: AL DOILEA ASASINAT

„Îţi mulţumesc, doctore, dar sunt un om mort."

Preşedintele James Garfield, în timp ce era tratat pe podeaua gării unde asasinul său, Charles Guiteau, îl împuşcase în spate. A fost cel de-al doilea preşedinte ucis aflat în funcție.

10.

2 iulie 1881
Washington, D.C.

Preşedintele Garfield urma să se urce în trenul de 9:30 dimineaţa. Ca majoritatea preşedinţilor, era în întârziere. Era cald la Washington – fiecare vară era dură în propriul ei fel – şi, mai mult decât atât, Garfield era epuizat. Deşi fusese învestit în funcţie de numai patru luni, ştia deja că este greu să fii preşedinte.

Aşa că făcea această călătorie cu trenul. Prima lui oprire avea să fie la şcoala pe care o absolvise, Colegiul Williams, pentru a fi prezent la începerea anului şcolar. Apoi se îndrepta spre nordul statului New England pentru o vacanţă binemeritată.

Nu avea să mai iasă din acea gară.

La ora 9:20, trăsura lui a tras în faţa Depoului Gării Baltimore & Potomac, la intersecţia dintre Constitution şi 6th Street, în centrul oraşului Washington. În spatele lui, într-o a doua trăsură, se aflau cei doi fii ai săi, Harry şi Jim.

Dându-şi seama că mai avea câteva minute la dispoziţie, Garfield se hotărî să rămână în trăsură, depănând amintiri cu prietenul său şi secretarul de stat, James Blaine. În timpul alegerilor din 1880, atât Blaine, cât şi Garfield se aflaseră printre candidaţii republicanilor, dar Garfield fusese cel ales ca adevăratul candidat de compromis – bărbatul care avea să unească diferitele facţiuni din partid.

Stând în trăsură, Blaine era calm, jucându-se cu bastonul şi aruncându-l iar şi iar în aer. La acel moment, Serviciul Secret nu era încă însărcinat cu protecţia preşedintelui. Cu jobenul şi costumul său gri de călătorie, preşedintele coborî într-un final din trăsură, îndrumându-şi prietenul şi familia către gară.

Înăuntru, printre membrii Cabinetului care aşteptau să îl conducă se afla şi Robert Todd Lincoln, fiul cel mai mare alprimului preşedinte asasinat.

Intrând în gara aproape goală, având câteva minute până la plecarea trenului, preşedintele James Garfield era calm. Relaxat. Nici nu bănuia că un bărbat de aproape un metru şaptezeci, numit Charles Guiteau, sosise cu o oră mai devreme şi se ascundea în toaletă.

Spre deosebire de John Wilkes Booth, Guiteau nu era un actor. Nu îşi pregătise nicio declaraţie finală memorabilă.

Aşteptând ca preşedintele să treacă prin dreptul lui, Guiteau rămase tăcut când şeful statului, care cântărea peste o sută de kilograme, intră în gară. Fără un cuvânt, Guiteau se repezi spre preşedinte, scoase un pistol British Bulldog mic, pe care îl cumpărase cu o lună mai devreme, şi îl împuşcă pe preşedinte în spate.

Prima împuşcătură îi zgârie doar braţul lui Garfield, aşa că Guiteau se apropie mai mult şi trase din nou.

Această împuşcătură îl nimeri pe preşedintele Garfield în spate, deasupra taliei. Preşedintele căzu la pământ. Jobenul i se rostogoli, iar costumul gri de călătorie i se umplu de sânge.

În continuare tăcut, asasinul Guiteau îşi vârî pistolul în buzunar şi se îndreptă rapid spre ieşire. Afară, un poliţist din D.C. auzi cele două împuşcături. Fugind să vadă despre ce era vorba, ofiţerul deschise uşa chiar când Guiteau ieşea şi se izbi de el. Ofiţerul nu îllăsă pe bărbatul agitat să treacă.

— Am o scrisoare de trimis generalului Sherman, bolborosi Guiteau, vorbind pentru întâia oară.

În câteva secunde, un vânzător de bilete şi un paznic de depou îl prinseră pe Guiteau din spate, doborându-l la pământ pe bărbatul care tocmai îl împuşcase pe preşedinte.

Înăuntru, fiul cel mic al lui Garfield, Jim, plângea, în timp ce fiul cel mare încerca să îl liniştească. Oamenii ţipau, chemând un doctor, în vreme ce sângele se întindea pe podeaua gării.

Până la amiază, în timp ce vestea asasinatului se răspândea rapid, preşedintele Garfield, care cu doar câteva luni înainte fusese instalat în funcţie ca rezultat al unui compromis politic, devenise dintr-odată un lider cu o statură enormă.

Naţiunea se ruga pentru ca Garfield să supravieţuiască – şi a reuşit – deşi nu avea să îşi mai revină niciodată. Scăzând în greutate de la o sută de kilograme la doar şaizeci, preşedintele Garfield a murit în patul lui două luni mai târziu.

În acel moment, unii au spus că Dumnezeu judeca naţiunea. Alţii spuneau că Guiteau făcea parte dintr-un complot extins, cu intenţia de a prelua puterea.

Asasinul Guiteau nu a ascuns însă niciodată adevărul: le-a spus că încerca să prevină declanşarea unui nou război civil. Nimeni nu l-a crezut.

Dar avea dreptate... şi a spus-o cel mai bine: „Dumnezeu nu face greşeli... Alege omul potrivit de fiecare dată, pentru locul potrivit; şi prin asta reuşeşte întotdeauna, cu succes, să dejoace planurile Diavolului".

John Wilkes Booth, Cavalerul de Pică, îşi făcuse treaba. Acum, Cavalerul de Caro îşi îndeplinise şi el misiunea.

11.

Astăzi
Washington, D.C.

Era o zi perfectă pentru a ucide un preşedinte.

Cavalerul ştia asta, stând în frig la intersecţia dintre 16th şi P Street, ignorând trecerea maşinilor primilor navetişti şi holbându-se la uşile duble de lemn ale celei mai noi destinării ale sale, masivul castel neo-gotic cunoscut sub numele de Biserica Metodistă Unită Foundry. Lucrurile aveau să decurgă mult mai bine decât cele din seara trecută, de la St. John.

Fără îndoială, ar fi putut aştepta, ar fi putut amâna o zi... Dar acum... cu Beecher deja implicat... Nu. Istoria fusese scrisă deja. Nu putea fi schimbată.

Preşedintele Garfield fusese împuşcat la ora 9:25 dimineaţa.

Cavalerul îşi privi ceasul. Avea mai puţin de o oră.

Aşa fusese scris.

Aşa avea să se sfârşească.

În diagonală, de cealaltă parte a străzii, un bărbat negru, înalt, într-o haină groasă de iarnă, negru cu roşu, se apropie de uriaşa clădire de granit construită în 1904, cu marginile ei de calcar şi geamurile cu rame de lemn. La uşa din faţă, scoase un set de chei. Custodele bisericii, ajuns exact când trebuia.

Învârtind o bomboană cu limba, Cavalerul îl privi pe custode dispărând prin uşa din dreapta, aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă. Avea nevoie de cel puţin zece minute ca să introducă codul PIN, să închidă alarma şi să străbată clădirea ca să aprindă luminile. Astfel, Biserica Foundry era acum deschisă.

Traversând calm strada, Cavalerul nu putu să nu admire locul. Prin definiţie, o turnătorie[7] este o fabrică unde se toarnă metalul, exact ceea ce făcea Henry Foxall când construia tunuri şi arme pentru guvernul SUA la începutul anilor 1800. Abia în timpul războiului din 1812 avusese Foxall momentul lui de revelaţie dumnezeiască. În timp ce britanicii ardeau Casa Albă, zvonurile spuneau că următoarea lor ţintă era fabrica de muniţie a lui Foxall. Aşa că Foxall făcuse un jurământ în acea zi: dacă Dumnezeu avea să îi cruţe afacerea, el avea să construiască ceva în cinstea Lui.

În acea noapte, o furtună violentă pornise dintr-odată, oprind înaintarea britanicilor. Doi ani mai târziu, lua fiinţă Biserica Foundry.

De-a lungul anilor, devenise locul unde FDR îl dusese pe Winston Churchill pentru slujba de Crăciun în 1941, apoi, mai târziu, biserica metodistă unde venise Bill Clinton în timpul mandatului său. Dar până în prezent, rolul ei cel mai însemnat fusese acela de a fi adevărata biserică a lui Abraham Lincoln.

Întrucât St. John se afla chiar vizavi de Casa Albă, Lincoln obişnuia să se strecoare acolo pentru a se ruga în grabă. Dar Biserica Foundry de pe 16th Street, aflată la un kilometru şi jumătate de Casa Albă, fusese locul unde Lincoln devenise, în mod oficial, administrator de biserică.

Cavalerului îi plăcea asta. Mesajul lui Dumnezeu nu putea să fie mai clar de atât.

Urcând treptele de beton de afară, Cavalerul îşi întinse mâna spre uşa principală, dar, când trase de ea, o durere ascuţită îi săgetă umărul drept. Cel mai nou tatuaj era în continuare dureros şi, spre deosebire de pica mică şi de iniţialele JWB, de la John Wilkes Booth, care se aflau pe mână, semnul de pe umăr – cel purtat de cel de-al doilea Cavaler, asasinul Charles Guiteau – era mult mai complex: scutul plus pasărea legendară... şi, desigur, caroul roşu. Avusese nevoie de ore întregi şi peste treizeci de ace pentru a reproduce semnul.

Totuşi, aşa fusese scris. Aşa avea să se sfârşească.

Înăuntrul bisericii mai urcă un rând de trepte şi o luă la stânga, cercetând mesele goale din biroul îngust al bisericii, aflat în spatele unui perete lung

[7]Foundry înseamnă turnătorie în limba engleză (n. red.).

din sticlă. Custodele se afla în continuare în partea dreaptă a clădirii, deschizând capela.

Cavalerul cunoştea acest loc chiar mai bine decât biserica St. John. De data aceasta, nu avea să mai fie constrâns de revolverul cu un singur foc. În buzunarul din dreapta avea pistolul British Bulldog, cu trăgaciul încrustat cu fildeş alb şi cinci gloanţe în butoi.

În 1881, în ziua în care îşi cumpărase Guiteau pistolul, proprietarul magazinului îi spusese că poate economisi bani dacă va cumpăra acelaşi pistol fără trăgaciul din fildeş. Guiteau nici nu voia să audă. Ştia că, atunci când avea să ducă fapta la bun sfârşit, pistolul avea să fie expus. Trăgaciul elegant era singura alegere posibilă.

După aceea, Guiteau nu lăsase nimic la voia întâmplării, petrecând aproape o lună întreagă urmărindu-l pe preşedintele Garfield şi învăţându-i programul. Îl urmărise pe Garfield chiar şi la biserică, holbându-se prin geam pentru a vedea dacă poate să îl împuşte în strană.

Astăzi, Cavalerul nu se deosebea cu nimic de Guiteau. În mai puţin de o oră, istoria avea să fie scrisă. Se pregătise din timp. Cumpărase pistolul antic. Plătise pentru trăgaciul special. Mai important, învăţase fiecare detaliu al Bisericii Foundry, de la planurile clădirii la fiecare angajat care lucra acolo.

Odată ajuns la capătul coridorului, Cavalerul se uită în stânga lui la şirul de birouri, ochindu-şi ţinta finală – biroul privat al noului pastor, despre care toată lumea ştia că soseşte exact la ora 9.

Întorcându-se spre dreapta, deschise cu umărul uşa toaletei bărbaţilor şi înaintă spre ultima cabină, care avea semnul *Defect* pe ea. Chiar el pusese semnul acolo în urmă cu două zile. Ridicând capacul rezervorului toaletei, scoase o plasă din plastic în care se afla o mască albă de ghips – o replică a măştii mortuare a lui Abraham Lincoln, cu găuri pentru ochi – pe care o ascunsese în timpul pregătirilor.

O privire la ceas îi spuse că nu pierduse timpul. Era sincronizat cu predecesorul lui. Sincronizat cu planurile lui Dumnezeu.

La 9:25, următorul miel – poate mielul esenţial – avea să piară.

Până atunci, Cavalerul avea să facă exact ceea ce făcuse asasinul Guiteau când se aflase în gară, aşteptând să îl împuşte pe preşedintele Garfield.

Îngenunchind, Cavalerul băgă o mână în buzunar şi scoase o cutie mică, rotundă, şi o perie din păr de cal cam de mărimea unui burete de şters tabla. Deschise cutia micuţă, iar mirosul amar şichimic al cremei de pantofi umplu aerul. Înmuind peria în cutie, îşi dădu pantofii cu puţină cremă neagră. Cercuri mici... apoi periem, îşi aminti el. Cercuri mici... apoi periem.

Era mereu la fel pentru toţi Cavalerii.

Cercurile mici erau cele mai puternice.

12.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

Lui Nico nu îi plăcea noul imobil.

— Nico, o să iubeşti noua clădire, îi strigă asistentul masiv pe care îl chema Rupert Baird. Este frumoasă, nu-i aşa?

Plimbându-se prin parcarea cu pietriş, Nico nu răspunse. Prefera clădirea cea veche – pavilionul John Howard făcut din cărămizi roşii – care vreme de decenii găzduise cei mai periculoşi NN. Nevinovaţi din motive de Nebunie.

Astăzi, pavilionul John Howard era închis şi toţi pacienţii săi erau mutaţi în noua clădire ce fusese construită alături.

— Stai să vezi interiorul, spuse Rupert. Camere noi... televizoare noi... o grădină pentru relaxare... O să ai impresia că eşti într-un afurisit de hotel.

Nico privi clădirea modernă. Era pătrăţoasă şi avea doar trei etaje. Privind reflecţia mată a geamurilor, Nico reuşi să îşi dea seama că sticla era groasă, poate chiar antiglonţ.

— Nici mie nu-mi place, comentă prima-doamnă moartă, cea pe care o ucisese cu zece ani în urmă.

Nico dădu din cap spre ea, dar nu răspunse. Ştia ce părere au asistentele despre faptul că el vorbeşte cu fostele lui victime.

— Toate lucrurile tale sunt mutate chiar în momentul acesta, adăugă Rupert, conducându-l spre laterala clădirii, către rampa de încărcare, Primire Pacienţi Noi – Parcare Rezervată Ambulanţelor.

Nico ştia de ce era Rupert atât de amabil. Aşa cum ştia şi de ce intrau prin această uşă laterală în loc de intrarea principală. Cu toate VIP-urile şi reporterii care asistau la marea deschidere, ultimul lucru de care spitalul ar fi avut nevoie era ca cel mai cunoscut pacient al său – bărbatul care, cu un deceniu în urmă, încercase să îl ucidă pe preşedinte – să facă o scenă în timpul transferului său.

— Miroase altfel decât cealaltă clădire, observă Nico în timp ce urcau treptele de beton care duceau spre rampa de încărcare.

— Asta e şi ideea, răspunse Rupert, apropiindu-se de o tastatură de ultimă oră şi validându-şi codul de identificare.

Se auzi un zgomot puternic când uşile duble se deschiseră spre ei, dând la iveală un nou birou de recepţie în formă de U în faţa Oficiului de Internări.

Biroul şi scaunele din jurul său erau în continuare învelite în plastic. Ajungând în holul principal al spitalului, nu văzură niciun angajat.

— Ar trebui să ceri să îţi vezi camera, sugeră prima-doamnă moartă.

— Aş vrea să îmi văd camera acum.

— O vei vedea, Nico. Dar întâi vor să...

— Nu mă asculţi. Vreau să îmi văd camera, mârâi el.

Ca să se facă mai bine înţeles, Nico se opri pe hol, refuzând să se mişte.

— Nico, nu am chef de tâmpeniile tale astăzi. Te aşteaptă la CIT, spuse Rupert, ridicându-şi vocea, referindu-se la Centrul de învăţare Terapeutică.

Nico refuză să înainteze.

Rupert îl apucă de braţ.

— Poţi măcar o dată să nu fii o pacoste?

Strângându-l mai tare, adăugă:

— Ştii câţi am fost daţi afară ca să plătească pentru clădirea asta? Aveam asistenţi care duceau medicamentele. Acum trebuie să faceu asta şi să te trag pe tine la CIT şi...

— Trebuie să îmi dai drumul acum, îl avertiză Nico cu o voce calmă.

— Sau ce? îl provocă Rupert, asigurându-se că Nico văzuse micul aparat electric – asemănător cu un walkie-talkie – pe care îl ţinea în mâna stângă.

Nico auzise zvonuri că în noua clădire asistenţii vor avea astfel de dispozitive. Pentru a fi folosite în timpul transferului pacienţilor. Se numeau „sistem culcat la pământ". Dacă un angajat îl scăpa sau corpul îi ajungea în poziţie orizontală, o alarmă începea să sune în întreaga clădire, în timp ce camerele de luat vederi de pe holuri se îndreptau spre respectivul dispozitiv.

Nico verifică ambele capete ale holului. Camere video noi – protejate de cuburi de sticlă impenetrabile – de fiecare parte.

Rămase tăcut. Cu doi ani în urmă şi-ar fi înfipt degetele în orbitele lui Rupert şi ar fi apăsat suficient de tare, încât să audă pocnetul din creier. Dar terapia la care fusese supus... toate medicamentele... Era un om nou. Un om vindecat, aşa îl numeau doctorii. Vindecat. Expirând uşor, Nico îşi relaxă umerii. Nici măcar prima-doamnă decedată nu îl contrazise.

Zâmbind şi ţinându-l în continuare pe Nico de umăr, Rupert îl ghidă spre...

— Ce crezi că faci?! strigă o voce cu accent sudic în spatele lor.

Urmând sunetul, Rupert şi Nico se întoarseră pentru a vedea un bărbat înalt, cu păr negru creţ şi un frumos costum gri de lână. În acea clădire, doar doctorii purtau costum. Şi printre acei doctori, unul singur purta o cravată King Kong vintage din anii 1950.

— Rupert, ai jumătate de secundă să îţi iei mâinile de pe el! ţipă doctorul Michael Gosling.

— Domnule, nu înţelegeţi, imploră Rupert, dându-i drumul lui Nico. Îl duceam doar la CIT.

Mâna lui Gosling ţâşni, apucându-l pe Rupert de braţ şi trăgându-l într-o parte, ca să nu poată fi auziţi de Nico.

— Se punea pe sine sau pe altcineva în pericol? întrebă Gosling cu o voce joasă, tensionată.

— Nu asta era ideea.

— Asta este întotdeauna ideea. Avem reguli aici, Rupert, iar prima dintre ele este să nu atingi pacienţii... mai ales pe cei care chiar fac progrese.

Întorcându-se spre Nico, Gosling se forţă să zâmbească şi adăugă:

— Eşti teafăr, Nico?

— Vreau să merg în camera mea.

Rupert abia reuşi să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap. Toţi doctorii erau atenţi cu Nico, dar Gosling era unul dintre puţinii care îşi construiseră cariera pe asta. Cu un deceniu în urmă, Gosling era un debutant, membru al echipei care se ocupa de Nico, şi doctorul recunoscut ca fiind cel care reuşise să îl convingă pe Nico să nu îşi mai smulgă genele şi să nu mai facă din ele mici cruci pe care doar el reuşea să le vadă.

Acum, Gosling era unul dintre principalii conducători ai spitalului, însărcinat nu doar cu supravegherea operaţiunilor din noua clădire, ci şi cu inaugurarea acesteia fără incidente. Şi, deşi Gosling insista că cravatele lui vintage inspirate din filme erau doar un mod de a părea accesibil pacienţilor, toată lumea ştia că prefera cravata cu King Kong celorlalte. Aşa se vedea el pe sine: King Kong. Cel mai mare dintre toţi.

— Du-l în camera lui, apoi poţi să te duci la CIT, îi spuse Gosling lui Rupert.

— Îmi vreau calendarul şi cartea, zise Nico, cu vocea revenită la tonul ei monoton obişnuit.

— Ţi le aducem pe amândouă, promise Gosling.

— Le va aduce, confirmă prima-doamnă. Vorbeşte serios.

Ochii căprui, ca de ciocolată, ai lui Nico, atât de apropiaţi unul de celălalt, rămaseră fixaţi pe doctorul Gosling.

— Continuă să faci progrese, adăugă Gosling, bătându-l pe Nico pe spate şi îndepărtându-se pe hol.

— Acum trebuie să mă duci în cameră, îi spuse Nico lui Rupert.

— L-am auzit, răspunse Rupert, conducându-l pe Nico spre lifturi.

— Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de ceva! strigă doctorul Gosling.

Nico îşi privi ceasul. 9:25 dimineaţa. Exact ora la care Charles Guiteau îl împuşcase pe preşedintele Garfield.

Buzele i se ţuguiară într-un zâmbet subţire. După atâţia ani, avea să primească, în sfârşit, tot ce avea nevoie.

13.

Cu trei minute mai devreme
Biserica Foundry

Pastorul Kenneth Frick purta un mic monitor digital la pantoful stâng, care îi număra paşii. Două sute doisprezece paşi pentru a se îmbrăca, a-şi pieptăna părul blond şi a-şi amesteca porţia de Cheerios cu iaurt de afine dimineaţa. Douăzeci şi trei de paşi pentru a ajunge din bucătărie la uşa din faţă a micuţei sale case din Capitol Hill. Apoi avea nevoie de 1 958 de paşi pentru a parcurge cei aproape cinci kilometri de la Capitol Hill până la uşa din faţă a Bisericii Foundry, în fiecare dimineaţă. Spre deosebire de St. John, locul atacului din seara trecută, vizavi de Casa Albă, Biserica Foundry era amplasată într-un cartier cu probleme, nu unul spre care să se îndrepte oamenii.

Monitorul nu fusese ideea pastorului Frick. Aceasta venise de la compania de asigurări a bisericii, care, pentru fiecare pas pe care el (sau oricare dintre angajaţii lui) îl făcea, dădea o reducere la acoperirea costurilor de spitalizare (până la douăzeci de mii de paşi pe lună). Dacă se aştepta ca angajaţii lui să facă asta, pastorul trebuia să conducă prin exemplu.

Era aşa încă de când era copil. Nu provenea dintr-o familie extrem de religioasă, dar Frick fusese cel care obişnuia să o aducă pe mama lui la predica de duminică, făcându-l astfel singurul copilaş de cinci ani din oraşul lor sărac din Indiana care îşi putea face singur nod la cravată. Pe atunci, Kenneth era atras de biserică pentru că era singurul loc unde tatăl lor nu i-ar fi atins. Pe măsură ce se maturiza, Frick devenise atras de misterul bisericii, de felul în care aceasta putea îmbogăţi viaţa, dincolo de ceea ce poţi simţi, atinge sau înţelege.

— Mai este cineva aici în afară de Dumnezeu? strigă Frick, folosind aceeaşi glumă pe care o spunea în fiecare dimineaţă.

Ştia răspunsul. Cu excepţia custodelui, era întotdeauna primul. La nouă fix, aşa cum îi era obiceiul.

Trecuseră doar patru luni de când Frick – pe atunci pastor asociat – fusese repartizat la această biserică, preluând locul preotului paroh, care călătorea prin Noua Zeelandă. Frick se simţise binecuvântat atunci când fusese ales, dar avusese nevoie de o lună pentru a-şi face curajul să oprească servirea de sucuri gratuite care aducea enoriaşii la slujba de duminică. Aceasta era totuşi, în continuare, Biserica lui Lincoln. Să porţi un monitor digital la pantof pentru a obţine o reducere la asigurări era un lucru. Să aduci oamenii la biserică folosindu-te de băuturi răcoritoare era cu totul altceva.

Pe holul principal, cu toaleta în spatele lui, pastorul Frick intră în încăperea cu birouri, înaintă prin labirintul de mese şi se îndreptă spre biroul personal din spate. Privind prin geamurile cu sticlă mată, îşi dădu seama că luminile erau stinse înăuntru. Sticla era prea veche şi prea groasă ca să poţi vedea altceva.

Fiecare pastor are propriile ritualuri. La 9:05, păşind în micul lui birou şi închizând uşa după el, Frick făcu ceea ce făcea în fiecare dimineaţă: îşi atârnă haina în cuier, întotdeauna de agăţătoarea din mijloc, îşi luă Biblia de pe raft şi începu să spună rugăciunile de dimineaţă. Timp de aproape douăzeci de minute, se rugă privind pe geamul lat de sticlă care se afla chiar în spatele masivului birou din arţar. Putea să îşi vadă reflexia în geam – o faţa rotundă şi o bărbie cu gropiţă.

În stânga avea o uşă ce dădea spre toaleta sa. Uşa era de obicei deschisă, dar în acea dimineaţă, dintr-un motiv necunoscut, uşa era închisă.

Frick nu se gândi prea mult la asta. Adâncit în rugăciune, privi spre monitorul digital de la pantof – nu ca să îşi numere paşii, ci pentru a vedea cât era ceasul.

Pe ecran, afişajul trecu de la 9:24...

...la 9:25.

Pe podea, un covor cu model cu frunze galbene şi verzi încălzea biroul, amortizând şi paşii vizitatorilor. Podeaua de stejar scârţâi din cauza unei schimbări de greutate aproape imperceptibile.

Apoi Cavalerul apăsă pe trăgaci. De două ori.

Corpul pastorului zvâcni când unul dintre gloanţe îi intră în spate.

Altă misiune îndeplinită. Pentru a doua oară, istoria se repeta.

14.

Cu şase zile în urmă

— Domnule, sunteţi gata să comandaţi? întrebă negresa subţire cu piele pătată din spatele tejghelei.

— Nu încă. Aştept pe cineva, răspunse doctorul Stewart Palmiotti din scaunul roşu aprins, cercetând din nou micul restaurant fast-food aflat chiar lângă intrarea în magazinul Target.

Ştia de ce alesese ea acel loc: era bine luminat şi sigur, cu mulţi oameni care să fie martori. Mai mult, întâlnindu-se în Ann Arbor, locul unde absolvise Wallace, mesajul devenea foarte clar. Dacă preşedintele nu îşi respecta partea lui de înţelegere, avea să îi distrugă viaţa, bucăţică cu bucăţică.

— Trebuie să încerci hot-dogul, se auzi, într-un final, o voce feminină în spatele lui. Este mai bun decât crezi.

Înainte ca Palmiotti să se poată întoarce, o femeie îmbrăcată într-un palton maro la modă stătea lângă el, privindu-l. Părul îi era scurt şi vopsit blond. Dar el îi recunoscu rânjetul: la fel ca al tatălui ei, asasinul prezidenţial cunoscut sub numele de Nico.

— Ştii, după înmormântare, ţi-am citit necrologul. Te-au făcut să pari mai cumsecade decât eşti de fapt, spuse Clementine, aşezându-se pe scaunul liber de lângă cel mai vechi prieten al preşedintelui şi doctorul lui de încredere. Apropo, vorbesc serios cu hot-dogul, adăugă ea, arătând spre tejghea, unde o duzină de crenvurşti groşi se învârteau pe rotisor.

Acum, ea era cea care se simţea bine, ceea ce îl irita şi mai tare pe Palmiotti.

Atât A.J., cât şi preşedintele îl avertizaseră despre asta. Toţi credeau că Nico era monstrul, dar fiica lui fusese cea care încercase să îi şantajeze, ameninţând să scoată la iveală secretul lor dacă nu primea informaţiile dorite despre tatăl ei. Şi, într-un final, în timpul evadării ei, Clementine fusese cea care trăsese focul care aproape îl ucisese pe Palmiotti.

Dar Clementine era diferită de Beecher şi mult mai periculoasă. Dacă îşi doreau să aibă o speranţă ca lucrurile să nu răsufle în presă, trebuiau să facă pace cu ea, nu război.

— Îţi stă bine blondă, vorbi Palmiotti. O schimbare radicală de la negru.

— La fel ca a ta, răspunse Clementine, arătând spre părul lui vopsit. Deşi îmi place şi cicatricea de la gât. Nu acolo te-am împuşcat?

Palmiotti îşi prinse mâinile una în cealaltă, îşi împleti degetele, refuzând să muşte momeala.

— Ştii, ţin minte ultimul lucru pe care ni l-ai spus: despre cancerul care îţi devorează corpul. Am pierdut o nepoată din cauza cancerului la creier. Avea patru ani. Când i-a căzut părul, obişnuia să plângă şi să zică: „Eu de ce nu pot să am codiţe?" Aşa că poţi să te dai cât de dură vrei, dar eu sunt doctorul. Doar după nuanţa pielii ghicesc că este vorba despre chimioterapie orală, nu? Ştiu ce îţi face asta. Îmi pare rău.

Din cealaltă parte a separeului, Clementine îl studie, ochii devenindu-i mai mici.

— Ai adus ce ţi-am cerut?

— Desigur.

De sub o haină aflată pe banchetă, Palmiotti scoase un plic gros.

Din buzunarul de la spate al pantalonilor, Clementine scoase un plic similar ce părea mai subţire, cu o pată de umezeală pe el.

— Asta este tot ce ai găsit? întrebă Palmiotti, deschizând plicul şi văzând pe dosarul aflat înăuntru, cu litere bătute la maşina de scris, un nume cunoscut.

Wallace, Orson.

Într-adevăr, asta era tot: dosarul complet pe care, cu două luni în urmă, Beecher îl descoperise în Arhivă. Din câte ştiau ei, acelea erau singurele dovezi despre ceea ce el şi viitorul preşedinte făcuseră cu ani în urmă, când atacaseră şi, într-un final, îl uciseseră pe bărbatul care avea tatuată bila neagră 8 de la biliard.

— De unde ştim că nu o să spui nimic sau că nu ai făcut cópii? întrebă Palmiotti.

— Nu ştiţi, zise Clementine, întinzând mâna spre plicul adus de Palmiotti.

Dezlegând nodul în formă de opt, adăugă:

— De unde ştiu că acesta este dosarul lui militar adevărat?

Aşteptă un răspuns. Palmiotti nu îi oferi unul. Dar nici nu negă.

La tejghea, unul dintre hot-dogi sfârâi şi crăpă, aruncând o picătură de grăsime pe geamul de protecţie. Clementine zâmbi. Cu destulă presiune, orice lucru pocneşte. Chiar şi un preşedinte.

Scoţând dosarul din plic, citi numele bătut la maşină pe abţibildul albastru cu alb dintr-un colţ. Hadrian, Nicholas. Tatăl ei.

— Ştii că Beecher te-a căutat, o avertiză Palmiotti în timp ce ea răsfoia dosarul.

Clementine dădu din cap, umezindu-şi degetul şi întorcând o nouă pagină. Aşteptase prea multă vreme acest dosar ca să nu arunce o privire. Dar ceea ce îi atrăsese atenţia era sigla din susul paginii: un vultur ţinând în gheare o ancoră de fier. Sigla Marinei SUA. Nu avea nicio logică. Nico nu fusese în marină.

— Beecher nu te caută singur, adăugă Palmiotti. Are ajutoare.

— Pe cine? Pe Tot?

— Şi alţii, răspunse Palmiotti, închizând plicul.

De cealaltă parte a mesei, Clementine răsfoia mai rapid ca niciodată, citind pe sărite paginile – scrisori de recomandare... profil fizic... încorporarea – privind detaliile vieţii pierdute a tatălui ei. Dar când citi data încorporării lui Nico în armată, cu trei ani înainte de naşterea ei, Palmiotti văzu că mâinile încep să îi tremure.

De multă vreme, Clementine aşteptase acest moment: să aibă detalii... documente... dovada a ceea ce îi făcuseră lui şi, prin extensie, ei. Orice ar fi pus în corpul lui Nico, era singura modalitate de a explica tipul necunoscut de cancer de care suferea ea. Doctorii îi spuseseră că nu mai văzuseră aşa ceva. Că tipul ei de cancer... nu exista... era o nouă mutaţie. Dar în timp ce Clementine răsfoia paginile etichetate Documente Medicale şi Psihologice, îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Nu se aşteptase la asta.

— Eşti în regulă? întrebă Palmiotti.

Clementine ridică privirea, surprinsă de întrebare. El avea deja ceea ce îşi dorise.

— Cu ce te are la mână? îi scăpă ei.

— Poftim? întrebă Palmiotti.

— Am vorbit serios înainte. Ţi-am citit necrologul. Ca să faci ceea ce ai făcut, şi lumea să creadă că ai murit... A trebuit să îţi părăseşti soţia...

— Fosta şotie.

— Şi doi copii...

— Copiii mei nu au mai vorbit cu mine de ani de zile.

— Dar viaţa ta, zise Clementine, coborându-şi ochii înapoi spre dosar. Ţi-ai lăsat întreaga viaţă în urmă... şi pentru ce? Pentru un preşedinte? Pentru un singur om? Cu ce te are Wallace la mână?

— Tu mă întrebi pe mine? Cum rămâne cu viaţa ta? Te ascunzi în Michigan. Nu ai casă. Şi pentru ce, Clementine? Ca să obţii dosarele lui Nico?

— Este tatăl meu.

— Nu juca rolul copilului rănit. Ştim cu toţii că nu de asta ai făcut ce ai făcut, o provocă Palmiotti. Toată durerea pe care ai provocat-o... nu ai făcut-o pentru tatăl tău. A fost pentru tine, Clementine. Tot ce ai făcut, ai făcut pentru tine. Şi acum, că ai obţinut dosarele şi tot ce ţi-ai dorit, chiar crezi că mai contează cum am ajuns în situaţia asta? Tu ai vrut ceva, aşa că ai făcut ce a trebuit ca să obţii ce ai vrut. Singurul lucru pe care trebuie să îl întrebi este: a meritat?

Clementine se holbă la dosar, recitind eticheta albastru cu alb cu numele tatălui ei. Se gândi că mai avea încă două zile din perioada de chimioterapie,

ceea ce însemna acea senzaţie de furnicături în degetele de la picioare, greaţa oribilă, diareea de necontrolat care avea să se înrăutăţească. Aşadar, meritase?

— Depinde ce găsesc, răspunse ea, închizând dosarul şi ieşind din separeu.

Înainte să plece, se întoarse şi adăugă:

— Indiferent cât de josnic este şeful tău, îmi pare rău că ţi-ai pierdut viaţa pentru asta.

— Mda... şopti el, în timp ce Clementine se îndrepta spre coşurile de cumpărături, dispărând apoi pe uşa din faţă. Şi mie.

Timp de două minute întregi rămase acolo, singur, în separeul cel roşu. În acel moment, doctorului Stewart Palmiotti îi veni onouă idee.

Apelă un singur număr. Iar acela era numărul lui A.J., care avea să îi transmită preşedintelui.

— Ştiu ce să facem cu Beecher, anunţă el.

15.

Astăzi,
Crystal City, Virginia

După numai o oră, mă aflam în faţa blocului lui Marshall din Virginia. La o jumătate de stradă distanţă de acesta, mă holbez la telefonul meu, prefăcându-mă că scriu un mesaj. Mă face să dispar în mulţime suficient cât şoferii în trecere – inclusiv avocatul cu faţă palidă conducând o Acura neagră – să nu se sinchisească să mă privească. Aceasta a fost prima greşeală a avocatului. De fapt, îmi retrag cuvintele. Prima lui greşeală: numerele de înmatriculare personalizate pe care scrie L8 4 CRT[8]. A doua lui greşeală este momentul în care întoarce pe alee în spatele clădirii.

Desigur, am încercat mai devreme să intru pe uşa din faţă. Dar când m-am apropiat de uşile duble ale clădirii moderne, am văzut ce mă aştepta înăuntru: un portar cu aspect nefericit la biroul din faţă, plus unul dintre acele sisteme performante de comunicare prin care o cameră bine plasată le

[8]Charitable Remainder Trust, procedură legală prin care o parte a averii unei persoane este transferată într-un cont separat, care poate fi folosit doar pentru a susţine activităţi caritabile (n. red.).

permite locatarilor să vadă cine sună la uşă înainte să îţi dea drumul în clădire.

Dacă vreau să văd reacţia reală a lui Marshall, ar fi mai bine să nu îl las să mă vadă venind.

Ceea ce mă aduce la a treia greşeală făcută de şoferul de Acura: a crezut că, dacă blocul are un garaj subteran cu un cod menit să ţină străinii afară, mă va opri pe mine să mă furişez înăuntru.

Prefăcându-mă în continuare că tastez pe telefon, traversez cu neatenţie strada, sincronizându-mă pentru a ajunge în spatele Acurei chiar când Avocatul Palid se apleacă pe geam şi tastează codul PIN din şase cifre pe tastatura garajului.

151916.

Merg mai departe în timp ce uşa de la garaj se deschide, apoi se închide. Când omul a intrat, revin la tastatură şi tastez şi eu 151916.

Se aude un rr-rr-rr metalic când uşa garajului începe din nou să se ridice, întâmpinându-mă cu o intrare înnegurată. Particule de praf luminate de soare plutesc în aer. Dar când fac primul pas pe panta uşoară care duce înăuntru, observ doi pantofi lustruiţi şi o pereche de pantaloni perfect călcaţi blocându-mi intrarea. Chiar înainte ca uşa de la garaj să se deschidă complet, îmi dau seama cine îmi stă în faţă.

— Arăt eu a chior? mă întreabă paznicul de la pupitrul din faţă. Te-am văzut pândind intrarea clădirii.

Ecusonul din piept îmi spune că îl cheamă Lance Peterzell. Din constituţia musculoasă şi din felul în care îi este tuns părul, în mod sigur provine din armată.

— Chiar ai crezut că nu avem camere video şi aici?

În colţul garajului, identific camera – minusculă, ca un aparat de înregistrare de mână. Am mai văzut astfel de camere, la intrarea în Casa Albă.

— Ce crezi că faci?! strigă el la mine.

Încerc să inventez o scuză, dar omul înaintează. Mă împiedic, retrăgându-mă pe alee.

— Încercam doar să...

Mă împiedic, aproape cad pe spate.

— Ştii că pot să cer să fii arestat pentru încălcarea proprie...

Ajuns deasupra mea, se opreşte dintr-odată şi tace. Nu se mai concentrează la mine. Vede ceva...

În spatele meu.

Mă întorc chiar în momentul în care un SUV albastru garează perpendicular pe alee. Când geamul din dreapta se lăsă, îl văd pe şofer: un

bărbat cu părul negru şi faţa lăsată. Ochii lui cu pleoape lăsate sunt de culoarea vinului alb. Îl recunosc din poza de la poliţie. Dar îl cunosc de multă vreme.

Fără un cuvânt, Marshall deschide uşa din dreapta făcându-mi semn să intru.

Ezit.

— Nu de asta ai venit aici, Beecher? Ca să mă găseşti? întreabă Marshall cu o voce răguşită, care sună la fel de arsă ca faţa lui.

Tot mi-ar fi spus să plec de acolo. Că nimic bun nu poate să iasă dacă mă urc în maşina lui Marshall. Dar când vine vorba de Marshall, există un lucru pe care Tot nu are să-l înţeleagă niciodată, în viaţă, sunt multe motive pentru care devenim cine devenim. Marshall a jucat un rol minor, dar memorabil, în copilăria mea. Dar ceea ce i-am făcut eu lui... în acea noapte în subsol... l-a schimbat pe Marshall pentru totdeauna.

— Deci, ai venit până aici şi acum ai de gând să rămâi pur şi simplu acolo? mă provoacă Marshall.

Inspiră adânc pe nas, ca un taur. Dacă eram de părere că m-a iertat după atâţia ani, mă înşelasem.

Din interiorul SUV-ului, ochii lui aurii mă fixează cu un calm straniu care mă face să mă simt de parcă aş fi singura persoană din lume. De unde stau, pot să văd cât de meticulos este – cum ţine volanul doar cu vârful degetelor.

Dar în timp ce mă sfredeleşte cu privirea, îmi dau seama că nu vorbeşte cu mine. Mă observă. Nu este nerăbdător însă. Aşteaptă să iau o decizie.

Încă o dată, îl pot auzi pe Tot urlând să păstrez distanţa. Şi aşa ar trebui să fac.

În drumul vieţii mele, Tot reprezintă locul spre care încerc să mă îndrept. Marshall reprezintă trecutul, locul în care am fost. Dar asta este problema cu trecutul: oricât de periculos sau de tulburător, sau de neconvenabil ar fi, nu poţi să înaintezi până nu rezolvi ceea ce ai lăsat în urma ta.

Şi, mai mult, dacă vreau răspunsuri, există un singur mod prin care le pot obţine.

Ţâşnesc spre SUV, urcându-mă rapid pe scaunul din dreapta.

Ţinând în continuare volanul doar cu vârfurile degetelor, Marshall dă înapoi din trei mişcări, apoi accelerează, coborând pe rampă şi dispărem în garajul subteran.

Privesc în spatele meu în timp ce uşa de la garaj se lăsă, făcându-mă prizonier în vizuina leului. Văzând rânjetul de pe faţa lui Marshall, nu pot să nu mă gândesc că, orice ar fi făcând, abia a început.

16.

O oră mai devreme
Biserica Foundry

Citise într-o revistă că atunci când eşti lovit de un glonţ, când acesta îţi străpunge şi îţi face pielea să ardă, nu îl simţi. Că şocul acoperă orice durere.

Cu faţa în jos pe covor, pastorul Kenneth Frick îşi dădu seama că cele scrise nu erau adevărate.

Preţ de un moment, uită cum ajunsese acolo. Privi în jurul lui, clipind greu. Bătăile inimii îi ajungeau până în urechi. Probabil că îşi pierduse cunoştinţa. În gură, limba îi era acoperită de scamele de la covor.

Întorcându-se în lateral, auzi o pleoscătură. Covorul era îmbibat într-un lichid. Nu putea să vadă încă... dar lângă şoldurile lui creştea o băltoacă întunecată, mărindu-se sub el şi cuprinzând încet florile galbene şi verzi ale covorului.

Simţind dintr-odată suflul rece de aer, pastorul ridică privirea şi observă geamul larg deschis care dădea spre stradă. Camera se rotea în jurul lui. Nu putea să ignore durerea arzătoare din stomac, de parcă cineva ar fi folosit un vătrai încins pentru a-i scoate măruntaiele.

Îşi încleştă atât de tare maxilarul, încât crezu că dinţii aveau să i se crape de la efort. Trecuse prin lucruri mai rele... în armată... plus cu mama lui... privise ce i se întâmplase acesteia...

Prin sticla mată, văzu lumină afară, în partea principală a biroului. Mina Pfister. Directorul pentru tineret. Mereu la timp.

Pastorul încerca să se ridice în genunchi, hotărât să se târască spre uşă. Bătaia inimii din urechi devenea din ce în ce mai tare.

Ştia acel miros... mirosul de piele arsă... de la el venea.

Nu îi păsa. Se concentră la mama lui... la ceea ce văzuse...

Închizându-şi ochii, şopti o rugăciune – rugăciunea la care se întorcea mereu mai mult ca la oricare alta. Fii puternic şi curajos! Nu tremura şi nu te lăsa descurajat, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde te-ai duce.

— Mina... strigă el, deşi nu îşi dădea seama dacă cuvintele îi ieşeau din gură. Vă rog... cineva... ajutaţi-mă...!

17.

Cu nouăsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

— Mai ai câţiva paşi, zise mama lui cu o voce veselă.

Chicotea în timp ce acoperea ochii fiului ei cu mâinile şi îl plimba prin curtea plină de zăpadă.

Desigur, chiar dacă avea doar unsprezece ani, Marshall fusese convins că vor să îi facă o surpriză. O ştiuse încă de la începutul săptămânii, când o surprinsese pe mama lui la telefon şoptind: „Este aici... trebuie să închid...”

Copiii nu sunt proşti. Mai era doar o săptămână până la Crăciun. Şi după unsprezece ani în care fusese singurul copil din acel oraş cu un tată şomer, care mai era, pe deasupra, şi într-un scaun cu rotile, ei bine... Marshall era obişnuit cu atenţia suplimentară care i se acorda în acea perioadă a anului.

Cu cinci ani în urmă, oamenii din oraş contribuiseră pentru a reface rampa de lemn putrezită care ducea spre uşa lor din faţă.

Cu trei ani în urmă, când mama lui îşi pierduse slujba, le cumpăraseră haine şi un nou ghiozdan pe care Marshall să îl folosească la şcoală.

Cu doi ani în urmă, îi cumpăraseră lui Marshall o bicicletă care să o înlocuiască pe cea care îi rămăsese mică.

Anul acesta? Trebuia să fie un câine, se hotărî Marshall. Menţionase un câine cu vreo două săptămâni în urmă. Dar faptul că îl ţineau la biserică atâta vreme... trăgând de timp... şi faptul că acum era legat la ochi şi condus în curtea din spate...

Cu fiecare pas, zăpada îngheţată trosnea sub paşii lui ca popcornul proaspăt.

Putea auzi zumzetul a zeci de voci imperceptibile. Le putea simţi... energia?... prezenţa?... orice ar fi fost, o putea simţi în piept. Era cu siguranţă o mulţime adunată. Dar zgomotul venea de...

Deasupra.

— La C... strigă tatăl lui. A... B...

— SURPRIZĂ! strigă mulţimea şi mama îşi luă mâinile de pe ochii lui.

Urmă sunetul şi, rearanjându-şi ochelarii, Marshall îşi ridică privirea spre dudul uriaş, unde cel puţin doisprezece copii plus câţiva părinţi stăteau pe veranda unei... Era pe punctul să spună „căsuţe din copac”. Dar aceasta arăta ca o casă adevărată, cu acoperiş ţuguiat şi verandă. Nu era o căsuţă din copac. Era un...

— Bine ai venit la Turnul de veghe! strigă Vincent Paglinni, un băiat corpolent, cu sprâncene stufoase. Urcă, Marshmallow! Trebuie să vezi ce e aici!

— A fost ideea pastorului, zise mama lui Marshall, arătând spre pastorul Riis, care împingea scaunul cu rotile al tatălui lui.

— Urcă să vezi cum e, adăugă tatăl lui, simţindu-se mai mândru ca niciodată.

Marshall o zbughi spre piroanele înfipte în copac pe post de scară.

— Nu! Apucă frânghia! Ia liftul! strigă Vincent Paglinni de deasupra.

Uitându-se la locul spre care arătau cu toţii, Marshall se îndreptă spre frânghia groasă care atârna din copac, cu un nod de mărimea unei mingi de baseball la capăt. Când Marshall apucă frânghia, ridică privirea şi văzu scripetele aşezat deasupra acoperişului casei.

— Gata pentru decolare...! strigă James Wert, un alt copil grăsuţ din clasă.

Fără avertizare, Wert sări de pe căsuţă şi apucă frânghia, înfăşurându-şi picioarele în jurul ei de parcă ar fi alunecat pe o bară.

Scripetele începu să se rotească, iar frânghia se întinse.

Precum o rachetă, Marshall se înălţă în aer, unde mai multe mâini îl prinseră, trăgându-l pe terasă...

— Este cea mai grozavă casă din copac din toate timpurile! strigă Vincent Paglinni şi mulţimea de copii îl aclamă.

Marshall ştia că are dreptate. Nu era ceva construit de un tată. Era ceva construit de un întreg oraş. Condus înăuntru, Marshall văzu că uşa are un cadru real... şi felul în care acoperişul era izolat perfect în toate părţile... Fără îndoială, apa nu putea să intre în casă.

— Uită-te la asta! strigă Lee Rosenberg, care purta mereu blugi Lee. Fotolii făcute din perne imense! Benzi desenate! Paturi pliante! spuse el, arătând spre două paturi care puteau fi coborâte de pe perete. Are până şi geamuri funcţionale! adăugă Lee când cineva împinse un geam mare plexiglas care avea o balama deasupra şi care se deschidea ca o uriaşă uşă pentru câini.

— Dacă plouă, poţi să îl propteşti şi ai în continuare parte de aer proaspăt, le explică tatăl lui Eddie Williams, care vindea geamuri plexiglas.

— Plus... uite! Un covor! strigă Lee, arătând spre covorul albastru pal. Covoarele sunt Cadillacul caselor din copac!

— Nu, uite aici Cadillacul! îl întrerupse Vincent Paglinni, arătând spre un desfăcător de sticle încorporat în zid. Pentru bere!

— Doar pentru suc de portocale şi bere fără alcool! insistă una dintre mamele curajoase care urcaseră în copac, şi întregul grup râse.

Pentru Marshall, aceasta era partea cea mai bună. Nu fotoliile din perne sau geamul funcţional, nici măcar desfăcătorul din zid. Ci râsul. Şi nu de el, de această dată. Cu el.

Sigur, îşi văzu şi prietenii cum ar fi Beecher, aşezat într-un colţ. Şi pe Jeff Camiener, alături de care mânca întotdeauna prânzul, singurul care nu îi spunea niciodată Marshmallow. Dar cu majoritatea copiilor de acolo nu vorbise niciodată... sau îi era prea frică să le vorbească; precum Vincent Paglinni, care de obicei se preocupa de ce tricou cu concerte rock să poarte a doua zi. Dar şi Paglinni era acolo, la fel de entuziasmat ca toţi ceilalţi, care erau bucuroşi pentru el. Ca nişte prieteni.

— Fii atent, Mallow! Pastorul se uită sub fusta maică-tii! strigă Vincent şi toţi copiii fugiră pe verandă să o vadă pe mama lui Marshall urcând folosindu-se de cercurile de fier, cu pastorul în spatele ei.

Pastorul îşi coborî privirea repede. Nu privise sub fusta femeii.

Totuşi, copiii râseră. Şi Marshall râse cu ei. Toţi râdeau. Împreună.

Uitase de casă. Pentru Marshall, acest sentiment de apartenenţă îi făcu pieptul să se umfle atât de tare, că avu impresia că are să explodeze. Să aibă atâţia prieteni, cu gurile căscate de râs...

Era cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

Când se uită pe geamul de plexiglas şi îl văzu pe tatăl lui, în scaunul cu rotile, privindu-l... nici măcar asta nu reuşi să îi strice bucuria.

— Trebuie să vezi asta, strigă Marshall, deschizând geamul de plexiglas şi lăsând să intre o pală de aer rece.

— Am văzut deja! îi răspunse tatăl lui, ridicând pumnul în aer.

— Grozav, nu?! strigă Marshall, fără să observe minciuna tatălui său.

Oricât de bine ar fi fost construită casa, tatăl lui nu ar fi avut cum să urce. Nu în acea zi. Nici altă dată.

Dar, în acel moment, înconjurat de atâţia noi prieteni, Marshall nu era naiv sau lipsit de sensibilitate. Îşi arăta doar cei unsprezece ani.

Zâmbi şi ridică şi el pumnul în aer spre tatăl lui.

De la acea înălţime, Marshall putea să vadă acoperişul casei lor, peste stâlpii de telegraf, peste tot.

Nimic nu îi putea strica o zi ca aceea.

18.

Astăzi

Marshall rămase tăcut în toată această coborâre.

Pe măsură ce SUV-ul înaintează tot mai adânc în garajul subteran, mult mai neliniştitor este că dacă Marsh e într-adevăr cel care l-a ucis pe paroh în noaptea trecută – dacă el este cel care cară cu el un pachet vechi de cărţi de joc, crezându-se John Wilkes Booth – de ce mă duce înăuntru?

Şi, mai important, de ce îl las să o facă?

Pentru ambele întrebări, îmi spun că în mod clar el nu este un ucigaş. Ţin minte că Marshall avea cearşafuri cu păpuşile Muppets pe pat. Ţin minte că aveam impresia că la el acasă miroase a vârcolac. Şi ţin minte, când aveam noi doisprezece ani, înmormântarea mamei lui, chiar înainte ca tatăl lui să plece din oraş.

În timp ce SUV-ul mai coboară un nivel, continui să privesc spre el, aşteptând să spună ceva. Nu o face. Încerc să rămân calm, dar nu pot să nu mă holbez, mai ales la faţa lui.

În poza de la poliţie, faţa îi era lucioasă, de parcă ar fi fost acoperită cu plastilină. Dar de aproape, în acea lumină slabă, consistenţa plină de cocoloaşe îi face fruntea şi obrajii să arate ca o lumânare topită. Pielea nu îi este roşie, este roz. Orice i s-ar fi întâmplat, au trecut ani de atunci. Dar a fost ars grav. Nasul îi este pătrat la vârf de la operaţia care i l-a reparat. Sprâncenele îi sunt tatuate pe faţă. Părul lui negru acoperă ce i-a mai rămas din urechi. Nici nu pot să îmi imaginez prin ce a trecut.

Încerc să spun ceva, dar singurul lucru la care mă pot gândi este cât de puţin mai cunosc persoana din faţa mea.

În timp ce Marshall continuă să ghideze maşina pe curba rampei, mă străduiesc să îmi imaginez copilul grăsuţ cu ochelari din căsuţa din copac. Nu mai există. Astăzi, postura noului Marshall este una perfectă, umerii îi sunt drepţi şi nemişcaţi. Prin haina de lână, văd ce corp compact are, totul este muşchi. Şi, cumva, are o uşurinţă în mişcări, ca un jucător de poker care ştie deja ordinea tuturor cărţilor din pachet.

Problema este că, observându-i rânjetul lipsit de expresie, ceva îmi spune că, şi dacă nu ar şti ordinea cărţilor din pachet, ar fi la fel de încrezător. Indiferent de cât de mult aş fi încercat să îl surprind pe Marshall, am sentimentul că a ştiut dintotdeauna că voi sosi.

— De cât timp locuieşti aici?

Marshall se uită drept în faţă.

Locuiesc de destulă vreme în Washington ca să ştiu ce fac oamenii cu tăcerea lor. CIA se foloseşte de ea ca tehnică de interogare, ştiind că, cu cât

rămâi mai multă vreme tăcut, cu atât îi poţi face pe alţii să vorbească mai repede. Reporterii fac la fel. Deci, dacă acesta este jocul pe care îl joacă Marshall, este pe punctul de a afla că nimeni nu este mai răbdător sau mai confortabil cu propria tăcere decât un arhivist.

Urechile îmi pocnesc când rampa ne aduce la al cincilea nivel subteran. Parcăm pe unul dintre numeroasele locuri disponibile, şi nu reuşesc să înţeleg de ce ne-a adus atât de jos. Oricine ar mai locui în clădire, cei mai mulţi sunt plecaţi.

În continuare tăcut, Marshall iese din maşină, faţa lui palidă, cu umflături, holbându-se la mine prin parbriz. Îl urmez tăcut în timp ce el deschide o uşă roşie din metal, şi intră într-o cameră de beton luminată fluorescent, cu o uşă de lift. Stă cu spatele la mine, dar acum, că stăm amândoi în picioare, văd că este mai scund decât mine.

Mi-l amintesc mereu ca fiind cu câţiva centimetri mai înalt. Îmi strică perspectiva amintirilor, la fel ca acele momente când te duci acasă şi vezi cât de mică pare camera copilăriei tale.

— De unde ai ştiut că te căutam? îl întreb eu când uşile liftului sedeschid.

Nu răspunde când intrăm. Face un gest în faţa micului dreptunghi aşezat chiar deasupra butoanelor liftului. Are în mână cartela de plastic care îi permite accesul în clădire.

Butonul de la etajul doisprezece se aprinde automat şi urcăm rapid.

— Marsh, ţi-am pus o...

— Acum mi se spune Marshall, mă întrerupe el, forţându-se să rânjească.

— Marshall, mă corectez eu, notându-mi acest subiect sensibil. Ascultă, Marshall, apreciez tăcerea asta à la Clint Eastwood, dar haide... cât de des primeşti vizite de la oameni pe care nu i-ai mai văzut din perioada pubertăţii?

El râde la această remarcă, făcându-i pielea ca de ceară de pe gât să i se zgâlţâie.

Haina îi este deschisă acum. Observ că arsura îi continuă în josul gâtului, spre gulerul tricoului lui alb. Are arsuri pe tot corpul?

Îmi cobor privirea spre mâinile lui şi, pentru prima oară, îmi dau seama că poartă mănuşi. Transpiraţia îmi umple mica depresiune de deasupra buzei şi mă întreb dacă decizia de a veni nu a fost cea mai stupidă din viaţa mea.

— Te holbezi, Beecher.

Nu îmi feresc privirea.

— Dacă vrei să mă întrebi despre arsuri, întreabă-mă.

Fac o pauză, privindu-l în continuare.

— Cum te-ai ars?

— Un foc a fost de vină, răspunde el, cu ochii micşoraţi şi rânjind.

— Vreau doar să ştiu ce mai faci, Marshall.

Uşile liftului se deschid, dar nu suntem într-un hol. Este o micăintrare cu o singură uşă de lemn. Este un lift privat, într-o clădire în care domneşte discreţia.

Se foloseşte din nou de cartela de plastic, urmează un click şi Marshall deschide uşa, dând la iveală un coridor lung şi îngust. În dreapta este o bucătărie Formica albă uşor demodată, partea dominantă fiind o sufragerie IKEA minimalistă din anii 1990, la fel de demodată. În stânga, o uşă deschisă dă spre ceea ce pare să fie un dormitor.

Dându-se la o parte, mă bate pe spate, făcându-mi semn să merg eu primul.

Râneşte în continuare când intru.

19.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

— Ascultă, am una şi mai bună... zise Beecher, ghemuit în fotoliul uzat al căsuţei din copac, cu nasul adâncit în ziar. Pe tip îl cheamă Albert „Alby" Eliopoulos. A murit la vârsta de şaptezeci şi doi de ani. Şi din ce scrie aici – oh, Sfinte, fii atent la asta! – unitatea lui este cea care a ridicat steagul la Iwo Jima, dar a făcut-o fără el! Cu două zile înainte, Alby şi-a fracturat clavicula şi a fost spitalizat la altă unitate, ratând astfel întregul eveniment! Mallow, asculţi asta?

— Normal că ascult, răspunse Marshall, întins pe unul dintre paturile pliante, răsfoind colecţia groasă de reclame la sutiene pe care o strânsese din ziare timp de şase luni.

Era vară pentru cei doi băieţi de doisprezece ani, dar cu geamul plexiglas deschis, căsuţa din copac avea în continuare parte de câte o briză de aer.

— Un tip a fost la Iwo Jima. Sună de-a dreptul galactic.

— Nu a fost doar la Iwo Jima. A ratat Iwo Jima! Pentru două zile! A făcut parte din una dintre cele mai faimoase unităţi din cel de-al Doilea Război Mondial... dar si-a fracturat clavicula şi e caşi cum... e ca şi cum ai fi fost ales pentru cel mai important moment al vieţii tale, dar în schimb eşti pus pe

tuşă, aşa că ratezi momentul. Îţi poţi imagina cum e să fii atât de aproape de istorie şi ea să treacă pe lângă tine?! Cum îţi revii din aşa ceva?!

Marshall era tăcut.

— Mallow, eşti atent sau salivezi în continuare la reclamele pentru sutiene? întrebă Beecher din spatele ziarului.

— Beecher, de ce vii aici?

— Ce?

— Aici. La casa din copac. De ce vii aici?

Confuz, Beecher privi pe deasupra ziarului. Marshall făcea curat, adunând reclamele la sutiene în cutia de cereale Lucky Charms pe care o ţinea într-o ladă pentru lapte, sub pat.

— Nu îţi plac necrologurile la fel de mult cum îmi plac mie, aşa-i? întrebă Beecher.

Nu o luă personal. Citea necrologurile de la vârsta de patru ani, când tatăl lui murise. De atunci, iubea să citească poveştile acelor oameni pe care, precum tatăl său, nu avea să îi vadă niciodată. Vieţi care ar fi putut să fie.

— Vorbesc serios, Beecher. De ce vii aici? Adică, îmi place că vii aici, dar... În toţi aceşti ani, nu am vorbit prea mult... sau aproape niciodată. Nici măcar nu mâncăm prânzul împreună. Noi doar... nu am crezut că suntem prieteni.

— Ce? Normal că suntem prieteni.

— Suntem?

— Mallow, dacă nu am fi prieteni, de ce ai sta aici în fiecare zi ascultându-mă citind necrologurile?

— Nu ştiu, spuse Marshall ridicând din umeri, sprijinindu-se de pat. Uneori, credeam că nu o să mai vii pe aici dacă nu te ascult.

Rămas acolo, încremenit în fotoliul imens în formă de pernă în timp ce ziarul îi ateriză în poală, Beecher se holbă la băiatul dolofan pe care îl ştiuse întotdeauna ca Marshmallow.

— Mallow, răspunde-mi la asta: ţie ce îţi place?

— În ce sens?

— Când eşti plictisit... când doar stai... Când nimeni nu te priveşte, ce îţi place?

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Chiar vreau.

Dispoziţia lui Marshall se schimbă într-o secundă, trecând de la confuz la şocat, apoi la un zâmbet precaut. Entuziasmat să răspundă la întrebare, arătă spre geamul plexiglas, la stelele care luminau cerul negru.

— Spaţiul.

— Vrei să spui spaţiul extraterestru? Ca în Războiul Stelelor? întrebă Beecher. Stai puţin. De asta spui mereu că lucrurile sunt galactice? Pentru că îţi place Războiul Stelelor?

— Războiul Stelelor este ficţiune. Imaginează-ţi dacă ai putea să faci totul pe bune.

— Mda, chiar mi te pot închipui. Ai fi un astronaut perfect, râse Beecher. Nu ai avut deja toate bolile de ochi cunoscute?

Ridicându-şi ochelarii, Marshall continuă să se holbeze la cer.

— Dar imaginează-ţi, Beecher. Să ajungi atât de sus... să scapi de tot... Nu te întrebi niciodată cât de departe am putea să ajungem?

Beecher se ridică în fotoliu, dintr-odată entuziasmat în timp ce flutura ziarul.

— Nu, ştiu! Exact de aceea îmi plac necrologurile! Când vezi câte au realizat oamenii... Sunt dovada a cât de departe putem să ajungem... a câte suntem capabili să realizăm în cele mai bune zile ale noastre.

— Presupun, zise Marshall, gândindu-se la asta. Dar necrologurile sunt ciudate.

— Aşa zici tu. Spaţiul extraterestru este ciudat.

Cei doi băieţi se priviră. Preţ de un moment, casa din copac fu învăluită de liniște.

Sărind de pe pat, Marshall fugi spre uşa de la casă.

— Unde pleci? întrebă Beecher.

— Să trag un pârţ. Mama mi-a spus că nu este politicos să...

— Câţi ani ai? Şase? Dă-i drumul aici! Nimănui nu-i pasă!

Rămas pe loc, Marshall îşi ţinu mâinile lângă corp şi făcu exact asta.

Un vânt silenţios.

— Îţi dai seama, zise Beecher lăsându-se pe spate în fotoliu, că astfel de conversaţii îi fac pe oameni să nu îşi dorească să îşi petreacă timpul cu noi.

Marshall râse la această remarcă. Un râs autentic.

— Spaţiu şi necrologuri; de asta noi vom scăpa, adăugă Beecher. De aici... din Wisconsin. Vom fi singurii care vom scăpa de aici.

— Eu nu îmi fac griji în privinţa asta, răspunse Marshall, aşezat pe marginea patului pliant şi privind la casa lui, aflată dincolo de geam. Mă gândesc doar la cine o să aibă grijă de tata.

Beecher rămase tăcut, dar nu pentru multă vreme.

— Pun pariu că putem găsi pe cineva care să aibă grijă şi de el.

În acel moment, când Marshall îşi concentră din nou atenţia asupra căsuţei din copac... când se lăsă din nou pe spate pe patul pliant şi se gândi la câţi oameni încăpuseră în acea casă cu doar opt luni în urmă... privind dincolo de geamul plexiglas şi de super-grozavul desfăcător de sticle,

Marshall Lusk își dădu seama că, atunci când vine vorba de căsuţe din copac, singurul lucru de care ai cu adevărat nevoie este... un prieten.

— Tocmai am mai tras un pârţ, Beecher.

— Știu. Am și eu nas, cretinule.

20.

Cu șase zile în urmă
Ann Arbor, Michigan

Uneori, când stresul devenea copleșitor, Clementine își imagina – aproape că reușea să o simtă – că pisica ei portocalie și grăsună făcea rotocoale în formă de opt în jurul gleznelor ei.

Făcea acest exercițiu și acum, în timp ce conducea spre casă, pe autostradă. Pe genunchi avea dosarul pe care i-l dăduse Palmiotti, lăsat deschis, sprijinit de volan.

Clementine își dorea să tragă pe dreapta, să îl citească la marginea drumului. Dar gândul că Palmiotti sau oricine altcineva ar fi putut să o surprindă... Știa că trebuie să aștepte.

Nu reuși. Așteptase prea multă vreme – întreaga ei viață, de fapt. Așa că, în timp ce se concentra la calmul adus de pisică, arunca priviri pe furiș dosarului.

Era greu de citit, mai ales la acea viteză – și erau atâtea de citit, de la profilurile fizic și psihic la documentele legate de perioada petrecută de tatăl ei în armată. Continuând să citească pe sărite documentele, se opri la primul lucru care păru ușor de parcurs.

Era o singură pagină roz, chiar la început. Cuvântul elogiu sărea în ochi.

Era doar o scrisoare. După fontul mașinii de scris, părea unul dintre cele mai vechi documente de acolo. Citind primul paragraf, continuă să se uite când la drum, când la text. Conform scrisorii, tatăl ei, Nico Hadrian, jucase un rol important în timpul planificării operațiunilor de pe câmpul de luptă la Cartierul General.

Se auzi un zgomotos dum-dum-dum când mașina îi ieși de pe bandă, trecând peste semnele reflectorizante ale autostrăzii. Ridicând privirea, Clementine trase de volan, aducând mașina înapoi pe traseul ei.

Încercă să respire, dar pieptul ei... se simțea de parcă cineva și-ar fi băgat mâna pe sub cutia ei toracică și i-ar fi înfipt un pumn în gât.

Era o simplă scrisoare. O apreciere. De la comandantul Bryan Burgess... oferirea de asistenţă... Spunea că tatăl ei făcuse un lucru bun.

Din poală, dosarul căzu spre dreapta, iar hârtiile se împrăştiară.

Vălmăşagul de emoţii o luă prin surprindere. Ochii îi deveniră apoşi. Dar sentimentul care o încerca nu era tristeţea. Nici măcar uşurarea. Ţinând strâns de volan, Clementine simţi pumnul din gât devenind mai greu, coborându-i în stomac. Sentimentul era de furie.

Cu o zvâcnitură din picior, fantoma pisicii ei portocalii dispăru rapid.

Palmiotti avusese dreptate. Motivul adevărat pentru care căutase acest dosar... şi riscase atât de mult ca să îl aibă... era ca să obţină răspunsuri despre cancerul ei. Despre sănătatea ei. Despre sine. Despre viitorul ei.

Dar văzând această apreciere... văzând ceea ce scriseseră despre el...

Spuseseră întotdeauna că tatăl ei era o creatură fără nicio calitate pozitivă. Dar aici se afla dovada. Dovada a ceea ce ar fi putut el să devină. Ce ar fi trebuit să devină.

Dovada că Nico, tatăl ei, nu se născuse un monstru. Îl transformaseră ei într-unul.

21.

Astăzi
Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

— Poftim, Nico. Bine ai venit acasă, anunţă asistentul Rupert, deschizând uşa masivă din lemn spre noua cameră a lui Nico, care nu era cu mult diferită de o cameră oarecare de cămin dintr-un colegiu, de la mobila instituţională la pereţii groşi de ciment.

Intrând, Nico observă că, în loc de mâner, uşa avea o încuietoare de metal pe care o puteai împinge, ca în majoritatea camerelor de spital. Dar spre deosebire de camerele de spital, lângă încuietoare se afla şi un mic întrerupător de metal. Nico ştia ce este. Dacă un asistent apăsa pe acest întrerupător, în loc să se deschidă spre interior, uşa se deschidea doar spre exterior, astfel încât, ca pacient, să nu te poţi baricada înăuntru.

— Ţi-au pus calendarul pe perete, îi arătă prima-doamnă decedată atunci când Nico se întoarse spre pereţii altfel goi: calendarul lui cu Washington

Redskins, care atârna deja deasupra noptierei, aşa cum fusese şi în fosta lui cameră.

— Şi prizele sunt noi, adăugă prima-doamnă decedată.

Desigur, Nico observase asta. În vechea clădire, pacienţii obişnuiau să desfacă agrafe de hârtie, să le bage în prize şi să se folosească de acest fir încins pentru a-şi aprinde ţigările. Dar acum, priza din camera lui Nico era acoperită cu o placă masivă din porţelan, în care nu intra nimic.

— Este protecţie pentru copii, pentru nişte copii foarte mari, glumi Rupert. Deci, ce părere ai? Fericirea fără margini care te-a cuprins te va face să nu mai fi o pacoste atât de mare?

— Unde îmi este cartea? bolborosi Nico. Mi-au adus calendarul, dar unde îmi este cartea?

— Nu ştiu. Verifică în dulap... sau în vreun sertar...

Deschizând încet unul dintre sertarele noptierei, Nico văzu propria copie a Bibliei, rozariul din sticlă roşie şi alte câteva lucruri mărunte din sertarele din fosta lui cameră. Dar nu...

— Cartea mea nu este aici, insistă Nico.

Înainte ca Rupert să apuce să îl contrazică, uşa se deschise în spatele lor.

— Verificam doar dacă toată lumea este în...

Doctorul Gosling avu nevoie de o singură privire aruncată pacientului său vedetă pentru a vedea stresul de pe faţa acestuia.

— Nico, ce s-a întâmplat?

— Nu mi-au trimis cartea, mormăi Nico.

— Sunt sigur că au trimis-o. O să o găsim, insistă Rupert, deschizând cu frenezie sertarele dulapului.

— Te referi la cartea de aici? întrebă doctorul Gosling, luând o carte de pe dulapul de haine ţintuit de perete.

— Uite-o! zise Nico. Cartea mea.

— Unde ai găsit-o? îl întrebă Rupert.

— Chiar aici. Era pe dulap, răspunse doctorul Gosling, în timp ce cravata lui cu King Kong se legăna încet.

— Trebuie să-mi fi scăpat, îşi ceru scuze Rupert.

— Nici eu nu am văzut-o, bolborosi Nico în timp ce Rupert privea deasupra dulapului.

Aşa cum ştia şi Rupert, lui Nico nu îi scăpa niciodată nimic.

— Poate că acum poţi să îl duci la CIT, zise doctorul Gosling, referindu-se la centrul de terapie aflat la parter.

— Da... la asta mă gândeam şi eu, răspunse Rupert, însoţindu-l pe Nico pe hol.

Făcând câţiva paşi în spatele asistentului masiv, Nico răsfoia deja paginile cărţii legate în piele cu litere aurii pe copertă. Era o carte veche, un roman numit *Privind în spate.* Se opri la pagina 122, unde se afla semnul lui de carte.

— Haide, Nico, te aşteaptă, îi strigă Rupert.

Nico rămase tăcut, cu capul plecat. Era deja pierdut în cartea pe care o ţinea în mâna stângă. În dreapta, ţinea semnul lui de carte improvizat: o carte de joc nouă şi lucioasă.

Prima-doamnă decedată zâmbi văzând-o.

— Sunt chiar în spatele tău, anunţă Nico, frecându-şi degetul mare de zecele de pică, ştiind că după pică urmează caroul.

22.

— Spune-mi la ce mă uit, zise Tot, holbându-se în timp ce browserul de pe ecranul calculatorului încărca o imagine video. Sunt camere de securitate?

— Camere de trafic, îi explică vocea computerizată a Imaculatei Decepţii prin receptorul telefonului aflat pe biroul său de la Arhivă.

Pe ecran, fişierul video porni. Imaginile nu erau perfecte, dar erau clare – şi color – arătând o intersecţie pe care Tot a recunoscut-o ca fiind cea dintre 16th şi H Street în centrul D.C., nu departe de Casa Albă.

— Sunt surprins că cei de la apărare te lasă să te apropii atât de mult.

— Nu mă lasă. Nu poţi niciodată să obţii o imagine clară a Casei Albe. Dar la o stradă distanţă de ea, Departamentul Transporturilor transmite imagini live pe internet pentru ca navetiştii să poată evita traficul cauzat de coloanele oficiale şi alte întârzieri.

— Dumnezeu să binecuvânteze America!

— Nu. Dumnezeu să îi binecuvânteze pe oamenii paranoici! zise Mac. Vezi pe ce site te afli?

— EyesOnWhiteHouse.com? întrebă Tot, citind URL-ul.

— După 11 septembrie 2001, toţi şi-au dorit să ştie cine umblă pe străzile din jurul Casei Albe. Aşa că un site a început să înregistreze toate feed-urile de trafic, catalogând şi stocând imaginile ca să le poţi vedea oriunde te-ai afla – propriul tău aparat video. Această filmare este de ieri-noapte, la ora 9.

În colţul stâng al ecranului, Tot văzu clar Biserica St. John.

Imaginea statică se reîncărca la fiecare trei secunde, de parcă ar fi privit o animaţie proastă. Apărură maşini, apoi stop, apoi... clic... erau cu trei metri în faţă şi apoi... clic... dispăreau.

Aplecându-se spre ecran, Tot îşi scoase ochelarii de citit şi studie treptele din faţă ale bisericii, aşteptând să îl vadă pe ucigaş.

— Dacă aştepţi intrarea ucigaşului în clădire, află că nu o va face, zise Mac. Raportul poliţiei spune că a intrat prin spate. Dar aici este toată agitaţia...

Cursorul lui Tot, controlat de la distanţă de Mac, apăsă pe un buton şi fişierul înaintă la 9:30, apoi la 10. Pe stradă erau încă numeroase maşini, dar puţini oameni.

Până la 10:19.

Pe ecran apăru mai întâi umbra unui bărbat, iar apoi... clic... acesta intră în cadru: pe trepte, părăsind biserica. Ca o fantomă. Coloanele înalte ale bisericii obstrucţionau unghiul de vedere, aşa că Tot reuşi să îl vadă doar de la talie în jos.

Avea o mănuşă pe mâna stângă, iar mâna cealaltă era în buzunarul hainei. Coborând pe trepte şi apropiindu-se mai mult în cadru, privi spre stânga... clic... apoi spre dreapta, de parcă ar fi fost îngrijorat că este privit.

Clic.

Ajunse pe penultima treaptă, lângă trotuar. Dar când lumina îi dezvălui faţa...

Clic.

Ochii lui Tot se lărgiră de uimire.

— Ai văzut? întrebă Mac, oprind imaginea.

Tot nu răspunse. Se holbă la ecran... la ucigaş. Era acolo.

Pe faţă purta o mască albă din ghips.

Apropiindu-se de ecran, Tot făcu ochii mici. Pe camera web, în ciuda luminii proaste, chiar dacă nu prea se putea vedea altceva... unele feţe erau de neconfundat.

Nu era niciun dubiu, era Abraham Lincoln.

23.

Marshall îşi ţine mâna pe umărul meu şi mă urmează în apartament. Este îngrijorător de calm, de parcă m-ar fi aşteptat de săptămâni întregi.

În sufragerie se află o canapea gri de la IKEA şi scaune care se potrivesc cu canapeaua, tot de la IKEA. La fel şi măsuţa de cafea din sticlă şi metal, care se potriveşte cu cele din lateralul încăperii, care se potrivesc cu o comodă tv din sticlă şi metal. Totul face parte dintr-un set – şi nu dintr-unul

scump, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu lucrează şi el tot pe un salariu de la guvern.

Cercetând camera, ceea ce bate la ochi este cât de puţin locuită pare aşa-numita sufragerie. Scaunele sunt neatinse. Canapeaua nu are o cută pe ea. Pe mese, nu există cărţi sau poze înrămate sau oricare dintre micile lucruri care arată că o casă este locuită. Mă simt ca într-o piesă de teatru, iar mobila pare să facă parte din „scena din sufragerie". Sau chiar mai rău. Privesc în jurul meu.

Te rog, nu îmi spune că este o ascunzătoare.

Mă gândesc la cea în care am fost cu câteva luni în urmă – folosită de guvern pentru a-i ascunde pe diplomaţi, martori... sau chiar pentru a găzdui conversaţiile private ale preşedintelui Statelor Unite.

Privesc din nou în jurul meu. Cu excepţia unui pachet ordonat de scrisori de pe un birou din apropiere şi un bol cu afine pe masa din bucătărie, singura parte cât de cât personală din întreaga încăpere este tabloul din spatele canapelei. O ramă albă simplă încadrează elegant... la început am crezut că este o fotografie... dar este o pânză. O pânză pictată, puţin mai mare decât un iPad. Mă apropii de ea.

Înfăţişează o femeie, deşi trăsăturile îi sunt neclare. Ochii ei nusunt efectiv acolo. Nici gura. În timp ce intră într-o apă liniştitoare, turcoaz, picioarele ei... braţele ei... întregul corp pare să dispară, disipându-se începând cu talia, de parcă ar deveni parte a apei.

— Frumos tablou, îi spun lui Marshall, spărgând tăcerea.

— L-am luat de la talcioc, răspunde el, trecând pe lângă mine şi îndreptându-se spre dormitor. Trebuie să merg la baie, adaugă el, crezând că nu observ că, trecând prin dormitor, poartă în continuare mănuşi.

Trece rapid pe lângă pat, intrând în baie. Mă prefac că mă uit în continuare la tablou, dar îl văd. Îşi scoate mănuşile. Şi le aruncă... Le-a aruncat cumva la gunoi?

Când închide uşa de la baie, mă uit din nou la tablou. Lucrez cudestule documente nepreţuite pentru a recunoaşte un material demn de arhive.

Citesc semnătura din colţul de jos – Nuelo Blanca – şi tastez numele rapid în telefon, adăugând cuvintele „tablou de vânzare". Primul rezultat care apare este o galerie din Los Angeles. Şi un tablou numit Cascada 5. Preţul? 22 000 de dolari.

În regulă, Marshall – un artist care se vinde cu 22 000 de dolari? Tabloul clar nu provine dintr-un talcioc.

— Te-a sunat cineva? întreabă o voce răguşită.

Tresar şi mă întorc. Marshall stă chiar în spatele meu.

Arată spre telefonul meu, aflat în continuare în mână.

— Te-a sunat cineva? întreabă el agresiv.

— Îmi verificam doar mesajele, răspund eu, rămânând pe loc. Ochii lui se micşorează.

— Majoritatea oamenilor nu au semnal aici, zice el.

Privesc telefonul. Tot mi l-a dat cu două săptămâni în urmă. Setat de Imaculata Decepţie. Construit special pentru Culper Ring.

— Este un telefon bun, spun eu, la fel de agresiv.

Marshall îşi linge buzele şi observ că partea stângă a limbii lui este de un roz mai deschis decât partea dreaptă. Arată aproape ca de plastic. Şi limba i-a ars.

— Fă-mi o favoare, rosteşte Marshall. Spune-mi de ce ai venit.

Continui să mă uit direct la el.

— Am venit să aflu pentru ce ai vrut să vorbeşti cu mine.

— Poftim?

— Când ai fost arestat ieri, aveai numele meu în buzunar.

Îşi înalţă capul, privindu-mă.

— Înţeleg. Te-a sunat poliţia.

— Normal că m-a sunat poliţia. Mi-au găsit numele şi numărul de telefon în buzunarul tău.

Umerii lui rămân nemişcaţi. Rânjeşte din nou. Eu cobor privirea, observând că pantofii îi sunt lustruiţi impecabil.

— De ce altceva aş avea numărul tău la mine, Beecher? Doreamsă vorbesc cu tine.

— Serios.

— Nu asta fac vechii prieteni? M-am întâlnit cu Craig Rogers săptămâna trecută. Îl mai ţii minte?

— Ştiu cine este Craig Rogers. Îl am pe Facebook.

— Atunci ştii că are numărul tău de telefon. Mi l-a dat şi mi-a zis că ar trebui să te sun. Nici nu ştiam că locuieşti în Washington.

Dau din cap şi mă uit la tabloul de 22 000 de dolari.

— Marshall, ştii că cineva a fost ucis în acea biserică, nu?

— Aşa am înţeles. Se pare că de asta m-au arestat.

— Ce făceai totuşi acolo?

— Ce face orice persoană în biserică, Beecher. Se apropie comemorarea morţii mamei mele. Ştii cât de mult ţinea la rugăciune.

— Te rugai?

— Mă rugam.

— La ora zece noaptea?

— Biserica este deschisă până la miezul nopţii. Se pare că vizavi de ea lucrează oameni foarte religioşi.

Este o poveste perfectă. Fără niciun punct slab.

— Mi-au spus şi că aveai la tine un pachet foarte vechi de cărţi de joc. Din care lipsea asul de pică.

— Le am mereu la mine deoarece călătoresc mult. Pot juca solitaire cu ele.

— Şi asul de pică?

Fără vreun semn de avertizare, îşi loveşte buzunarele din faţă. Dintr-unul scoate pachetul de cărţi de joc şi mi-l aruncă. Din celălalt, îşi scoate telefonul. Nu l-am auzit sunând sau vibrând, dar, privind spre el, este clar vorba de un apel pe care nu îl poate rata.

— Beecher, va trebui să mă scuzi o secundă. Trebuie să răspund.

Îndreptându-se din nou spre dormitor, adaugă:

— Marshall la telefon...

Închide uşa încet, lăsându-mă singur în bucătărie.

Studiez cărţile de joc. Cutia este îngălbenită şi foarte uzată. Pe spatele pachetului este un vultur american clasic, desenat de mână, cu aripile deschise. Dar, în loc să aibă capul ridicat, vulturul se piteşte, cu capul plecat, de parcă ar fi pe punctul să apuce ceva.

Privesc din nou spre uşa închisă a dormitorului. Pe sub ea, se vedea umbra lui Marshall plimbându-se dintr-o parte în alta. Oricine l-ar fi sunat, este prins în conversaţie.

Înainte să mă pot răzgândi, mă îndrept spre cel mai apropiat dulap. Când eram copii, ţin minte că tatăl lui Marshall ţinea toate medicamentele în sertarele de la bucătărie, întrucât putea să ajungă la ele din scaunul lui cu rotile. Dacă am noroc, poate Marshall face la fel. Caut prin sertare – într-unul se află tacâmuri, spatule şi linguri de lemn şi în celălalt... nimic important.

Dulapurile de sus sunt la fel. În primul se află farfurii, boluri, ceşti şi pahare.

În celălalt, pahare de vin... căni de cafea... câteva termosuri... dar, din nou, nimic incriminant. Cănile sunt toate simple, la fel şi termosurile. Nu există embleme ale unei şcoli, ale unei echipe, de la serviciu – nimic. Şi, pentru a doua oară, încep să mă întreb dacă acest loc steril nu este, într-adevăr, o ascunzătoare.

Dar când deschid bufetul cel mai mare, care pare a fi cămara, primul lucru pe care îl observ este şirul de cutii mari cu cereale pentru micul dejun.

Le cercetez rapid. Desigur, nu sunt Lucky Charms. Toate sunt sănătoase acum: Raisin Bran... Special K... şi una dintre mărcile acelea pretenţioase de cereale din ovăz, pe care le cumperi la sectorul de mâncare bio. Mintea îmi goneşte înapoi la căsuţa din copac... şi la ascunzătoarea pentru toate pozele cu femei goale pe care puteam să le găsim.

Apuc cutia de Raisin Bran şi o deschid. Nimic. La fel cu Special K. Şi cea de ovăz. Nimic şi iar nimic.

Închid uşile bufetului şi mă întorc spre dormitor. Marshall se plimbă în continuare. A venit timpul pentru o ultimă încercare.

În dreapta mea, unde dulapurile acoperă colţul într-un L, există o secţiune a mobilei construită ca un birou, dar fără sertare. Acolo şi-a aruncat Marshall cheile. Mai există şi pachetul de corespondenţă şi câteva cutii de la J. Crew.

Arunc pachetul de cărţi înapoi pe dulap şi răsfoiesc corespondenţa. Factura la electricitate... ceva de la o asociaţie de degustare a vinului... cupoane... Numele lui este pe toate. Dar adresa... nu este aceeaşi cu adresa de aici. Toate sunt trimise la căsuţa poştală pe care Imaculata Decepţie a găsit-o mai devreme. La fel cu pachetele de la J. Crew. Când ridic restul scrisorilor de pe ultima cutie...

Capacul cutiei se ridică. A fost deja deschisă. Nu are adresa pe ea. Nici pe cea a expeditorului.

Privesc înapoi spre dormitor. Este în continuare ocupat.

Dând la o parte marginile şi privind în cutie, văd o faţă albă, fără ochi.

Tresar.

O mască.

Este o mască de ghips albă ca de cretă. Arată ca...

Este Abraham Lincoln.

Îmi scot telefonul şi fac o poză rapidă, dar mâna îmi tremură. Nu o pot stăpâni.

Privesc din nou peste umăr. Marshall se plimbă agitat în dormitor.

Telefonul face sunetul specific clic-clic când fac poza. Tot trebuie să vadă asta. Îi trimit poza, cu un mesaj: *Găsită în locuinţa lui Marshall.*

Cât de rapid pot, închid cutia şi pun scrisorile la loc peste ea.

Nu am nicio idee de ce Marshall ar avea propria lui mască Abraham Lincoln – dar având în vedere că îl căutăm pe John Wilkes B...

În spatele umărului meu, se aude un sunet slab, ca o respiraţie.

Nici nu trebuie să mă întorc.

Marshall se află chiar în spatele meu.

24.

Cu patru zile în urmă

Ann Arbor, Michigan

Există anumite momente care schimbă viaţa unei persoane. Pentru unii, acestea vin rapid şi violent, sub forma unui accident de maşină. Pentru alţii, iau forma unor veşti proaste primite de la doctor.

Clementine, stând într-o poziţie de yoga la masa de la bucătărie din micul ei apartament închiriat, cu hârtiile întinse în faţa ei, presupusese că acel moment avea să vină odată cu dosarul lui Nico.

Terminase să îl citească cu zile în urmă. Citise fiecare cuvânt. Fiecare raport. Fiecare evaluare.

Citise elogiile – şase la număr. Unul dintre ele îl descria pe tatăl ei ca fiind serios, muncitor şi cu un caracter impecabil. Altul lăuda prezenţa lui şi arăta că adunase sute de ore de concediu medical neutilizat. Altul zicea că Nico oferise ajutor de nepreţuit în timpul unui incendiu la bază.

Citi şi scrisorile de admonestare – toate din anii din urmă, când orice îi făcuseră trecuse deja. Doctorii avertizau despre perioade lungi de tăcere, apoi despre dispreţul lui faţă de propria siguranţă şi faţă de siguranţa altora şi, într-un final, despre agresivitatea lui şi incapacitatea de a distinge între fantezie şi realitate.

Clementine răsfoi iar şi iar, dar nu putu găsi mai mult de atât. Da, dosarul arăta că tatăl ei... că Nico... fusese încorporat în armată cu trei ani mai devreme decât spuneau dosarele publice. Şi da, dacă punea lucrurile cap la cap corect, parte din acel timp fusese petrecut în marină, în ciuda faptului că fusese încorporat în armată. În afară de asta, încercând să reconstruiască dosarul în ordine cronologică, nu exista nicio hârtie din acei primi trei ani. Dispăruseră. Trei ani întregi – în întregime neînregistraţi. Nicio scrisoare de apreciere, nicio mustrare, nimic.

Până când Clementine nu avea să explice acei ani, nu putea să ştie niciodată ce se întâmplase cu adevărat, nu avea să ştie niciodată prin ce trecuse tatăl ei. Mai important, presupunând că avea dreptate şi că experimentele făcute asupra lui o afectaseră şi pe ea, nu avea să se apropie de înţelegerea cancerului care îi devora în prezent corpul.

Îşi spuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă. La ce se aşteptase mai exact? Ca preşedintele să îi dea un pistol încărcat înfăşurat cu o fundă mare? Poftim... deşi l-am ţinut secret douăzeci de ani, iată dosarul demaximă siguranţă despre tatăl tău, pe care ni l-ai cerut.

Adevărul era că dosarul îi spunea deja adevărul. Sau o parte din răspuns. În acei trei ani – doar prin faptul că informaţiile lipseau complet – acolo se întâmplase răul.

Ieşind din poziţia de yoga şi strecurându-şi un picior sub ea, Clementine continuă să răsfoiască dosarul. În faţa ei, pe masă, făcuse patru grămezi diferite – una pentru fiecare dintre anii „recunoscuţi" în care Nico servise în armată.

Pagină cu pagină, grupase hârtiile, punând fiecare document la grămada anului din care provenea. Majoritatea elogiilor erau din primii ani, scrisorile de admonestare din ultimii. Dar în cea mai mare parte, era la fel ca înainte: nimic.

Asta până când Clementine răsfoi un set de documente prinse cu agrafe şi observă o foaie roz pal prinsă înăuntru. Desigur, culoarea roz ieşea în evidenţă. Mai văzuse acele foi înainte: rapoarte de imunizare. Armata nu se juca cu vaccinările, iar Nico avea un astfel de formular pentru toţi cei patru ani în care...

Stai puţin.

Ridicând o sprânceană, Clementine se holbă la grămezile de pe masă şi le numără din nou. Nico avea deja patru astfel de formulare.

Acesta era al cincilea.

Holbându-se la foaie, verifică din nou data. Pagina începu să îi tremure în mână. Aparţinea celor trei ani dispăruţi ai lui Nico.

Citea rapid acum. Nu erau prea multe. Cerere pentru... Nicholas Hadrian... de a primi vaccin contra gripei...

Era o cerere pentru un vaccin antigripal. Uşor de trecut cu vederea. Dar spre deosebire de rapoartele de imunizare, acesta era... Aprobat.

Dintr-un motiv sau altul, cineva aprobase în mod expres acest vaccin antigripal.

Mâna îi tremura în continuare. Clementine privi spre josul paginii. Acolo era, scrisă subţire cu stiloul, o semnătură greu de descifrat. A doctorului care aprobase vaccinul: dr. Michael Yoo.

De acolo, următoarea jumătate de oră fusese uşoară. O căutare pe internet cu termenii „dr. Michael Yoo" şi „armată" oferi doar doi candidaţi. Unul murise anul trecut, la vârsta de patruzeci şi doi de ani. Prea tânăr.

Celălalt locuia în San Diego, California.

Zece cifre formate mai târziu, cu celularul la ureche, ascultând cum sună o dată... de două ori...

— Alo? se auzi vocea blândă a unui bătrân.

Clementine nu spuse un cuvânt.

— Alo? Cine este la telefon?

— Îl caut pe doctorul Michael Yoo, bolborosi Clementine.

— Cine sunteţi?

Preţ de o clipă, Clementine se gândi care era cel mai bun mod să îl facă să vorbească în continuare. Dar nu reuşi decât să îngaime:

— Cred că îl ştiţi pe tata. Nico Hadrian.

Există anumite momente care schimbă viaţa unei persoane. Pentru unii, acestea vin sub forma unui accident de maşină. Pentru alţii, iau forma unei vizite la doctor.

Pentru Clementine – stând acolo, cu mâna dintr-odată calmă – momentul veni din partea străinului de la celălalt capăt al telefonului.

— Tu trebuie să fii Clementine.

25.

Astăzi
Crystal City, Virginia

Mă întorc. Aproape mă lovesc nas în nas de Marshall.

— Sper că nu ai primit veşti proaste la telefon, zic eu.

— Ştiu că te întrebi în privinţa măştii, spune el, la fel de calm.

— Ascultă, Marsh...

— Marshall. Şi nu sunt supărat, Beecher. Ai văzut masca. Ar trebui să ai câteva întrebări pentru mine. Mai ales având în vedere că provine de la locul crimei.

— Masca?

Face o notă mentală, reţinând faptul că, cel puţin pentru mine, masca este o nouă piesă a puzzle-ului.

— Unde crezi că am găsit-o? întreabă el.

— Deci, acum ai găsit masca?

— Te rog să nu-mi vorbeşti pe acest ton, Beecher. Dacă povestea mea nu s-ar fi verificat, crezi că detectivii mi-ar fi dat drumul azi-noapte? Ştiu cum decurg investigaţiile. Cu asta mă şi ocup. Şi ştiu cum înhaţă primul suspect în mod incorect doar pentru că este suspectul cel mai apropiat de locul crimei.

— Spune-mi doar despre mască, Marshall.

— Am găsit-o la două străzi distanţă. Într-un coş de gunoi la un colţ al 17th Street.

— Dar de ce ai fi căutat-o?

— Glumeşti, nu? Dacă într-adevăr ai prieteni în poliţia din D.C., înseamnă că ştii cât de copleşiţi sunt. Dacă mă acuză de crimă – ceea ce, din fericire, nu

vor face – poţi să fii sigur că mi-am dorit să strâng orice dovadă care să îmi demonstreze nevinovăţia.

— Şi de ce nu ai spus asta şi poliţiei?

— Le-am spus. I-am sunat noaptea trecută. Şi apoi din nou dimineaţă, când au decis, într-un final, să dea cazul unui detectiv. Verifică telefoanele primite de ei şi ai să vezi. M-au rugat doar să port mănuşi când o ating, să o învelesc în ambalaj de protecţie şi să le-o aduc azi.

Privesc peste umăr la cutia închisă în care se află masca, învelită în ambalaj de protecţie. Încă o poveste perfectă.

— Cu ce fel de investigaţii te ocupi? îl întreb.

— Tocmai eram pe punctul să te întreb acelaşi lucru, contrează el, întinzându-se spre pachetul de cărţi de joc şi băgându-le la loc în buzunar. Adică, tocmai tu să cercetezi acest caz... să mă găseşti aici... Pentru cine lucrezi acum?

— Pentru Unchiul Sam, răspund eu, privindu-l cu atenţie.

— Amuzant. Şi eu am acelaşi unchi, zice el, privindu-mă la fel de atent.

Creierul meu începe să ghicească. CIA[9]... NSA[10]... FBI[11]... În acest oraş, acronimele sunt infinite. Dar dacă spune adevărul... dacă lucrează de aceeaşi parte cu mine... Nu. Nu, nu, nu. Nu are cum să fie totul o mare coincidenţă.

— Chiar ar trebui să ieşim să bem ceva odată, spune el, punându-şi mâna fără mănuşă pe umărul meu.

Are pe ea cicatrice chiar mai rele decât cele de pe faţă. Orice ar fi încercat să scoată din foc, îşi dorise acel lucru cu disperare.

— Nu mi-am dat seama că sunt pe punctul să plec.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă ocup de telefonul primit, zice el, conducându-mă spre uşă.

— Bine, lasă-mă măcar să îţi dau e-mailul meu şi telefonul de la Arhive, zic eu, căutându-mi una dintre cărţile de vizită.

Dar când bag mâna în buzunar...

Îmi caut buzunarul din spate dreapta. Apoi pe cel stâng. Apoi buzunarele din faţă.

— Portofelul meu! îmi scapă, urmărindu-mi mintal paşii. Poate că a căzut la tine în maşină...

— Ţi-ai verificat buzunarele de la haină? întreabă Marshall.

---

[9]Central Intelligence Agency (Agenţia Centrală de Informaţii); serviciu secret al SUA, înfiinţat în 1947 (n. red.).

[10]National Security Agency (Agenţia de Securitate Naţională); agenţie guvernamentală a SUA, fondată de preşedintele Harry Truman în 1952 (n. red.).

[11]Federal Bureau of Investigation (Biroul Federal de Investigaţii); agenţie federală de investigare a crimelor, parte a Departamentului de Justiţie al SUA, fondată în 1908 (n. red.).

Îmi ating buzunarele de la haină. Cel drept. Cel stâng. Acolo era. În buzunarul stâng de la haină.

— Aşa fac şi eu tot timpul, spune Marshall în timp ce mă holbez la portofel.

Problema este că eu nu mi-l pun niciodată în buzunarul de la haină. Niciodată.

— Să ieşim cât mai curând, propune Marshall, deschizând uşa de la intrare, cu rânjetul acum întins pe întreaga faţă.

În timp ce mă conduce pe hol, mă holbez în continuare la portofelul meu. Îl deschid. Cardurile mele, cartela de acces: totul este la locul lui. Îl privesc pe Marshall, apoi din nou portofelul.

— Mă bucur că am apucat să ne vedem, Beecher. Să repetăm treaba asta cât mai rapid, zice Marshall în timp ce liftul se deschide în spatele meu şi el păşeşte înapoi în apartament.

Îmi înfig piciorul în prag, oprindu-l să închidă uşa.

— Beecher, chiar mă grăbesc...

— O ultimă întrebare, zic eu. Ţii minte o fată numită Clementine?

Face ochii mici, uitându-se în sus, în diagonală.

— Clementine...?

— Clementine Kaye, îi amintesc eu. Din acea noapte... Cea cu debaraua...

El îşi strânge buzele, scuturând din cap.

— Îmi pare rău, Beecher, nu îmi amintesc. Ţine minte, eram mic când am plecat de acolo.

Cu o ultimă bufnitură a uşii, a dispărut.

Mă holbez la uşa închisă. Cu orice s-ar ocupa Marshall – orice s-ar fi întâmplat noaptea trecută la biserică şi orice ar avea asta de a face cu Clementine – există un singur detaliu de care sunt sigur: nu mai ştiu cine este tipul acesta.

Dar nici el nu mă ştie pe mine.

În lift, îmi scot telefonul şi apelez numărul de la biroul lui Tot. Sună o dată... de două ori... apoi răspunde.

— Spune-mi, te rog, că Marshall nu era acasă şi că te întorci acum, zice Tot.

— Tot...

— Nu mă lua cu Tot, Beecher. Era acolo sau nu?

— De ce ai luat-o razna? întreb eu.

— Pentru că tocmai am vorbit cu Mac, care tocmai a vorbit cu o sursă a lui, care tocmai a vorbit cu cineva de la Casa Albă. Ghici pentru cine lucrează, de fapt, amicul tău, Marshall Lusk?

26.

Intrând în restaurantul chinezesc cunoscut sub numele de Wok'n'Roll, agentul A.J. Ennis se îndreptă spre un separeu din spate.

Era ceva neobişnuit protocolului Serviciului Secret. În majoritatea restaurantelor, mai ales când păzeau VIP-uri, agenţii erau poziţionaţi lângă uşa din faţă ca să îi poată vedea primii pe toţi cei care intră.

Astăzi, A.J. se bucura că poate să stea în spate. Privind spre ceas, văzu că era...

Ding, răsună clopoţelul de deasupra uşii.

De obicei, doctorii erau recunoscuţi ca oameni care întârzie, dar acesta... având în vedere tot ce se întâmpla... Venea mereu la fix.

În mod vizibil supărat, doctorul Stewart Palmiotti se aruncă pe scaunul din faţa lui A.J., cu spatele la uşa de la intrare.

— De ce ai ales locul acesta? mormăi Palmiotti.

— Wok'n'Roll? Mi-a spus că îţi place, zise A.J., şi că veneaţi des aici.

Palmiotti rămase nemişcat, gândindu-se la vremurile din urmă cu douăzeci de ani – înainte ca Wallace să devină preşedinte... înainte chiar să fie guvernator – când făcuseră un drum la Washington, studenţi la drept fiind. Fără bani în buzunare, mâncarea chinezească ieftină era întotdeauna o opţiune bună. Dar care fusese motivul pentru care preşedintele îi adusese prima oară acolo? Aşa cum indica şi plăcuţa de bronz din faţa restaurantului, în 1865, Wok'n'Roll fusese internatul lui Mary Surratt, unde toţi conspiratorii împotriva lui Lincoln, inclusiv John Wilkes Booth, plănuiseră să îl răpească pe acesta.

— Mă gândeam doar... ştii, la chestia asta cu Booth...

— E totul o glumă pentru tine?! şuieră Palmiotti.

— Doctore, calmează-te...

— Sau poate crezi că este un joc! De parcă am juca Monopoly şi tu eşti maşinuţa, iar eu câinele... şi mă plimbi în jurul tablei...

— Doctore...

— Mi-am pierdut viaţa! Nu mai am o viaţă...!

Mâna lui A.J. ţâşni de-a lungul mesei ca o viperă.

— Ascultă-mă, mormăi el, apucându-l pe Palmiotti de încheietură şi strângându-l suficient de tare cât să îi comprime toate vasele de sânge şi nervii.

Suficient de tare cât să îl facă pe Palmiotti să nu mai vorbească. Puţinii clienţi din jurul lor încetară să se mai holbeze şi reveniră la mâncarea lor.

Palmiotti îşi descleştă maxilarul, încercând să înghită. Îl durea.

— Ascultă, doctore, ştiu la ce ai renunţat, şopti A.J., aplecându-se peste masă şi strângându-l mai puţin pe doctor. Ştiu. Şi el ştie. Aşa că, dacă te face să te simţi mai bine, singurul motiv pentru care mi-a indicat să te aduc aici este pentru că mi-a spus că îţi place.

Văzându-l pe doctor redevenind calm, AJ. îi dădu drumul şi se aşeză din nou pe scaun. Din bolul de lemn dintre ei, fură o mână de tăieţei chinezeşti crocanţi, mâncându-i unul câte unul, studiind bărbatul din faţa lui.

Palmiotti era de o vârstă cu preşedintele Wallace. Dar în ultima lună... aceste noi riduri de pe faţa lui... plus felul în care se holba la masa goală... Rana de glonţ îl afectase. Arăta cu douăzeci de ani mai în vârstă.

— Doctore, prietenul tău are nevoie de tine acum. Preşedintele are nevoie de tine, adăugă A.J., îndreptându-se şi încetând să mai mănânce tăieţei chinezeşti. Ca să reuşim... mai ales cu Beecher atât de aproape...

— Mă descurc, şopti Palmiotti.

— Eşti sigur?

— Mă descurc. Deja mă ocup de asta, insistă el. Ştie că nu am să-l dezamăgesc.

— Nu doar pe el. Pe noi, spuse A.J. Pe noi toţi. Suntem cu toţii implicaţi. Ca o echipă.

Palmiotti dădu din cap. Încet la început. Apoi mai repede. Cuvintele îl făceau să se simtă mai bine. Ca o echipă.

În acel moment, sosi un picolo, punând două pahare cu apă pe masă. Cei doi bărbaţi nu mai spuseră nimic până ce băiatul plecă.

— Deci, ai mai auzit ceva de la Clementine? întrebă într-un final A J. Palmiotti scutură din cap. Se holba la paharele cu apă, privind picăturile cum urcă şi coboară pe marginea lor. Ca nişte lacrimi.

— Dar crezi că restul decurge bine? întrebă A.J.

Palmiotti confirmă.

— Va fi o victorie mare pentru noi.

Acum, A.J. era cel care dădea din cap. Asta dorise să audă.

Din bol, Palmiotti luă o mână de tăieţei crocanţi.

— A.J., pot să te întreb ceva?

Înainte ca A.J. să poată răspunde, Palmiotti adăugă:

— Cum se simte?

— Se simte bine, doctore.

Urmă o pauză.

— Cred că îţi simte lipsa.

— Şi mie mi-e dor de el. Va veni însă şi timpul nostru.

— Aşa este.

— La evenimentul pentru Ziua Preşedintelui. A rămas la fel, nu?

— Absolut, promise A.J., punându-şi ambele mâini pe masă şi pregătindu-se să se ridice.

— Fă-mi totuşi o favoare, îl rugă Palmiotti. Nu îi spune că mi-am pierdut cumpătul astăzi, bine?

— Desigur, zise A.J., ridicându-se din scaun fără să-şi ia ochii de la doctor. Nu aş spune niciun cuvânt.

27.

— Spune-mi odată pentru cine lucrează, Tot.

— Nu până nu eşti la o distanţă sigură de el, mă avertizează Tot. Amicul tău Marshall... Promite-mi, Beecher. Nu este o persoană în preajma căreia să vrei să te afli.

— Relaxează-te, nu sunt lângă el, insist eu, aşezat în Mustangul albastru din 1966, la două străzi de locuinţa lui Marshall. Din unghiul în care mă aflu, văd perfect garajul din spate. Marshall mi-a spus că trebuie să iasă. Părea să aibă o urgenţă. Aşa că, în momentul în care o să o facă, oriunde s-ar duce, merg şi eu cu el.

— Beecher, te rog să nu faci ceva nesăbuit. Crezi că nu ştiu că încerci să îl urmăreşti?

— Tocmai mi-ai spus că ucigaşul purta o mască de ghips cu chipul lui Abraham Lincoln – chiar când am găsit o asemenea mască în apartamentul lui Marshall. Chiar nu vrei să ştii unde va merge acum?

— Nu, ceea ce vreau să îţi spun este că te porţi nesăbuit. Fără să ai vreo pregătire...

— Tot, mi-ai spus că partea cea mai importantă a acestei slujbe va fi să îmi folosesc creierul. Mi-l folosesc. Dacă ar fi dorit să mă ucidă, ar fi putut să o facă la el în apartament. Altfel, eu sunt singurul aflat aici. Aşa că ori îl urmăresc eu, ori îi pierdem urma, îi zic în timp ce uşa de la garajul subteran se deschide.

Un Mercedes alb iese din el, cu o femeie de culoare la volan. Nu este Marshall.

— Tot nu mă asculţi, Beecher, pentru că atunci când vine vorba despre superputeri, superputerea prietenului tău Marshall este asta: să scape de urmăritorii săi.

În susul străzii, Mercedesul dispare după colţ şi uşa garajului coboară din nou.

— Spune-mi doar cine este. Navy Seal? FBI? CIA?

— Oh, mult mai rău de atât. Din ce spune Imaculata Decepţie, Marshall Lusk lucrează pentru GAO.

— Government Accountability Office[12]? zic eu, referindu-mă la cei care se ocupă de audit. Sunt contabilii Americii.

— Nu. Aici greşeşti. Contabilii se ocupă de numere. GAO caută risipa şi lipsa de eficienţă.

— Şi cu ce e asta diferit de ceea ce face un contabil...?

În faţă, uşa garajului se deschide din nou. De data aceasta, iese o Toyota gri-deschis. O altă femeie la volan. Dar chiar când este pe punctul să se închidă, uşa garajului se ridică din nou.

Iese o altă maşină. Un SUV albastru-închis.

Maşina lui Marshall. Cu Marshall la volan.

Demarând, este deja la două străzi în faţa mea. Îi mai las un avans de o stradă. Se grăbeşte, dar îl văd în continuare.

A sosit timpul să aflu unde se duce.

28.

— Beecher, ascultă-mă, zice Tot la telefon în timp ce eu apăs pe acceleraţie pentru a-l ajunge pe Marshall. Ai auzit vreodată de ceva numit *pen testing*? Testarea de penetrare?

În faţa mea, Marshall înaintează în trafic. Când virează brusc lastânga, devine limpede că se îndreaptă direct spre autostradă – spre nord, pe 110 – înapoi spre Washington.

În cea mai mare parte, rămâne pe banda din stânga, având un timp bun. Îl las să îşi păstreze avansul.

— Cu mult timp înainte de SEAL Team Six sau chiar de Navy SEALs, explică Tot, exista un grup numit S&Rs – Scouts and Raiders[13].

— Primul grup de amfibii, spun eu, intrând în spatele unei dubiţe albe pentru a rămâne nevăzut. Le-am văzut dosarul la Arhive.

— Exact. Scouts and Raiders au fost înfiinţaţi la opt luni după atacul de la Pearl Harbour – un grup alcătuit din soldaţi de la armată şi marină. În 1943, proba de absolvire a acestor ticăloşi se pare că ar fi fost să îl răpească pe amiralul responsabil pentru al 7-lea district naval. În timpul războiului!

---

[12]Autoritate care controlează modul în care sunt folosite fondurile publice, echivalent al Curţii de Conturi în state europene (n. tr.).

[13]Unităţi cu capabilităţi de amfibii, cu trupe de elită ale marinei americane, pentru misiuni de recunoaştere în vederea debarcărilor, dar şi raiduri şi misiuni de sabotaj (n. red.).

— Şi au reuşit?

— Ideea este că asta ne spune un test de penetrare. Când propriii noştri oameni reuşesc să intre şi să îl răpească pe amiral, înseamnă că avem o problemă reală de siguranţă. Armata foloseşte asta de ani de zile: angajează unităţi pentru a încerca să penetreze facilităţile noastre de top, de la depozite nucleare la Air Force One.

În faţă, pe măsură ce ne apropiem de cimitirul Arlington, maşina lui Marshall virează la dreapta, urmând ieşirea spre sensul giratoriu de la Podul Memorial. Este timpul să mă apropii.

— Deci cu asta se ocupă Marshall? întreb eu, ieşind din spatele dubiţei albe şi accelerând.

— Toţi se ocupă cu asta acum. În zilele noastre, unii încearcă să intre în Casa Albă, alţii în Capitoliu, unii chiar şi în cantina de la Muzeul Aerospaţial.

— Ca atunci când vezi acele ştiri despre tipii care au reuşit să ajungă la bordul avioanelor cu cuţite bine ascunse.

— Testare de penetrare, confirmă Tot, în vreme ce eu văd sensul giratoriu.

Puţinele maşini din jurul nostru încep să încetinească. Sunt acum la doar cinci sau şase maşini în spatele lui Marshall, iar el nu m-a văzut. Cobor parasolarul maşinii ca să nu îmi poată vedea faţa.

— După 11 septembrie 2001, GAO şi-a dat seama că ceea ce făceau nu era util doar pentru armată. Este un test pentru noi toţi, explică Tot. Testarea de penetrare nu este doar despre a intra cu forţa. Are de-a face cu rezolvarea problemelor.

— Revenim, deci, la Marshall, zic eu. Se ocupă cu aceste teste de penetrare.

— Şi le face bine. Aşa a scăpat de închisoare ieri. În meseria lui, când ceva merge prost, are o linie directă spre Departamentul de Justiţie, care îl scoate din orice încurcătură s-ar afla. Dar da – din câte am putut să ne dăm noi seama, a petrecut aproape patru ani la Direcţia de Investigaţii a GAO.

— Şi de ce eşti atât de îngrijorat în privinţa lui?

— Pentru că el este întreaga direcţie, Beecher. Erau mai mulţi, dar odată ce a apărut Marshall... totul s-a terminat. Nu au mai avut nevoie de altcineva. Potrivit sursei noastre, când a început, Marshall a fost trimis să intre într-o bază militară neoficială din Nebraska şi, întrucât generalul care conducea acea bază nu a vrut să fie făcut de râs – ceea ce se întâmplă de obicei când un străin intră în baza ta militară – generalul a încălcat regulile şi le-a spus celor responsabili cu securitatea că Marshall este pe drum... că trebuie să fie foarte atenţi. În acea noapte, la ora trei dimineaţa, Marshall stătea în

dormitorul generalului – şi îl trezea pe acesta punându-i un pistol la cap şi şoptindu-i: „Ai pierdut”.

Pe măsură ce SUV-ul lui Marshall ieşea din sensul giratoriu de la Podul Memorial, mă gândeam din nou la apartament – la felul în care mi-a ajuns portofelul în buzunarul de la haină şi cum nu cred că Marshall avea cum să fie responsabil de asta.

— Acum înţelegi de ce nu vreau să îl înfrunţi? Uită-te la ce s-a întâmplat noaptea trecută: pentru un tip ca Marshall – un om care fentează în mod regulat cele mai bune sisteme de siguranţă din lume – ca el să fie prins ieşind dintr-o biserică, de doi poliţişti din D.C...

— A fost o sincronizare proastă. Poate că poliţiştii au avut noroc.

— Nu. Nu există noroc. Nu cu astfel de oameni, Beecher.

— Deci, ce vrei să spui? Că Marshall l-a ucis pe paroh şi apoi s-a lăsat arestat intenţionat?

Tot rămâne tăcut, gândindu-se bine.

— Asta este adevărata întrebare, nu-i aşa? Crezi că tu l-ai găsit pe Marshall, Beecher? Sau Marshall s-a folosit de toate astea ca să tegăsească pe tine?

Căldura din maşină este dată la maximum. Dar, abia acum încep să o simt. În faţa mea, ieşind din sensul giratoriu, văd că sunt la doar trei maşini distanţă de Marshall. Dubiţa albă intră din nouîn faţa mea. Văd în continuare SUV-ul... la ora douăsprezece, unde se află intrarea pe Podul Memorial. Eu sunt la ora patru.

— Ascultă-mă, Beecher, zice Tot, în timp ce eu întorc de volan. Ştiu că vă cunoaşteţi de multă vreme. Şi ştiu că există ceva înlegătură cu acest tip – ceva ce i s-a întâmplat – care te face să vrei să crezi, nostalgic cum eşti, că nu este un ucigaş. Dar ţine minte: prietenul tău Marshall... El găseşte slăbiciunea lucrurilor. Aşa îşi câştigă existenţa. Şi dintre toate lucrurile pe care le disecă – atunci când tu ai venit după el... când te-a păcălit să intri în apartamentul lui – lucrul în care a găsit cea mai mare slăbiciune şi în care a intrat cel mai mult...

...eşti chiar tu.

Cu o ultimă manevră a volanului, întorc Mustangul spre dreapta şi ies din spatele dubiţei albe. Privesc spre dreapta, pe geamul pasagerului, pe pod. SUV-ul nu este acolo.

Mă uit spre sensul giratoriu. Nici acolo nu este.

Verific la următoarea ieşire. Sunt doar trei maşini în total. Nici acolo nu este.

Este zi. Nu sunt prea multe maşini. Nici multe opţiuni, dar chiar aşa...

— L-ai pierdut, nu-i aşa? întreabă Tot prin telefon. Nu ai nicio speranţă să prinzi un astfel de tip, Beecher. Este o fantomă profesionistă. Şi ştii care este partea cea mai rea? Ghiceşte cui raportează GAO.

— Legislativului. Ei reprezintă braţul legislativ al Congresului.

— Exact. Dar pe şeful GAO, directorul general, ghici cine îl numeşte.

— Casa Albă.

— Casa Albă, Beecher. Deci ştii pentru cine lucrează, de fapt, cineva de nivelul lui Marshall?

Reduc căldura din maşină, dar am în continuare senzaţia că este dată la maximum.

— Pentru preşedinte.

— Sau, mai exact, pentru preşedintele Orson Wallace, care a atacat şi este responsabil pentru uciderea unui bărbat cunoscut sub numele de Eightball şi care a promis să te distrugă pentru că ai aflat despre asta.

Înconjor în continuare sensul giratoriu, căutând SUV-ul. A dispărut.

Cu două luni în urmă, acesta ar fi fost momentul în care aş fi lovit volanul şi aş fi renunţat.

Asta pentru că, în urmă cu două luni, nu făceam parte din cercul secret de spioni al lui George Washington.

— Beecher, te rog, spune-mi doar că...

— Normal că aşa am făcut, Tot. Trebuie doar să îi dau drumul.

Ştie despre ce vorbesc şi cum funcţionează. Trebuie doar să închid telefonul.

Vrea să fiu atent, dar închid înainte să apuce să o spună.

Pentru Tot, aceasta este misiunea grupării Culper Ring... o afacere prezidenţială... şi aşa şi este. Dar pentru mine, gândiţi-vă la cel mai bun prieten din copilărie. De fapt, nu, reformulez. Gândiţi-vă la prietenul pe care l-aţi rănit cel mai tare. Gândiţi-vă ce îi datoraţi. Orice s-ar întâmpla, îi datorez în continuare asta lui Marshall.

În apartamentul lui, Marshall fusese uimit că telefonul meu avea semnal acolo. Nu ştie nici măcar jumătate din câte pot eu să fac.

Când Tot închide, deschid o aplicaţie numită Jupiter.

După Războiul de Independenţă, George Washington s-a dedicat construirii ţării. Dar în viaţa lui personală s-a dedicat mai ales, dintre toate lucrurile, reproducerii.

Nu copii. Washington nu a avut copii.

A avut câini.

Potrivit documentelor, îşi dorea un câine superior, unul care să posede viteză, intuiţie şi minte. A şi reuşit – după ce a împerecheat un grup de ogari, dăruiţi de francezi, cu un grup de ogari negri din partea locului.

Creaţia lui a fost câinele de vânătoare american. Maşina supremă de vânătoare.

În jurnalul lui sunt menţionaţi peste treizeci de câini, cu nume precum Beţivul, Ameţitul, Buze Dulci şi desigur...

Jupiter.

Cu o singură apăsare, pe ecran apare o hartă. Pe aceasta pot vedea sensul giratoriu şi Podul Memorial. Se mai poate vedea un mic punct verde, acela sunt eu. Mai este şi unul roşu, iar acela este SUV-ul.

Când am fost la el în apartament, poate că Marshall mi-a subtilizat portofelul, încercând să mă verifice. Dar, când ne aflam în parcarea subterană – când am fost în SUV-ul lui – i-am plasat un mic emiţător argintiu în nişa de plastic de la uşa din dreapta.

Marshall este deştept. Şi în mod clar mult mai bun la jocul de-a spionii decât mine. Dar nu este mai deştept decât gruparea Culper Ring.

Din ce văd pe hartă, se îndreaptă spre podul Key, în direcţia Georgetown.

Când eram mic, mama îmi spunea că nu ar trebui să mă dau jos din pat înainte să zic o rugăciune în care să enumăr toate motivele pentru care sunt recunoscător. Este o regulă pe care o respect şi astăzi. Dumnezeu să binecuvânteze GPS-ul. Şi pe Jupiter, maşina supremă de vânătoare.

În zece minute, văd unde se opreşte.

Gata sau nu, Marshall. Te iau cu lopata.

29.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

— Nu-i lăsa să te bage acolo, Nico, îl avertiză prima-doamnă decedată.

Dând din cap spre ea, Nico privi spre baza curţii pavate cu cărămidă roşie, unde o secţiune din cărămizi bej-deschis alcătuia un labirint.

— Deci, este un fel de labirint? întrebă Nico, ţinându-şi cartea – cu zecele de pică drept semn de carte – ascunsă strâns sub braţ.

— Nu este un fel de labirint. Este un labirint clasic, spuse sora Karina, o asiatică scundă cu ochelari cu rame negre şi piele perfectă, întinzând dosarul spre cărămizi. Ştii că există mai multe tipuri?

Perfect conştientă că nu ar trebui să îl lase pe Nico să se frământe cu o problemă la care să nu găsească soluţie, tot ea oferi explicaţia:

— Există unele variaţii create pentru a reprezenta un obstacol, cu fundături şi alegeri greşite. Un labirint adevărat însă nu te va bloca niciodată – te poartă pe ocolite, dar drumul duce mereu spre centru şi apoi înapoi.

— Deci, un spital rău ar avea una dintre acele variaţii? întrebă Nico, privind în continuare construcţia circulară care, fără îndoială, arăta ca un labirint lat de zece metri.

— Da, un spital rău ar avea una dintre acelea. Ca în *The Shining*. Acela nu era un labirint adevărat. Noi avem însă un labirint. Este foarte terapeutic. Ai vrea, deci, să intri?

Nico nu dorea să înceapă. Afară era frig şi, deşi curtea era acoperită, nu îi plăcea frigul. Dar îi plăcea de asistenta Karina, care îl privea mereu drept în ochi. Majoritatea asistentelor îi evitau privirea.

— Încep de aici? întrebă Nico, intrând în labirint.

— Pot să îţi ţin eu cartea, dacă vrei, se oferi Karina.

La început, Nico ezită. Dar apoi îi văzu mâna întinsă... şi oja roz pal de pe degetele ei subţiri şi strâmbe. Şi mama lui avea asemenea degete.

— O vreau înapoi când termin, zise Nico, dându-i Karinei cartea, iar ea îi zâmbi.

Avea încredere în ea acum. Suficient cât să îi dea cartea şi să intre în labirint. Făcând primii paşi în cercul exterior al labirintului, Nico nu putu să nu observe geamul dublu care dădea spre curte. Prin el, văzu o cameră de relaxare, unde un grup de muncitori priveau ştirile locale. La St. Elizabeth, nu îl lăsau niciodată pe Nico să se uite la ştiri.

— Ştii că, în timpul cruciadelor, trecerea printr-un labirint reprezenta un pelerinaj la locurile sfinte. Pentru mulţi, sunt în continuare locuri sacre, adăugă Karina, conştientă că Nico reacţiona întotdeauna bine la referinţele religioase.

Nico abia auzi cuvintele. Urmând drumul încâlcit, ajunse din nou în dreptul geamului, iar ochii i se fixară pe chipeşul prezentator de la pupitrul ştirilor. Pe ecran scria: *Asasinat la o biserică locală.* Dar Nico se opri din mers doar când pe ecran apărură imagini de la Biserica Foundry.

— Nico...? îl strigă Karina.

Din unghiul în care se afla, nu putea să vadă în camera respectivă. Părea că Nico se holbează fără ţintă la perete.

— Nico, ce s-a întâmplat?

Trupul îi era tensionat, braţele îi atârnau pe lângă corp. Dorea să îi spună ceva primei-doamne decedate, dar, având în vedere că asistenta îl privea, rămase nemişcat, uitându-se prin geam, spre ecran. Era acolo. Mesajul pe care îl aşteptase. Exact aşa cum promisese Cavalerul.

— Nico, uită-te la mine! îl imploră asistenta Karina, de parcă ar fi spus-o a cincea oară.

Se întoarse cu faţa la ea. Pieptul îi bubuia, dar pregătirea lui de lunetist intră rapid în acţiune. Nu îţi ţii respiraţia când apeşi pe trăgaci. Înveţi să respiri sincronizat cu arma.

— Nu te mişca, consimţi şi prima-doamnă. Las-o să ne aducă ce avem nevoie.

Nico dădu din cap. Mai erau atâtea de făcut. Beecher... şi Clementine... aveau să vină în curând.

— Nico, eşti în regulă? întrebă asistenta Karina.

Rămase acolo, nemişcat.

— Nico, te rog. Trebuie să îmi spui ceva.

Pieptul lui continuă să se umfle şi să scadă. Poate chiar un pic mai rapid. Prima-doamnă decedată avea dreptate. Aşa avea să obţină ceea ce dorea.

— Nico, vorbesc serios, insistă Karina. Te rog, spune ceva.

30.

Găsesc SUV-ul lui Marshall pe o alee îngustă din Georgetown, chiar lângă bulevardul principal – Wisconsin Avenue. Emiţătorul pe care l-am ascuns se află în continuare în maşină, dar am nevoie doar de urmele paşilor lui pe zăpadă pentru a vedea în ce direcţie a plecat.

În susul străzii se află o clădire din cărămidă roşie cu marchiză albastră. Paşii o iau brusc la stânga, pe o alee de lângă clădire.

Mă grăbesc cât de mult pot, mergând pe carosabil pentru a nu aluneca.

Cu fiecare pas pe care îl fac, mocirla cenuşie zboară spre trotuar, în sus şi în jos, ca un grup de înotători sincron. Nu mă opresc până nu ajung lângă marchiză, apoi privesc spre stânga, ca să mă asigur că nu se află nimeni acolo.

Păşind în acea direcţie, calc pe o porţiune de zăpadă neagră care nu pare prea adâncă, dar care reuşeşte cumva să îmi înghită întregul picior până la gleznă. Şoseta mi se umple de apă îngheţată. Îmi reamintesc că nu sunt spion. Sunt arhivist. Licenţiat în istorie.

Dar acesta este avantajul licenţiaţilor în istorie. Recunoaştem importanţa lucrurilor lăsate în urmă.

În faţa mea, aleea este goală. Marshall a dispărut.

Dar, din nou, paşii – luând-o la dreapta... în spatele clădirii – sunt exact unde i-am lăsat.

Grăbind pasul, trec de colţ. Aleea se lăţeşte, devenind o curte de cărămidă. Primul lucru pe care îl văd e în dreapta mea. O uşă. O uşă pe jumătate deschisă, pe punctul să se închidă.

Duce spre partea din spate a clădirii, în care tocmai s-a strecurat Marshall.

Fug spre uşă, prinzând-o chiar înainte să se închidă. O apuc şi intru. Un miros cunoscut, dar de neidentificat, umple aerul. Aşa cum am mai spus, Marshall este deştept. Dar eu...

Ahhh!

Pumnul lui mă loveşte întâi în gât.

Mă apucă. Gâtul meu...!

Îmi prinde mărul lui Adam cu vârfurile celor cinci degete. De parcă ar încerca să mi-l smulgă din gât. Durerea este... Nu doar că nu pot respira... Gâtul meu...

Îmi striveşte laringele...!

Genunchii îmi cedează. Ochii mi se umplu de lacrimi involuntare. Dar îl văd în continuare. Faţa de ceară topită. Acei ochi aurii.

Marshall încearcă să mă ucidă.

31.

Holbându-se la portofelul lui din piele de ţipar, doctorul Palmiotti ştia că nu era bine ce făcea. O ştia. Cu câteva minute înurmă, după ce ieşise din Wok'n'Roll şi rămăsese în frig, în mijlocul mulţimii care se grăbea să se întoarcă la lucru, nu se putuse abţine să nu îl privească pe A.J. îndepărtându-se pe stradă, revenind la ceea ce avea de făcut.

Se întorcea pe 16th Street, spre Casa Albă.

Timp de două minute, Palmiotti rămase acolo, ştiind că nu ar fi trebuit să conteze. Dar conta.

Aşa că stătea acolo, holbându-se la portofelul lui din piele de ţipar. Mai exact, la răvaşul din prăjitura chinezească ce ieşea din buzunarul secret al portofelului, pe care, dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, l-ar fi folosit pentru a ascunde un prezervativ. Era locul la care ajungi doar dacă insişti cu arătătorul şi degetele mijlocii, ceea ce Palmiotti făcu pentru a scoate micuţa hârtie.

Nu mesajul răvaşului conta. Ci ceea ce era scris pe spate.

Cu două luni înainte, după ce A.J. îl ajutase să trimită acel mesaj în timpul înmormântării, în timp ce lucrau la conturarea noii lui identităţi, Wallace

luase acea hârtiuţă dintr-un răvaş şi scrisese unnumăr din zece cifre pe ea. Preşedintele îi spusese lui Palmiotti că, dacă ceva ar fi mers prost... dacă era o urgenţă sau dacă doar simţea nevoia să vorbească... sau doar avea nevoie de un prieten... acela era numărul care trebuia format. Un număr care îi dădea acces direct la preşedinte.

Palmiotti ştia ce însemna asta. Publicului i se spusese că Wallace foloseşte un BlackBerry. Nu era un BlackBerry. Aşa cum nu fusese nici cel al lui Obama, sau al oricărui alt preşedinte. Era un SectéraEdge, un telefon produs special de General Dynamics exclusiv pentru utilizarea de către preşedinte. Singurul telefon pe care îl ţinea Wallace la el.

— Deci, nu vei fi singur, îi promisese Wallace. Sunt mereu la un telefon distanţă.

Timp de două luni, Palmiotti nu folosise niciodată acel număr. Nici nu se gândise la asta.

OK, nu era adevărat.

Se gândise să îl folosească în prima săptămână, când urmărea meciul cu Michigan, care îi amintise de anii lor de colegiu. Apoi, peste câteva zile, se gândise să îl folosească din nou, când ieşise la o plimbare şi văzuse un câine care îi amintise de acel beagle pe care Wallace îl avusese când erau tineri.

Dar Palmiotti nu era prost. Şi nici atât de superficial încât să spargă sticla de urgenţă şi să îl sune direct pe preşedintele Statelor Unite doar pentru că îi era dor de casă.

Da, Palmiotti ştiuse că nu avea să fie uşor să se despartă pur şi simplu de viaţa lui anterioară. În acele momente de îndoială, se gândise la ceea ce îi spusese mentorul lui cu douăzeci de ani înainte, când era rezident la cardiologie: sângerarea se opreşte mereu, într-un fel sau altul. Era un sfat bun. Un sfat adevărat. Şi când acest sfat nu reuşea să îl facă să se simtă mai bine, Palmiotti îşi închidea ochii şi începea, în mod inevitabil, să facă o listă cu toţi oamenii cu care şi-ar fi dorit să vorbească, inclusiv copiii lui.

Dar aşa cum Palmiotti ştia, fie că era mort sau viu, copiii lui nu doreau să vorbească cu el. Nici măcar nu îi mai văzuse de peste zece ani. De la divorţ. Nu după durerea pe care le-o provocase.

La fel stăteau lucrurile şi cu fosta soţie. De aceea era fosta.

Desigur, lucrurile stăteau diferit cu iubita lui, Lydia, şi de aceea, în acea noapte, în urmă cu câteva săptămâni, el, ajutat şi de o sticlă scumpă de whisky, formase numărul ei de acasă doar ca să îi audă vocea. Când ea ridicase receptorul, el închisese. De atâta avusese nevoie.

După aceea, Palmiotti fusese puternic. Devotat cauzei.

Aşa cum era şi când venea vorba despre Beecher. După conversaţia cu A.J., ştia care erau paşii de urmat. Ştia ce trebuie făcut. Şi ştia şi că avea să

funcţioneze doar dacă el o făcea să funcţioneze.Dar totuşi... când A.J. dispăru după colţ şi Palmiotti îşi coborî privirea spre portofelul lui din piele de ţipar şi spre numărul de telefon de pe hârtiuţa răvaşului...

Orson Wallace nu îi era doar prieten. Erau fraţi. Cum poţi să separi doi fraţi? Ezitând, Palmiotti îşi spuse că ar trebui să aştepte. Că avea să-l vadă pe Wallace curând – aşa cum spusese A.J., la evenimentul de Ziua Preşedinţilor...

Totuşi, cu toate lucrurile pe care le sacrificase, un singur telefon... Doar câteva secunde... câteva propoziţii şi să îl salute – putea asta să strice în vreun fel?

Privind numărul de telefon, Palmiotti repetă cuvintele mentorului său... Sângerarea se opreşte întotdeauna... într-un fel sau altul. Avea perfectă dreptate.

Dar aşa cum învăţase tot la medicină, exista un mod şi mairapid de a opri sângerarea: să iei problema în propriile mâini.

Scoţând telefonul ieftin pe care îl deschidea doar la câteva săptămâni, Palmiotti privi bucata de hârtie şi formă numărul cu zece cifre.

În timp ce suna, bănui că preşedintele avea să fie supărat. Dar, odată ce începeau să vorbească, totul avea să revină la normal. Asta făceau prietenii.

În urechea lui Palmiotti, telefonul sună o dată... de două ori... Cu umerii strânşi, doctorul anticipa entuziasmul regăsirii. Cu siguranţă, Wallace avea să fie supărat, dar avea şi...

„Ne pare rău", se auzi o voce feminină, mecanică, într-un final. „Numărul format nu este alocat. Vă rugăm verificaţi numărul şi formaţi din nou."

Palmiotti simţi o zvâcnitură puternică în rana de la gât. Pe moment, crezu că formase numărul greşit.

Dar când vocea mecanică repetă... înainte să verifice hârtia... înainte să formeze din nou... Stewart Palmiotti ştia că formase numărul corect.

32.

Marshall nu spune nimic.

Mă ţine de gât, strângându-mă în continuare de mărul lui Adam.

Lupt să mă eliberez, dar simt ca şi cum ochii sunt pe cale de a-mi ieşi din orbite.

Fără un cuvânt, îşi uşurează strânsoarea, deşi nu cu mult. Plămânii mi se umplu din nou cu aer şi tuşesc spasmodic. Dar Marshall nu îmi dă drumul. Nu de tot.

Mă priveşte direct în ochi. Mâna lui arsă, plină de cocoloaşe, este în continuare la gâtul meu, ţinându-mă pe loc.

— Dacă nu eşti atent pe cine urmăreşti, o s-o păţeşti, zice el, asigurându-se că aud fiecare silabă.

În sfârşit îmi dă drumul, lăsându-mă să îmi trag răsuflarea.

— Ce naiba e cu tine?

Nu răspunde.

Privind în jurul meu, la tigăile şi oalele argintii atârnate de tavan... la aragazurile şi cuptoarele industriale din stânga... la staţiile de gătit din inox, cu bucătari şi ospătari...

— Ce cauţi în bucătăria unui restaurant? bolborosesc eu, identificând, în sfârşit, mirosul.

Paste proaspăt fierte.

Marshall priveşte peste umăr. La început, presupun că este îngrijorat că suntem auziţi. Nu este.

— Ce faceţi, băieţi? întreabă un bucătar masiv cu barbă cenuşie, ridicând privirea de la tava cu prăjituri pe care le umple cu cremă.

— Vezi-ţi de treaba ta, strigă Marshall la el, traversând bucătăria, pe lângă cărucioarele cu preparate, îndreptându-se spre uşile batante din celălalt capăt.

Tonul lui este atât de poruncitor, încât bucătarul nici măcar nu-i mai răspunde. Dar văd cât de rapid îşi fereşte privirea. Este greu să te uiţi la faţa arsă a lui Marshall.

Împingând uşa batantă, lumina fluorescentă şi inoxul bucătăriei lasă loc unor pereţi galben pal, unor uşi franceze şi decorului de lux al unui restaurant italian.

Câţiva întârziaţi de la prânz, toţi la costum şi cravată, se întorc şi se holbează. Asta se întâmplă în toate restaurantele din D.C. – lumea verifică să vadă dacă suntem faimoşi. Apoi, după o singură privire aruncată feţei lui Marshall, se întorc cu toţii. Ceea ce încep şi eu să observ totuşi este că lui Marshall pare să îi convină asta.

Rămânând într-un colţ, lângă bar, cercetează restaurantul. În dreapta mea, un vraf de meniuri îmi spune unde ne aflăm. Café Milano.

Ştiu Café Milano. În D.C., toată lumea ştie Café Milano. De laBill şi Hillary, la Joe şi Jill Biden, la Julia Roberts, Kobe Bryant şi toţi grangurii din ultimul deceniu – într-un oraş care se plictiseşte rapid de restaurantele la modă – Café Milano a reuşit să hrănească politicieni şi celebrităţi, rămânând mereu în trend. De aceea nu am fost niciodată aici.

— De ce suntem la Café Milano?

— Mă întâlnesc cu cineva, răspunde el, cercetând în continuare restaurantul.

Nu după multă vreme, cei mai mulţi dintre cei veniţi pentru prânz au plecat. Aproape toate mesele sunt goale. Dar Marshall cercetează cu privirea în toate părţile, memorând şi catalogând toate detaliile încăperii. Spre deosebire de apartamentul lui, întreaga postură i s-a schimbat. Spatele îi este drept, bărbia ridicată. Este la muncă.

Am nevoie de câteva secunde pentru a-mi da seama că, de unde ne aflăm, vedem perfect fiecare intrare şi ieşire.

— Marshall, ştiu că preşedinţii mănâncă aici. Şi ştiu care îţi este meseria. Testarea de penetrare... Asta faci acum? Cauţi breşe în securitate?

Se întoarce spre mine, apucând marginea barului cu mâna lui plină de cicatrice.

— M-ai ghicit, Beecher. Mâine, chiar înainte de prânz, înainte să facă pe ghidul pentru excursia clasei fiicei lui la Memorialul Lincoln, preşedintele Orson Wallace va pleca din acest restaurant, moment în care mă voi strecura în spatele lui şi mă voi folosi de cuţitul lui pentru friptură ca să-i tai gâtul şi să-i scot laringele.

Spunând aceste cuvinte, zâmbeşte subţire.

— Nu este amuzant, Marsh. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Nu asta ai vrut să auzi, Beecher? întreabă el, la fel de calm ca întotdeauna. Nu de asta ai venit aici – ca să dovedeşti că sunt un ucigaş fără scrupule?

În dreapta noastră, barmanul ne observă în sfârşit. La fel face şi şeful de sală. Făcându-le semn să ne lase în pace cu o privire sumbră, Marshall păşeşte încet prin restaurant, de parcă ar fi patronul localului, şi iese pe uşa din faţă, cu mine în urma lui. Nimeni nu se apropie. Oamenii recunosc un lup când văd unul.

Afară, terasa din faţă a restaurantului are câteva mese din fier forjat acoperite cu zăpadă. Nu ai unde să te aşezi. Dar măcar nu ne ascultă nimeni.

— Dacă vrei să ştii ceva, Beecher, întreabă-mă direct.

— Ce mai face tatăl tău? îl întreb.

— A murit. Acum trei ani.

— Îmi pare rău, Marsh. N-am ştiut...

— A fost bolnav multă vreme, spune el cu acel calm elegant care îi caracterizează pe cei obişnuiţi cu tragediile.

Deloc surprinzător, asta mă face să îi simt lipsa tatălui meu, care a murit când aveam trei ani. Cu două luni în urmă, Clementine îmi spusese că ştie adevărata poveste a morţii tatălui meu. Ştiu că a fost doar o altă manipulare, dar asta nu înseamnă că nu a lăsat o urmă adâncă.

Stând în faţa restaurantului, aştept ca Marshall să mai spună ceva, dar el cercetează în continuare împrejurimile, verificând clădirile de vizavi şi fiecare geam ce dă spre noi.

— Vrei să-mi spui cu adevărat ce s-a întâmplat în acea biserică? zic eu.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat.

— Deci te-ai aflat acolo printr-o coincidenţă? Doar te rugai?

— Ce este în neregulă în a te ruga? Când eram mici, mama ta ne punea să spunem rugăciunea aceea de dimineaţă, să spunem pentru ce suntem recunoscători. Vrei să îmi spui că nu mai faci asta?

Umărul mi se atinge de unul dintre stâlpii de fier care susţin marchiza restaurantului, făcând zăpada să cadă de pe aceasta şi, din nou, ducându-mă cu gândul la tatăl meu.

— Chiar te-am admirat, Marshall. Chestia asta cu GAO – ştiucât de bun eşti în a intra în locuri unde nu ar trebui să te afli. Aşacă nu mă mai insulta. De ce ai fost la Biserica St. John noaptea trecută?

Are în continuare o postură de profesionist aflat în timpul programului. Priveşte cu atenţie în cealaltă parte a străzii, disecând fiecare geam din dreptul nostru.

— Marshall, dacă ai probleme...

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Beecher.

— Nu este adevărat. Un om a fost ucis. Tu ai fost cel arestat pentru asta! şuier eu, încercând să nu ridic vocea. Acest grup alături de care lucrez... în loc să fii atât de încăpăţânat şi să ne refuzi ajutorul...

Îmi înghit cuvintele, uimit de propriul impuls de furie.

Inspir adânc.

— Ştiu că nu am mai făcut parte din viaţa ta de peste un deceniu. Dar vreme de ani buni, am fost parte din viaţa ta. Ai idee câte ore am petrecut cu tine în acea căsuţă din copac?

Marshall se uită în continuare la clădirea de vizavi. Nu se întoarce spre mine. Dar nu mai verifică geamuri.

Vocea îi este neafectată. El nu se supără niciodată.

— Ştii parohul care a fost ucis noaptea trecută? spune el într-un final. Cel căruia i s-a tăiat râtul?

— Da?

— Nu a fost primul paroh ucis. A mai fost unul. Înaintea lui.

— Despre ce vorbeşti? întreb eu.

— Acum două săptămâni şi jumătate. Alt pastor a murit. Asta investigam. Asta m-a dus la St. John.

Lovind pământul, Marshall îşi răsuceşte piciorul ca şi cum ar stinge o ţigară. Dar forţa pe care o pune în mişcare este de parcă ar încerca să sape în

beton. Ultima oară când am văzut acea privire, urina curgea din scaunul cu rotile al tatălui său.

— De ce te-a interesat cazul primului pastor?

Loveşte din nou pământul. Zăpada a dispărut aproape în întregime.

— Îl cunoşteam. Era din Saggy.

— Stai puţin. Îl ştiai de acasă?

Marshall dă din cap.

— Şi tu îl ştiai.

33.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

— De cât timp este aşa? întrebă asistentul Rupert.

— De aproape douăzeci de minute, răspunse asistenta Karina, întorcându-şi privirea spre labirintul bej, acolo unde Nico stătea în continuare în centru, cu mâinile pe lângă corp.

Ca un militar.

— De douăzeci de minute? Glumeşti.

— Aş vrea eu.

— Karina, vrei să îmi spui că ai stat şi l-ai privit pe Nico încremenit aşa – chiar acolo – în centrul acelui labirint cretin...

— Este un labirint clasic. Nu din cele cu fundături.

— Îmi spui că de douăzeci de minute... o întrerupe Rupert. Dacă vede Gosling...

Se opri din nou.

— De ce nu ai cerut ajutor?

— Cer acum. De asta te-am chemat, zise ea, având cartea de piele a lui Nico în continuare sub braţ. Tina a spus că îi place de tine.

— Lui Nico nu îi place de mine. Doar că se simte mai bine cu asistenţii bărbaţi. Întotdeauna a fost aşa.

— Nu îmi pasă dacă se simte mai bine în preajma travestiţilor. Ultima oară când Nico s-a purtat aşa, Tina mi-a spus că i-a înfipt doctorului Herthel un creion în picior.

Amintindu-şi incidentul şi sângele care rezultase în urma lui, Rupert apucă vechea carte ţinută de Karina. La fiecare câteva luni, Nico devenea

obsedat de un anumit obiect. O vreme fusese calendarul lui cu Redskins. Înainte de asta, un rozariu din sticlă roşie,precedat de o pereche de ochelari de citit care îi aminteau de şoferul de tir al cărui gât îl tăiase. În acea zi, Rupert ştia obsesia curentă a lui Nico.

Întorcându-se spre labirint, flutură cartea în aer.

— Nico, am cartea ta.

Nico nu răspunse.

— Ştiu că m-ai auzit, strigă din nou Rupert, refuzând să se apropie înainte să ştie dacă era în siguranţă.

Nico stătea nemişcat, cu mâinile în lateral.

Rupert inspiră adânc, iritat. La naiba.

— Nico, nu vrei să mergi în camera cu calculatoare?

Nico se întoarse. Ştia că aveau să îi ofere accesul la calculator doar dacă erau disperaţi. De aceea a trebuit să se facă înţeles în labirint. Asta aşteptase. Era timpul să primească noul mesaj al Cavalerului.

— Este camera cu calculatoare de aici la fel ca aceea veche?

— Chiar mai bună, răspunse Rupert, scoţându-l pe Nico din labirint şi bătându-l uşor pe spate. Haide, o să-ţi placă la nebunie.

— Îmi pot lua şi cartea? întrebă Nico, ochind cartea din mâinile lui Rupert.

Cartea pe care i-o trimisese Cavalerul.

— Desigur, zise Rupert, dându-i cartea. Poţi să iei cu tine ce vrei.

34.

Ţinând în continuare hârtiuţa de la răvaş între vârfurile degetelor, doctorul Stewart Palmiotti se folosi de mâna liberă pentru a forma din nou numărul preşedintelui. Din nou.

Şi din nou.

„Ne pare rău. Numărul format nu este alocat. Vă rugăm verificaţi numărul şi formaţi din nou."

Mototoli răvaşul, dar nu îl aruncă. Îl puse în buzunar, fără să observe că îşi scrâşnea dinţii.

În stânga lui, la câteva străzi de Wok'n'Roll, o femeie aflată în trecere, cu o eşarfă roşie, părea să se holbeze la el.

Plecându-şi capul, Palmiotti porni în direcţia opusă ţinând privirea în jos.

Femeia cu eşarfă în mod clar nu se mai uita la el. Nimeni nu se uită, îşi spuse.

Şi tocmai asta era problema. Nimeni nu se uita. Nimeni nu îl supraveghea. În ciuda tuturor promisiunilor – a tuturor asigurărilor din partea preşedintelui – că Serviciile Secrete... că toată lumea avea să îl supravegheze.

Stewart Palmiotti chiar era de unul singur.

Sau...

Poate era doar o greşeală.

Gândindu-se la asta, Palmiotti îşi descleştă pumnii.

Nu era cea mai nebunească explicaţie. De peste trei ani, preşedintele Wallace nu mai gătise de unul singur... nu mai dăduse un telefon de unul singur... nici măcar nu îşi mai purta propriul portofel. Deci era foarte posibil că atunci când Wallace notase numărul, îl scrisese greşit.

Era, cu siguranţă, posibil.

Nu-i aşa?

Mai mult, dacă exista o urgenţă reală, ştia în continuare cum să ia legătura cu A.J. şi Serviciile Secrete. Ştia. Nu conta dacă acel număr era greşit sau corect.

Palmiotti şi preşedintele fuseseră împreună la şcoala primară. Mâncaseră împreună la cantină. O îngropaseră pe mama lui Wallace. Şi pe tatăl lui Palmiotti.

Fără îndoială, preşedintele urma să aibă întotdeauna grijă de el. Avea să îl iubească întotdeauna. Trecându-şi degetele peste tastele telefonului ieftin, Palmiotti ştia că mai exista o altă persoană care îl iubea.

Lydia. Femeia care îi era iubită înaintea acelor întâmplări.

Şi ea îl iubea pe Palmiotti.

Obrajii i se ridicară când începu să formeze numărul. Nu dorea să-i vorbească. Nu. Nici măcar el nu era chiar atât de prost. Şi chiar dacă ar fi fost, ce ar fi putut să îi spună? „Hei, iubi! Nu sunt mort. Sunt viu!”

Nu. Palmiotti dorea doar să îi audă vocea pe robotul telefonic. Acea voce cântată care zicea „Lydi-a”, de parcă ar fi fost într-un musical. Ştia că nu are să fie acasă. Era o zi de lucru.

Telefonul sună o dată... de două ori... Apoi, urmă acea pauză care îţi spune că robotul este pe punctul să vorbească.

Pentru Palmiotti, asta era suficient. Doar să îi audă vocea.

— Lydia la telefon, anunţă mesajul şi cuvântul cântat îi făcu inima să se înalţe ca un balon, strivindu-i sternul. Aţi sunat. Lăsaţi un mesaj.

Închise înainte să se audă bipul, savurând întreaga paletă de emoţii iraţionale care te cuprind la menţionarea numelui unui fost iubit.

Băgând telefonul la loc în buzunar, Palmiotti îşi spuse că doar de asta avea nevoie. Să îi audă vocea. Era suficient.

Iar când simţi acel nod din gât şi acea umflătură din pantaloni...

Era suficient...

Şi totuşi... nu era.

35.

— Pe cine ştiam? întreb eu, pierdut.

— Pe Riis, răspunde Marshall.

— Pastorul Riis? Din oraşul nostru? A murit pastorul Riis?

— Acum trei săptămâni. Împuşcat în piept cu un pistol antic ciudat.

Marshall mai spune ceva, dar nu îl aud. Mintea îmi zburdă deja înapoi la Şcoala de Duminică... la predicile lui Riis de la biserică... la faptul că mirosea mereu a Tic-Tac de mentă şi a loţiune de bronzat... şi, desigur, acea noapte din subsol când pastorul Riis şi mama lui Marshall...

— Nu te uita aşa la mine, Beecher. Nu eu l-am ucis.

— Nu am spus că tu l-ai ucis.

— Crezi că nu îţi cunosc privirea asta? Scoate-ţi ideea asta din cap, Beecher. Când pastorul Riis a plecat din oraş...

— Nu a plecat din oraş. L-au alungat din oraş. Ce ţi-a făcut ţie... şi mamei tale...

— Nu vorbi despre asta, mă avertizează, iar eu simt cum creşte furia în el.

Continuă să se holbeze în cealaltă parte a străzii, strângând stâlpul cu mâna de parcă ar vrea să îl smulgă din ciment. În spatele nostru, doi clienţi ies din restaurant şi ne ocolesc, simţind furia lui Marshall.

— Nu ştii ce s-a întâmplat atunci, Beecher. Mie... sau mamei. Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat în acea seară.

— Mama ta a murit, Marshall! Şi-a pus un pistol în gură şi a apăsat pe trăgaci! Ce altceva ar mai trebui să...?

Se năpusteşte spre mine cu pumnul ridicat.

Sar în spate, ţinându-mi mâinile în sus ca să-mi protejez faţa. Dar el îşi lasă mâinile pe lângă corp.

— Crezi că te-aş lovi? întreabă el, iritat.

— M-ai sugrumat mai devreme.

Fiindcă nu răspunde, adaug:

— Îmi pare rău că am amintit de mama ta.

Se forţează să rânjească, dar pielea îi este ţeapănă şi imobilă. De parcă ar purta el însuşi o mască de plastic. Totuşi, în ochii lui există ceva real.

— Şi îmi pare rău că am spus ce am spus despre pastorul Riis, adaug.

— Eu am adus vorba despre el, mă corectează el. Dar, Beecher, ţi-aş fi vorbit despre pastorul Riis dacă eu aş fi fost cel care l-a ucis?

— Ziceam şi eu aşa, ştiu că este un om care înseamnă ceva pentru tine.

— De asta am început să îl caut. Întâi pe Riis, apoi pe ceilalţi doi.

— Doi? Care doi? Riis şi parohul ucis la St. John...

— Şi cel de azi-dimineaţă, zice el, privindu-mă cu atenţie.

Mă testează, să vadă dacă ştiu despre el. Adevărul este că nu sunt sigur dacă am trecut sau am picat testul. Ar trebui sau nu să ştiu?

— A mai fost atacat cineva azi-dimineaţă? întreb eu.

— Pastorul Kenneth Frick. L-au găsit împuşcat în spatele Bisericii Foundry... pe 16th Street. Dar, din ce spun doctorii, o să supravieţuiască...

— Stai puţin. Ia-o încet. Spui că a fost împuşcat în spate?

— Da. De ce? Ce este atât de special în asta? întreabă Marsh. Spre deosebire de întrebarea anterioară, aceasta nu este una calculată.

Rămân tăcut, analizând din nou datele.

— Spune-mi la ce te gândeşti, Beecher.

— Nu sunt sigur, îi zic, deşi am o bănuială. În 1881, James Garfield a devenit al doilea preşedinte în funcţie ucis. A fost împuşcat... în spate.

Seara trecută a fost asasinarea lui Abraham Lincoln... acum, cea a lui James Garfield... două atacuri letale care au fost recreate la interval de douăzeci şi patru de ore. Ştiu să recunosc un ucigaş imitator. Dar oricine face asta nu încearcă doar să îl imite pe John Wilkes Booth – îi imită, în cele mai mici detalii, pe cei mai mari asasini din istoria Statelor Unite. Singurul lucru care nu este logic...

— Ce legătură are asta cu pastorul Riis? întreb eu.

— Trei crime. Toţi cei ucişi sunt clerici.

Dau din cap. Normal că nu vede legăturile. Nu vede partea de copiere a asasinatelor. Vede doar pastori morţi. Dar, reluând faptele, St. John este cunoscută ca fiind Biserica Preşedinţilor. Biserica Foundry, sunt destul de sigur, este locul în care FDR îl ducea pe Winston Churchill la slujbe şi unde era şi Lincoln enoriaş. Asta înseamnă că ambele biserici au legături cu preşedintele.

— Şi Riis? întreb eu, încercând să îmi completez tabloul mintal. El unde a murit?

Marshall îşi ridică privirea la această remarcă, străduindu-se să îşi împreuneze cele două sprâncene rare.

— Vezi vreo legătură între cele două morţi recente, nu-i aşa? întreabă el.

— Tocmai mi-ai spus despre el. Ce aş putea eu să ştiu?

Priveşte din nou spre geamul de vizavi.

Port la gât o cheie. Am găsit-o în Wisconsin pe când lucram la anticariatul lui Farris. Era ascunsă într-un vechi dicţionar şi mi s-auîntâmplat lucruri bune în ziua în care am găsit-o – lucruri care m-au ajutat să evadez din acel oraş mic. Aşa că, oricât de ţăcănit ar suna, din acel moment, am purtat cheia magică la gât, legată de un lanţ de piele. Singurele momente când o observ sunt acelea când transpir şi mi se lipeşte de piept. Precum acesta.

— Spune-mi mai multe despre Riis, insist eu. Cum ai aflat că a fost ucis?

— M-a sunat tatăl lui Jeremy Phillips, zice el.

Un nume din trecutul nostru.

— Şi Riis...?

— Riis nu lucra în Washington. Nu are nimic de-a face cu bisericile din D.C., dacă la asta te referi. Trăia undeva prin Carolina de Nord. Se pensionase de mai mulţi ani. Din câte îmi dau seama, singurul lucru pe care aceşti pastori îl au în comun este că Riis a petrecut câţiva ani în Tennessee, predând la Vanderbilt Divinity School din Nashville. Şi când l-am cercetat pe parohul care a fost ucis la St. John noaptea trecută...

— Absolvise şi el Vanderbilt Divinity School. Am văzut diploma pe perete când am fost ieri la el în birou.

Marshall se opreşte, holbându-se în continuare la clădirea de vizavi.

— Ai şi acum acea memorie uimitoare, nu-i aşa Beecher? Niciun detaliu nu este lipsit de semnificaţie pentru tine, spune el cu un zâmbet care aproape că pare blând.

— Deci, când ai fost la biserică azi-noapte, zic eu, chiar te ocupai de propria investigaţie.

— Ştii cu ce mă ocup. Este o slujbă guvernamentală bună. Şi o muncă importantă. Dar situaţia aceasta... cu Riis... orice ai crede că s-a întâmplat cu el acum mulţi ani, nimeni nu merită să moară aşa. Deci, da, investighez pe cont propriu. Dar dacă ai resurse suplimentare, din partea organizaţiei pentru care zici că lucrezi, nu te sfii să ajuţi.

— Şi ce se întâmplă când prinzi criminalul?

Se întoarce dinspre stradă, ochii lui aurii ţintuiţi asupra mea.

— Ţi-am spus: iau un cuţit de friptură şi îi tai laringele.

Nu clipeşte. Dar, după zece secunde, buzele i se desfac într-un rânjet subţire.

— Glumesc, Beecher. Chiar nu ştii de glumă?

Mă gândesc la masca Abraham Lincoln găsită la el în apartament şi la faptul că ştia deja despre această aşa-zisă „nouă" crimă de azi-dimineaţă. Dar mai mult decât orice, mă gândesc la acea noapte din subsol şi motivul real pentru care Marshall îi ura atât de mult pe pastori. Şi pe mine.

— Nu îmi place genul acesta de glume.

Mă opresc, cercetându-i faţa.

— Spune-mi un singur lucru: chiar nu ţi-o aminteşti pe Clementine Kaye?

Îşi bate ce a mai rămas din limbă de spatele dinţilor.

— Păr negru scurt. Purta mereu fuste mini. Chiar crezi că aş uita prima fată după care ai fost înnebunit, Beecher? Am căutat-o după ce ai plecat din apartamentul meu. A fost foarte bine ascuns dosarul – a trebuit să mă folosesc de aproape toate autorizaţiile de care dispun ca să pot citi raportul, dar... este fiica lui Nico Hadrian? Chiar te-a dat peste cap, nu? N-ai avut niciodată gusturi bune la fete.

Dau din cap.

— De ce ai minţit?

— Pentru un tip deştept, chiar ştii puţine. Îţi spun numai atât: doar pentru că ai avut un demon în trecutul tău, nu înseamnă că acum ai doi.

Înainte să pot răspunde, telefonul îmi vibrează în buzunar. Ştiu cine mă sună.

Tot începe să vorbească înainte să apuc să salut.

— Eşti tot cu Marshall?

— Da. Este totul în regulă?

— Nu sunt sigur, zice el, deşi îi ştiu tonul din voce. Mai avem o crimă. Un preot împuşcat în spate. Ca preşedintele Garfield.

— Am auzit, zic eu, privindu-l în continuare pe Marshall care, îndreptându-se înapoi spre maşină, se holbează în continuare la clădirea goală de vizavi.

— Dar partea cea mai tare abia urmează, spune Tot, cu vocea scăzându-i până ajunge doar o şoaptă. Am făcut câteva cercetări în legătură cu fotografia pe care mi-ai trimis-o, adaugă el, referindu-se la masca de ghips cu chipul lui Abraham Lincoln pe care am găsit-o în apartamentul lui Marshall. Ştiu de unde a furat-o.

36.

În diagonală, vizavi de H Street, agentul Serviciilor Secrete A.J. Ennis îşi ţinea capul plecat, stând sub marchiza unui magazin de cărţi poştale, privindu-l pe Stewart Palmiotti apăsând butoanele telefonului.

Nu îi fusese greu să înconjoare strada după ce mâncaseră la Wok'n'Roll. Poate că AJ. era doar paranoic. Aşa cum învăţase cu ani în urmă, când fusese suficient de bănuitor cât să verifice mesajele de pe telefon ale logodnicei sale, mania dădea uneori roade.

De cealaltă parte a străzii, din ce își dădea seama A.J., Palmiotti era în mod vizibil agitat în timp ce forma un număr de telefon. A.J. habar nu avea pe cine suna Palmiotti. Dar când este vorba despre un tip care nu ar trebui să interacționeze cu nicio parte din fosta lui viață, nimic bun nu poate urma când îl vezi formând un număr de telefon.

Din buzunar, A.J. își scoase propriul celular și formă un număr din zece cifre care nu suna. Făcea doar clic.

Clic-clic-clic... Clic-clic-clic...

— L-ai văzut? întrebă președintele Statelor Unite ale Americii.

— L-am văzut.

— Se simte bine?

— De fapt, zise A.J., starea lui începe să mă îngrijoreze.

37.

— Ești de acord totuși că ceva este în neregulă cu el? întreabă Tot în timp ce ne luptăm cu traficul în Mustangul albastru pal.

— Nu știu dacă este chiar așa, zic eu de pe scaunul din dreapta, gândindu-mă în continuare la cicatricele de pe fața lui Marshall și la felul în care îi arată limba, de parcă ar fi fost reconstruită din piele mai deschisă la culoare.Ceva i s-a întâmplat, cu siguranță. Este diferit.

— Nu, nu este doar diferit, Beecher. Slujba lui... faptul că se ocupă cu ceea ce se ocupă... îi lipsește acea parte a creierului care să îi spună să se ferească de pericol. Și, din experiența mea, când îți lipsește acea parte, problemele tale sunt abia la început, zice Tot, smucind volanul și intrând în fața unui Range Rover verde care nu depășea viteza legală.

Încă de când l-am luat de la Arhive este prost dispus.

— Tot, am greșit eu cu ceva?

— Spune-mi doar atât: știi care este partea cea mai rea, dintre toate cele întâmplate cu Clementine?

— Ți-am spus, aici nu este implicată Clementine.

— Nu vreau să te cert, Beecher. Îți cer doar să te gândești cine ești. Pentru că, din punctul meu de vedere, dintre toate lucrurile făcute de Clementine, cel mai rău este că le-a arătat slăbiciunea ta. Când a reintrat în viața ta, i-a arătat președintelui și tuturor celorlalți că, atunci când vine vorba despre un vechi prieten sau despre cineva de care ești legat emoțional, vei ignora și logica, și judecata, chiar pus în fața unor detalii obiective care îți spun altceva.

— Nu este adevărat, zic eu, uitându-mă pe furiș în oglinda retrovizoare, pentru a mă asigura că nu suntem urmăriți.

— Beecher, căutăm un om care omoară pastori purtând o mască cu chipul lui Abraham Lincoln și, dintr-un motiv necunoscut, are la el cărți de joc din secolul al XIX-lea. Mai devreme, în apartamentul prietenului tău Marshall, ai găsit masca Lincoln care – ah, da – acoperă perfect cicatricele de pe fața lui, plus un pachet de cărți din care lipsește zecele de pică. Chiar vrei să vezi fumul ieșind din țeava pistolului lui înainte să îți dai seama că el este vinovat?

— Aud ce spui, Tot, dar nu tot tu mi-ai spus că, atunci când lumea întreagă îți spune același lucru, uneori este bine să îți urmezi propriul instinct?

— Hmmm, zice el, transformând mica mormăitură într-o propoziție întreagă.

În depărtare, în dreapta mea, deși se întunecă, observ porțile negre, înalte, de metal.

— Beecher, te-ai uitat vreodată cu adevărat la bărbații care au încercat să îi ucidă pe liderii țării noastre? Experții îi împart în două categorii: cei cu gura mare și cei care vânează. Primii ne amenință trimițând bileţele și făcând anunțuri false cu bombe, dar vestea bună este că rareori acționează. Vor doar atenție, așa că, pentru ei, țipătul și zgomotul produs sunt suficiente. Cu vânătorii, lucrurile stau diferit. Vânătorii acționează. Fac cercetări, se pregătesc, complotează și urmează calea spre țintă. Dar cel mai interesant este că țipătorii nu sunt interesați de vânat. Și vânătorii sunt rareori interesați de țipat. Așa că, acum că ai petrecut timp cu Marshall, căreia dintre cele două categorii crezi că îi aparține?

Rămân tăcut, holbându-mă la stopurile roșii ale mașinii din fața noastră. Dar nu văd decât zâmbetul gol de pe fața lui Marshall atunci când a glumit despre uciderea președintelui cu un cuțit de friptură.

— Avea numele tău în buzunar dintr-un motiv serios, Beecher. Și poartă acele mănuși cu un motiv la fel de bun. Acum, amprentele tale se află pe masca Lincoln. Așa că, în caz că nu ți-ai dat seama, când vine vorba despre orice crimă, până și cel mai slab dintre vânători cunoaște beneficiile unui țap ispășitor.

— Te aud, Tot. Și apreciez avertismentul.

— Îți pot pune o altă întrebare? mă întrerupe Tot. Știu că am deja răspunsul, dar dacă Marshall ar încerca să îl ucidă pe președinte, crezi că ești pregătit să îl oprești?

— Poftim?

— Zic doar, ştim cu toţii care sunt sentimentele tale pentru preşedintele Wallace. Aşa că, având în vedere că al doilea pastor a fost împuşcat în Biserica Foundry... Întâi a fost John Wilkes Booth... acum Charles Guiteau... Nu mai sunt acte întâmplătoare. Este un tipar alcătuit din preşedinţi morţi. Aşa că spune-mi, Beecher: dacă acel tipar ar continua să se apropie de preşedintele nostru actual...

— Cine a spus că într-acolo se îndreaptă?

— Vrei să spui că nu este aşa? Cineva tocmai a recreat cu meticulozitate două asasinate, zice el, vocea devenindu-i mai joasă. Şi mai sunt doar două asasinate prezidenţiale de imitat. Aşadar, dacă povestea se îndreaptă spre direcţia în care amândoi credem că se îndreaptă, şi duce la preşedintele Wallace, cu un cuţit înfipt în gât, chiar ai vrea să îl opreşti?

— M-ai fi ales dacă n-ai fi ştiut deja răspunsul?

— Ţi-am spus că îl ştiu. Încerc doar să te pregătesc, zice el, cu vocea mai serioasă decât i-am auzit-o vreodată. Ştiu că preşedintele este un gunoi, şi îl urăsc la fel de mult ca tine, dar cu asta ne ocupăm în Culper Ring, Beecher. Oricare ar fi sentimentele noastre, protejăm preşedinţia.

— Nu sunt un ucigaş, Tot.

— Şi nu zic că ai fi. Dar trebuie să recunoşti: dacă Marshall chiar ar avea în mână acel cuţit de friptură, iar tu l-ai privi nepăsător, atunci ar fi, într-adevăr, o lovitură care ar nimeri doi iepuri dintr-odată.

Pentru moment rămân nemişcat, cu ochii fixaţi în continuare, pe farurile roşii din faţa noastră.

— Asta este ceea ce crezi cu adevărat despre mine? întreb eu într-un final.

— Nu contează ce cred eu. Ceea ce contează, urmărind direcţia în care se îndreaptă aceste crime, este că se va întâmpla, Beecher. Şi când se va întâmpla, va trebui să fii pregătit să iei o decizie.

Sunt în continuare tăcut în vreme ce maşina încetineşte şi virează la dreapta, pe aleea largă plină cu steaguri americane şi militare. Porţile negre de metal sunt deja deschise, dând la iveală o baracă antiglonţ care, cu un an în urmă, era înconjurată de gărzi militare înarmate. Zilele astea, este un singur gardian, îmbrăcat în echipament complet de camuflaj şi înarmat doar cu un dosar. În iarbă, în dreapta noastră, este un semn care ne urează bun venit la Centrul Medical al Armatei Walter Reed, sediul unuia dintre cele mai cunoscute şi respectate spitale pentru veterani din ţară.

— Nu l-au închis încă? îl întreb pe Tot în timp ce acesta deschide geamul.

— Spitalul este închis. L-au mutat, în cea mai mare parte, la Bethesda. Dar mai au şi altceva aici.

Zâmbind paznicului, adaugă:

— Am venit să ne întâlnim cu Dale Castronovo. Ar trebui să fim pe listă.

Nu îmi place aici, mă gândesc în timp ce trecem pe străzile goale care şerpuiesc prin ceea ce pare a fi un campus de facultate, mai degrabă decât o bază militară: multe clădiri din cărămidă străjuite de coloane, multe spaţii verzi. Dar nici ţipenie de om. Cu adevărat nimeni.

— Eşti sigur că suntem în siguranţă aici?

Tot nu răspunde şi eu înţeleg. Nu contează dacă suntem în siguranţă. Au ceea ce ne trebuie.

În faţă, se vede o clădire de beton cu cinci etaje, construită în stilul anilor ' 70, cu o alee în formă de U în faţă. În timp ce cotim pe alee, o lumină se aprinde în faţa clădirii, dând la iveală o femeie înaltă şi extrem de slabă. Dale.

Deschizând uşa din faţă, văd că poartă un pulover lălâi, blugi decoloraţi care se purtau pe la sfârşitul anilor '80, ochelari cu rame groase şi trei stilouri agăţate de buzunarele de la pantaloni. Recunosc un arhivist atunci când văd unul. Ce persoană ar putea fi mai potrivită să conducă muzeul medical privat al armatei?

— Ai un adevărat oraş-fantomă aici, Dale, spune Tot când ieşim din maşină.

— Oh, da, habar nu aveţi, răspunde Dale cu un râs zgomotos care îi face respiraţia să se ridice în aer ca un abur. Sunteţi pregătiţi să vedeţi corpul lui Abraham Lincoln?

38.

Umblând rapid, prin frig, pe 23rd Street, agentul Serviciilor Secrete A.J. Ennis îşi aminti că atunci când Clementine îi contactase întâia oară, cerându-le dosarul lui Nico, preşedintele îi spusese lui A.J. să programeze o vizită la doctor, ceea ce A.J. ştia că însemna „pune-l pe Palmiotti să se ocupe de asta".

Când Clementine dorise întâlnirea din Michigan, preşedintele spusese: „Mai programează o vizită la doctor".

În această dimineaţă, când totul mersese prost – cu Marshall... cu Beecher... cu tot ce se întâmplase la Biserica St. John – preşedintele făcuse aceeaşi afirmaţie: „Programează o vizită la doctor".

După A.J., preşedintele era precaut. Dar nu deştept. Sigur, pentru Wallace, Palmiotti era ca un frate. Dar, aşa cum înţelesese mult prea bine A.J. atunci când mama lui murise, şi începuse lupta cu fraţii lui, nimeni nu te poate dezamăgi mai mult ca propria familie.

Mai mult, aşa cum îi raportase A.J. preşedintelui după ce luase masa cu Palmiotti la Wok'n'Roll, doctorul nu mai era omul de altădată.

Poate că era din cauza împuşcăturii, poate din cauza prea multor sacrificii personale, sau poate – aşa cum A.J. văzuse la atâţia foşti angajaţi ai Casei Albe – orgoliul lui Palmiotti pur şi simplu nu putea suporta faptul că preşedintele se descurca şi fără el.

Oricare ar fi fost situaţia, asigurările din partea lui Palmiotti nu îi mai ofereau acelaşi confort. Aşa că, atunci când fusese anunţat căîncă un pastor fusese împuşcat – de data aceasta, la Biserica Foundry – A.J. îi atrăsese desigur atenţia preşedintelui. Dacă era ceea ce credea că este... dacă bulgărele o luase deja la vale cu o asemenea viteză, trebuia oprit din timp. Imediat.

— Domnule, spuneţi-mi doar ce să fac, îi ceruse A.J. într-o cameră de lângă Biroul Oval, acolo unde preşedintele Wallace ţinea un mic frigider şi rezerva personală de batoane Snickers. Să mai aranjez o vizită la doctor?

Desfăcând un Snickers, preşedintele nu spusese nimic. Niciun cuvânt.

Iar A.J. îl auzise clar şi răspicat.

Douăzeci de minute mai târziu, A.J. mărşăluia spre monstruoasa clădire bej din cărămidă care ocupa cea mai mare parte a cvartalului. Nu încetini, nici măcar când uşile automate se deschiseră şicăldura din interior îi încălzi faţa.

Având pregătirea necesară să preia controlul, cercetă fiecare sector de la stânga la dreapta, apoi de sus în jos. Un birou de recepţie din granit negru în faţă. Un singur paznic în dreapta. Îşi amintea că în Beltsville, prima lecţie primită din partea Serviciului Secret fusese să se uite după persoana care nu se purta ca toţi ceilalţi oameni din mulţime. Să găsească persoana agitată, sau transpirată, sau care îşi atingea pieptul, un semn bine cunoscut că respectivul poartă armă. În acel moment însă, puţinii oameni care se plimbau sau aşteptau pe canapeaua de piele arătau cu toţii la fel de tensionaţi, chiar disperaţi.

Se aşteptase la asta. Mai ales într-un asemenea loc.

— Bine aţi venit la Spitalul Universitar George Washington, îi spuse femeia de la recepţie. Căutaţi un doctor sau un pacient?

— Un pacient, răspunse A.J. Un pastor.

39.

Marshall nu se duse la poarta din faţă.

Poarta din faţă însemna un paznic, ceea ce însemna să fie văzut, ceea ce însemna să fie reţinut. Mai rău, dacă paznicul dădea un telefon, cei din clădire ar fi aflat că Marshall se îndreaptă spre ei.

În schimb, în timp ce soarele dispărea de pe cer, Marshall îşi trase SUV-ul în spatele Centrului Medical al Armatei Walter Reed. Majoritatea oamenilor cunoşteau Centrul pentru spitalul său. Puţini, precum Beecher, ştiau că adăposteşte un muzeu al medicinei. Ceea ce majoritatea oamenilor uitau era că, precum orice unitate a armatei de o asemenea dimensiune, complexul avea şi barăci şi apartamente. Locuiau acolo soldaţi. Şi făceau mizerie. Iar acea mizerie trebuia curăţată de un serviciu de salubritate privat, care, potrivit protocoalelor armatei, sosea şi ieşea printr-o intrare de serviciu din spate. Acolo nu exista paznic, doar o poartă cu o tastatură bine ascunsă. Uneori, până şi generalii îşi doreau să vină şi să plece fără să fie văzuţi.

Nimic din toate acestea nu era nou pentru Marshall. Fusese acolo şi cu două săptămâni înainte, exact în acelaşi loc: în afara porţii de metal, uitându-se la tastatură.

Porţi electrice de acel tip erau operate prin frecvenţă radio, de obicei între 300 şi 433 megahertzi. Dar, ca să intri, nu aveai nevoie de vreo frecvenţă secretă. Doar de o modalitate de a intra în cutia neagră de acces de sub tastatură.

Din fericire, Marshall se pricepea la lacăte. Chiar foarte bine. Cu numai două sârme de metal, micul lacăt cedă şi cutia de acces se deschise, dând la iveală o placă de circuit. De acolo, era la fel de simplu ca operarea unui întrerupător. Când aprinzi lumina, o bucată mică de metal este coborâtă la locul ei, făcând legătura dintre două fire. Când acea conexiune are loc, curentul începe să curgă.

Nici acolo nu era altfel. Ţinând în mână un fir metalic mai subţire decât o agrafă pentru hârtie, Marshall îl atinse de două şuruburi din metal de pe placa de circuit. Când curentul porni, poarta de metal se ridică şi se deschise.

Aşa cum se întâmplase şi cu două săptămâni în urmă.

Păşind înăuntru, Marshall nici nu încercă să se ascundă. Era o bază militară aproape abandonată. Cât de greu putea să fie să găseşti un Mustang albastru pal din 1966?

40.

În jurul nostru, vitrinele muzeului sunt acoperite cu cearşafuri albe. Cutii de carton sunt îngrămădite ca nişte stâlpi strâmbi în fiecare colţ. Muzeul

este în curs de mutare. În centrul încăperii, eu şi Tot ne holbăm în jos, uitându-ne la una dintre puţinele vitrine neacoperite, precum cele din magazinele de bijuterii. Dar ce se află înăuntru este mult mai valoros decât diamantele.

Cele două discuri circulare din catifea au propriile capace de sticlă. Mici bucăţi albe stau în centrul fiecărui disc: arată ca dinţiumani rupţi în jumătate. Există şi o bucată mai mare.

— Abraham Lincoln, şoptesc eu.

— Craniul lui Abraham Lincoln, clarifică Dale, pedantă ca orice arhivist, arătând spre fragmentele vechi de os. Sau, cel puţin, ceea ce a rămas din el.

— De ce aveţi aşa ceva? întreb eu, incapabil să mă uit în altă parte.

— Cu asta ne ocupăm, răspunde Dale, cu o voce afectată în timp ce îşi trece degetele peste şnurul Def Leppard[14] care îi ţine ecusonul la gât.

În timp ce se joacă cu el, observ un teanc de bilete de concert pus în spatele ecusonului. Mă hotărăsc să nu întreb.

— În 1862, când au fondat Muzeul Medical al Armatei, slujba noastră era să studiem efectele războiului asupra corpului uman. Aşa că Muzeului Smithsonian i-au fost trimise toate obiectele culturale, iar nouă ne-au trimis toate rămăşiţele umane, inclusivacelea ale lui Abraham Lincoln.

— Şi cămaşa cu sângele lui pe ea. Şi glonţul, spun eu entuziasmat în timp ce merg de la o vitrină la alta.

Citind rapid în timp ce trec de la o piesă la alta, nu pot să nu mă gândesc că expoziţia ar fi mai de bun augur dacă ar începe cu...

Uite-l. Ultimul obiect, în ultima vitrină: micul glonţ de argint care seamănă cu o bilă de gumă.

Glonţul care l-a ucis pe Abraham Lincoln.

— Tot, trebuie să vezi asta.

Este lângă uşa de la intrare.

— Să închid uşile? întreabă el.

— Nu contează, răspunde Dale dând din mână. Doar noi suntem aici.

Urmându-mă, arată spre glonţ.

Îmi ţin respiraţia în timp ce citesc descrierea.

Această bilă de plumb făcută manual, trasă dintr-un pistol Philadelphia Derringer, a fost scoasă din creierul lui Lincoln în timpul autopsiei făcute de doctorul Edward Curtis.

Dale nu spune nimic. Cuvintele doctorului Curtis sunt laminate pe un bilet chiar sub glonţ, într-o scrisoare trimisă mamei lui. Explică faptul că, atunci când au scos creierul lui Lincoln pentru a încerca să găsească glonţul,

[14]Formaţie de muzică rock (n. red.).

medicul a ridicat creierul din craniu când... *deodată glonţul s-a strecurat printre degetele mele şi a căzut într-o chiuvetă goală, spărgând liniştea solemnă a camerei cu zgomotul său. A rămas apoi pe porţelanul alb o mică masă neagră, nu mai mare decât vârful degetului meu – banală, nemişcată şi inofensivă, dar totodată cauza unor schimbări atât de mari în istoria omenirii despre a căror importanţă poate că nu ne vom da seama niciodată.*

Îmi ţin în continuare respiraţia. În stânga mea, Dale nu se mai joacă cu şnurul. Nici astăzi nu putem evalua în totalitate toate schimbările asupra istoriei care au rezultat din acţiunile lui John Wilkes Booth din acea zi. Oricine ucide pastori acum, dacă într-adevăr încearcă să se apropie de actualul preşedinte, bănuiesc că are un plan bine pus la punct.

— Spune-mi despre masca lui Lincoln, zic eu, rupând, în sfârşit, tăcerea.

Arătând în stânga, spre o vitrină alăturată, Dale dă la o parte cearşaful de culoarea oului, dezvăluind o altă vitrină de sticlă. Una goală.

— Am venit la serviciu acum două săptămâni şi – ce să vezi! – dispăruse.

Dintr-o vitrină alăturată, Dale ia un dosar, îl deschide şi scoate o poză color mărită a ceea ce fusese în vitrină: o mască din ghips. Nu poate fi confundată – nasul ascuţit, pometii înalţi – chiar şi din ghips, cu toţii îl cunoaştem pe Abraham Lincoln. Dar, spre deosebire de masca din apartamentul lui Marshall, cea din poză are ghips şi la ochi. Cea a lui Marshall avea găuri. Ca să se poată vedea prin ea. Mai important, aceasta era îngălbenită şi veche. A lui Marshall era nouă şi albă.

— Îţi pare cunoscută? întreabă Tot, în timp ce eu reiau în minte cele spuse de Marshall.

Că ar fi găsit masca într-un coş de gunoi la câteva străzi distanţă de locul crimei.

— Dale, dacă cineva ar fura masca, cât de greu i-ar fi să îi facă o copie? adaugă Tot, deja ştiind la ce mă gândesc.

— Tocmai asta era ideea. Mulajul a fost făcut pentru ca oamenii să poată face busturi ale preşedintelui fără să-l mai deranjeze. Au folosit-o şi ca să realizeze statuia cea mare de la Memorialul Lincoln. Ciudat este faptul că a noastră este doar o copie a originalului.

— Deci, ceea ce spui este că masca nici măcar nu este cel mai valoros lucru de aici? întrerupe Tot pe un ton care îmi spune că ştie deja răspunsul.

— Exact... mda... exact asta vreau să spun! confirmă Dale un pic prea entuziastă, în timp ce îşi rearanjează ochelarii. Fragmentele de os ale lui Lincoln şi glonţul care l-a ucis, acelea sunt nepreţuite. Dar să iei reproducerea unei măşti din ghips şi câteva bucăţi aleatorii din Booth? Ce logică are...?

— Booth? bolborosesc eu. Vrei să spui John Wilkes Booth?

Dale se uită la Tot, apoi din nou la mine.

— În anii 1860, explică ea, ni i-au trimis pe toţi.

— Deci aveţi rămăşiţe din John Wilkes Booth, zice Tot, plin de un entuziasm fals. Au fost furate şi acele piese?

Tot nu este prost. Ştia despre masca Lincoln şi despre rămăşiţele din Booth cu mult timp înainte să ajungem. Dar ca el să-mi ascundă partea despre Booth... să se abţină... îl ştiu pe Tot din prima zi de la Arhive. În Culper Ring, mi-am pus viaţa în mâinile lui. De ce ar minţi despre...?

Îmi aruncă o privire şi înţeleg.

Marshall.

La restaurant, fusese îngrijorat că am să-i spun lui Marshall.

„Greşeşti", îi zic eu cu o privire urâtă.

„Nu contează", îmi răspunde el cu o privire la fel de urâtă.

Dar contează. Încrederea contează întotdeauna.

— Putem să le vedem? întreabă Tot, făcându-i semn lui Dale să ne conducă.

— Desigur, zice ea, cu lanţul ei Def Leppard răsucindu-se la gât, în timp ce ne conduce către ultimele rămăşiţe umane ale lui John Wilkes Booth.

41.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

Nico ştia tot despre stenografie, cuvântul grecesc pentru scriere ascunsă.

Ştia despre începuturile acesteia în Grecia antică, unde se scriau mesaje pe tăbliţe de lemn, care erau apoi acoperite cu ceară, ceea ce le făcea să pară goale. Doar la sosirea tăbliţei la destinatar, ceara era dată la o parte şi mesajul ascuns dat la iveală.

Nico ştia că aceasta o diferenţia de criptografie, care se referea la coduri secrete. Stenografia nu avea nimic de-a face cu codurile. În stenografie, mesajul nu este codificat. Doar ascuns, ca nimeni să nu ştie că este un mesaj.

— Glumeşti, nu? întrebă asistenta Karina, stând în spatele lui Nico.

Asistentul Rupert, aflat chiar lângă ea, nu se sinchisi să-i răspundă.

Ignorându-i pe amândoi, fiind întors cu spatele la ei, Nico stătea la o masă de lemn, holbându-se în gol la ecranul unui calculator, cu ambele palme pe masă. De-a lungul zidului din stânga al camerei se aflau un aragaz funcţional,

un cuptor cu microunde, o maşină de spălat cu uscător şi o toaletă, fiecare obiect aşezat unul lângă celălalt.

Camera era utilizată pentru aptitudini AVZ – Activităţi pentru Viaţa Zilnică – ceea ce însemna că pacienţii veneau aici ca să afle cum să supravieţuiască în lumea reală. Angajaţii îi învăţau cum să utilizeze un aragaz, cum să-şi spele hainele şi chiar lucruri dintre cele mai elementare – cum ar fi să ţină o toaletă curată.

Pentru puţini dintre pacienţi, printre care şi Nico, camera presupunea accesul restricţionat la calculator.

— Asta îi place? şopti Karina.

— Da. Este preferatul lui, răspunse Rupert.

Din locul în care se aflau, vedeau în mod clar monitorul lui Nico, pe care rula clipul de pe YouTube numit *Cutey Cute Lester.*

Pe ecran, un pisoi pufos şi adorabil pe nume Lester se rostogolea dintr-o parte în alta pe un covor gri de pluş, de parcă l-ar fi mâncat o parte a corpului la care nu putea să ajungă. În fundal, proprietarul pisicii bătea din picior, râzând.

— Deci, bărbatului care a tras în preşedinte îi plac şi filmuleţele cu pisici? întrebă Karina.

— Uneori îi place unul numit *Sunt doar o pisică şi fac lucruri de pisică.* Deşi personal îl prefer pe Lester. Uită-te câte lucruri face...

Pe ecran, pisica Lester era întinsă pe spate şi dădea din laba stângă de parcă ar fi făcut cu mâna privitorilor.

Nico se holba la ecran, gândindu-se la Grecia antică, unde Herodot spunea povestea mesajului secret care fusese tatuat pe capul ras al unui sclav şi ascuns de creşterea părului. Mesajul rămăsese ascuns până când sclavul sosise la destinaţie şi îşi răsese din nou capul. Stenografie perfectă.

Aproape la fel de reuşită ca aceea realizată de George Washington, care folosea cerneală invizibilă şi scria printre rândurile propriilor scrisori.

Aproape la fel de izbutită ca imaginile pe care Nico – şi prima-doamnă decedată – le privea în acea zi. Filmuleţul uploadat de un utilizator cu numele LedParadis 27.

— Doar asta face? Stă aici şi se uită la filmuleţe cu pisici? întrebă Karina.

— Noi o numim pornografia lui cu pisici. Dar da – de când nu l-au mai lăsat să hrănească pisicile de vizavi, dacă vrei să îl calmezi pe Nico, asta este modalitatea.

— Şi cât timp...?

Înainte ca asistenta să termine, Nico se ridică de pe scaun, îşi luă cartea şi trecu de ei.

— Trebuie să merg la toaletă, anunţă el, cu prima-doamnă decedată chiar în spatele lui.

— Cred că este la stânga... pe hol, zise Rupert, arătându-i drumul spre secţia principală a clinicii.

Clădirea era în continuare nouă pentru toţi.

— Oh, şi Nico... să ştii că poţi să îţi laşi cartea aici dacă vrei.

Nico îl privi fără expresie. Apoi se uită la asistentă.

Fără să spună nimic, Nico se îndreptă spre toaleta din josul holului. Pe ecran, pisoiul numit Lester se rostogolea în continuare nestăpânit, luptându-se cu mâncărimea de pe spate. În acest timp, proprietarul pisicii bătea din picior, probabil râzând.

Da, Nico se pricepea la stenografie. Şi acum, mulţumită Cavalerului, îşi primise în sfârşit noul mesaj.

Învârtind zecele de pică, ştia că nu trebuie decât să răspundă.

42.

După ce lacătul face clic şi uşa de metal se deschide încet, primul lucru care mă izbeşte este mirosul.

Este amar, precum oţetul amestecat cu bile de naftalină şi cu miros de ploaie. Îl recunosc de îndată. Formaldehidă.

Pe uşă scrie *Cameră Ţesuturi Umede.* Nu ştiu ce sunt ţesuturile umede, dar sunt convins că aşa miros.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă avertizez, zice Dale, observându-ne expresiile. Eu nici nu îl mai simt.

Înainte să pot răspunde, luminile cu senzor se aprind şi apare partea cea mai rea: pot să văd de unde vine mirosul.

Sunt borcane ca acelea pentru jeleuri de toate formele şi mărimile, fiecare plin cu un lichid galben, depozitate pe numeroase rafturi, până în tavan. Este o arhivă. Exact ca aceea în care lucrăm noi. Dar în loc de cărţi, pe rafturi... întreaga cameră este plină de...

Dintr-un borcan, o ureche cenuşie ne ascultă fiecare cuvânt.

— Acum ştiţi de ce am mutat toate rămăşiţele lui Booth aici, neexplică Dale când ajungem în colţul îndepărtat al camerei. După spargere...

Se întrerupe, oprindu-se în faţa unui dulap de metal. Precum cele pe care le avem la Arhive, are şase sertare, înalte de numai câţiva centimetri.

— Ne-am gândit, cine ar fi atât de bolnav, încât să încerce să intre prin efracţie aici?

Privesc ţintă la Dale, refuzând să văd sutele de rămăşiţe umane galbene care plutesc în borcanele din jurul nostru.

— Ne spuneai, aşadar, despre John Wilkes Booth? insist eu.

— Da. Nu. Scuze, aveam două fragmente din corpul său, se corectează Dale, deschizând sertarul din mijloc al dulapului, care este căptuşit cu o folie subţire de polistiren. Pe ea se află un cub transparent din plastic cu o bucată albă-maronie de os în ea. Prin os este inserată, în diagonală, o tijă de plastic albastru-deschis.

— Coloana vertebrală a lui Booth, zice Tot de parcă ar pune o întrebare.

Dar, la fel ca mai devreme, ştie deja răspunsul.

De data aceasta însă, şi eu îl ştiu. După ce Booth a fost împuşcat în hambarul familiei Garrett, i-au făcut în grabă o autopsie, apoi l-au îngropat rapid ca să nu devină un martir. Ceea ce nu ştiusem era că păstraseră totuşi părţi din corpul lui.

— Tija albastră arată traiectoria glonţului, adaugă Dale, dându-mi cubul. Mulţi cred că asta este împuşcătura care l-a omorât.

— Deci acesta este obiectul cel mai de preţ al colecţiei, zice Tot.

— Exact şi, la fel ca mai devreme, în loc să ia aceste obiecte de preţ, au furat asta...

Din dosar, scoate o copie color a unei vertebre gri-închis fixată pe un cadru rotund din lemn.

— Vertebra cervicală a lui Booth. A fost lovit şi acolo, zic eu, observând locul în care osul este crestat şi ascuţit.

— Au existat semne de intrare forţată? întreabă Tot.

— Asta este ciudat, răspunde Dale. Nu au fost sparte geamuri, nici uşi deschise cu forţa, nu sunt amprente, nimic. De parcă ar fi intrat o fantomă care a ieşit apoi cu obiectele furate.

Tot se uită spre mine. Nu este nevoie să spună numele lui Marshall. În ultimele patruzeci şi opt de ore, pe cine altcineva am mai întâlnit care să fie un expert în intrarea pe ascuns în baze militare?

— Ceva nu se leagă totuşi, continuă Dale. Oricine ar fi intrat, de ce ar fi luat o vertebră oarecare a lui Booth, dar a lăsat în urmă mult mai preţioasa lovitură letală?

— Şi de ce au luat copia măştii lui Lincoln, şi nu glonţul care l-a ucis? întreabă Tot.

— Îi vrea vii, bolborosesc eu.

Se întorc amândoi spre mine.

Mă holbez la cubul de plastic şi la bucata de coloană vertebrală din el.

— Nu înţeleg, zice Tot.

— Ai spus că asta este împuşcătura letală, nu-i aşa? întreb eu, ridicând cubul.

Dale încuviinţează, la fel de confuză.

— Şi în vitrină aveţi glonţul care l-a ucis pe Lincoln. Aceea a fost lovitura letală, nu? Este glonţul din creierul lui Lincoln.

— Le-a lăsat pe ambele aici, spune Tot, începând să înţeleagă direcţia în care mă îndrept.

Dar masca de ghips, chiar dacă este o copie... a fost făcută când Lincoln era în viaţă, explic eu. Şi la fel a fost şi cu asta, adaug, arătând spre copia color a vertebrei lipsă a lui Booth. Booth era în viaţă când a fost împuşcat în gât.

— Deci crezi că cel care a intrat nu este interesat de piesele de când Lincoln şi Booth erau deja morţi... completează Tot.

— ...Şi le fură pe cele de când erau încă în viaţă, închei eu.

Tot îşi plimbă nedumerit limba în gură. Nu a înţeles încă totul. Dar este foarte aproape.

— De ce face asta?

— Vrei să spui, în afara faptului că trebuie să fii complet dement să furi rămăşiţe ale corpului uman? Gândeşte-te la ziua de ieri în biserică, zic eu, referindu-mă la efortul depus de criminal pentru a recrea crima lui Booth. Poate că nu vrea doar să îl copieze pe Booth. Poate că... nu ştiu... dacă îl vrea pe Booth în viaţă?

— Sau vrea să fie ca el, completează Tot.

— Sau ca toţi.

Când cuvintele îmi ies din gură, se aude un zgomot slab din afara încăperii.

Mă îndrept de spate, întorcându-mă spre sunet.

Tot mă priveşte. A auzit şi el.

— Este doar aparatul nostru de aer condiţionat, ne linişteşte Dale, râzând. Face asta de fiecare dată când cineva spune o poveste înfricoşătoare.

Este o glumă menită să ne calmeze, dar asta nu mă opreşte să mă simt ca şi cum aş avea un şarpe încolăcit în jurul coloanei, strângându-mă şi urcându-mi pe vertebre. Una e să îl copiezi pe John Wilkes Booth, alta să vrei să fii monstrul, sau să îl imiţi. Nu sunt sigur ce mă nelinişteşte mai tare: gândul că cineva este suficient de bolnav să îşi imagineze aşa ceva... sau gândul că acea persoană ar putea să fie Marshall.

— La fel este şi cu Guiteau, adăugă Dale, referindu-se la asasinul care l-a ucis pe preşedintele Garfield.

— Poftim? întreabă Tot.

— Este aşa cum aţi spus, a furat piese ale lui Booth şi Lincoln de când erau în viaţă... Oricine le-ar fi furat, a făcut acelaşi lucru şi cu Guiteau.

În stânga mea, Tot îşi plimbă, din nou, limba în gură.

— Aveţi şi corpul lui Charles Guiteau.

Încearcă să nu pară surprins. Dar văd că este, din felul în care îşi trece degetele de-a lungul cravatei subţiri. Poate că ştiuse despre Lincoln şi Booth, dar nu avusese nici cea mai vagă idee că şi ucigaşul preşedintelui Garfield se afla acolo.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Tot.

— Ai întrebat despre Lincoln şi Booth. Nu m-ai întrebat despre Guiteau, explică Dale fără să îşi ceară scuze.

Adevărul este că nu ne-am gândit la Guiteau până când Marshall nu a menţionat a doua crimă.

Întorcându-se spre dulap, Dale se întinde spre ultimul sertar. Deschizându-l, vedem că acesta este plin ochi de rămăşiţele asasinului Charles Guiteau.

La propriu.

43.

A.J. a vizitat mai întâi camera de spital a pastorului.

O asistentă îi spuse că acesta era jos, la capelă.

A.J. mulţumi din cap, dar nu întrebă cum se ajunge acolo. La fel ca majoritatea agenţilor Serviciilor Secrete, cunoştea bine spitalul. Spitalul Universitar George Washington era locul unde îl operaseră pe Dick Chenney când era vicepreşedinte – şi unde i se scosese vezica biliară preşedintelui Wallace.

În privinţa capelei, A.J. o cunoştea cel mai bine, întrucât acela era locul unde Wallace – chiar înainte să fie anesteziat pentru operaţie – cedase rolul de lider al lumii libere şi îşi luase la revedere, înlăcrimat, de la soţie şi copii. Pentru agenţii şi pentru puţinii angajaţi prezenţi, fusese un moment terifiant.

Dar gândindu-se la acel moment, A.J. realiză că ceea ce făcea acum era mult mai periculos.

Evitând lifturile şi folosind scările, A.J. se făcuse nevăzut până la primul etaj. Ca întotdeauna, verifică fiecare sector al holului, de la stânga la dreapta, apoi de sus în jos. O asistentă cu un cărucior... un magazin de cadouri de

unde puteai să cumperi flori... şi în capătul îndepărtat al coridorului: singura uşă din întregul spital cu vitraliu albastru şi auriu. Capela Interfaith.

Deschizând uşa şi vârându-şi capul înăuntru, putu să audă două voci.

— ... lasă calificarea în play-off – dă-mi un singur motiv serios pentru care cineva ar ţine cu o echipă ca Orioles.

În faţa lui, în dreptul unei ferestre mari, acoperită cu jaluzele orizontale late, din lemn, un bărbat şi o femeie stăteau faţă în faţă, discutând relaxat.

Femeia era aşezată pe una dintre cele trei băncuţe din lemn de cireş căptuşite cu stofă bej. Bărbatul era într-un scaun cu rotile, îmbrăcat în haine de spital, în şosete şi papuci de casă. Avea o faţă rotundă şi o bărbie cu gropiţă care îi amintea lui A.J. de un elf. Şi un nas care îi amintea de un boxer. Pastorul Frick.

— Vă pot ajuta? întrebă femeia cu o voce calmă şi un accent britanic. Sunt capelan Stoughton, zise ea, deşi A.J. o ţinea minte de la operaţia preşedintelui.

— Am venit să îl văd pe pastor... răspunse A.J., privind spre bărbatul din scaunul cu rotile. Dumneavoastră trebuie să fiţi pastorul Frick.

— Eu sunt, zise el, surprinzându-l pe A.J. când se ridică din scaunul cu rotile.

A.J. se aşteptase la un om tăcut. Tipul acesta era însă o figură, în cel mai plăcut mod posibil.

— Părinte, te rog... imploră femeia capelan. Doctorii ţi-au spus să o iei mai uşor.

— Sunt bine, ştiu cu toţii că sunt bine. Dacă nu aş fi fost un omal lui Dumnezeu, m-ar fi trimis acasă cu ore în urmă, în loc să mă facă să rămân peste noapte. Pur şi simplu, nu vor ca Dumnezeu să îi trăsnească.

Nu era bătrân – poate trecut de cincizeci de ani – dar vocea îi era matură, ca aceea a unui bunic. Gând rânji, A J. văzu din nou acea sclipire de elf în ochii lui albaştri. Dar văzu şi urmele de pe nas. A.J. le cunoştea prea bine: erau acel tip de semne care proveneau fie de la sport, fie de la un accident de maşină sau le vedeai la oamenii care se luptă – dar puteau să provină şi de la acei taţi care obişnuiesc să bată mame. Fără îndoială, era un tip căruia îi plăcea să îndrepte lucrurile rele.

— Lasă-mă să ghicesc: şi tu eşti detectiv. Poliţai? întrebă Frick.

— Serviciul Secret, răspunse A.J., arătându-i insigna şi apropiindu-se în linişte. Dacă tocmai vă rugaţi, nu vreau să vă întrerup, zise el, privind-o aspru pe femeia capelan.

— Tocmai mă duceam sus, zise ea, îndreptându-se spre uşă.

— Aşadar, Serviciul Secret, începu pastorul Frick, lăsându-se din nou în scaunul cu rotile, strângând uşor din dinţi. Nu mi-am dat seama că situaţia mea are de-a face în vreun fel cu preşedintele.

A.J. se forţă să zâmbească, dar zâmbetul nu îi ajunse până la ochi.

— Serviciul se ocupă de multe lucruri care nu au de-a face cu preşedintele.

Pastorul dădu din cap absent. Era în continuare în şoc.

— Ştii că glonţul a trecut direct prin mine. Doctorul a numit asta... a spus că a fost un miracol... o recompensă pentru ce am făcut până acum, zise el râzând.

A.J. nu râse cu el.

— Oricum, ca un om să se strecoare în lăcaşul nostru...

Pastorul inspiră adânc, aşezându-se mai bine în scaun.

— Vreau să te ajut să îl prinzi pe cel care a făcut asta.

— Acesta este şi scopul nostru. Deci, atacatorul dumneavoastră. Aţi văzut cumva cum arată?

— I-am văzut picioarele. Şi pantofii lustruiţi. Ştiu că sună ciudat, dar... Mă pricep la mirosuri. Pantofii îi erau lustruiţi.

— Dar faţa? Aţi văzut cumva dacă purta o mască?

Pastorul scutură din cap, confuz.

A.J. răsuflă uşurat. Dacă doreau să nu se ştie nimic – şi ca preşedintele să nu afle – ultimul lucru de care aveau nevoie era încă un martor.

— Şi nu l-aţi văzut ieşind pe geam? adăugă AJ., observând în continuare confuzia lui Frick. După ce v-a împuşcat, atacatorul a ieşit pe geam.

— Ţin minte asta! bolborosi pastorul, de parcă uitase până atunci. Am auzit geamul deschizându-se! Şi a spus ceva. A vorbit cu o voce adâncă. Mi-a spus că ceea ce face biserica noastră este o blasfemie!

— O blasfemie? Aveţi idee la ce se referea?

— Nu... Biserica noastră... Ne mândrim că suntem deschişi tuturor.

— Şi nu aţi văzut nimic?

— Nu am văzut decât covorul. După ce m-a împuşcat, am fost... Durerea a fost prea...

Se opri. A.J. mai văzuse asta. Mai ales din partea celor care sunt foarte exigenţi cu ei înşişi. Se învinovăţesc pentru că nu au făcut mai multe. A.J. ştia că la fel stăteau lucrurile şi cu Palmiotti, tocmai de aceea el era cel care strângea mizeria acum.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse şovăielnic pastorul Frick. Mi-a amorţit posteriorul.

A.J. îl ajută şi îl privi pe Frick făcând câţiva paşi în jurul camerei. Se mişca încet, dar era în mod evident puternic. Aşa cum trebuia să fie un pastor dintr-un cartier dur.

— Trebuie să fiţi atent, îl avertiză A.J. Rănile de glonţ te pot lăsa fără suflare.

— Asta aşa o fi, dar ai idee câţi enoriaşi nu or să mai creadă înAtotputernicul dacă nu sunt acolo mâine-dimineaţă să îi ajut? Glumesc. Există şi o vorbă: „Credinţa începe odată cu interesul de sine".

A.J. făcu o pauză, apoi spuse:

— Încă o întrebare, părinte. Îl cunoşteaţi cumva pe parohul de la Biserica St. John?

44.

Scheletul este descompus în sute de bucăţele, oase îngălbenite de toate formele şi mărimile. Dar ceea ce îmi atrage atenţia este borcanul din sticlă aflat într-un colţ al sertarului. Precum cele din jurul nostru, este plin cu un lichid galben lăptos în care pluteşte ceva spongios, cenuşiu.

— Creierul lui Guiteau, zic eu, ascultând în continuare orice zgomot venit de pe hol.

— Ce te face să crezi asta? râde Dale, ridicând borcanul şi arătând spre bileţelul scris de mână pe care scrie: *Ce a mai rămas din creierul lui Guiteau.*

— Nu este la fel de faimos ca John Wilkes Booth, dar a ucis un preşedinte, explică Dale. Juraţii l-au găsit vinovat în mai puţin de o oră şi, întrucât oamenii de ştiinţă din acea perioadă erau convinşi că nebunia este vizibilă fizic în creierul omului, după ce Guiteau a fost spânzurat, doctorii i-au disecat fiecare parte a creierului, încercând să demonstreze asta. Teoria era că oamenii înnebunesc din cauza degenerării substanţei cenuşii din creier. S-a constatat acelaşi lucru astăzi la oamenii care rămân prea multă vreme la ospiciu... şi la odraslele lor, spune ea în timp ce Tot se uită la mine.

— Ne spuneai despre rămăşiţele lui Guiteau care au fost furate... o întrerup eu.

Din dosarul ei, Dale scoate o ultimă poză color în care putem vedea o bucată maro de piele. Este crăpată şi ştearsă, de parcă ar fi stat prea mult la soare. În centrul ei este un desen cu...

Liniile desenului sunt uşor neclare şi culorile sunt roşu şi albastru şters, dar nu ai cum să nu recunoşti scutul în trei colţuri desenat de mână cu steagul american pe el. Scutul este ţinut în gheare de un vultur cu aripile

desfăcute şi capul plecat. Exact ca vulturul de pe pachetul de cărţi de joc pe care Marshall îl are în apartamentul lui.

— Nu este o pânză, nu? întreb eu.

— Piele. Este piele umană, zice Dale.

Liniile neclare. Colorat cu roşu şi albastru şters. Este un tatuaj.

— Asta a furat? întreabă Tot. Nu ştiam că Guiteau avea un tatuaj, cu atât mai puţin că a fost păstrat.

— Dar simbolul? întreb eu, cu privirea aţintită la vultur şi la scut.

Ştiu că nu este vulturul de pe Marele Sigiliu. Acela are capul înălţat, ţine în cioc săgeţile şi ramura de măslin şi a fost adoptat în 1782. Acesta, având capul plecat, pregătit de atac, este un vultur destul de obişnuit de la finalul secolului al XVIII-lea, începutul secolului al XIX-lea.

— Îl poţi vedea pe vase de porţelan sau ca motiv decorativ pe unele antichităţi. Până şi echipa Philadelphia Eagles foloseşte unul similar ca logo, explică Dale. Dar în timpul lui Guiteau se pare că aceasta era emblema unui anume grup.

— Care grup? întreb eu.

Dale îşi ţuguiază buzele.

— Nici nu auzisem despre ei până când nu i-a menţionat un colecţionar după spargere. Se numeau Cavalerii... Cavalerii din...

— Cavalerii Cercului de Aur, spune Tot cu răceală, fixând în continuare tatuajul roşu cu albastru.

45.

— De la St. John? Adică biserica de lângă Casa Albă? întrebă pastorul Frick, plimbându-se în cerc în jurul capelei spitalului. Am auzit că ţin slujbe frumoase, dar adevărul este că noi suntem metodişti şi ei sunt...

— Se pare că parohul de la St. John a fost găsit ucis noaptea trecută, îl întrerupse AJ. Subiectul a fost la ştirile locale doar de dimineaţă, dar s-a întâmplat prea târziu pentru ca informaţia să fie preluată de ziare.

— Cerule! Nu am... Oh!

Faţa palidă şi rotundă a pastorului deveni şi mai palidă. Se îndreptă din nou spre scaunul cu rotile şi apucă mânerele acestuia pentru a se ţine pe picioare.

— Crezi că aceeaşi persoană care a făcut asta a venit şi după mine?

A.J. ştia că aceasta era întrebarea corectă. Două biserici... doi pastori... două locuri cu importanţă istorică.

— Părinte Frick, biserica dumneavoastră are vreo legătură cu Abraham Lincoln?

Pastorul căzu pe gânduri.

— Lincoln a fost metodist. Când era preşedinte, a fost membru pe viaţă al bisericii noastre.

— Aşadar, a petrecut timp acolo?

— Desigur. Mult timp. Dar aşa ceva nu s-a mai întâmplat. În cartierul nostru, avem mereu prea multe jafuri şi tâlhării. Nimic violent, din fericire. Totuşi, te aştepţi la asta atunci când ai de-a face cu o populaţie săracă. Dar asta nu explică...

— Domnule, am văzut că parohul bisericii dumneavoastră, pastorul Phelps, este plecat în Noua Zeelandă de peste patru luni, zise A.J. Există vreun motiv anume pentru care a plecat?

— Are rude acolo. De ce?

— Când am vorbit cu angajaţii de la St. John, unii dintre ei mi-au spus că, înainte de crimă cu câteva săptămâni, parohul a fost foarte criticat pentru că a încercat să modernizeze biserica St. John, înfiinţând o Seară a întâlnirilor pentru cei singuri.

— Pastorul Phelps obişnuia să ofere gratuit suc de fructe pentru ca oamenii să vină. Dar asta înseamnă să conduci o biserică modernă, încuviinţă Frick. Dar ce te face să crezi că există vreo legătură cu Abraham Lincoln?

— Care este situaţia cu preşedintele nostru actual? întrebă A.J. Aţi intrat vreodată în contact cu el?

— Nu înţeleg. Ce are asta de-a face cu preşedintele Wallace?

— Sunt doar întrebări standard, domnule. Fac parte din slujba noastră la Serviciul Secret.

Pastorul clipi rapid, aşezându-se din nou în scaunul cu rotile.

— L-am întâlnit pe preşedinte o singură dată, când a asistat la slujbă.

A.J. îngheţă. De-a lungul anilor, ştia că existaseră zeci – poate chiar sute – de lideri religioşi, aparţinând tuturor religiilor, alături de care preşedintele se rugase. Dar anul trecut, după vânătoarea de ouă de Paşti de pe peluza de sud, preşedintele Wallace se dusese la slujbă la St. John. Şi acum era clar că fusese la slujba pastorului Frick.

— Domnule, îmi puteţi spune, vă rog, tot ce s-a întâmplat atunci când v-aţi întâlnit cu preşedintele Wallace?

46.

Marshall nu avusese nevoie de prea mult timp pentru a găsi micul emiţător argintiu.

Ştia că trebuie să fie acolo. Era singurul mod de a explica felul în care Beecher îl urmărise până la restaurantul din Georgetown. Fireşte că, după câteva minute de căutări în locul pasagerului şi sub preşurile din maşină, îl găsi, ascuns în nişa de plastic a uşii din dreapta.

Având în vedere cât de mic era dispozitivul, Marshall ştiu de îndată că era cu siguranţă la fel de bun ca acelea folosite de guvern. Poate chiar mai bun, ceea ce nu era o surpriză. Cu ani în urmă, CIA şi NSA avuseseră cele mai bune laboratoare de cercetare, producând cele mai mici şi mai impresionante „jucării". În ultimul timp, sectorul privat era cel care preluase iniţiativa, ocupându-se ei înşişi de cercetare şi dezvoltare, apoi vânzând materialele guvernului pe bani frumoşi. Fie că era bine sau rău, industria nu mai avea de-a face cu păstrarea siguranţei în lume – conta doar profitul. Ca să aibă astfel de dispozitive, oricine ar fi fost cei alături de care lucra Beecher, era clar că erau pricepuţi.

Marshall reţinu acest detaliu. Şi el era priceput. Şi acum, că era întuneric, era mult mai uşor. Totuşi, trebui să recunoască, în ciuda tuturor planurilor făcute, chiar şi el era surprins de emoţiile care îl cuprinseseră când îl văzuse pe Beecher.

Urmând aceeaşi cărare pe care o străbătuse şi cu două săptămâni în urmă, Marshall rămase pe drumul de mentenanţă şi văzu clădirea uriaşă gri de beton din centrul Walter Reed. În faţa ei era o alee lată în formă de U pe care se aflau două maşini: o Honda albă veche cu un abţibild pe care scria *Radio Elliot dimineaţa* şi un Mustang 1966 în condiţie impecabilă.

Privind în urmă peste umăr, pentru ultima dată, Marshall se apropie de Mustang în partea dreaptă, apoi se lăsă într-un genunchi de parcă s-ar fi legat la şiret. Beecher îi făcuse deja destule probleme. Acum era rândul lui să întoarcă favorul.

47.

— Ei sunt. Cavalerii Cercului de Aur. Ai auzit de ei? întreabă Dale, dând la iveală cât de puţin îl cunoaşte de fapt pe Tot.

— Avem câteva obiecte ale lor la Arhive, răspunde Tot, ţinând fotografia în dreptul nasului şi studiind tatuajul cu vultur. De acolo îi ştiu.

Nu este singurul. În timpul Războiului Civil, grupuri precum Cavalerii apăreau peste tot, oferind debuşeuri pentru toată furia care cuprinsese ţara. Spre deosebire de francmasoni sau alte organizaţii secrete care se concentrau pe tradiţii străvechi, Cavalerii Cercului de Aur îşi doreau ceva mult mai plin de ură: ca Uniunea să se dizolve, iar ei să îşi poată conduce propria societate bazată pe sclavie. Scopul lor era să creeze un adevărat „cerc de aur" – cu Mexic şi Caraibe – şi să izoleze o parte a ţării în care sclavagismul să continue.

Se zvonea că aceşti Cavaleri avuseseră doi membri renumiţi: Jesse James şi John Wilkes Booth.

— Acest tatuaj, zice Tot, arătând spre colţul din dreapta sus al pielii fotocopiate, ai idee ce reprezintă?

Eu şi Dale ne apropiem. Chiar deasupra vulturului, într-un colţ, mai este un tatuaj – unul mai mic, cu un cuţit... un pumnal de fapt – desenat în 3D, care pare că intră în piele. Tot arată spre micul obiect roşu de pe mânerul pumnalului.

Un caro roşu.

— Voi ar trebui să vă pricepeţi mai bine decât mine, zice Dale. Poate că lui Guiteau îi plăcea să joace cărţi.

— Poate, spune Tot, dându-mi şi mie fotografia.

În timp ce privesc imaginea, Tot se uită lung la mine. Nu am nici cea mai vagă idee dacă John Wilkes Booth a fost sau nu membru al Cercului Cavalerilor. Oricare ar fi răspunsul, un lucru pare cert: cu peste două sute de ani în urmă, singurul motiv pentru care Booth a intrat în Teatrul Ford a fost pentru că i-a arătat o carte misterioasă valetului lui Lincoln. Noaptea trecută, după uciderea parohului de la St. John, poliţia găsise un pachet de cărţi asupra lui Marshall, cu acelaşi vultur pe pachet, din care lipsea asul de pică, iar acum, în timp ce studiez pielea crăpată a ucigaşului care l-a vânat pe preşedintele Garfield, văd în mod clar că Charles Guiteau avea un tatuaj cu un pumnal şi cu un caro roşu pe el.

Doi ucigaşi de preşedinţi. Două culori diferite.

Pentru o clipă, îmi spun să mă concentrez în prezent la ceea ce ştim: că există un criminal care imită vechii asasini şi care ucide lideri religioşi. Dar dacă John Wilkes Booth a avut asul de pică, iar Charles Guiteau asul de caro, ori am dat peste o mare coincidenţă...

...ori, la decenii distanţă, doi dintre cei mai nemiloşi vânători nu numai că fuseseră organizaţi, nu doar că existase o legătură între ei, ci era posibil chiar ca ei să fi lucrat împreună pentru aceeaşi cauză.

48.

— Fii serios! Acum nu faci decât să rescrii istoria, spune Tot un pic prea furios în timp ce smuceşte volanul şi Mustangul porneşte hurducăit pe 16th Street.

— Despre ce vorbeşti? întreb eu, în timp ce complexul Walter Reed rămâne în spatele nostru. Ai văzut ce am găsit: cartea misterioasă de la Teatrul Ford, plus asul de pică lipsă şi acum asul de caro...

— Nu, Beecher, am găsit pe cineva care omoară pastori şi care îi imită pe cei mai cunoscuţi asasini de preşedinţi. Ceea ce este destul de bizar. Iar ce spui acum, deşi fiecare carte de istorie de pe planetă te contrazice, este că aceşti asasini făceau... ce? Complotau împreună la distanţă de o sută cincizeci de ani?

— De câtă vreme funcţionează Culper Ring, Tot? De două sute de ani? De două sute cincizeci? Vrei să îmi spui că George Washington a putut să îl creeze, dar Cavalerii Cercului de Aur...

— Cavalerii Cercului de Aur au fost nişte rasişti din vremea Războiului Civil...

— ... care au dispărut dintr-odată când John Wilkes Booth i-a tras un glonţ în cap lui Lincoln!

— Ştiu ce s-a întâmplat, Beecher, şi ştiu că toţi ţăcăniţii obsedaţi de conspiraţii din lume vor spune că aceşti Cavaleri nu au făcut decât să se dea la fund, dar eu îţi spun asta: Cavalerii Cercului de Aur nu mai există.

— De unde ştii?

Tot îşi linge buzele, dintr-odată tăcut.

— Tot, răspunde-mi.

Ţinând volanul de parcă ar fi gata să îl sugrume, se întoarce spre mine cu ochiul lui lăptos.

— Ştiu pentru că ne-am luptat deja cu ei. Cu ani în urmă. Şi i-am învins.

— Despre ce vorbeşti?

— Noi, Culper Ring, i-am învins. Cu ani în urmă. Ultima oară când am auzit despre Cavaleri, a fost...

Se opreşte.

— Când am fost eu recrutat.

Face o nouă pauză.

— Adică în urmă cu aproape cincizeci de ani, atunci când Kermit...

— Kermit?

— Kermit, spune Tot, cu o voce mai puternică. Kermit a fost pentru mine ceea ce sper să fiu eu pentru tine.

Virăm prin sensul giratoriu de la Colesville Road şi ne îndreptăm spre Beltway, iar viteza mă ţintuieşte de uşa din dreapta. Mă uit insistent la el, recunoscător pentru...

— Nu deveni sentimental, Beecher. Zic doar, când eram mai tânăr şi Kermit m-a recrutat, ca orice părinte, au existat multe lucruri pe care nu le-a spus în faţa mea. Dar asta nu înseamnă că nu ascultam. Şi atunci, lucrurile despre care şopteau – ca nişte supravieţuitori ai Holocaustului şoptind despre lagărele de concentrare – erau ororile care li se întâmplaseră Cavalerilor Cercului de Aur.

— Ai aflat vreodată ce s-a întâmplat?

— Ştiu ce s-a întâmplat: noi am câştigat. I-am învins. Cu orice s-ar fi ocupat – şi pot să-ţi spun că nu avea nimic de-a face cu John Wilkes Booth sau pachetele antice de cărţi – Kermit mi-a spus clar un singur lucru: i-am distrus. Aşa că şansele ca ei să reapară dintr-odată şi să fie responsabili de uciderea acestor lideri religioşi sau chiar să îşi îndrepte atenţia spre preşedinte...

— Te asculţi măcar? Faci parte dintr-un grup secret clandestin care există de peste două sute de ani şi îmi spui că nu este posibil ca un alt grup secret clandestin să poată să facă acelaşi lucru?

Tot accelerează şi Mustangul duduie în timp ce noi înaintăm cu viteză pe autostradă.

— Beecher, ştii că fiecare familie are câte un moment cândrelaţiile dintre membrii ei nu sunt grozave?

— Poţi să mă scuteşti, te rog, de metafore şi să-mi spui ce vrei de fapt să spui?

Se opreşte, apoi continuă:

— Trebuie să înţelegi: Culper Ring, în ciuda tuturor secretelor, nu este cu nimic diferită faţă de alte unităţi clandestine. Suntem un grup de oameni. Din acest motiv, gruparea însăşi dezvoltă propria personalitate, mai ales în funcţie de cine este la conducere.

— Vrei să spui că la conducere se afla atunci cineva rău?

— Nu rău. Agresiv. Activ. În situaţia potrivită, aceste lucruri sunt bune. La vremea aceea, a fost exact ceea ce am avut nevoie. Aşa că atunci când a venit vorba despre Cavaleri şi despre toate persoanele care aveau legături cu ei... toţi cei care se asociaseră cu ei...

Vocea lui scade spre tonul folosit la înmormântări.

— Culper Ring i-a vânat şi i-a ucis pe toţi. Ca pe nişte câini.

Când aceste cuvinte îi părăsesc buzele, trage de volan, ieşind de pe autostradă la Rockville Pike. La această oră, drumurile sunt mai liniştite şi mai puţin aglomerate. Dar asta nu ne calmează deloc.

— Nu ai încercat niciodată să afli de ce?

— Normal că am încercat să aflu. Dar era ca şi cum aş fi încercat să aflu de ce bunicul o înşelase pe bunica. Aşa cum am mai spus, sunt lucruri despre care vorbesc doar adulţii. Iar eu eram un copil.

— Asta nu înseamnă...

— Ba da, Beecher. Sunt terminaţi. Cavalerii au dispărut.

— Tot spui asta, dar ţine minte că nu este nevoie decât de un singur gândac nebun care să scape.

— Sunt de acord. De aceea sarcina noastră este să îl găsim. Fie că este Marshall sau altcineva, spune el când intrăm pe străzile rezidenţiale ale suburbiilor din Maryland.

— Te aud, Tot. Dar după tot ce am văzut la centrul Walter Reed, plus modalitatea meticuloasă a asasinului de a recrea acele crime...

— Nu este chiar atât de meticulos. Nu uita, pastorul pe care l-a împuşcat azi nu a murit. A supravieţuit.

— Atunci poate că este un perfecţionist şi mai mare decât credeam, contraatac eu.

Nu trebuie să îi explic. Tot ştie că atunci când preşedintele Garfield fusese împuşcat cu ani în urmă, nu ar fi trebuit să moară. Ceea ce îl omorâse fusese malpraxisul unui anume doctor Willard Bliss, care îşi înfipsese degetele nesterile în rană, provocându-i o hemoragie.

— Şi, Tot, nu acelaşi doctor Bliss s-a aflat şi în preajma lui Lincoln, în ultimele sale clipe de viaţă? Ce coincidenţă istorică!

Intrând pe strada mea şi oprindu-se în faţa clădirii înguste, Tot nu răspunde. Ştie că în jurul morţii oricărui preşedinte, se vorbeşte mereu despre implicarea unui grup mai mare.

Deschizând uşa maşinii şi apucând servieta mea maro de piele, ies în frig şi îl privesc pe Tot.

— Pot să îţi pun o ultimă întrebare?

— Vrei să ştii cine este la conducerea Culper Ring acum?

— Nu. Ei bine... da, dar...

— Au trecut doar două luni, Beecher. Ai răbdare.

— Am, dar...

Ridic ochii spre cerul întunecat, apoi mă uit din nou la maşină.

— Spune-mi numai atât: ceea ce ai spus înainte, despre cât de agresivă era Culper Ring şi despre tipul determinat care i-a vânat pe toţi...

Mă uit ţintă la Tot, în timp ce lumina lunii face maşina să strălucească.

— Tot, eşti sigur că cei din Culper Ring sunt băieţii buni?

Buza i se strâmbă într-un rânjet care îi ridică barba de vrăjitor.

— Beecher, nu m-aş fi implicat dacă nu aş fi crezut asta. Lasă-mă însă să spun atât: dacă priveşti în istorie, ştii că nimeni nu poate fi întotdeauna băiatul bun.

Îşi ia piciorul de pe frână, sperând că voi închide uşa. O apuc, refuzând să îi dau drumul. Până acum două luni, obişnuiam să ţin un calendar permanent din alamă, în formă de sul de hârtie cu un ceas încorporat, pe biroul meu de la serviciu. Când se întâmplaseră toate lucrurile cu Clementine şi Tot mă invitase să intru în Culper Ring, îmi spusese că am de ales: fie îmi conduc viaţa cu ceasul, fie o conduc cu busola. A doua zi, mi-a adus un termometru şi o busolă Watkins & Hill de la sfârşitul anilor 1700, care se află şi azi pe biroul meu.

— Nu, Tot. Noi trebuie să fim băieţii buni. Eu am nevoie să fiu. Întotdeauna.

Barba lui se ridică şi mai sus.

— Ştiu, Beecher. De aceea te-am ales.

Apasă pe pedala de acceleraţie, iar Mustangul dispare pe stradă, lăsând în urmă o dâră de fum.

Creierul îmi funcţionează la turaţie maximă. Îmi caut cheile şiurc treptele spre casă. Creierul mi se blochează când îmi dau seama că uşa din faţă este deja deschisă.

Împing cu atenţie uşa, iar aceasta se deschide. Luminile din sufragerie sunt aprinse. Asemenea celor trei urşi întorşi acasă din pădure, găsesc o femeie cu bucle scurte şi blonde stând în scaunul meu.

Ultima oară când am văzut-o, părul îi era negru. Inelele de argint de pe degetele mari şi mici de la mână au dispărut. La fel şi brăţara de lemn pe care o purta.

Dar cunosc acei ochi căprui-deschis de când aveam doisprezece ani.

— Ştiu că vrei să mă ucizi, spune Clementine, cu palmele întinse spre mine într-un gest de împăcare. Dar înainte să spui ceva, Beecher, ştiu ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

49.

— Preşedintele Wallace a fost în biserica dumneavoastră. Îl sfătuiaţi în vreo problemă? întrebă A.J., stând în centrul capelei spitalului şi făcând un pas spre scaunul cu rotile al pastorului.

— Nu. S-a întâmplat la Crăciunul trecut – la aniversarea momentului din timpul războiului când FDR l-a adus pe Winston Churchill la noi în biserică,

în timpul războiului. Fiecare preşedinte se duce la biserică de Crăciun. De aceea preşedintele Wallace...

Pastorul Frick se lăsă pe spate, iar faţa îi deveni palidă.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— În această dimineaţă, în biroul meu... când atacatorul a numit-o blasfemie... Crezi că se referea la vizita de Crăciun a preşedintelui?

— S-a întâmplat ceva atunci?

— Nimic înspăimântător... nu ca acum... dar poate ţii minte că am fost criticaţi pentru acea vizită, spuse Frick, vocea încetinindu-i în timp ce îşi amintea momentul. Ni s-a spus că Wallace îi va aduce cu el pe fiul şi pe fiica lui, aşa că am pregătit totul, o slujbă frumoasă. Dar atunci când preşedintele a sosit, nu şi-a adus numai familia. Avea şi alţi oaspeţi.

A.J. nu fusese acolo, dar, treptat, îşi aminti, dând din cap spre pastor.

— A adus un rabin, zise A.J. Şi un lider musulman.

— Eram un rabin, un imam şi un pastor. Dacă am fi intrat toţi trei într-un bar... zâmbi Frick fără să vrea.

— Deci, să revenim la atacatorul dumneavoastră. Credeţi că el a văzut alăturarea celor trei religii ca pe o blasfemie?

— Vreau doar să spun că unii dintre colegii mei îl preferă pe Hristos de Crăciun.

A.J. surprinse tonul din vocea pastorului.

— Dumneavoastră ce părere aţi avut despre asta, domnule?

La această întrebare, pastorul Frick rămase tăcut.

— Nu încerc să îl critic pe preşedinte, răspunse pastorul într-un final, dar, când am fost întâia oară abordaţi în privinţa slujbei de Crăciun, ni s-a spus că Wallace doreşte să apropie cele trei religii pentru a putea avea un dialog. Acela a fost cuvântul. Dialog. Dar, când a venit vorba efectiv de comunicare, noi trei – eu, rabinul şi imamul – nu ne-am spus nici un singur cuvânt. Ne-au strâns la un loc, colegii tăi agenţi l-au făcut pe preşedintele Wallace să apară de nicăieri şi, dintr-odată, ne-au orbit cincizeci de bliţuri de aparat.

— A fost o şedinţă foto.

— Normal că a fost o şedinţă foto. Dar ştii de ce a făcut-o preşedintele Wallace? Pentru că în dimineaţa de Crăciun este mai binepentru milioane de alegători să îl vadă pe preşedinte cu trei lideri religioşi diferiţi, decât să îl vadă îngenunchind în biserică, declarându-şi iubirea faţă de Hristos. Nu este un atac personal. Este doar felul în care decurg politica şi religia în secolul XXI.

— Nu sunt sigur că aceasta este o blasfemie, sugeră A.J.

— Nici eu nu aş fi folosit cuvântul acesta, zise pastorul. Dar să nu uităm că oamenii care au fondat această ţară au fost oameni religioşi. Preşedintele

Wallace nu este... el vine doar în zilele importante. Nu este un defect, dar pentru milioanele de credincioşi din ţară acest lucru va conta.

A.J. dădu din cap.

— Cum a decurs restul vizitei preşedintelui? Aţi avut timp să discutaţi în particular cu el? I-aţi oferit vreun sfat? V-aţi rugat?

Pentru a doua oară, pastorul Frick rămase tăcut.

— Domnule, dacă i-aţi spus ceva preşedintelui...

— Era ziua de Crăciun. Normal că ne-am rugat. Dar ce s-a spus între noi... îmi cer scuze, dar acel moment este privat. Chiar dacă el este preşedintele, le promit enoriaşilor mei...

— Pastore Frick, înţeleg foarte bine cât de sacre sunt acele interacţiuni, chiar înţeleg. Dar şi dumneavoastră trebuie să înţelegeţi că lucrez pentru Serviciul Secret. Nu aş pune aceste întrebări dacă nu aş crede că viaţa preşedintelui este în pericol.

În continuare aşezat în scaunul lui cu rotile, pastorul Frick se holbă la A.J., îngrozit.

— Am greşit cu ceva? întrebă Frick, cu vocea plină de emoţie. Dacă l-am pus cumva pe preşedintele Wallace în pericol...

— Ceea ce îmi spuneţi este doar pentru investigaţia noastră, domnule. Aveţi cuvântul meu.

Pastorul inspiră adânc.

— Am petrecut împreună doar... să fi fost două minute. După ce am făcut poza, înainte să ies în amvon. Ne-a strâns pe mine, pe rabinul Moskowitz şi pe imam într-un cerc mic şi ne-a spus cât de esenţial este să îi aducem pe toţi la un loc. Ne-a spus că asta încearcă şi el să facă pentru ţara noastră. Pentru asta ne-am rugat. Ne-am plecat capetele... ne-am strâns mâinile. Rugăciunea lui a fost să aducem ţara... să ne unim vocile la un loc. A fost o rugăciune din suflet.

— Asta este tot? V-a dat ceva sau a adus cadouri?

— Rugăciunea aceea a fost cadoul, insistă pastorul, o cută formându-i-se între ochi. După aceea, au intervenit cei din staff-ul său şi... Ştii cum grăbesc ei totul. Poza de Crăciun cu cele trei religii sub acelaşi acoperiş ajunsese deja pe întreg globul. Pentru unii, aceea a fost o adevărată blasfemie.

A.J. îşi simţi telefonul vibrând. ID-ul apelantului îi spunea că era telefonul pe care îl aşteptase. Ridicând un deget în direcţia pastorului, îşi puse telefonul la ureche şi răspunse.

— L-ai găsit? întrebă el.

— Tocmai l-au adus... au avut nevoie de toată ziua ca să termine cercetările, răspunse ofiţerul Saif Carvalho de la poliţia D.C., aflat la celălalt capăt al firului.

De trei ani, ofiţerul Carvalho obişnuia să joace cărţi cu unul dintre cei mai buni prieteni ai lui AJ., iar acum făcuse cerere de admitere în Serviciul Secret. Aşa cum ştia şi A.J., toţi aveau nevoie de un prieten aflat deja în organizaţie.

— Ai avut dreptate în privinţa unui lucru, zise Carvalho, referindu-se la pistolul folosit de atacatorul pastorului Frick. Este cu siguranţă vorba de o armă foarte veche.

— Cât de veche?

— De muzeu. Peste o sută de ani. Din ce spune unul dintre detectivi, care este şi colecţionar de arme, se numeşte British Bulldog.

A.J. îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se. După descoperirile făcute de Beecher la St. John, căutase el însuşi restul informaţiilor. Un pistol British Bulldog îl ucisese pe preşedintele Garfield.

Mama naibii!

În ce naiba ne-a băgat Palmiotti?

Fugind spre uşă, A.J. nici nu îşi luă rămas-bun de la pastor. Nu era vorba doar despre imitarea unor vechi asasini. Preşedintele Wallace petrecuse un timp cu pastorul Frick la Biserica Foundry... şi fusese la slujbă şi la St. John. Acum A.J. ştia în ce direcţie evoluau lucrurile. Pastorii erau doar încălzirea, ţinte pentru antrenament. Acum, mulţumită pastorului Frick, A.J. cunoştea singurul lucru pe care victimele îl aveau în comun: însuşi preşedintele Wallace.

Ieşind în viteză din capelă pe holul spitalului, formă un nou număr pe telefonul său. Era timpul să pună în mişcare piesa cea mai importantă de şah.

Fugind pe hol şi concentrându-se la telefon, A.J. nu se mai sinchisi să cerceteze împrejurimile. De aceea nu îl văzu pe bărbatul care pierdea vremea în faţa magazinului de cadouri al spitalului.

Bărbatul se potrivea perfect în peisajul spitalului. Arăta ca un angajat sau ca un doctor, mai ales datorită ecusonului de identificare prins de manşetă.

Doar că acesta era de la alt spital. De la St. Elizabeth.

Sorbind din cafeaua pe care o ţinea cu ambele mâini, bărbatul singuratic stătea chiar în spatele uşii de sticlă, studiindu-l pe AJ., graba în care acesta pleca şi felul agitat în care şoptea la telefon.

Acum, Serviciul Secret era, cu siguranţă, implicat. Recunoscuseră tiparul. Şi, mai important, deveniseră conştienţi care era ţinta finală a Cavalerului: preşedintele Statelor Unite.

Nico nu va fi prea bucuros când va afla despre asta.

50.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

— Măr sau portocală, Jerome? întrebă Rupert o oră mai târziu, împingând căruciorul cu sucuri în camera bătrânului care, de aproape doi ani, nu îl salutase nici măcar o singură dată, darămite să răspundă „măr" sau „portocală".

Era prima seară a lui Jerome în noua clădire.

— Am auzit că portocala este mai bună în seara asta. Fără pulpă, fără gheaţă, adăugă Rupert.

Aşa cum făcea întotdeauna, Jerome nici măcar nu ridică privirea. Se holba pur şi simplu la secţiunea de ziar pe care o avea întotdeauna în faţă: reclamele colorate.

— Somn uşor, Jerome. Şi ţine minte: sora ta te iubeşte, zise Rupert, onorând promisiunea pe care o făcuse familiei lui Jerome.

Desigur, fiecare familie avea câteva cereri speciale, iar Rupert nu le putea respecta pe toate. Dar în ochii lui Rupert, surorile erau un lucru special.

Propria soră fusese singura persoană care îl ajutase să supravieţuiască copilăriei lor grele în Baltimore. Şi, până în acea zi, sora lui era singurul motiv pentru care Rupert ceruse să lucreze pe etajul cu pacienţii NN[15]. Din banii în plus pe care îi primea pentru că lucra cu Nico şi cu ceilalţi NN, Rupert se putea asigura că nepotul lui, fiul surorii sale, putea să continue să meargă la şcoala privată pentru surzi pe care sora lui, recent divorţată, nu şi-ar fi putut-o permite.

Meritase totul?

Nepotul lui tocmai primise scrisoarea de recrutare de la Universitatea Carolina de Nord. Pentru şah. Un joc tăcut.

Nici măcar Nico nu îi putea strica bucuria unei asemenea veşti.

— Ai terminat? întrebă asistenta cu ochi trişti de la biroul asistenţilor din partea îndepărtată a coridorului.

Rupert ridică un deget, întorcând căruciorul cu suc pe holul scurt, lucios şi nou. În dreapta se afla ultima lui destinaţie, camera pe care scria *Nico H.*

Se opri un moment, gândindu-se dacă să îi ofere sau nu sucul lui Nico pentru că îi dăduse atâtea bătăi de cap Karinei. Dar Rupert ştia că, atunci

[15]Nevinovat din motive de nebunie (n. red.).

când venea vorba de Nico, oricât de enervant ar fi fost, nu era niciodată ceva personal.

Nico era bolnav. Confuz. Sigur, reuşiseră să îl facă să nu mai vorbească cu prima-doamnă decedată. Dar asta nu însemna că se vindecase.

Mai mult, Rupert ştia că, dacă nu îi dădea sucul în acea seară, ar fi avut o cu totul nouă bătaie de cap a doua zi.

— Cioc! Cioc! Vin sucurile de portocale şi mere! anunţă Rupert, împingând căruciorul cu suc pe uşă şi forţând-o să se deschidă. Cine vrea zahăr?!

— Credeam doar că o vrei înapoi, zise doctorul Gosling, stând lângă capul patului şi dându-i ceva lui Nico.

Doctorul Gosling se întoarse auzind sunetul. Nico rămase pe loc, în pat. Deja holbându-se la uşă. De parcă ar fi ştiut de sosirea lui Rupert.

— Îmi cer scuze, spuse Rupert. Nu mi-am dat seama că eraţi...

— Este în regulă... în regulă... în regulă, repetă doctorul Gosling afişând zâmbetul larg şi arătându-şi dinţii extrem de albi, dar strâmbi. Verificam doar cum se simte rezidentul nostru preferat. A trebuit să mă asigur că are parte de o primă noapte bună, nu?

Rupert dădu din cap, făcând involuntar un pas în spate. În mâinile lui Nico, văzu ce îi dăduse doctorul Gosling. O carte de piele. Cartea lui Nico.

— A lăsat-o în TLC, la baie, zise Gosling zâmbind. Am crezut că o vrea înapoi.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, comentă Rupert, uitându-se în continuare la cartea de piele.

Pielea maro arăta la fel, iar titlul era acelaşi: *Privind înapoi.* Când Rupert o văzuse mai devreme, însă, semnul de carte ce ieşea din ea era un zece de pică. Îşi aminti că se gândise că toate cărţile de pică aveau ceva sinistru. Acum, semnul de carte era un zece de caro.

— Mi-ai adus sucul de mere? întrebă Nico.

Rupert încuviinţă, dându-i sucul.

— Merele sunt mai bune decât portocalele, adăugă Nico.

Rupert continuă să dea din cap şi doctorul Gosling râse.

— Ar trebui să îl lăsăm să se odihnească, zise doctorul Gosling, punând o mână fermă pe căruciorul cu suc şi făcându-i semn lui Rupert să se îndrepte înapoi, spre uşă.

Acesta scoase căruciorul pe hol, iar doctorul Gosling închise uşa în spatele lor. Chiar înainte să se închidă, Rupert îl văzu pe Nico privind în poală. Nu îşi putu da seama dacă se holba la carte sau la suc. Dar nu avea cum să confunde acel zâmbet de pe faţa lui Nico: întunecat, obsesiv. Nico era cu siguranţă fericit în legătură cu ceva.

— Se simte bine, nu crezi? întrebă doctorul Gosling în timp ce se îndreptau amândoi spre biroul asistentelor.

•

Când uşa se închise în spatele celor doi bărbaţi, Nico îşi ţinea capul plecat, concentrându-se pe tăcerea care se lăsase în cameră.

— Se simte bine, nu crezi? întrebă doctorul Gosling pe hol.

Pentru oricine altcineva, ar fi fost greu de auzit. Dar auzul luiNico era mai ascuţit decât al oricărei persoane normale. Putea să audă ceea ce alţii nu puteau. Şi să şi vadă.

— Nu îţi place când mă ignoră, aşa este? întrebă prima-doamnă decedată, stând într-un colţ al camerei.

— Ssst, şopti Nico, în continuare atent la Rupert şi la doctorul Gosling.

— Nico, ai idee cât de norocos ai fost? întrebă prima-doamnă. Cu toţi banii pe care i-au cheltuit pe clădirea asta, uşile tot nu sunt suficient de groase cât să nu se audă prin ele.

Nico dădu din cap. Ar fi fost util.

— Este bine să ştii când vine cineva.

— Cu siguranţă, încuviinţă prima-doamnă. Şi este şi mai bine să ştii de lovitură înainte să fii lovit.

Refuzând să soarbă din sucul lui de mere, Nico privi spre cartea de piele pe care o lăsase intenţionat în baia de jos. Răsfoind-o, se opri la semnul de carte: zecele de caro de la pagina 127. În spatele acestuia se afla o altă carte. Una nouă. Asul de treflă.

Mesajul fusese transmis. Al treilea Cavaler era pe drum.

51.

Tot era obosit în timp ce străbătea podeaua în carouri a holului lung de la subsol. Dorea să meargă acasă. Avea nevoie de odihnă. În acel moment, în subsolul de la Arhivele Naţionale, mai aveanevoie şi de altceva. Dacă era adevărat, şi Cavalerii Cercului deAur reveniseră...

Se grăbi. Avea să primească răspunsul în curând.

Verificând în urma sa o ultimă dată, se opri la camera fără numere pe ea – cea cu uşă groasă de sticlă şi jaluzele bej, orizontale.

Ştia că sticla era antiglonţ. Ştia că înăuntru erau depozitate adevărate comori. Şi ştia că nu era cazul să bată la uşă. Camera ascunsăde deasupra uşii îi anunţase deja sosirea.

Dincolo de uşă, luminile erau stinse. Tot nu se mişcă.

În numai câteva secunde, se auzi un clic înăbuşit şi uşa grea se deschise.

— Chiar că eşti un junghi în coaste, spuse un bărbat într-o haină de laborator albă, trecându-şi o mână cu o manichiură perfectă prin părul blond.

Daniel „Diamantul" Boeckman. Şeful de la Conservare şi expertul în documente antice.

— Ar fi bine să fie o problemă de viaţă şi de moarte, adăugă Diamantul.

Din buzunarul jachetei, Tot scoase o copie color a unui as de pică, mototolit şi uzat.

— Este, zise Tot, închizând cu atenţie uşa blindată. Acum, spune-mi: cât de multe ştii despre cărţile de joc?

52.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Lui Marshmallow îi plăcea la nebunie să doarmă acasă la Beecher.

Nu numai datorită mâncării, care, la doisprezece ani, este unul dintre marile beneficii ale unei vizite nocturne în casa unui prieten. Pe atunci, aşa cum ştia toată lumea, casa lui Marshall era unadintre cele cu cea mai bună mâncare. Cap'n Crunch... Lucky Charms... Fruity şi Cocoa Pebbles, plus Pringles cu arome diferite şi puteai să bei Yoo-Hoo la cină, nu doar după. Încercând să compenseze faptul că soţul ei era într-un scaun cu rotile, mama lui Marshall se asigura că fiul ei are de toate.

Când Marshall dormea la Beecher, trebuia să se mulţumeascăcu Honey Nut Cheerios şi Cheerios obişnuite.

Dar, aşa cum Marshall ştia prea bine, casa lui Beecher avea ceva ce casa lui nu avea să aibă niciodată.

O soră adolescentă.

Cu două săptămâni în urmă, chiar înainte de culcare, Marshmallow ieşea din baie când sora lui Beecher, Lesley, intrase pe hol. Purta o cămaşă de noapte albastru-deschis care îi ajungea până sub genunchi. Marshall putuse totuşi să îi vadă gleznele. Îşi împinsese ochelarii pe nas. „Galactic!", exclamase.

— Dacă îndrăzneşti să vorbeşti cu mine, promit că o să-ţi cadă penisul, îl ameninţase Lesley.

Ţinându-şi capul în jos şi grăbindu-se să treacă pe lângă ea ca să ajungă înapoi în camera lui Beecher, grăsunul Marshmallow rămăsese tăcut.

Era îngrozit. Şi deja îşi făcea planuri pentru următoarea vizită nocturnă.

— Beecher, poate că nu este o idee aşa de bună, şopti Marshmallow, două săptămâni mai târziu, regretând deja decizia. Nici nu ştim dacă vor urca aici.

— Ba vor urca. Trebuie să o facă, insistă Beecher, în timp ce îngenuncheau amândoi în întuneric, ascunşi în dulapul surorii lui Beecher. Nu fi atât de laş.

Auziră zgomotul ca de tunet făcut de câteva fete fugind pe scări, apoi văzură grupul ţâşnind în dormitorul roz pal, împrăştiindu-se şi bârfind, aşezându-se pe pat, la birou, pe covorul cu margini în formă de margarete.

Marshall o văzu de îndată. În spatele grupului, păşind nehotărâtă. Ultima fată care intrase în cameră. Fata care tocmai se întorsese în oraş. Clementine.

Acum totul era limpede.

— Ştiai că o să vină, nu-i aşa? şopti Marshall.

Beecher nu răspunse, cu ochii fixaţi pe Clementine.

— Beecher, pot să îţi dau o veste? Nu îi place de tine.

— Nici măcar nu ştie cine sunt, şopti Beecher.

— Nu contează. Te holbezi la ea.

— Sunt la pubertate. Am dreptul să mă holbez. Şi tu te holbezi la sora mea.

Marshmallow îşi împinse ochelarii pe nas, uitându-se la Clementine.

— Cum de a fost invitată? Nu este prietenă cu sora ta, şopti el, apropiindu-şi nasul de gaura cheii.

— Mamei i-a părut rău de ea – fată nouă, şcoală nouă – i-a spus surorii mele că trebuie invitată.

— Şi a venit? Dacă Andy Levey m-ar fi invitat la el acasă, nu aş fi...

— Ssst, şuieră Beecher când una dintre fete – una scundă şi autoritară pe nume Rita – strigă...

— OK, cine joacă?

În câteva secunde, un mic cerc se formase în mijlocul camerei. Fetele se ghemuiră, pentru a avea mai mult loc. În cele mai reuşite jocuri ale copilăriei, nimeni nu trebuia să explice regulile.

Sora lui Beecher se întinse sub pat şi scoase o sticlă goală de Cola dietetic.

— Te rog, Dumnezeule din cer, am să mă duc la biserică în fiecare zi dacă fetele astea încep să se sărute, şopti Marshmallow.

Beecher îl pocni peste urechi. Marsh înţelese. Trebuia să rămână tăcut.

Răsucind-o puternic, sora lui Beecher fu prima care învârti sticla. Câteva fete zâmbiră. Câteva păreau îngrozite. Dar fiecare fată din cerc tresări

aproape imperceptibil când sticla trecu pe lângă ea. Toate, cu excepţia lui Clementine, care, aşa cum observă Beecher, rămăsese în continuare stânjenită, cu mâinile la spate, lângă uşă.

— Şi câştigătoareaaa este... anunţă sora lui Beecher.

Fetele începură să râdă, bătând din palme, chiţăind când sticla se opri arătând spre fata scundă, autoritară, care propusese jocul cu doar un minut înainte. Părul ei lung şi castaniu era legat într-o cosiţă nearanjată care i se desfăcea încet. Rita.

— Îmi pare rău, drăguţă, spuse sora lui Beecher, în timp ce Rita se târa în genunchi spre centrul cercului.

Din dulap, Beecher văzu zâmbetul forţat de pe faţa Ritei şi groaza din ochi.

— Cine vrea să înceapă? întrebă Lesley în timp ce Rita se aşeză cu picioarele încrucişate în centrul cercului. Ce nu e în regulă cu ea?

— Casa ta miroase a murături, strigă una dintre fete, o blondă cu aparat ortodontic, şi toate începură să râdă.

— Mama ta conduce acel Mercury Capri dărăpănat, adăugă o fată în tricou cu inorog, iar Rita se prefăcu că râde împreună cu grupul.

— Arăţi mai bine de la distanţă, strigă alta.

Grupul chicoti la auzul glumei, dar acţiunea se opri.

Privind din dulap, Beecher presupuse că acum le părea rău, că duseseră acest joc, *Ce nu-mi place la tine,* prea departe. Până când...

— Te b-b-bâlbâi când citeşti cu voce tare, bolborosi o fată cu cruce de aur la gât.

— Ştiu că ţi-ai umplut sutienul la ziua Reinei Pizzuti de la sala de bowling!

— Şi la ziua mea ai făcut-o! strigă o altă fată.

— Umple sutienul! adăugă fata cu cruce de aur.

— Umple sutienul! repetă Lesley.

— S-s-sutienul! adăugă blonda cu aparat dentar, provocând cele mai multe râsete.

În centrul cercului, Rita încerca să zâmbească, dar nu prea reuşea. Lacrimile începuseră să îi apară în ochi.

În dulap, Marshall se uită la Beecher.

— Fetele sunt nişte... târfe malefice.

— Ce s-a auzit?! strigă cineva.

— De acolo! strigă alta.

Toate amuţiră.

Beecher îngheţă, ferindu-şi ochii şi holbându-se la podeaua de lemn a dulapului, pe care se afla o grămadă de pantofi. Îşi ţinu respiraţia. Marshmallow făcu la fel. Nimeni nu arăta spre ei. Poate că nu...

Uşa de la dulap se deschise şi luminile puternice îi orbiră.

— Şobolan mic! ţipă sora lui Beecher. Eşti mort!

Beecher se dădu în spate, mai adânc, în dulap. Dar, neavând unde să meargă, se împiedica, se rostogolea, lovindu-se de maldărul de pantofi.

— Prindeţi-l! strigă o fată.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, grupul de fete mormăia şi trăgea de...

Dar nu de Beecher.

— Prindeţi-l pe cel gras! strigă cineva.

— Nu, nu, nu... vă rog! implora Marshmallow, în timp ce îl trăgeau cu forţa din dulap.

Fetele erau mai mari cu doi ani. Marshall nu avea nicio şansă. Încercase să îl apuce pe Beecher de tricou, apoi de blugi, dar în fundul dulapului Beecher era bine protejat, făcut ghem.

Cu o ultimă smucitură, Marshall ieşi din dulap, târât pe covorul galben cu margini în formă de margarete. Fără să spună vreun cuvânt, fetele formară un cerc în jurul lui.

— Rahat mic! strigă sora lui Beecher. Ar trebui să îi spun pastorului Riis ce ai făcut!

— Ştii că pastorul i-o trage maică-tii! adăugă fata cu cruce de aur.

— Nu este adevărat! zise Marshall.

— Am auzit că i-o trage pentru că penisul lui taică-său este şi mai rupt decât picioarele, adăugă blonda cu aparat.

— De asta eşti singur la părinţi! zise o altă fată.

— Pun pariu că şi penisul tău este rupt! interveni Rita şi grupul izbucni în râsete şi chicoteli.

— Penis rupt!

— Penis mic!

— Zero penis!

Râsul crescu în intensitate în timp ce Marshall rămase acolo, ghemuit pe covor, acoperindu-şi capul ca într-unul dintre acele manuale de instrucţiuni din timpul Războiului Rece, care îţi spuneau cum să te protejezi de o bombă atomică.

În colţul din spate al dulapului, împingându-se într-un rând de bluze bine ordonate, Beecher simţi hainele îmbrăţişându-l, ca nişte stafii din bumbac.

— Ţi se spune Marshmallow pentru că ai ţâţele alea de băiat, nu-i aşa, grăsane? strigă una dintre fete.

— Şi tatăl lui are ţâţe de bărbat. Mai mari decât ale maică-sii!

— Poate că pastorul i-o trage şi lui taică-tău!

Cercul se strânse în jurul lui Marshall, ca o haită pregătită să îşi sfâşie victima.

— Să nu plângi, grasule! ameninţă Rita când corpul lui Marshall începu să tremure.

Desigur, Beecher îşi dorea să le oprească. Dorea să iasă din dulap să îşi salveze prietenul şi să ţipe la ele să se oprească. Dar nu o făcu. Nu putea, se gândi. Erau mai mari. Şi mai înalte. Cum să înfrunte o cameră de...?

— Ajunge, le întrerupse o voce de fată.

Calmă. Încrezătoare.

În continuare îmbrăţişat de bluzele-fantomă, Beecher scoasecapul din dulap. Ştia cine este.

Clementine.

— Ce ai spus? o provocă sora lui Beecher.

— Ascultaţi, dacă era fratele meu mai mic, şi eu l-aş fi ucis, zise Clementine. Aşa că ucide-ţi fratele. Dar să nu crezi că eşti cine ştiece doar pentru că te iei de grasul care nu se poate apăra.

Camera rămase tăcută.

— Ascultă, javră, nici măcar nu ai fost invitată la petrecerea asta, interveni scunda autoritară pe nume Rita.

— Crezi că vreau să fiu aici? Mai degrabă mi-aş scoate ochii decât să mă uit la o javră adolescentă cât Napoleon de mare, care este atât de nesigură, încât nici nu ţine minte cât de mult a durut-o pe ea acelaşi lucru, în urmă cu doar două minute.

Întorcându-se spre Marshall, Clementine adăugă:

— Haide! Ridică-te!

Băgându-şi degetele sub ochelari ca să îşi şteargă ochii, Marshmallow se ridică încet în picioare. Nu spuse nimic. Doar o urmă pe Clementine afară pe uşă.

Beecher privi totul din dulap. Clementine era incredibilă. Chiar mai incredibilă decât crezuse.

Dar, când dispăru şi Marshall o urmă, Beecher aştepta în continuare ca Marshall să se întoarcă spre el. Aştepta ca Marshall să privească măcar înapoi peste umăr.

Beecher continuă să aştepte ca prietenul lui să se uite.

Dar Marshall nu o făcu. Nu era nevoie să o facă.

Beecher ştiu ce se întâmplase. Ştiu care era motivul.

Şi tristul adevăr era că nu avea să fie cea mai mare durere pe care Beecher avea să i-o provoace lui Marshall Lusk.

53.

— Ieşi afară din casa mea! strig eu.

— Benjy, ascultă-mă, mă imploră Clementine, apelând la vechea poreclă pe care o folosea mama.

— Ieşi!

— Beecher, înainte să...

— Ieşi dracului afară din casa mea! insist eu, repezindu-mă spre ea şi învârtindu-mi servieta în direcţia ei.

Sare din scaun, dar nu se îndepărtează de mine.

Mirosul ei – un amestec de caramel cu un strop de piersică, de la ruj – mă inundă, amintindu-mi de sărutul nostru din urmă cu două luni. Poartă acelaşi pulover strâmt din acea primă zi când ne-am reîntâlnit. Nu este suficient să mă facă să uit ce s-a întâmplat după aceea.

— Beecher, ascultă-mă doar.

— Să te ascult?! Eşti o mincinoasă. O manipulatoare. Şi ultima oară când am fost împreună, tu – oh, da – ai ucis pe cineva!

Strig cuvintele atât de tare, încât îmi ard gâtul.

— Sun la poliţie. Or să te aresteze, îi spun cu răceală, punând mâna pe telefon.

— Nu. Nu o vei face, mă provoacă ea. Asta nu ne ajută pe niciunul din noi.

Formez 911 şi apăs...

Mâna ei se întinde, zburându-mi telefonul din mână. Acesta se izbeşte de braţul canapelei şi ricoşează pe podea, alunecând sub măsuţa de cafea.

— Ai înnebunit?! o întreb.

Apoi îmi amintesc cine îi este tată. Normal că este nebună.

Ţâşnesc spre telefon. Mă apucă de încheietură.

Încerc să scap. Mă ţine strâns, unghiile înfigându-i-se în încheietura mea.

— Dă-te... jos! strig eu, luptându-mă să mă eliberez şi împingând-o puternic de umăr, dezechilibrând-o şi făcând-o să cadă pe spate.

Picioarele i se agaţă de covor şi cade ca un copac retezat. Capul i se loveşte de marginea unuia dintre rafturile joase ale bibliotecii şi îi zvâcneşte în faţă. Câteva rame cu fotografii cad de pe rafturile de sus, lovind-o.

Îndreptându-mă spre măsuţa de cafea, mă întind spre telefon.

— Beecher, te rog, te poţi calma o secundă?

Din fericire, telefonul nu mi s-a stricat.

— Vorbesc serios, Beecher! Trebuie să mă asculţi!

Din nou formez 911.

— Chiar crezi că am venit aici fără să am un motiv serios? mă imploră Clementine.

Vocea îi este disperată acum.

Apăs butonul *Apelaţi* şi aştept să sune.

— Nu am venit aici cu mâna goală! zice ea, străduindu-se să se ridice.

Îşi duce mâna la spate de parcă ar scoate ceva de la curea.

Dacă are un pistol...

— Trebuie să fii atent, zice Clementine, scoţând o...

...hârtie împăturită.

Niciun pistol. În ureche, 911 sună a doua oară.

— Beecher, trebuie să vezi asta. Este scrisă de tatăl tău.

— Tot ceea ce spui este o minciună, Clementine.

— Nu de data aceasta, Beecher. Este o scrisoare scrisă de el.

— Şi aşa plănuiai să mă atragi în cursă? Chiar recurgi la aşa ceva? Te foloseşti de o scrisoare pe care mi-ar fi scris-o tatăl meu mort?

— Nu ţi-a scris-o ţie. I-a scris-o mamei tale.

Când sună a treia oară, aud clicul făcut când operatorul ridică receptorul.

— Serviciul Asistenţă Urgenţe. Unde vă aflaţi?

— Despre ce vorbeşti? întreb. Este o scrisoare de dragoste?

— Nu, răspunde Clementine. Biletul de sinucidere.

54.

Majoritatea oamenilor flecăreau uşor cu Julie Lyons. Ea ştia de ce. Nu era pentru că o plăceau neapărat. Ştiau unde lucrează şi cu ce se ocupă.

Atunci când preşedintele era doar guvernator în Ohio, Julie – în vârstă de cincizeci şi patru de ani, o femeie cu faţă pătrăţoasă care, în jurul gâtului, purta talismane de aur cu numele copiilor ei pe ele – se ocupase de programul lui Wallace. Astăzi, slujba ei era aceeaşi, făcând-o singura persoană care stătea în camera micuţă legată de Biroul Oval – şi mai important, paznicul oficial care stătea în faţa oricui dorea să îl vadă pe preşedinte.

— Hei, Julie, cum îţi merge? întrebau majoritatea angajaţilor.

— Ţi-ai aranjat altfel părul? întrebau adevăraţii linguşitori.

— Cum se descurcă fiica ta la Dartmouth? întrebau cei deştepţi.

Dar, când A.J. intră în încăperea înghesuită şi se apropie de biroul lui Julie, ultimul lucru pe care se gândea să îl facă era să flecărească.

— Doamnă, trebuie să vorbim cu el, anunţă A.J., folosindu-se de persoana întâi plural, deşi era singur.

Atât de caracteristic Serviciului Secret.

— Îmi pare rău. Vorbeşte la telefon, răspunse Julie, făcându-i semn lui A.J. spre scaunele din faţa biroului.

A.J. nu se clinti. Deloc.

— Doamnă, trebuie să vorbim cu el. De îndată.

Julie se holbă la A.J. Îi era uşor să îi refuze pe ceilalţi angajaţi şi pe stagiari, chiar şi pe secretarul Educaţiei Prebish, care îşi adusese noua nevastă şi copiii la Casa Albă. Dar să refuze Serviciul Secret era ceva diferit.

Strecurându-se pe lângă birou, se îndreptă spre uşa curbată prin care intra în Biroul Oval. A.J. nu putu să nu observe fotografia mărită care acoperea peretele din spatele biroului ei. Era o fotografie – una intimă – cu preşedintele (din profil şi îmbrăcat la costum) aruncându-i mingea fiului său de opt ani pe peluza de sud. Chiar şi din profil, era uşor să observi bucuria de pe faţa lui Wallace. Dar, ca orice agent al Serviciului Secret, A.J. îşi cunoştea protejatul. Putea să vadă şi acel rid profund care îi cobora de la nas la bărbie şi care făcea o paranteză întunecată în jurul zâmbetului preşedintelui. Era o cută de îngrijorare – genul de cută care venea din conştientizarea faptului că pacea nu avea să dureze. Aşa cum ştia şi A.J., acea cută nu făcea decât să se adâncească.

În stânga lui, Julie deschise uşa curbată. Preşedintele Wallace era în biroul lui, la telefon. Privind-o pe Julie, văzu cine se afla în spatele ei.

A.J. nu spuse nimic.

— Conrad, te sun eu înapoi, zise preşedintele, închizând telefonul.

A J. păşi în Biroul Oval, iar uşa curbată se închise în spatele lui.

55.

— Ştiu că minţi, insist eu.

— Nu pot minţi tot timpul, Beecher. Nu în legătură cu tot.

La telefon, îl pot auzi pe operatorul de la 911 întrebându-mă ce urgenţă am. Îi spun că am format greşit, că nu există o urgenţă, deşi urgenţa stă chiar în faţa mea.

— Citeşte doar scrisoarea, mă imploră Clementine, întinzând-o şi încercând să mă facă să o iau.

Nu vreau să o apuc. Nu pot.

— Citeşte-o doar, Beecher. Judecă tu însuţi.

Tot nu mă mişc. În faţa mea, Clementine flutură scrisoarea ca pe un steag alb. Poate să se prefacă oricât vrea cu peruca blondă; este aceeaşi persoană în acelaşi corp. Dar cea mai convingătoare parte a argumentului lui Clementine nu are nimic de-a face cu ea.

— Este tatăl tău, zice Clementine, oferindu-mi în continuare steagul alb. Cum poţi să nu citeşti?

Îmi privesc încheieturile. Unghiile ei au lăsat urme în formă de semilună. Vor dispărea curând. Nu şi întrebările mele.

— Ai să regreţi dacă nu o citeşti, Beecher.

Îi smulg foaia din mână. Din calitatea proastă a copiei, arată ca un fax. Încerc să o citesc dintr-o privire, de îndată, apoi din nou, dar cuvintele nu au nicio logică. Mâinile încep să îmi tremure şi mă simt ca un adolescent încercând să desluşească instrucţiunile unuitest de sarcină.

Dragă Teresa,

Numele mamei. Dar ceea ce îmi face corpul să amorţească – ceea ce mă face să mă simt de parcă ar exista o folie subţire de plastic între stratul meu exterior de piele şi cel interior – este locul în care văd „T"-ul de tipar în faţa restului cuvântului „eresa" scris cursiv.

Tata a murit când aveam trei ani. Nu am apucat să îi văd scrisul de mână. Însă, până în ziua de azi, mama păstrează ultima felicitare trimisă de el – o felicitare de Sfântul Valentin cu Snoopy pe ea – în cutia uriaşă pe care o ţine într-un colţ al dormitorului în care păstrează toate fotografiile noastre, inclusiv cele Polaroid.

Mama nu crede în albume foto. Îşi doreşte ca fotografiile să stea afară, ca să te poţi uita la ele oricând. Ca arhivist, lipsa ei de organizare mă îngrozeşte. Dar ca fiu, am apreciat ocazia de a studia vechea felicitare.

Nu era prea mult scris pe ea. Tata scrisese *Iubitei mele Teresa* în partea de sus, apoi lăsase felicitarea să vorbească de la sine. Dar felul în care scrisese Teresa – acel „T" ca bătut de maşină şi cursivul „eresa" – studiasem acea felicitare ore întregi, până la codul de bare de pe spate şi preţul de nouăzeci şi nouă de cenţi. Cunosc acea felicitare. Şi cunosc scrisul de mână al tatălui meu când îl văd. Clipind din greu, mă străduiesc să citesc.

Dragă Teresa,

Ai câştigat. Aşa cum o faci mereu. Îţi aud în continuare cuvintele din acea dimineaţă în staţia de autobuz. Erai atât de

speriată că nu am să mă întorc. Ţi-am jurat că te înşeli. Dar acum sunt perfect conştient că nu te înşelai.

Sufăr din cauza durerii pe care ştiu că ţi-o va provoca această veste. Şi pentru răul făcut copiilor noştri. Când ai să le spui poveşti despre mine, te rog să le aminteşti că i-am iubit. Şi că o voi face mereu.

Mi-aş fi dorit să pot să îţi asigur o viaţă mai bună. Dar, odată cu moartea mea, ameninţarea la adresa lor, şi a ta, va trece.

Te rog să aranjezi ca pastorul Riis să oficieze slujba mea de înmormântare. Iar dacă acest bilet ajunge la tine înainte de ziua lui Beecher, te rog să îi cumperi ceva mare şi caraghios.

Albert

Întreaga mea viaţă mi s-a spus că tata a murit într-un accident de maşină pe un pod din Wisconsin. Folia de plastic pe care o simt între straturile de piele pare să se mărească, tăindu-mă în două. Mâna începe să îmi tremure şi mai tare.

Clementine, acum în picioare, întinde o mână ca să mă liniştească.

— Nu mă atinge, o avertizez. De unde ai făcut rost de asta?

— Beecher, înainte să...

— De unde o ai?

— Beecher, te rog. Ştiu că este greu. Când m-ai ajutat să îl găsesc pe Nico...

— Nu te-am ajutat să îl găseşti pe Nico! L-ai găsit singură şi apoi ai venit la mine, prefăcându-te că nu ştii unde este! Acum ce naiba se întâmplă?

Face un pas în spate.

— Te-ai uitat la dată? întreabă ea.

Mă holbez la bileţel. Tata a murit pe 20 iulie. Dar acest bileţel de sinucidere, sau orice ar fi, este datat în 27 iulie. La o săptămână după ce ar fi murit.

Limba mi se umflă în gură. Încerc să respir, dar nu reuşesc. Ştiu că este o minciună. Tot ce spune ea este o minciună.

— Tata nu s-a sinucis, insist eu.

— Nu spun că a făcut-o, Beecher. Dar nu...?

— Nu s-a sinucis. Nu ar fi făcut una ca asta!

— Beecher, ştiu că vestea te-a zguduit, dar trebuie să...

— Nu-mi spune ce trebuie să fac! Nu l-ai cunoscut pe tata! Niciodată! Nu ne-ar fi părăsit aşa!

— Beecher...

— Nu ne-ar fi părăsit! explodez eu. Nu a fost alegerea lui! Iar acum tu vii aici să... să... să faci o scrisoare falsă care... ştiu că eştiun monstru, Clementine! Dar să te foloseşti de tatăl meu mort ca să mă manipulezi în acest fel...

— Jur pe viaţa mea, nu te manipulez...

— Eşti o mincinoasă! Mereu minţi! strig eu, împingându-i foaia înapoi în mână.

Ea încearcă să mi-o dea înapoi, dar o împing spre ea.

— Ai minţit în legătură cu Nico! Ai minţit când ai venit la mine prima dată. Şi toate porcăriile alea despre cancer şi că eşti pe moarte? Chiar nu ai nimic sfânt, Clementine? Despre ce nu ai minţit? Ca porcăria asta de perucă pe care o porţi acum! strig eu, apucând-o de părul blond fals.

— Beecher, lasă-mă!

— De ce? De ce să nu avem parte şi de adevăr din când în când?

O apuc din nou de păr, şi de data aceasta trag bine. Peruca i se strâmbă pe cap.

— De ce să nu dăm la iveală adevărata ta...?

Îi smulg peruca de pe cap. Dar în loc să dea la iveală părul scurt negru, ea... este...

Complet cheală.

56.

— Aş spune secolul al XVIII-lea... ştii, dacă ar fi să ghicesc, zise Diamantul.

Ochiul bun al lui Tot se îngustă.

— Daniel, nu face asta. Tu nu mergi niciodată pe ghicite.

— De acord. Şi nu am spus că ghicesc, îl tachină Diamantul, fluturând copiile color ale pozelor cu vechile cărţi de joc şi aruncându-le pe o masă din apropiere.

Lui Tot nu îi plăceau cei care se dădeau mari. Dar îi păsa de faptul că atunci când Arhiva fusese însărcinată să recondiţioneze manual colţurile fragile ale originalului Declaraţiei Drepturilor Omului, Daniel fusese singurul în care avuseseră încredere. În lumea conservării de documente, nimeni nu era mai bun decât Diamantul.

— Le-aş data undeva la 1770, poate chiar 1780, adăugă Diamantul. Dar dacă ai avea efectiv pachetul – sau chiar acel as de pică lipsă...

— Ce este atât de important la acel as de pică?

— Pe acela se semnau cei care fabricau cărţi. Gândeşte-te la cărţile cu care te jucai când erai copil. Asul de pică avea întotdeauna numele companiei pe el: Compania de cărţi de joc a Statelor Unite, sau acel tip pe o bicicletă veche sau cine le-a făcut. În secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, acolo se semna şi tipograful. În funcţie de an însă, aceste cărţi despre care vorbim ar putea data chiar din... Hmmmm!

Întorcându-se pe călcâie, Diamantul se îndreptă spre un colţ al camerei, spre o secţiune de dulapuri cu sertare înguste şi unităţi de depozitare. Se opri la unul dintre ele pe care se aflau două microscoape stereo-binoculare şi o tavă cu unelte şi perii, toate aşezate în ordinea mărimii, desigur.

— Apropo, a spus „da", adăugă Diamantul, deschizând ultimul sertar al dulapului.

Tot ştia la ce se referă. Singurul lucru pe care Diamantul îl iubea mai mult ca pe lucrurile vechi era colega de birou a lui Tot. Rina.

— Ieşim la întâlnire. Una reală. Marţea viitoare.

— Marţi seară? întrebă Tot. Marţi nu se iese la întâlnire.

— Ba da. Orice i-ai spus, a funcţionat. Vă sunt dator vândut, ţie şi lui Beecher.

Tot nu îi spusese nimic Rinei. Şi nici Beecher nu o făcuse. Dar în lumea Arhivelor, unde iubirea stângace a bibliotecarilor era mai des întâlnită decât s-ar fi crezut. (Îţi plac cărţile vechi? Îmi plac cărţile vechi! Hai să ieşim împreună!) Tot ştia că e mai bine să nu se amestece.

— Unde crezi că ar trebui să o duc? întrebă Diamantul. Vinotecile mai sunt considerate cool?

— Daniel, ne putem concentra, te rog? Îmi spuneai despre asul de pică...

— Desigur, desigur, se corectă Diamantul, îngenunchind în faţa sertarului deschis al dulapului şi trecându-şi degetele peste dosarele de acolo. Luă unul aflat în partea din spate, îl deschise şi îl răsfoi. Tot văzu ce se afla înăuntru. Tone de...

— Cărţi de joc? Există vreun lucru pe care să nu îl păstrezi aici?

— Glumeşti? Am şi pantoful stâng al lui Thomas Jefferson. Dacă îl încalţi şi ţi se potriveşte, vei fi preşedinte.

— Daniel...

— Cărţi de joc. Am înţeles. Oricum, cele mai multe sunt de la acea expoziţie de cărţi de joc pe care am făcut-o acum câţiva ani, atunci când Bill Clin ton juca Hearts[16] tot timpul. Se pare că nu este singurul căruia îi plăcea să joace. În timpul celui de-Al DoileaRăzboi Mondial, guvernul a folosit cărţi

[16]Joc de cărţi devenit foarte popular odată cu introducerea sa în pachetul de bază al sistemului de operare Windows, în anii '90 (n. red.).

de joc pentru a trimite hărţi secrete şi mesaje prizonierilor noştri de război din Germania, întrucât cărţile de joc erau singurul lucru pe care inamicul îi lăsa să-l păstreze. Dacă timbrul fiscal era lipit strâmb pe spate, asta însemna că era un pachet special. Aşa că trupele noastre înmuiau cărţile respective în apă, apoi le desprindeau, dând la iveală hărţi secrete care îi ajutau să evadeze, zise el, scoţând un nouă de caro care fusese desprins. De fapt, ani mai târziu, în Vietnam...

— Daniel, ştiu că au fost folosite de-a lungul istoriei. Ce legătură are asta cu asul pe care îl caut eu?

În continuare îngenuncheat în faţa cabinetului, Diamantul se opri, holbându-se la Tot.

— Tot, ştii că nu mă deranjează să te ajut, mai ales în cazurile despre care nu poţi să îmi spui prea multe. Dar nu-mi vorbi de parcă aş fi vreun ajutor de cercetător.

Tot inspiră adânc, holbându-se la cartea de caro decojită.

— Îmi cer scuze, Daniel. Eu doar... a fost una dintre acele zile.

— Este ca data trecută? Tu şi cu Beecher...? Vânaţi alt ucigaş?

Tot nu răspunse. Îl cunoştea pe Diamant de ani de zile, de decenii chiar, dar nu discutase niciodată deschis cu el despre Culper Ring, sau despre istoria reală a grupării şi toate lucrurile pe care nu le împărtăşise nici măcar cu Beecher. Ca de obicei însă, Diamantului nu îi scăpa niciun detaliu.

— Tot, dacă eşti în pericol, te pot ajuta.

Tot se holbă la el.

— Scuze, erai pe punctul să spui ceva. Despre asul de pică lipsă...?

Diamantul îşi scutură capul, ştiind că nu avea rost să insiste.

— Ştii, Tot, tu eşti motivul pentru care oamenilor nu le plac bătrânii.

— Ai informaţii sau nu, Daniel?

Din spatele dosarului, Diamantul scoase un ultim obiect: o carte veche de joc într-o folie transparentă. Avea colţuri ascuţite, nu rotunde precum cele moderne. Dar ceea ce făcea asul de pică uzat cu adevărat special era simbolul deja cunoscut de pe el: un vultur american, desenat de mână, cu aripile desfăcute şi cu capul plecat.

Tot îşi ţinu respiraţia, studiind imaginea. Era acelaşi vultur de pe pachetul vechi de cărţi găsit la Marshall. Vulturul din tatuajul lui Guiteau. Acelaşi vultur care era simbolul Cavalerilor Cercului de Aur, un grup despre care mentorul lui Beecher jurase că nu mai există.

— Aşa cum ar spune magicianul, adăugă Diamantul râzând, „Aceasta este cartea dumneavoastră?"

57.

Clementine face un pas în spate, cu capul chel plecat, protejându-şi ochii cu mâna.

— Clemmi, îmi pare rău. Nu am vrut să...

Ridică privirea. Felul în care mă priveşte mă face să mă opresc.

Să o văd aşa, atât de palidă, fără păr... Faţa îi pare mai lungă.

În mâinile mele, peruca ei pare moartă, ca o claie de fân. I-o dau înapoi. Ţinând-o în mână, rămâne pe loc, în timp ce o privesc insistent.

— Chiar ai cancer.

— Ţi-am spus, Beecher. Nu totul este o minciună.

Lumina din sufragerie i se reflectă pe frunte. Capul ei chel pare atât de mic. Atât de fragil. Şi, deşi stă dreaptă şi zâmbeşte pe jumătate, este ca şi cum aş privi orice altă femeie de la pavilionul de canceroşi. Întrucât nu au păr, nu poţi să nu te concentrezi pe ochii lor... şi apoi, tot ce poţi să vezi, imaginat sau nu, este tristeţea vulnerabilă din ei.

— Ţi-au dat un diagnostic? întreb eu.

Îşi scutură capul. Mă aştept ca vocea să-i fie domoală. Nu este.

— Nimeni nu ştie ce este. Spun că nu au mai văzut aşa ceva până acum. De aceea am căutat atât de mult... maxilarul ei se mişcăîntr-o parte şi îmi dă din nou scrisoarea de la tata... dosarul lui Nico. Aşa am găsit ceea ce a scris tatăl tău. Bilet...

— Nu îi spune bilet de sinucidere, o întrerup eu.

— N-am să o fac.

— Şi asta nu înseamnă că aşa a murit.

Mă studiază, fără să spună un cuvânt.

Cercetez presupusa scrisoare de la tatăl meu. În partea de sus este scris cu litere mici *Biroul FedEx* şi un cod de zonă cu 734.

— Ce făceai în Michigan? o întreb.

Nu răspunde.

— Clementine, îmi pare rău pentru tine acum şi, din acest motiv, în ciuda a ceea ce ai făcut, chiar mă gândesc să ascult ceea ce ai de spus.

— Mă ascundeam, Beecher. Studiam dosarul pe care l-am furat de la Arhive şi mă ascundeam, întâi am fost în Canada. Apoi m-am furişat până în Michigan.

— Asta a fost tot?

— Ce ai vrea să mai fie? Cât de rea mă crezi? Oh, aşa este, mi-ai spus deja. Ai folosit acel cuvânt, cel pe care îl folosesc şi despre tata. Monstru.

Mă simt prost când o spune. Şi mă simt şi mai rău văzând-o cheală şi bolnavă de cancer.

— Tot l-ai ucis pe Palmiotti, îi spun eu.

Ea nu vorbeşte, dar îi văd acel cunoscut licăr răutăcios în ochi.

— Ce? Te amuză asta, Clementine? L-ai ucis. L-ai împuşcat.

— Palmiotti nu este mort.

— Am văzut-o cu ochii mei! Te-am văzut apăsând pe trăgaci!

— Şi eu l-am văzut acum şase zile în restaurantul Target din West Bloofield, Michigan, unde i-am dat dosarul preşedintelui. I-au vopsit părul. Are o cicatrice la gât, în locul în care l-am împuşcat. Şi crede în continuare că pantalonii kaki cu pliuri sunt la modă. Dar este în viaţă.

O durere arzătoare îmi cuprinde pieptul, de parcă cineva mi-ar fi înfipt o lopată în el şi a început să sape. Privesc în jurul meu, dar lumea a devenit neclară. Nu-l văd decât pe Palmiotti. Când a fost împuşcat, am văzut sângele... gâtul lui era... Cum se...? „Oh nu...”

„Oh da”, zice Clementine zâmbind.

— Dar... este imposibil.

— Beecher, este cel mai bun prieten al preşedintelui Statelor Unite. Totul este posibil. Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că, fără ca Palmiotti să îmi dea dosarul lui Nico, nu aş fi reuşit să dau de doctor.

— Care doctor?

— Doctorul militar. Numele lui era în registrele de la marină ale lui Nico. Dr. Yoo. L-am găsit în San Diego. Cu ani în urmă, el a fost cel care l-a tratat pe

Nico... cel care a avut grijă de el cât l-au testat. Dar el l-a tratat şi pe tatăl tău, Beecher. I-a tratat pe toţi.

— Nu. Imposibil, zic eu, refuzând să mă las fraierit.

Tatăl meu era mai în vârstă. El nu... nu avea cum să fi fost în armată în acelaşi timp cu Nico.

— Au fost pui de broască împreună, zice Clementine. Aşa i-a numit doctorul. Broscoi. Ştii ce înseamnă asta?

Dau din cap, simţindu-mă amorţit, în timp ce mă holbez fără să gândesc la grupul de pistrui palizi de pe capul ei. Recunosc termenul din dosarele marinei.

— Sunt primii membri ai echipajului care servesc pe o navă.

— Da, dar în armată sunt şi primii membri ai unei unităţi. Cei care o inaugurează. Broscoii.

Privesc scrisul tatei.

— Deci, l-ai găsit pe acest doctor şi ce? Ca un făcut, ţi-a spus toate secretele lui?

— Nu, nu a vrut să îmi spună prea multe. Este bătrân. Cred că este bolnav. Dar ştie ce i-au făcut lui Nico. Ştie că a fost greşit. Şi când l-am întrebat despre hârtii... Nu avea prea multe. Dar a avut asta, zice ea, arătând spre biletul tatălui meu.

— Tatăl meu nu s-a sinucis, îi spun pentru a treia oară.

— Poate că nu. Dar să ai un asemenea bilet... este timpul să punem întrebări. De ce a scris tatăl tău acest bilet de sinucidere? Şi cum de l-a scris la o săptămână după moartea lui?

Creierul îmi vuieşte, străduindu-se să îşi găsească echilibrul, încerc să îmi spun că este încă un truc al lui Clementine. Privind-o din nou, ştiu că nu este. Nu are cum să fie.

— Poate că este ceva scris de tatăl tău, de care nu s-a mai folosit după aceea, sugerează ea.

O privesc, confuz.

— N-are nicio logică. Orice crezi tu că este acest bilet, tata a murit cu o săptămână înainte. Cum ar fi putut să-i greşească data morţii?

— Nu am un răspuns. Zic doar, poate că a scris biletul – sau a plănuit să îl folosească – dar a murit mai devreme.

— Deci, acest bilet de sinucidere a fost postdatat? Face cineva aşa ceva?

— De ce nu? Adică, dacă ai vrea să te pregăteşti pentru moarte, nu ai vrea să scrii şi să... nu ştiu... să o iei treptat?

— Nu cred. Cred că acele bileţele sunt ultimul lucru pe care îl fac oamenii. Chiar ultimul. Chiar presupunând că nu a fost aşa, dacă l-a postdatat şi a

plănuit cum să moară – şi apoi cumva a murit chiar înaintea zilei cele mari – nu îţi pare cumva ridicol de convenabil?

Se gândeşte la asta un moment.

— Poate că l-au obligat să scrie biletul.

— Adică l-au ameninţat?

— Sau i-au cerut să o facă. Cine ştie pentru ce aveau nevoie de un asemenea bilet.

Mă prăbuşesc în fotoliu şi îmi scot jacheta.

— La Arhive, am citit la un moment dat despre un program militar la nivel înalt organizat după primul război din Irak: un grup de inspectori de armament ai ONU. Dar ceea ce nu se ştia era că nu erau inspectori de armament. Erau acolo pentru a căuta şi a-i salva pe trei dintre soldaţii noştri dispăruţi în acţiune, care erau ţinuţi prizonieri în Moşul. Umblă zvonul că, înainte să plece, comandantul lor i-ar fi pus să scrie bilete de sinucidere. În acest fel, dacă lucrurile mergeau prost şi erau ucişi, ar fi reuşit în continuare să ţină secretă misiunea lor adevărată.

— Vezi, asta mi se pare logic, zice ea, dintr-odată entuziasmată.

— Da, şi la fel de logic este şi ca ei să-i spună mamei că a fost vorba de un accident de maşină şi să ne scutească de oroarea unuitată sinucigaş, răspund eu, aşezând biletul pe genunchiul stâng.

Clementine mă priveşte cu atenţie, strângându-şi peruca cu ambele mâini şi întorcând-o din nou şi din nou. Este mai multdecât entuziasmată. În ultimul an, a căutat adevărul despre tatăl ei. Şi-a trăit viaţa cu întrebări, aşa că nu îi este frică de răspunsuri. Dar, în ceea ce mă priveşte, eu nici măcar nu eram conştient că întrebările există. Mi-am petrecut întreaga viaţă de adult sculptând imaginea tatălui meu în substratul meu emoţional. Poveştile despre etica lui profesională sunt motivul pentru care încă îi păstrez vechea servietă. Aventurile lui nespuse – şi obsesia mea în legătură cu moartea lui – sunt motivul pentru care îmi încep fiecare dimineaţă citind necrologurile. Cât despre impactul asupra psihicului meu, cum altfel aş putea explica faptul că lucrez la Arhive, amintindu-le oamenilor în fiecare zi despre puterea care vine din explorarea propriului trecut?

Dar acum... să aud că moartea tatălui meu este posibil să nu fi fost un lucru accidental, ci o alegere – că a părăsit-o pe mama, şi pe surorile mele, că m-a părăsit pe mine, nu din greşeală, ci intenţionat? Mă holbez la peruca lui Clementine, simţindu-mi ideile preconcepute prăbuşindu-se. Biletul pe care îl ţin în mână nu doar că îmi distruge imaginea creată despre tatăl meu. Îl distruge pe tatăl meu. Mă distruge pe mine.

— Acum înţelegi de ce a trebuit să ţi-l aduc, Beecher. Ca doctorul să îmi trimită acest...

— Tot nu înţeleg. Cum de îl avea?

— Ţi-am spus, i-a tratat pe toţi din grup atunci...

— Grup format din cine? Ce grup?

— Pe Broscoi, Beecher. Pe primii membri ai unităţii.

Scutur din cap, reanalizând situaţia.

— Clementine, tata a fost în armată pentru doar doi ani. Era mecanic. Cum ar fi putut să fie în armată în acelaşi timp cu Nico, să mai fie şi broscoi odată cu el?

— Îţi spun doar ceea ce mi-a spus doctorul Yoo, că au fost aduşi toţi în acelaşi timp. Toţi trei erau din oraşul nostru.

Trei? Îmi înţelege confuzia perfect.

— Au fost trei, Beecher: tatăl tău... tatăl meu... şi tatăl... Priveşte în depărtare, de parcă ar scoate amintirea dintr-un ungher îndepărtat al memoriei.

— Îl ţii minte pe puştiul acela – tatăl lui era într-un scaun cu rotile – îl chema...

— Marshall Lusk, şoptesc eu.

58.

— Cât de grav este? întrebă preşedintele.

A.J. scutură din cap. Nu era nevoie să o spună.

— Deci, ai fost să îl vezi? întrebă Wallace, stând pe marginea biroului, evitând atent să spună cuvântul pastor.

Sigur, erau singuri în Biroul Oval, cu toate cele trei uşi închise. Dar nu era nevoie de o copie a casetelor lui Nixon pentru a şti că existau urechi în Casa Albă.

— L-am văzut. Şi am vorbit cu el. Mi-a spus că v-a cunoscut.

Preşedintele se opri.

— Nu îl ţineţi minte? întrebă A.J. A spus că s-a întâmplat de Crăciun. Că aţi spus o rugăciune împreună. Era cu un rabin şi cu un imam.

— Glumeşti, nu? Ştii cu câţi oameni fac asta? Sau câte din asteadau? adăugă el, arătând spre garoafa roz de la rever.

Era un truc pe care îl furase de la preşedintele McKinley, care în fiecare zi îşi scotea câte o garoafă de la rever şi i-o dădea vreunui cetăţean norocos. Adevăratul truc era că McKinley avea o duzină de astfel de garoafe pe masa lui din Biroul Oval.

— Domnule, ideea este că sunt deja doi în două zile. Şi singurul lucru pe care îl au în comun este că ambii au petrecut timp şi au spus rugăciuni cu dumneavoastră.

— Deci, crezi că, despre oricine ar fi vorba, eu urmez?

— Nu, dar teama mea este că va urma un al treilea atac, apoi un al patrulea şi după aceea...

A.J. ştiu că nu era cazul să încheie propoziţia.

Sprijinindu-se pe marginea biroului, cu braţele încrucişate pe piept, Wallace părea mai degrabă iritat. De aproape patru ani, îşi începuse fiecare dimineaţă într-o şedinţă privată în care era informat despre cele mai serioase ameninţări la adresa Statelor Unite. După prima întâlnire, îşi dăduse seama că există o lume cu totul diferită, despre care nu avusese habar. Dar deja se obişnuise cu asta.

A.J. văzu felul în care Wallace îşi freca degetul mare şi cel mijlociu unul de celălalt.

Până şi pentru preşedintele Statelor Unite nu exista ameninţare mai mare decât cea adresată propriei persoane.

— Şi doctorul pe care l-ai vizitat? întrebă preşedintele într-un final. Nu a fost de ajutor?

— Nu în situaţia asta. Pentru aşa ceva ai nevoie de un specialist. Poate chiar de un chirurg.

Wallace se gândi la asta.

— Ce anume sugerezi?

— Sugerez să plecaţi de aici. Vă urcăm într-un elicopter, ne lăsaţi să îl prindem pe tipul acesta şi, între timp, dumneavoastră veţi fi în siguranţă la Thurmont, zise A.J., referindu-se la baza cunoscută sub numele de Camp David.

— Da. Nu am să fac asta.

— Domnule...?

— Fac munca asta de aproape patru ani, zise Wallace îndreptându-se spre mica anticameră din partea opusă a biroului.

Deschizând frigiderul de acolo, scoase mai multe batoane Snickers îngheţate dintr-un bol argintiu.

— Ştii câte ameninţări au fost în timpul acesta?

— Înţeleg ce spuneţi, domnule. Şi ştiu că deplasarea vă întrerupe programul. Dar dacă am dreptate în ceea ce spun...

— Tu ai auzit ce am spus? Eu sunt preşedintele Statelor Unite. Nu îmi stric programul, nu îmi alarmez familia şi nu mă ascund într-un buncăr doar pentru că un nebun a început să vadă mesaje secrete în firimiturile de pâine prăjită de la micul dejun.

— Dar dacă este vorba de un nebun pe care îl ştiţi deja? Din liceu?

Preşedintele trânti uşa frigiderului.

— Ce vrei să spui, A.J.? Crezi că doctorul nostru a luat-o razna?

— Spun doar că, oricine ar face asta, pare să ştie pe unde aţi fost.

— Asta o ştie oricine are acces la internet. Programul meu este postat în fiecare zi. Aşa că du-te şi alertează-l pe cel care este în tură şi anunţă-l ce se întâmplă. Este timpul să laşi restul Serviciului să îşi facă treaba.

— Pot să fac asta, domnule. O voi face, promise A.J., urmându-l pe preşedinte înapoi în Biroul Oval şi privindu-l înfulecând un Snickers.

A.J. auzise asta de ani de zile: toţi preşedinţii sunt încăpăţânaţi. Dar nu era logic ca Wallace să îşi asume un asemenea risc.

— Domnule, pot doar să vă întreb: este cumva vorba de ziua de mâine, de Ziua Preşedinţilor?

Ochii lui Wallace se făcură mici.

— Ce este cu Ziua Preşedinţilor?

— Ziceam doar, ştiu că vreţi să vă duceţi fiica la Memorialul Lincoln... şi ştiu că se aşteaptă să fie o mare mulţime, dar...

Preşedintele îşi împinse limba înspre dinţii din spate, eliberând câteva arahide. Vocea îi era la fel de calmă ca întotdeauna.

— Am o încredere absolută în capacitatea Serviciului Secret de a-şi face datoria.

— Şi eu, domnule. Dar asta nu înseamnă...

— Am încredere deplină în Serviciu, repetă conducătorul lumii libere. Asta înseamnă „pleacă naibii de aici şi află cine este responsabil de asasinate", mormăi el.

— Desigur, domnule preşedinte, zise A.J., îndreptându-se spre uşa curbată. Mă ocup de asta.

59.

— Spune-mi despre această carte, îi ceru Tot, strângând în mână asul de pică şters şi studiind bine-cunoscutul vultur aplecat de pe el.

Cartea era grea şi groasă, făcută din mai multe straturi, probabil hârtie de împachetat.

— De ce este atât de importantă?

— Lasă cartea pentru un moment, îl rugă Diamantul, luându-i-o cu delicateţe din mână lui Tot şi punând-o pe o măsuţă din apropiere, acoperită cu hârtie japoneză, de care se folosea când repara lucrări de artă delicate.

Hârtia ca de borangic era atât de subţire, încât era abia vizibilă atunci când era aplicată pe obiect.

— Aici nu este vorba doar despre cartea asta. Este vorba despre istoria cărţilor de joc.

— Daniel, sunt în pericol oameni. Dacă ai de gând să îmi spui o poveste, fă-o rapid.

— Care este cea mai populară carte din toate timpurile?

— Biblia, răspunse Tot fără să ezite.

— Exact. În lumea noastră modernă, unde totul este în continuă schimbare, este de-a dreptul uimitor că Biblia însăşi a reuşit să rămână neschimbată de secole, zise Diamantul. La fel stau lucrurile cu cărţile de joc.

— Nu este adevărat. Uită-te la vulturul de pe carte. Mai numeşte-mi un pachet de cărţi pe care să fi văzut acelaşi vultur.

— Lasă vulturul şi felul în care sunt decorate cărţile. Vorbesc despre ceea ce nu se schimbă. Cele patru culori: inimă, caro, treflă, pică. În Italia se numeau cupe, monede, săbii şi batoane. Dar simbolurile moderne – inimă, caro, treflă şi pică – acestea au fost create în Franţa secolului al XV-lea, de un cavaler numit Etienne de Vignolles.

— Un cavaler? întrebă Tot.

— Şi nu orice cavaler. Cel mai faimos cavaler al Franţei. Un om care a călărit alături de însăşi Ioana d'Arc, explică Diamantul, observând cum Tot îşi schimbă poziţia capului. Un cavaler care a servit atât Biserica, cât şi regele şi, din ce se spune – şi nu zic neapărat că eu cred ce se spune – pentru a-i testa loialitatea, fiecare parte – Biserică şi rege – i-a încredinţat lui Vignolles cel mai mare secret al lor. Vignolles a fost cavalerul ales. Aşa că, atunci când a venit vorba de decorarea cărţilor... moştenirea lui care avea să dureze... a ales simbolurile cu mare atenţie. În zilele noastre, majoritatea istoricilor îţi vor spune că cele patru semne reprezintă cele patru clase ale societăţii medievale. Inima era simbolul Bisericii; carourile erau, de fapt, vârfuri de săgeată, reprezentându-i pe vasali şi pe arcaşi; trefla simboliza ţăranii şi fermierii, iar pieile erau vârfurile de lance, reprezentându-i astfel pe cavaleri şi, prin extensie, pe rege. Alţii spun că Vignolles a inventat pur şi simplu un joc sau că simbolurile sunt cheia adevăratei loialităţi a cavalerului. Dar mai sunt şi câţiva, puţini, care insistă că Vignolles, care a fost chiar forţat să aleagă între Biserică şi rege, a folosit cărţile ca un mod de a trimite un mesaj secret.

— M-ai pierdut. Un mesaj secret cui?

— Celorlalţi cavaleri. Celor în care avea încredere.

Dregându-şi vocea, Diamantul întrebă:

— Ai examinat vreodată cu atenţie cărţile mari dintr-un pachet? De ce are regele de caro un topor, în timp ce restul au săbii? De ce valetul de inimă, cel de pică şi regele de caro sunt singurele cărţi care apar din profil, în timp ce toţi ceilalţi sunt din faţă?

— Vrei să îmi spui că acesta este un mesaj secret?

— Tot, tu ştii cel mai bine câte se pierd în trecerea istoriei. Astăzi, tipărim cărţile în acel fel din obicei. Dar povestea nu este cu nimic diferită de istoria tipăririi primului dolar şi de decizia de a pune o piramidă cu un ochi atotştiutor pe el. Cei care au gândit acel model nu au ales simboluri întâmplătoare. Au ales lucruri cu înţeles pentru ei.

— Asta nu înseamnă că există mesaje ascunse în cărţile de joc.

— Eşti sigur de asta? Priveşte-le pe acestea, adăugă Diamantul, îngenunchind din nou în faţa dulăpiorului şi scotocind printre cărţile de joc din dosar, scoţând într-un final un rege de inimă modern.

— În aproape fiecare pachet din lume, fiecare carte cu o faţă pe ea – valet, damă, ceilalţi regi – toţi au două mâini. Regele de inimă are patru – două care îl înjunghie cu o sabie, de parcă s-ar înjunghia singur. De aici avem termenul rege sinucigaş. Dar uită-te cu atenţie. Mânecile nu sunt aceleaşi. Nu se înjunghie singur şi nu se sinucide. Este înjunghiat de altcineva. Cineva atât de ascuns, încât nici regele nu îl vede.

Tot se uită mai de aproape la carte, examinând imaginea.

— Vezi acum, nu-i aşa? Se potriveşte cu o altă carte din pachet, zise Diamantul, deodată entuziasmat. Acelea sunt mânecile damei de pică.

— Deci, pica ucide inima?

— Sau, aşa cum a intenţionat Vignolles să arate prin simbolurile lui originale: cavalerii – şi, prin extensie, regele – ucid Biserica.

— Dar tu ai spus că regina.

— Las-o pe regină. În primele pachete de cărţi, nu exista regină. Femeile nu erau recunoscute ca făcând parte din societate. Până şi valeţii au fost introduşi mulţi ani mai târziu. Aşa că în pachetul iniţial al lui Vignolles – iar

pachetele au fost date apoi din mână în mână – nu era rege, damă, valet. Era rege, cavaler, valet. Acesta era avertismentul lansat de Vignolles. Adevăraţii ucigaşi ai Bisericii erau cavalerii regelui. Deci, dacă cel mai mare secret al Bisericii avea să fie protejat, trebuia formată o nouă armată. O armată secretă. O armată sacră, devotată protejării Bisericii. Un grup de cavaleri, care să stea ascunşi printre cavalerii regelui şi să atace la nevoie... când nimeni nu se aştepta, explică Diamantul, în timp ce Tot privi din nou spre străvechiul as de pică din pachetul lui Marshall.

Tot se concentra pe cunoscutul vultur de pe el: simbolul aşa-zişilor Cavaleri moderni – Cavalerii Cercului de Aur.

— Vignolles ştia că bătălia avea să continue mult după ce el nu va mai fi, explică Diamantul. Bătălia dintre Biserică şi rege se poartă de secole. Este cel mai mare război civil dintre toate. Aşa că, pentru puţinii cavaleri loiali Bisericii, Vignolles şi-a ascuns avertismentul chiar în imagini: fără aceşti cavaleri sacri, regele ar masacra Biserica. Cărţile erau chemarea lor la arme – mesajul ascuns în văzul tuturor – un semn secret care avea să capete înţeles doar pentru cei care ştiau că mesajul se află acolo, adăugă el, în timp ce Tot se gândea la misterioasa carte pe care John Wilkes Booth o folosise ca să intre în Teatrul Ford... sau la tatuajul cu un caro roşu de pe umărul lui Charles Guiteau. Poate că este adevărat, poate sunt doar legende prosteşti, continuă Diamantul. Dar când te uiţi la un pachet de cărţi, fii sigur de asta, acele cărţi îţi vor spune o poveste. Şi este o poveste care se termină mereu în acelaşi fel...

— Cu un cavaler ucigând Biserica.

— Exact. Acum vezi avertismentul lui Vignolles – şi de ce şi-a dorit să schimbe povestea. Când semnalul este dat...

— Cavalerii lui îl ucid pe rege, şopti Tot.

— Sau pe oricare alt lider, dacă nu este vorba despre un rege, completă Diamantul.

Confuz, Tot întrebă:

— Despre ce vorbeşti?

— Crezi că ţin stiva asta de aşi antici fără niciun motiv? întrebă Diamantul, făcând semn spre asul de inimă neagră cu vulturul pe el. Cărţile pe care le-ai adus sunt cele care i-au aparţinut lui George Washington.

60.

— Marshall. Îl mai ţii minte? întreabă Clementine, dintr-odată înviorată, apucând strâns peruca.

— Normal că îl ţin minte, răspund eu slab. Marshall a fost prietenul meu.

— A fost? Uitasem asta, recunoaşte ea, ţinând în continuare peruca în mâini. Din ce spune doctorul Yoo, înainte ca tatăl lui Marshall să ajungă în scaunul cu rotile, şi el a fost broscoi. Erau tineri atunci, înainte ca vreunul dintre noi să se nască...

— Clementine, când l-ai văzut ultima oară pe Marshall?

— Nu ştiu când s-a mutat el, de fapt. Cred că aveam... poate treisprezece sau paisprezece ani.

— Şi nu l-ai mai văzut de atunci?

— Unde să îl văd?

— Dar să vorbeşti cu el? Ai mai vorbit cu el?

— Beecher, eşti în regulă?

— Răspunde-mi, te rog, la întrebare.

— Te porţi ca un...

— Răspunde la întrebare, Clementine! Ai mai vorbit cu Marshall sau nu?!

Ochii lui Clementine se lărgesc, apoi se îngustează şi se strâng, fugind dintr-o parte în alta, de parcă m-ar scutura de informaţii.

— Ai vorbit tu cu el, nu-i aşa? îi scapă ei. Ştii ceva despre Marshall.

— Ba nu.

— Ba ştii, Beecher. Ştiu că ştii. Sprânceana stângă ţi se ridică atunci când minţi.

— Clementine, l-am văzut în treacăt...

— Stai puţin. L-ai văzut? Ţi-am zis eu! Ştiam!

Repezindu-se spre mine, mă apucă de cămaşă, de parcă ar fi gata să mă atace.

— Ce ţi-a spus?! Trebuie să îmi spui!

— Te-ai drogat? Dă-mi drumul!

— Spune-mi ce a zis, Beecher!

— Ţi-am zis să-mi dai drumul!

— Atunci spune-mi ce naiba se întâmplă! ceru ea, trăgându-mă mai tare de cămaşă şi ţinând în continuare peruca în mână.

O ţine aproape de nasul meu şi simt că miroase a blană udă.

— Spune-mi ce a zis Marshall despre Nico.

Mă retrag, confuz. Nico? Nu are nimic de-a face cu Nico. Înainte să apuc să spun un cuvânt, ochii i se umplu de lacrimi şi umerii i se lasă.

— Eu ţi-am spus totul despre tatăl tău, tot ce ştiam, zice ea, strângându-şi maxilarul şi refuzând să plângă. Cum poţi să nu îmi spui ce ştii despre tatăl meu?

— Nu ştiu nimic, Clemmi. Ţi-o jur.

— Dar l-ai văzut pe Marshall, nu-i aşa? Ai vorbit cu el?

— Da, dar când am vorbit cu el, nu am vorbit despre Nico. Nu a avut nimic de-a face cu Nico. Sau cu broscoii.

Priveşte spre stânga, apoi spre dreapta, de parcă nu s-ar mai putea orienta. Nu am văzut-o niciodată atât de agitată. De fapt, nu am văzut-o niciodată agitată.

Cu mâinile tremurând, îşi atinge urechea, punându-şi o buclă imaginară după lob. Unele lucruri sunt pur instinctuale.

— Dacă nu este vorba despre Nico, de ce ai vorbit cu Marshall?

— Pentru că încercăm să desluşim dacă... sună ca o nebuniecând o spun cu voce tare.

— Tata locuieşte la un azil de nebuni şi a încercat să îl împuşte pe preşedinte. Sunt obişnuită cu nebunia. Spune-mi, Beecher.

— Încerc să îmi dau seama dacă Marshall a ucis pe cineva în timp ce se prefăcea că este John Wilkes Booth. Poftim. Este destul de nebunesc pentru tine?

Clementine se îndepărtează doi paşi, strângându-şi peruca la piept.

— Ce ai spus?

— Ştiu. Şi dacă avem dreptate în legătură cu ceea ce se întâmplă, nu este doar Booth. Mai este şi Charles Guiteau, care...

— Trebuie să plec, insistă Clementine, găsind eticheta de la perucă şi punând-o din nou pe cap.

— Poftim? Unde pleci?

— Trebuie să plec, Beecher.

Îşi aranjează peruca blondă. Chiar cu păr pe cap, arată mai palidă decât am văzut-o vreodată.

— Clementine, te rog... Ce nu îmi spui?

— Ce ai spus despre Booth... şi Guiteau... Este adevărat? Marshall îi copiază pe ucigaşii vechi?

— Habar nu am. Poate este Marshall. Mă rog să nu fie. Dar ştim că mor pastori şi că oricine este responsabil îi copiază pe vechii asasini prezidenţiali.

— Nu, Beecher. Nu asta fac.

— Despre ce vorbeşti?

Îşi acoperă ochii cu mâna.

— Oh, Dumnezeule, se întâmplă din nou!

— Ce se întâmplă din nou?

— Trebuie să mă asculţi, Beecher. Te rog, mă imploră ea, în mod clar îngrozită. Când am vorbit cu doctorul Yoo, mi-a spus. A mai fost o persoană. Care a făcut asta, care l-a copiat pe John Wilkes Booth... şi pe Guiteau... şi pe toţi ceilalţi. A făcut-o cu ani în urmă. Şi acum, ucigaşul pe care îl cauţi... Nu îi copiază doar pe asasinii originali.

Respiră, abia reuşind să pronunţe cuvintele.

— Ucigaşul îl copiază pe tata. Îl copiază pe Nico.

61.

— George Washington? întrebă Tot. Vrei să îmi spui că astea sunt cărţile personale ale lui George Washington?

— Washington a fost un mare jucător de cărţi – mereu juca whist, explică Diamantul. Când venea vorba despre acest tip de cărţi – cele cu aşa-numitul vultur pe ele – Washington era, fără îndoială, cel mai mare cumpărător. La fiecare câteva luni, comanda acelaşi pachet de la acelaşi tipograf şi producător de cărţi de joc.

— Nu ştiam asta.

— Nici eu, până când a trebuit să realizez o întreagă expoziţie despre importanţa istorică a cărţilor de joc. Şi ce a fost cel mai interesant – cel puţin pentru mine – este ceea ce se întâmpla în vreme ce George Washington cumpăra toate acele cărţi de joc. Nu uita, poate că noi vedem Revoluţia ca pe o victorie americană idealizată, dar nu toată lumea a fost încântată de această schimbare de putere. Poate că Washington a ales să îi înfrunte pe britanici, dar s-a trezit dintr-odată cu numeroase alte grupuri care îl atacau: localnicii care preferaseră vechiul mod de a face lucrurile, indieni forţaţi să aleagă o tabără, chiar familiile înstărite care pur şi simplu nu îşi doreau să piardă ceea ce câştigaseră. Schimbarea îi afecta pe toţi cei care aveau de câştigat din menţinerea vechiului statu-quo – inclusiv unele grupuri mici şi

egoiste care nu ies la iveală până nu le este ameninţată puterea, zise Diamantul, arătând spre asul de pică decorat cu un vultur.

— Vorbeşti despre Cavaleri?

— Vorbesc despre Biserică – sau, cel puţin, o mică facţiune căreia îi aparţineau aceşti Cavaleri. În ciuda valorilor puritane ale coloniştilor, teritoriile hotărâte să se autoguverneze nu sunt întotdeauna bune pentru interesele Bisericii.

— Şi ce are asta de-a face cu cărţile de joc?

— Potrivit custodelui de la Mount Vernon, Washington ştia de modul în care multe dintre aceste organizaţii complotau împotriva lui. Când venea vorba despre acea facţiune din Biserică, ştia chiar şi cum comunicau – ascunzându-şi mesajele în acelaşi mod în care Washington şi le ascundea pe ale lui... în cărţi şi în scrisori... Dar unul dintre cele mai mari trucuri ale Bisericii era că ascundea lucruri şi în...

— Cărţile de joc, zise Tot, genunchii durându-l dintr-odată mai mult decât de obicei.

— Ai idee câte astfel de pachete de cărţi a comandat George Washington pentru sine în 1777? întrebă Diamantul, cu degetul plutind deasupra asului de pică, fără să îl atingă. Şase duzini. Şaptezeci şi două de pachete! Doar pentru sine!

— Crezi că era în căutarea a ceva?

— Sau că a găsit ceva, sau că măcar a descoperit felul în care aceşti aşa-zişi Cavaleri sacri comunicau. Uite cum s-au desfăşurat lucrurile: chiar când a fost plasată comanda mare de cărţi de joc a lui Washington în 1777, Biserica şi-a manifestat dintr-odată puterea, venind la Morristown şi cerându-i lui Washington să dea un ordin tuturor trupelor sale. Ştii ce zicea ordinul?

Tot dădu din cap. Normal că ştia.

— Interzicea folosirea cărţilor de joc sau a altor jocuri de noroc tuturor soldaţilor şi ofiţerilor.

— Susţineau că duce la indecenţă morală, dar este o cerereextrem de precisă – nu crezi? – să nu se mai utilizeze cărţi de joc. Era ca şi cum ar fi dorit ca Washington să nu vadă ce făceau. Washington nu a avut de ales. Era totuşi vorba despre Biserică. I-ai văzut jurnalul lui George Washington din acea perioadă? Nu a încetat niciodată să joace cărţi. Niciodată. În schimb, tot scrie despre aceste cărţi de joc. Din nou şi din nou. De parcă ar fi ceva special la ele.

— Crezi că ştia că această facţiune a Bisericii, că aceşti Cavaleri se foloseau de cărţi pentru a trimite mesaje?

— George Washington nu era un prost. Ştia cu cine se luptă. Şi ştia cum comunică inamicii săi. Unii spun că atunci a început să îi vâneze. Că şi-a înfiinţat propriul cerc de spioni...

— Culper Ring.

— Exact. Unii spun că atunci a luat fiinţă Culper Ring. Pentru a-l proteja pe Washington şi a-i vâna pe Cavaleri.

— Nu este adevărat, exclamă Tot, surprins de propria reacţie. Nu de aceea a fost fondat Culper Ring.

— Nu contează de ce a fost fondat. Contează doar că misiunea Cavalerilor nu s-a schimbat niciodată. Pândeau. Şi când a venit vorba să protejeze Biserica de un aşa-zis „rege", Cavalerii au ştiut un singur lucru: George Washington se folosea de puterea statului într-un mod cu totul nou. Şi nu pleca niciunde.

În vreme ce Diamantul spunea acele cuvinte, Tot nu putea să nu se gândească la actualul preşedinte, la Beecher şi la Marshall. Dar se gândea şi la mentorul lui, Kermit, şi la poveştile pe care le auzise doar în şoaptă: poveştile despre care nimeni nu vorbea – ororile înfăptuite de aşa-zişii Cavaleri ai Cercului de Aur.

— Pot să îţi pun o întrebare, Daniel? Chiar presupunând că întreaga poveste nu este doar o legendă, presupunând că aceşti Cavaleri iniţiali, sau o variaţie a lor, au continuat să existe până în vremea lui George Washington – crezi că există o şansă sau, mai important, vreo dovadă că au continuat să existe şi după aceea?

— Defineşte *după aceea.*

— Ai spus că bătălia dintre Biserică şi stat a fost cel mai mare război civil, aşa că să zicem până la Războiul Civil. Până în vremea lui Lincoln. Sau poate chiar, ştiu şi eu... 1963.

Diamantul se holbă peste măsuţă, studiindu-şi vechiul prieten.

— Tot, o să te întreb un singur lucru: acest ucigaş pe care îl urmăreşti şi despre care nu poţi să îmi vorbeşti... încearcă să îl ucidă pe preşedintele Statelor Unite?

— Daniel...

— L-ai amintit pe Lincoln, apoi anul asasinării lui JFK. Cum să nu întreb?

— Trebuie să întrebi. Dar dacă aş fi crezut că asta urmează să se întâmple, ai avea cincizeci de agenţi de la Serviciul Secret aici punându-ţi aceste întrebări în locul meu. Atât vreau să ştiu: ar fi putut aceşti Cavaleri, oricine ar fi, orice ar reprezenta, ar fi putut să supravieţuiască până în ziua de azi?

— Nu asta este şi ideea? De aceea au ales acest simbol.

— Care simbol?

— Acesta! zise Diamantul, arătând spre asul de pică.

— Te referi la vultur?

— Tot îi spui vultur, dar te-ai uitat cu atenţie la el? Atinse cu degetul capul păsării.

— Penele de la gâtul unui vultur merg în jos, i se lipesc de gât. Penele acestei păsări se ridică. Nu este un vultur, Tot. Este o pasăre Phoenix.

— Un Phoenix, şopti Tot, trecându-şi degetul prin barbă şi amintindu-şi din nou cuvintele lui Kermit: cavalerii nu mai existau, fuseseră complet învinşi.

— Asta încerc să îţi spun, Tot. Oricine ar fi cei pe care îi urmăreşti, nu contează dacă au existat pe vremea lui Lincoln, a lui JFK sau a oricui altcineva. Ceea ce contează este că ei cred că au existat. Aşa că, dacă aceşti Cavaleri încearcă să îl omoare pe preşedintele nostru actual şi să înceapă un nou război civil, acum ştii cu cine ai de-a face. Aceasta nu este o luptă pentru ei. Este destinul lor. În ochii lor, precum pasărea Phoenix şi predecesorii lor din Biserică, sunt războinici sfinţi care nu pot fi niciodată ucişi.

62.

— Nu. Este imposibil, zic eu.

— Nu este. Aşa s-a întâmplat, răspunde ea.

— Dar cum este posibil? Ucigaşul pe care îl urmărim... Cum ar putea să îl copieze pe Nico?

— Pentru că asta a făcut Nico.

— Nu înţeleg. Cu ani în urmă, când Nico l-a împuşcat pe preşedinte... S-a întâmplat în timpul unei curse NASCAR. Ce are John Wilkes Booth de-a face cu NASCAR?

— Nu înţelegi ce spun, Beecher. Când Nico a tras în preşedinte, era doar finalul călătoriei lui. Eu vorbesc despre început.

Clementine stă lângă uşa din faţă, scoţându-şi din nou jacheta, privindu-mă procesând afirmaţia ei şi celelalte lucruri pe care le-a spus.

— Asta era în dosarul pe care ţi l-a dat Palmiotti? întreb eu.

— Crezi că mi-ar da mie aşa ceva? Nu. De la doctor am aflat.

— Doctorul Yoo.

— Nu era acolo când recruţii au început pregătirea, ci a venit după începerea experimentelor. În Carolina de Sud. În Charleston, la baza navală a Marinei.

— Tata nu a fost în marină. A fost în armată.

— Şi al meu. Dar din ce mi-a spus Yoo... nu era vorba doar despre marină. Era vorba despre confidenţialitate.

Încuviinţez, perfect conştient că, de-a lungul istoriei, când era vorba să îl instruiască pe preşedintele Statelor Unite despre izolare, procedura era să îl ducă pe o navă, întrucât era singurul loc care garanta că el avea să fie complet singur.

— Nico avea doar optsprezece ani, explică ea. Yoo spune că, încă de pe atunci, ştiau că Nico avea probleme cu adaptarea la viaţa de soldat. De aceea l-au adus pe doctorul Yoo. Era specialist în dependenţe – unul dintre primii care şi-a dat seama că metadona este o metodă bună de a-i ajuta pe soldaţi să se lupte cu dependenţa de heroină. Dar când vine vorba despre ceea ce îi dădeau lui Nico, era ceva ce nimeni nu mai văzuse. Într-o săptămână, era vesel şi relaxat; în următoarea nu mai putea să doarmă... nu mai mânca... apoi, deodată găseau câţiva oposumi morţi în incinta bazei navale.

— Oposumi?

— Nimeni nu a putut să explice fenomenul. Până într-o dimineaţă la micul dejun, când Nico, mâncându-şi calm cerealele, i-a anunţat că el îi ucidea. Cu mâinile goale şi tăciuni aprinşi. Atunci a fost chemat Yoo.

— Ce au de-a face oposumii cu John Wilkes Booth?

— Nimic, zice Clementine, urmărindu-mă cum mă plimb. De fapt, toţi credeau că Yoo controla situaţia şi că lucrurile reveniseră la normal. Dar ceea ce nu ştiau – şi nu aveau de unde să ştie – estecă, doar câteva luni mai târziu, un vânător din Carolina de Sud a fost împuşcat în ceafă în jurul orei 10 seara în timp ce vâna coioţi. Poliţia a presupus că era vorba despre un alt vânător, care l-ar fi împuşcat din greşeală. Apoi, o lună mai târziu, un alt bărbat a fost împuşcat în ceafă – chiar în spatele urechii – în timp ce ieşise să facă jogging noaptea.

— Tot în jurul orei 10 seara?

— Nimeni nu a băgat de seamă, dar da, tot în jurul orei 10 seara. Din nou, întrucât era vorba de Carolina de Sud, au presupus că era vorba de un alt accident de vânătoare. Dar, la scurtă vreme după aceea, un alt bărbat a fost împuşcat în ceafă, de aproape, într-un cinematograf local. Ora exactă a morţii: 10:11 seara.

— Ora exactă la care John Wilkes Booth l-a împuşcat pe Abraham Lincoln.

— Nu vezi? întreabă ea, începând să ridice cărţile care căzuseră când se lovise de bibliotecă.

Ştie că am nevoie de ordine în jurul meu.

— Nico exersa, Beecher. Punea la punct detaliile pentru a ajunge să comită crima perfectă.

— Şi nimeni nu s-a prins? întreb eu, punând la loc o carte cu o copertă de piele. Toate morţile au avut loc în preajma bazei?

— Nu. Tocmai asta este problema, zice ea, adunând ultimele cărţi şi o ramă foto mică. Au fost la distanţe diferite. Prima, la o sută douăzeci de kilometri distanţă, în ţinutul Hampton. A doua, în direcţia opusă. Ultima, chiar lângă Charleston. A devenit şi mai greu după ce a apărut şi al patrulea cadavru – de data aceasta, în Georgia. Un vânzător de echipament dentar în vârstă de treizeci şi trei de ani care tocmai cobora din trenul Amtrak. Când trenul ieşea din staţie, a fost împuşcat în spate...

— Cum l-a împuşcat Guiteau pe preşedintele Garfield...

— ... iar după o lună, într-una dintre zonele muntoase din Carolina de Nord, în timp ce târgul local se pregătea să se închidă, un fermier de soia beat, simţind nevoia să urineze, s-a îndreptat spre unul dintre camioanele încărcate... şi a fost împuşcat în burtă...

— Aşa cum l-a împuşcat Czolgosz pe preşedintele McKinley la Expoziţia mondială... zic eu, punând o altă carte la loc.

— Lucrurile nu s-au oprit decât o lună mai târziu, când, din nou în ţinutul Hampton, un biet preot retras...

— Un preot? Asta este...

— Ştiu. Ascultă doar. În timp ce preotul muncea în grădină, a fost împuşcat în ceafă cu ceva numit CE 573 – un glonţ cu înveliş metalic, de calibru 6,5 milimetri. Din felul în care a explodat capul preotului, poliţiştii au stabilit că l-a împuşcat un lunetist de la aproximativ şaptezeci de metri.

— Optzeci, ca să fim mai exacţi.

Încuviinţează, adunând restul de cărţi şi aşteptând ca eu să termin.

— Nimeni nu făcuse vreo legătură între crime – dar şeriful local s-a gândit că o astfel de lovitură, de la optzeci de metri, nu putea fi reuşită decât de cineva din armată. Pornind de la asta, a început să dea telefoane la bazele militare locale, iar tânărul asistent administrativ care a ridicat receptorul a

observat că momentul exact al morţii era 12:30. Pentru majoritatea oamenilor, asta nu ar fi însemnat prea multe. Este o oră oarecare. Dar pentru asistent, care era un împătimit al teoriei conspiraţiei legate de moartea lui JFK, a fost un semnal clar. Nu numai că ştia că 12:30 era ora exactă la care fusese împuşcat preşedintele Kennedy, dar ştia şi că un glonţ cu calibrul de 6,5 milimetri fusese cel care călătorise optzeci de metri şi fusese folosit de...

— Lee Harvey Oswald, completez eu, aşezând o carte pe raftul de sus.

— Pornind de la o bănuială, investigatorii au cercetat dulapul lui Nico. Şi lucrurile lui. Totul era curat. Până când i-au scanat salteaua cu un detector de metale şi în ea au găsit o puşcă militară Mannlicher-Carcano cu încărcare manuală.

Acum eu sunt cel care încuviinţează, recunoscând carabina folosită de Oswald ca să îl împuşte pe JFK. Creierul îmi vuieşte, gândindu-mă la ucigaşul de acum, care atacă parohi şi pastori. Dar asta tot nu explică...

— De ce i-au dat drumul lui Nico? întreb eu. Dacă ştiau că el este criminalul, de ce nu au spus nimănui? De ce nu l-au arestat?

— Atunci când era funcţională, ai idee la ce folosea marina baza navală de la Charleston?

— Pentru nave, presupun?

— Da, normal că se aflau şi nave acolo. Şi când navele şi submarinele noastre erau acolo, le şi curăţau, le îmbunătăţeau, făceau tot ce era nevoie pentru a le întreţine. Dar din ce spune doctorul Yoo, mai exista şi ceva numit Direcţia Armelor.

— Avem câteva dintre dosarele lor la Arhive. Îmbunătăţescarmele de pe nave.

— Din nou, da, zice Clementine, în continuare ţinând cele şase cărţi pe care le ridicase de pe jos. Dar în cadrul Direcţiei Armelor, exista o ierarhie. Unele divizii se ocupau de armele obişnuite. Altele, de arme nucleare. Şi mai era şi Subgrupa 6.

— Subgrupa 6? Sună ca un nume fals.

— Este real. Caută-l. La un moment dat, a fost condusă de amiralul Thomas Coady, al cărui scop a fost să ia Subgrupa 6 şi să o folosească pentru a produce singura armă mai periculoasă chiar decât armele nucleare.

— Şi anume?

— Arma supremă, Beecher: arma umană.

Clementine lasă cărţile pe un raft de la nivelul pieptului, lângă bibliotecă.

— Crezi că la asta lucrau tatii noştri? întreb eu.

— Nu, chiar deloc. Tatăl meu, al tău şi al lui Marshall erau doar broscoi de optsprezece şi nouăsprezece ani. Subgrupa 6 nu angaja copii. Gândeşte-te la

asta: când îţi formezi o echipă secretă, alegi oameni pe care îi cunoşti bine. Veterani cu experienţă. Cum să îi ducă amiralul Coady pe taţii noştri acolo?! Fii serios, Beecher. Ştii cum se numesc cei de optsprezece ani recrutaţi într-un proiect secret? Ei erau experimentele. Cobaii.

Cuvintele ei sparg membrana imaginară cu care nici nu îmi dădusem seama că mă înconjor în preajma ei. Am ţinut-o acolo ca pe un scut. Dar când membrana se sparge şi realitatea începe să mă cuprindă, nu există nimic mai emoţionant pentru mine decât să o aud vorbindu-mi despre tatăl meu mort. Şi despre lucrurile de nerostit pe care poate că i le făcuseră. Nimeni nu vrea să audă că tatăl lui mort suferise.

— Ştiu că este un coşmar, Beecher. Este un coşmar şi pentru mine. Dar acum ştii de ce nu au putut să permită ca el să fie arestat. Orice ar fi pus în interiorul lui Nico – orice ar fi investit în el – dacă principalul lor cobai ar fi apărut pe prima pagină a ziarului cu o poveste despre cum este un psihopat ucigaş care îl copiază pe Lee Harvey Oswald, fiecare om din ţară s-ar fi uitat cu prea mare atenţie la Subgrupa 6. Acesta este un risc pe care niciun program militar nu este dispus să şi-l asume.

Îmi cobor privirea spre bilet – biletul de sinucidere – pe care îl ţin în continuare în mână.

— Crezi că de asta a murit tata? Din cauza unei operaţiuni de acoperire de rutină?

— Nu... Nu cred. Din ce spune doctorul Yoo, tatăl tău a murit un an mai târziu. După ce Nico a luat-o razna, Subgrupa a fost desfiinţată. Nico a fost pedepsit pe plan intern, închis aproape un an, până când au fost convinşi că scăpase de orice ar fi băgat ei în el. Restul a fost şters.

— Când Nico l-a împuşcat pe preşedinte, nu a ieşit nimic la suprafaţă?

— Vorbim despre guvern aici. Chiar crezi că ar recunoaşte că ei au creat monstrul care l-a atacat pe preşedinte? Când credeau că Nico este vindecat, l-au trimis la armată de parcă ar fi fost un recrut oarecare în prima zi de instrucţie. Tatăl tău şi al lui Marshall au fost trimişi în altă parte.

— Şi acesta este marele final? Au îngropat dosarele, sperând ca nimeni să nu le găsească vreodată?

— Nu înţelegi, Beecher? Fiind vorba despre dosarele lui Nico... cineva le-a găsit. Cunoşti acel tip de persoană mai bine decât oricine. Indiferent unde le-ai ascunde sau cât de adânc le-ai îngropa, cineva găseşte întotdeauna dosarele. Dacă cineva recreează crimele lui John Wilkes Booth... şi ucide şi pastori... cineva ştie în mod clar ce a făcut Nico!

— Sau poate că pur şi simplu îi copiază pe asasinii iniţiali. Nu uita că, atunci când Timothy McVeigh a aruncat în aer Clădirea Federală din

Oklahoma City, purta un tricou pe care scria *Sic Semper Tyrannis.* Aceşti asasini nu au fost uitaţi niciodată.

— Dar să ucizi pastori...

— Nico a ucis un singur pastor.

— Nu. Ştim noi că a ucis doar unul. Uită-te la asemănări, Beecher. Crezi că cineva a avut pur şi simplu aceeaşi idee nebună, că s-a folosit de aceleaşi arme vechi, atacând aceiaşi pastori nevinovaţi? Nu vorbim de Timothy McVeigh aici. Cine face asta a citit dosarul lui Nico!

— Poate, zic eu, cu o voce joasă. Sau poate doar a auzit povestea de la tatăl lui.

Ea se opreşte şi se uită la mine.

— Stai puţin. Doar nu crezi că eu...?

— Nu am spus că tu.

— Crezi că Marshall...?

— Nu spun nici că este vorba de Marshall. Iar când vine vorba despre cel de la care ar fi putut să o audă, din câte mi-a spus Marshall, tatăl lui a murit.

— Şi? Tatăl lui ar fi putut să îi spună detaliile înainte să moară, zice ea, apucând una dintre cărţi – o carte subţire despre cartografierea bătăliilor – şi aşezând-o pe raft.

O iau de acolo.

— Nu ai pus-o la locul ei, zic eu, ameninţător.

Aştept să îmi răspundă. Întotdeauna îmi răspunde. De data aceasta însă rămâne pe loc, pedepsită, de parcă s-ar micşora fizic în faţa mea. Îşi mută greutatea şi simt că aceasta – chiar acum – este prima reacţie autentică şi cinstită pe care mi-a arătat-o. Este conştientă de durerea pe care mi-a provocat-o. O studiez pe această fată micuţă, distrusă, care, în clasa a opta, m-a tras aproape şi mi-a dat primul sărut adevărat şi... nu mă pot abţine. Chiar şi acum, chiar şi cheală, uitasem cât de uimitoare este.

— Deci, ce se întâmplă acum? Cum aflăm dacă Marshall este într-adevăr ucigaşul? întreabă ea într-un final.

— Mergem la sursă. Singura rămasă.

Din felul în care îi cade faţa, ştie despre cine vorbesc.

Nu avem cum să evităm asta. Ştim că se apropie a treia crimă. Dacă vrem să o oprim...

— Trebuie să vorbim cu Nico.

63.

— Dacă ar fi să evaluaţi durerea, pe o scară de la unu la zece? întrebă doctorul cu chelie şi barbă subţire.

— Probabil un cinci, zise pastorul Frick, păşind pe hol spre camera lui, de la al patrulea etaj al Spitalului Universitar George Washington.

Doctorul îl privi pe pastor cu atenţie, făcându-i semn să străbată holul pentru ultima oară, pentru a vedea cum respiră Frick.

— Nu aveţi probleme cu respiraţia? întrebă doctorul.

— Nu. Nu mai mult decât de obicei, glumi pastorul, deşi doctorul, ca majoritatea doctorilor, nu era amuzat.

Era târziu. Era sigur ultima dintre vizitele doctorului.

— Aveţi dureri în alte părţi? întrebă doctorul.

— Le-am spus asistentelor, mă doare puţin, dar altfel sunt bine. Cel mai rău îmi pare că ocup acest pat. Dacă aveţi nevoie de el pentru altcineva...

— Avem destule paturi, îl linişti doctorul, făcându-i semn lui Frick să se întoarcă în cameră.

Când pastorul se aşează pe pat, doctorul scoase un stetoscop din buzunar.

— Trebuie doar să vă ascult plămânii şi putem...

Se auzi un ţârâit puternic: telefonul spitalului de pe măsuţa alăturată.

Din privirea de pe faţa doctorului, având în vedere ora târzie, se vedea că nu îşi doreşte ca pastorul să ridice receptorul. Dar acesta lipsise de la biserică toată ziua. Dacă cineva avea nevoie de el sau avea nevoie de ajutor...

— Îmi cer scuze, va dura doar un minut, promise pastorul. Alo...? spuse el, apucând telefonul.

— Pastore Frick, îmi cer scuze că vă deranjez la o asemenea oră, dar numele meu este Tot Westman. Lucrez la investigaţia atacului de astăzi asupra dumneavoastră şi mă întrebam... putem vorbi?

Pastorul dorea să ajute, era hotărât să ajute. Dar îl privi pe doctor, care îşi ridică stetoscopul, fără să-şi ascundă nerăbdarea.

— De fapt, putem să facem asta mai târziu sau poate chiar mâine? zise Frick în receptor.

— Mâine este perfect, răspunse Tot. Dacă vreţi, pot veni dimineaţă la prima oră.

— Ar fi grozav.

Închizând telefonul şi întorcându-se spre doctor, adăugă:

— Îmi cer scuze. Încercăm doar să îl prindem pe cel care a făcut asta.

— Nu vă faceţi griji, răspunse doctorul apăsând stetoscopul de pieptul pastorului Frick. Toţi trebuie să ne facem meseria.

64.

Este aproape miezul nopţii când cobor la parter strângând la piept o pătură veche, cearşafuri proaspete şi o pernă foarte subţire.

— Beecher, îţi mulţumesc pentru că...

— Nu îmi mai mulţumi atât. Şi nu te mai preface că suntem prieteni. Ai informaţii despre tatăl meu, şi informaţii despre aceste crime – informaţii care sper că vor ajuta la salvarea de vieţi nevinovate.

Arunc cearşafurile şi pătura pe canapeaua mea neagră art deco.

— Pot să stau la un hotel, dacă vrei, zice Clementine. Voi fi bine.

Greşeşte. Poate că nu este cea mai deşteaptă mişcare să o ţin aici. De fapt, având în vedere că este în continuare căutată de Serviciul Secret, este o mişcare destul de proastă. Dar să o las să stea la un hotel oarecare, de una singură, când nimic nu îl opreşte pe ucigaş – sau chiar pe preşedinte – să o atace? Am văzut destule filme ca să ştiu ce se întâmplă când îţi scapi martorul-cheie din ochi. Nu este momentul să îmi asum riscuri. Mai ales când suntem atât de aproape de a afla ce se întâmplă de fapt.

În timp ce Clementine întinde cearşaful şi sprijină perna de braţul canapelei, peruca este din nou la locul ei şi totul pare calm din nou. Se uită la mine, sondând terenul.

— Pot să îţi pun o ultimă întrebare? imploră ea.

— Doar dacă nu este despre ucigaşi psihopaţi şi părinţi morţi.

— Nu este. Este despre... când eram mici, ai ascultat vreodată CD-ul mamei mele?

Nu răspund. Mama lui Clementine a fost o cântăreaţă hipiotă într-un bar, iar singura sa înregistrare se afla pe un CD cu „Cele mai bune hituri" pe care l-a făcut ea însăşi. Majoritatea oamenilor din oraş nu au cumpărat niciodată o copie, cu atât mai puţin să o asculte.

În clasa a zecea însă, nu mi-o doream decât pe Clementine. Am ascultat acel album mai des decât coloana sonoră de la *Grease.*

— O dată sau de două ori. De ce?

— Îţi aminteşti al treilea cântec de acolo? întreabă ea. Cel mairău lucru...

— ... îl vei face persoanei pe care o iubeşti, zic eu completând titlul.

— Chiar îl ţii minte!

Faţa i se îmbujorează de entuziasm.

— Beecher, nu pot să repar ce ţi-am făcut eu ţie. Dar când mă gândesc că te-am rănit, nu pot decât să spun că... mama a avut dreptate, adaugă ea, întinzându-se spre antebraţul meu.

Este atât de aproape, încât îi observ piercing-ul din nas, o bucăţică lucioasă de argint cât gămălia unui ac. Când îşi pune mâna pe mine, temperatura corpului ei pare cu zece grade mai ridicată decât a mea.

Cu două luni în urmă, mi-ar fi plăcut asta. De fapt, dacă sunt cinstit, încă îmi (cam) place. Dar nu în întregime.

— Noapte bună, Clementine, zic cu răceală şi urc scările.

PARTEA A III-A: AL TREILEA ASASINAT

„Este inutil, domnilor, cred că ar trebui să ne rugăm."

Preşedintele William McKinley, cu ochii pe jumătate închişi, la şase zile după ce fusese împuşcat de asasinul Leon Czolgosz. A fost al treilea preşedinte ucis aflat în funcţie.

65.

Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

Nico ştia că ei vorbesc despre el.

Din camera lui, chiar şi cu uşa închisă, în timp ce îngenunchea şi îşi făcea patul cu meticulozitate, aranjând cearşaful milităreşte, în colţuri de patruzeci şi cinci de grade, auzea asistentele din tura de dimineaţă – pe hol, la biroul asistentelor – rostindu-i numele şi plângându-se de ceea ce se întâmplase ieri.

— Sunt îngrijoraţi în privinţa ta, îi spuse prima-doamnă decedată, stând în spatele lui Nico în timp ce acesta mai aranja un colţ al cearşafului.

— Nu sunt îngrijoraţi. Sunt deranjaţi.

— Greşeşti. Sunt îngrijoraţi. Nu ai mâncat micul dejun azi-dimineaţă.

— Ouăle sunt prea moi aici.

— Nu le pasă de ouă. După criza pe care ai făcut-o ieri în labirint, sunt îngrijoraţi că regresezi.

Nico privi peste umăr, spre prima-doamnă. În vechea lui cameră, ea stătea mereu în nişa micuţă de lângă geam. Aici, în camera cea nouă, stătea mereu în picioare. Nu se adaptase încă.

Nici Nico nu o făcuse. Mai ales când ştia ce urma. Următoarele câteva ore...

Îşi impuse să nu se mai gândească la asta, cunoscând pericolele entuziasmului. Cavalerul era aproape de-acum. Dar mai erau atâtea de

făcut... şi atâtea lucruri care puteau să meargă prost. Într-adevăr, îl avertizase pe Cavaler în legătură cu graba. Mai ales în legătură cu acea treabă neterminată, pentru care trebuia să se întoarcă la spital. Dar Cavalerul era mândru. Cavalerul era hotărât. Şi Cavalerul vedea totul ca fiind destinul lui personal.

Cum ar fi putut Nico să se certe cu...?

— Nico, te-ai îmbrăcat? se auzi o voce, după o bătaie puternică în uşă.

O bătaie de avertizare.

— Nico... mă auzi? adăugă asistenta cu sâni mici.

Înainte să poată răspunde, uşa se deschise. Asistenta intră, cercetând camera ca de obicei. Zâmbi când îl văzu pe Nico făcându-şi patul.

— Ai văzut? zise prima-doamnă. Acum crede că accepţi noua clădire ca pe noua ta casă.

Nico se strădui să o ignore, rămânând concentrat pe asistentă.

— Nu am mâncat ouăle pentru că erau moi, bolborosi el.

Asistenta îl privi doar.

— Ai un vizitator jos.

În continuare în genunchi, Nico se opri din făcutul patului. Nu avea parte de mulţi vizitatori.

— Este o persoană pe care o cunosc?

— Cred că da. Este pe lista ta. Cineva numit Beecher White.

Nico ţâşni în picioare. Apoi rămase nemişcat.

— Nico, eşti bine?

Clipi de trei ori, apoi încă de trei ori, căutând în cameră după... Acolo. Luă cartea cu copertă de piele – cea cu semnul de carte, asul de treflă – de pe noptieră şi o vârî sub braţ.

— Aş vrea să-l văd pe Beecher acum, îi spuse el asistentei, urmând-o pe hol.

66.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Washington

Mamei lui Marshall îi plăcea să lucreze la biserică.

Slujba era interesantă, mai ales când putea să citească ciornele predicilor pastorului. Se plătea mai bine decât la supermarket, datorită generozităţii

unor donatori anonimi. Cel mai important era faptul că, spre deosebire de casa ei, era extraordinar de liniște la biserică.

Unele zile erau însă mai puțin liniștite decât celelalte.

— Atenție! Intru! Îmbrăcați-vă! cântă o voce feminină prin ușa închisă care ducea spre biroul din spate.

Ușa se deschise dând la iveală o femeie de vârstă mijlocie, cu păr negru scurt, cu buze date cu un ruj roșu-coral și o rochie asortată, mult prea scurtă, care se îndreptă jucăuș spre biroul mamei lui Marshall. În timp ce mergea, câteva brățări ieftine îi zornăiau la încheietură ca niște tamburine. Penny Kaye. Mama lui Clementine.

— Oh, haide, Cherise. A fost amuzant, o tachină Penny, zâmbind larg.

Mama lui Marshall nu zâmbi.

— Ce vrei, Penny?

— Doar astea. I le poți da pastorului Riis? întrebă Penny, înmânându-i o stivă de fluturași fotocopiați. Am concert sâmbăta viitoare. În Madison. Zece dolari intrarea, dar primești două beri. Mă gândeam că pastorul le-ar putea da enoriașilor.

— O să i le pun pe birou, răspunse mama lui Marshall rece, lăsându-le lângă tăvița ei pentru corespondența primită.

Dar nu în ea.

Penny își mută greutatea și începu să își roadă unghiile roșii.

— O să le arunci la gunoi imediat după ce plec, nu-i așa, Cherise?

— De ce aș face una ca asta? întrebă mama lui Marshall, zâmbind de data aceasta.

În stânga ei, Penny observă, într-unul dintre birourile deschise, că soția pastorului trăgea cu urechea. Și zâmbea.

— Cherise, ce naiba...

— Nu vorbi așa aici.

— ... s-a întâmplat cu tine? Eram prietene.

— Cu mult timp în urmă. Oamenii se mai schimbă.

— Oamenii nu se schimbă... oamenii nu se schimbă niciodată! Așa că poți să te porți cât de fandosit și de religios vrei, dar eu știu cine ești. Țin minte cum luai poșeta mamei tale... și furai bani ca să poți să cumperi fir de argint și să faci bijuteriile alea pe care le vindeai la concertele mele. Nu acela era visul tău pe atunci? Eu cântam, iar tu făceai bijuterii. Ce Dumnezeu, când erai însărcinată fumam marijuana la...

— Destul! explodă mama lui Marshall sărind de pe scaunul ei și înconjurând rapid biroul. Nu știi nimic despre mine!

— Poftim. Uite femeia arțăgoasă pe care o știam.

— Eu vorbesc serios, Penny. Pentru tine, este simplu să fii tipa hippy care nu s-a maturizat niciodată. Nici măcar fiicei tale nu îi pasă dacă lipseşti toată noaptea. Dar tu mi-ai văzut viaţa?! Ai idee cât costă să montezi comenzi manuale într-o maşină ca să poată fi condusă de cineva aflat într-un scaun cu rotile? Sau cât costă fizioterapeuţii care vin de trei ori pe săptămână pentru ca muşchii de la picioare ai lui Tim să nu se contracte permanent?

— Asta nu înseamnă că trebuie să renunţi la toate visurile pe care le-ai avut. Bijuteriile tale...

— Nu mai vorbi despre bijuteriile mele! Au trecut zece ani de...!

Apucând-o pe mama lui Marshall de umeri, Penny o trase mai aproape şi o sărută, ferm, pe gură. Pentru un moment, cele două femei rămaseră acolo, cu buzele atingându-se în timp ce Penny îşi strecură limba...

Împingând-o, Cherise se eliberă, îndepărtându-se de ea. Penny începu să râdă, dar nu dură mult. Cherise o plesni cu palma peste faţă.

Încăperea fu cuprinsă de tăcere.

În stânga lor, soţia pastorului dispăru, retrăgându-se în biroul din spate.

— Ce naiba este cu tine?! Cum îndrăzneşti?! explodă Cherise, ştergându-şi rujul de pe gură.

— Haide, Cherise, mă distram doar... ca în zilele bune...

— Eşti un monstru! Ştii?! Un monstru! ţipă Cherise atât de tare, încât întreaga cameră păru că se zdruncină.

Retrăgându-se din calea furiei, Penny îi cercetă faţa lui Cherise, căutând-o în continuare pe vechea ei prietenă.

— Vreau să pleci de aici, insistă mama lui Marshall.

— Da, asta am înţeles. Dar pot doar să-ţi zic...? Îmi pare rău că viaţa ta a fost deturnată. Chiar îmi pare rău. Cherise, nu poţi să laşi totul şi să te închizi în tine. Cu cât faci mai mult asta, cu atât se adună mai multă presiune şi cu atât problema o să devină mai mare.

— Îţi mulţumesc pentru că îmi spui asta. Mai ales că, în oraşul acesta, tu eşti specialista în probleme.

— Ha! O glumă ieftină. Bravo ţie, zise Penny râzând şi îndreptându-se spre uşă. Dar nu vorbesc doar despre viaţa ta, Cherise. Nu eşti singura care trăieşte în tensiune. Îţi înveţi soţul să trăiască aşa şi pe fiul tău la fel, iar atunci totul devine dificil. Apoi, într-o zi, când te aştepţi mai puţin, băiatul tău Marshall va fi cel care o va lua razna.

— Din nou, îţi mulţumesc pentru sfaturi, Penny. Dar habar n-ai despre ce vorbeşti.

67.

Astăzi

Bărbatul care mergea pe stradă avea o mapă în mână. Fularul lui roşu flutura în urma sa.

Avea doar câteva foi goale în mapă. Într-un cartier suburban însă, un astfel de obiect făcea ca vecinii să nu ia în seamă străinul aflat în trecere şi, chiar dacă ar fi făcut-o, fularul roşu aprins îi ascundea faţa.

Privind casa lui Beecher de pe cealaltă parte a străzii, îşi dădu seama că Beecher şi Clementine plecaseră. Ştia unde se duc şi cunoştea maşina nouă în care plecaseră. Noaptea trecută, când îi privise prin geamul lateral al casei până la ora trei, văzuse chiar şi tentativa neîndemânatică a lui Clementine de a-l seduce pe Beecher, o încercare la care majoritatea bărbaţilor ar fi cedat.

Oricine îl instruia pe Beecher, acesta învăţase în mod clar câte ceva.

Dar asta nu însemna că învăţase totul.

Prefăcându-se că studiază ceva scris pe o foaie din mapă, bărbatul păşi peste un morman de zăpadă înnegrită, traversă strada spre casa lui Beecher şi trecu chiar pe lângă uşa din faţă. Nu îi păsa de ce se afla în casă. În acel moment, se afla acolo pentru ceea ce se găsea în afara ei.

Aplecându-se pe aleea îngustă, bărbatul se luă după urmele de maşină din zăpadă până văzu...

Iată.

Pe pământ, cu cadranul de sticlă spart, se găsea ceasul ieftin de mână pe care îl lăsase acolo cu o noapte înainte.

Era un vechi truc al detectivilor, pe care Jack Nicholson îl folosise în *Chinatown*: cumperi un ceas ieftin, unul care să nu fie digital – costă doar 14,99 dolari la Target – îl ascunzi sub roata unei maşini pe care o urmăreşti, iar când maşina pleacă... buf... ceasul se opreşte, arătându-ţi exact la ce oră a plecat maşina.

— Opt şi patru minute dimineaţa, şopti Marshall pentru sine, holbându-se la ecranul crăpat şi punând ceasul pe mapă.

Beecher ar trebui să sosească deja la St. Elizabeth.

Rearanjându-şi fularul roşu, Marshall rânji. Şi-ar fi dorit să fie acolo. Dar acum, că ştia unde se află Beecher în acel moment, mai erau multe de făcut.

68.

Douăzeci de minute mai târziu
Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

— Beecher, dacă se întâmplă ceva... orice ar fi, spune Tot în telefon, îl suni pe Mac să dea alarma.

— Înţeleg. Şi îţi sunt recunoscător pentru că îţi faci griji, Tot, zic eu îndreptându-mă pe hol spre grupul de dulapuri de metal dintr-un colţ.

Tot începe să spună altceva, dar nu mai continuă. Ştie că nu avem de ales. Ca să aflăm dacă Marshall este ucigaşul nostru – sau, mai rău, dacă încearcă să îl contacteze pe Nico – acesta este singurul mod prin care putem afla.

— Telefonul şi toate obiectele ascuţite... spune paznicul prin difuzor din spatele geamurilor groase blindate, vocea lui făcând un uşor ecou.

Deasupra lui, pe zidul negru blindat de granit, numele spitalului, Saint Elizabeth, este scris cu litere argintii.

— Ascultă, Tot, trebuie să închid. Când vine vorba despre siguranţă, ştiu că nu glumeşti. Nici eu nu o fac.

— Fă-mi un singur favor, Beecher: fii atent la Marshall. Nu ştii niciodată unde o să apară.

Refuzând să mă cert cu el, închid şi urmez instrucţiunile paznicului.

Ultima oară când am fost la St. Elizabeth, la recepţie exista un stilou prins bine de birou cu bandă adezivă.

Astăzi, conform regulilor, trebuie să îmi las telefonul şi obiectele ascuţite într-unul dintre dulapurile de plumb de mărimea unor cutii de pantofi. Apoi sunt condus prin detectoare cu raze X şi detectoare de metal şi scanat de un dispozitiv chimic încorporat în uşă, pe care ei cred că nu îl pot vedea. Când ajung să trec prin uşa de sticlă şi să intru în încăperea bine luminată care serveşte pe post de cameră de vizită, îmi este clar că, în ceea ce priveşte noua clădire, majoritatea banilor au fost investiţi în măsurile de pază şi protecţie.

Şi nu îi pot învinovăţi.

John Hinckley, cel care l-a împuşcat pe preşedintele Reagan, locuieşte aici. Tot aici se află şi acel bărbat care şi-a ucis soţia şi pe cei trei copii, punându-i apoi la loc în paturile lor şi locuind alături de cadavrele în putrefacţie vreme de săptămâni întregi. Dar când vine vorba despre cel mai faimos pacient al lor...

— Este pe drum, îmi spune un paznic în uniformă închizând uşa în spatele meu, lăsându-mă de unul singur în zona de vizitare, care are farmecul unei săli de mese.

Nu există poze pe pereţii bej. Nici ornamente. Totul este nou-nouţ, inclusiv o duzină de mese rotunde goale – toate construite din plexiglas transparent, imposibil de spart, pentru ca nimic să nu poată fi ascuns sub ele.

Ultima oară când l-am văzut, Nico mă strigase doar pe numele meu mic, Benjamin. Mi-a spus că este reîncarnarea lui George Washington, că eu sunt Benedict Arnold şi că însuşi Dumnezeu ne adusese împreună în acea misiune.

Ştiu. Este o nebunie. Dar nu pot să nu mă gândesc la ceea ce mi-a spus Tot în această dimineaţă despre Cavaleri, despre cărţile de joc şi despre atacurile asupra pastorilor. Fără dubii, ucigaşul pe care îl căutăm – fie că face parte dintre Cavalerii Cercului de Aur, fie că nu – tratează ceea ce face ca pe o misiune sfântă, iar acum sunt la câteva secunde distanţă de a mă afla faţă în faţă cu marele maestru al misiunilor sfinte.

În partea îndepărtată a camerei, lacătul magnetic se deschide cu un zgomot metalic.

Stomacul mi se strânge. Uşa grea se deschide.

Nu este păzit. Doar o asistentă, care îşi vâră capul pe uşă şi mă priveşte rapid, asigurându-se că totul este în regulă.

— Nico, dacă ai nevoie de ceva... începe ea.

— Nu voi avea nevoie, o asigură el, ochii lui prea apropiaţi fixându-mă.

Înaintează drept printre mesele de plexiglas. Buzele îi sunt plate, dar nu am cum să nu recunosc zâmbetul mijit printre ele.

— La mulţi ani de Ziua Preşedinţilor, Benjamin! Mă bucur că ai venit să sărbătorim.

69.

6 septembrie 1901
Buffalo, New York

Aceasta era ziua – la Expoziţia Panamericană – care ar fi trebuit să fie cea mai grozavă zi din viaţa preşedintelui McKinley.

În primul rând, preşedintele iubea expoziţiile mondiale.

În al doilea rând, McKinley era la apogeul puterii sale. Cu câteva luni în urmă, îşi începuse cel de-al doilea mandat. Şi cu doar o zi înainte, se folosise de expoziţie pentru a susţine discursul vieţii lui, vorbind despre „armonie, nu conflict" şi proclamând că „Dumnezeu şi oamenii au adus naţiunile la un loc" – evocând ceea ce mulţi au descris ca fiind speranţa şi anvergura regăsite în Discursul de Adio al lui George Washington.

După o dimineaţă splendidă în care vizitase miracolul natural reprezentat de Cascada Niagara, preşedintele avea parte de o zi perfectă... până când secretarul lui – om înţelept şi membru al Culper Ring, pe nume George B. Cortelyou – îi spusese că are un presentiment în legătură cu marele eveniment public de la Pavilionul de Muzică din acea după-amiază. Când Cortelyou îi sugerase preşedintelui să nu mai meargă la recepţie şi să se bucure, în schimb, de un moment de relaxare, McKinley nici nu dorise să audă.

— De ce să fac asta? întrebase preşedintele. Nimeni nu vrea să-mi facă rău.

Desigur, preşedintele nu ştia nimic despre Leon Czolgosz, bărbatul în vârstă de douăzeci şi opt de ani, palid, care îl aştepta în afara impunătorului Pavilion al Muzicii.

Ca şi Guiteau, Czolgosz era scund şi de constituţie medie.

Ca şi John Wilkes Booth, avea mustaţă.

Şi ca şi amândoi, era pregătit, sosind mai devreme la eveniment pentru a ocupa un loc bun în faţa scenei.

Czolgosz ştia că era vorba despre voinţa lui Dumnezeu. Mai ales când văzuse locul. Templul Muzicii. Era perfect. Un templu.

Mai departe, planul era unul simplu. Avea să aştepte împreună cu alte sute de oameni, pentru a da mâna cu preşedintele. Şi când avea să îi vină rândul, ei bine... Mâna lui dreaptă era acoperită de o batistă ca să pară bandajată. Sub batistă, Czolgosz ţinea revolverul Iver Johnson de calibru 32 care avea să curme viaţa preşedintelui.

Tot ce trebuia să facă era să aştepte.

Când McKinley intră în încăpere, marea orgă începu să cânte imnul naţional, iar mulţimea ovaţiona.

Serviciul Secret nu era la fel de entuziasmat. Cu un an înainte, fusese descoperit un complot care avea intenţia de a-i răpi pe cei mai importanţi conducători ai lumii. Primii doi de pe listă erau deja morţi. Preşedintele McKinley era al cincilea.

— Fiţi atenţi la toţi cei care se apropie de preşedinte, avertizase unul dintre agenţi.

O făcuseră. Dar când şirul lung de străini şi admiratori şerpui spre preşedinte – în timp ce McKinley strângea fiecare mână şi săruta fiecare copil – niciunul dintre ei nu îl observă pe bărbatul cu mustaţă micuţă care aştepta răbdător în rând. Îmbrăcat cu o cămaşă şi cravată, arăta ca oricare altul, cu excepţia batistei care îi acoperea mâna.

Privind din mulţime, Leon Czolgosz mai făcu un pas în faţă. Aproape că ajunsese în primul rând.

În cealaltă parte a încăperii, orga masivă începu să intoneze *Traumerei* de Schumann.

Privindu-şi ceasul de buzunar, secretara preşedintelui ceru ca uşile să fie închise – coada trebuia scurtată.

Czolgosz nu intră în panică. Mai făcu un pas în faţă, atât de aproape, încât putea să vadă garoafa pe care preşedintele McKinley o purta întotdeauna la rever.

În ceea ce-i privea pe agenţii Serviciului Secret, aceştia se concentrau pe bărbatul din spatele lui Czolgosz – un ospătar de culoare masiv, numit James Parker. El era cel dubios. Negrul.

Cu o singură persoană în faţa lui, Czolgosz inspiră, ştiind că momentul sosise.

Preşedintele îi zâmbi lui Czolgosz, întinzând mâna.

Czolgosz însă nu îi zâmbi. Cu faţa la preşedinte, îşi ridică braţul, apăsă pistolul acoperit de batistă de pieptul lui McKinley şi trase de două ori.

McKinley se împletici şi căzu în spate peste un ghiveci, în timp ce sângele începu să îi şiroiască din piept.

Batista care ascunsese pistolul luă foc de la împuşcături.

Spectatorii ţipară. Oamenii din încăpere se împrăştiară.

Czolgosz încercă să tragă din nou, dar James Parker, negrul masiv din spatele lui, îl izbi pe asasin cu o mână şi apucă pistolul cu cealaltă. În câteva secunde, Serviciul Secret şi ceilalţi spectatori îl doborâră la pământ.

„Mi-am făcut datoria!" strigase Czolgosz.

Acelaşi lucru avea să îl spună şi mai târziu la poliţie. „Mi-am făcut datoria." Când poliţia i-a cerut să îşi scrie declaraţia, mâinile lui Czolgosz tremurau prea tare. Aşa că au adus o stenografă, care a bătut la maşină ceea ce Czolgosz a repetat din nou şi din nou: Mi-am făcut datoria. Mi-am făcut datoria. Mi-am făcut datoria!

Şi-o făcuse.

În spatele lui, preşedintele se prăbuşise la podea, cămaşa lui fiind îmbibată de sânge. Primul glonţ îl lovise pe McKinley în piept, chiar între a doua şi a treia coastă – dar nu îi intrase în corp, fiind deviat de unul dintre nasturi.

Al doilea glonţ însă îl rănise cu adevărat, lovindu-l pe preşedinte în stomac, intrând prin partea din faţă a abdomenului şi oprindu-i-se în spate.

În timp ce pavilionul se golea, agenţii Serviciului Secret îl băteau în continuare pe Czolgosz.

— Luaţi-o uşor cu el, băieţi, strigase McKinley, încercând să îşi protejeze atacatorul, în timp ce el însuşi încerca să rămână conştient.

După ce a fost arestat, Czolgosz le-a spus iniţial poliţiştilor că se numeşte Fred Nieman, un nume fictiv provenit din cuvântul *niemand,* care în germană înseamnă *nimeni.* Era Nimeni.

Cât despre preşedinte, un grup de doctori adunaţi în grabă, conduşi de un ginecolog, l-au dus la operaţie pentru a găsi cel de-al doilea glonţ. Thomas Edison a trimis o versiune timpurie a aparatului său cu raze X, deşi acesta nu a fost folosit. În timp ce mai marii statului se îndreptau spre Buffalo, inclusiv Robert Todd Lincoln, care acum avea onoarea de a fi fost în preajma tuturor celor trei asasinate, naţiunea îşi ţinea la unison respiraţia.

Doctorii nu au găsit niciodată glonţul. Tehnologia acelui moment nu avea cum să scoată la iveală cât de mare era răul făcut. Opt zile mai târziu, preşedintele McKinley a murit în urma unei infecţii.

După ce cântase imnul religios preferat („Mai aproape, Doamne, de Tine") şi după ce îşi spusese rugăciunile preferate, ultimele cuvinte ale lui McKinley fuseseră simple: „Oh, cerule!"

Dar, pentru Cavalerul de Treflă, bătălia abia începea.

Spre deosebire de predecesorul său, care îl ucisese pe preşedintele Garfield, Leon Czolgosz nu era nebun de legat. Era calm. Lipsit de teamă. În celula lui, îşi pieptăna părul metodic şi ceruse o batistă pe care o împăturea şi despăturea din nou şi din nou pe mâna cu care ţinuse pistolul.

Din momentul în care a fost arestat, Czolgosz a insistat asupra unui singur lucru: acţionase de unul singur.

Puţini l-au crezut.

Oficialii din guvern au subliniat legăturile lui cu diferite grupuri de anarhişti.

Aceleaşi grupuri care, cu cinci zile înaintea asasinatului, lansaseră un avertisment în publicaţiile lor anarhiste, cum că Leon Czolgosz ar fi fost un spion în slujba guvernului.

Acuzaţiile zburau în toate direcţiile. Dar Leon Czolgosz a rămas la fel de calm ca în momentul în care aştepta la coadă să îl împuşte pe preşedinte, fără să piardă din vedere misiunea mai importantă.

— Nu îmi regret fapta, a explicat Czolgosz, pentru că am făcut ce am putut pentru Cauza cea Mare.

Cu McKinley împuşcat, naţiunea îşi cerea răzbunarea. Czolgosz a fost judecat în două zile şi condamnat imediat la moarte. Electricitatea generată de Cascada Niagara, care a luminat şi Expoziţia Panamericană unde a avut loc crima, a fost cea care a curs şi prin scaunul electric destinat lui Czolgosz.

La moartea lui, i s-a făcut o mască mortuară. După autopsie, în urma căreia nu s-a găsit nicio dovadă a nebuniei în creier, corpul i-a fost pus într-un coş negru şi acoperit cu acid sulfuric. Directorul închisorii nu şi-a dorit ca Czolgosz să devină martir.

Corpul i s-a dezintegrat în douăsprezece ore. Hainele şi toate scrisorile i-au fost arse.

Cu excepţia uneia.

Un bărbat numit John Grinder a adus o scrisoare pe care Leon Czolgosz o scrisese cu câteva săptămâni înaintea asasinatului. Atât Czolgosz, cât şi Grinder erau membrii ai Lojei Vulturului Auriu, despre care majoritatea cărţilor de istorie au omis să menţioneze că era cunoscută sub numele de...

Cavalerii Vulturului Auriu.

Rămâne întrebarea: Ce a scris Czolgosz în ultima sa scrisoare, cu cerneală roşie?

„Frate Grinder, vrei să îmi trimiţi cartea?"

Până azi, nimeni nu ştie la ce carte se referea Czolgosz.

Dar Czolgosz ştia.

Era un roman numit *Privind înapoi,* care nu avea să fie niciodată uitat. Mai ales de către Cavalerul actual şi de către un bărbat numit Nico Hadrian.

70.

Astăzi
Washington, D. C.

Astăzi era ziua perfectă pentru asasinarea unui preşedinte.

Cavalerul ştia asta în timp ce deschidea uşa pe care scria *Acces angajaţi.* Intrând în debaraua întunecată de depozitare şi lăsând lumina stinsă intenţionat, simţi produsele de curăţat şi cutiile de vopsea adunate acolo.

După atâtea pregătiri, venise ziua cea mare. Şi, pe deasupra, o zi foarte potrivită. Ziua Preşedinţilor.

Cavalerul sperase ca lucrurile să se petreacă mai devreme. Dar, după ziua anterioară, când A.J. apăruse atât de rapid la spital... pentru a-i pune atâtea întrebări despre mielul sacrificat anterior, apoi urmărirea lui Beecher...

Trebuiau făcute câteva modificări.

Din multe puncte de vedere, nu fusese altfel nici pentru cel de-al treilea predecesor al său. Cu trei zile înainte de a-l ucide pe preşedintele McKinley, Leon Czolgosz cumpărase un revolver calibrul 32, şi se aflase acolo când McKinley coborâse din tren la Expoziţia Panamericană. Cu două zile înainte de asta, cu pistolul în mână, Czolgosz stătuse lângă preşedinte în timpul unui discurs, dar fusese dat la o parte de mulţime. Şi, cu o zi mai devreme, Czolgosz nu se putuse apropia suficient pentru a putea trage un foc direct de armă. Din nou şi din nou, i se ridicaseră obstacole în cale.Dar Cavalerul de Treflă nu îşi pierduse speranţa. Într-adevăr, schimbându-şi planurile, Cavalerul găsise Templul Muzicii.

Czolgosz luase asta ca pe un semn.

Şi, în acea zi, se înfăptuise voinţa Domnului.

Aşa cum avea să se întâmple şi astăzi.

Aprinzând lumina în debara, Cavalerul observă că multe dintre produsele omului de serviciu erau etichetate *Otravă.* Cel mai periculos obiect se afla însă într-un colţ. Dând la o parte o găleată goală, scoase la lumină un cărucior medical, intitulat *Cărţimobilul,* plin de reviste şi cărţi folosite.

Îngenunchind, deschise un mic compartiment şi scoase o pungă din hârtie maro etichetată *Pentru Unitatea Pediatrică – Nu atingeţi.*

În pungă se afla masca albă de ghips Abraham Lincoln pe care o pusese acolo cu trei zile înainte.

Cavalerul îşi verifică ceasul. Aproape 9 dimineaţa. Aceeaşi oră la care Czolgosz intrase în Templul Muzicii. Ascunzând masca lui Lincoln sub jachetă şi cântărind greutatea revolverului John Iver de calibru 32 şi mai ales pe cea a amortizoarelor speciale din buzunarul hainei, Cavalerul era perfect conştient că Czolgosz nu folosise un amortizor. La urma urmei, la fel ca şi momentul ales, trebuiau făcute anumite ajustări. Deschizând uşa de la debara, ieşi pe holul lustruit, pe marginea căruia se aflau tărgi de spital.

Păstrându-şi capul plecat pentru a evita privirile doctorilor şi asistentelor care soseau la serviciu, Cavalerul nici măcar nu observă pianul automat cu coadă, din stânga, care cânta o versiune dubioasă a cântecului lui Prince, *Little Red Corvette.* Înaintând, rămase concentrat pe destinaţia lui finală de la capătul coridorului: uşa din sticlă, colorată cu albastru şi auriu. Capela Interfaith, locul unde avea, cu siguranţă, să o găsească pe capelan Elizabeth Stoughton.

Cavalerul o văzuse cu o zi înainte. Un capelan. Ca un pastor. Şi una care se rugase personal împreună cu preşedintele Wallace.

Precum predecesorul său, Cavalerul ştia să recunoască un semn atunci când îl vedea. Pastorul Frick îşi îndeplinise scopul. Acum apăruse un nou miel. Un miel proaspăt.

Cu sânge proaspăt.

Privindu-şi ceasul pentru ultima oară, Cavalerul nu înainta rapid. Precum Czolgosz, era calm şi concentrat. Tocmai din acest motiv nu privi niciodată peste balustradă, în vreme ce urca scara impunătoare care mărginea holul de primire, şi nu îl văzu pe cel care tocmai intra, cu un etaj mai jos.

•

— Beecher, dacă se întâmplă ceva... orice ar fi, şopti Tot în telefon păşind prin uşile glisante ale spitalului şi apropiindu-se de biroul de intrare, îl suni pe Mac să dea alarma.

— Înţeleg. Şi îţi mulţumesc pentru că îţi faci griji, Tot, răspunse Beecher.

Tot dori să mai spună ceva, dar omul de la birou îi făcu semn să înainteze, aşa că Tot schiţă un rânjet fals şi îi întinse carnetul de conducere.

Mai erau multe lucruri pe care Beecher nu le ştia – despre Culper Ring, despre ce se întâmpla cu adevărat cu preşedintele şi chiar despre Tot însuşi. Dar Tot era destul de experimentat ca să ştie că nu poţi trata rănile minore până când nu te ocupi de cele majore.

— Am venit să îl văd pe pastorul Frick. Este la etajul patru, îi spuse Tot omului de la poartă.

Computerul făcu un clic când camera de identificare îi făcu o poză lui Tot.

— Ascultă, Tot, trebuie să plec. Dar când vine vorba de siguranţă, ştiu că nu glumeşti. Nici eu nu o fac.

Tot dădu din cap, privind cu atenţie scara cea mare. Cu un etaj mai sus, nu se vedea nimeni. Un pian automat cu coadă cânta o versiune dubioasă a melodiei lui Prince, *Little Red Corvette.*

— Fă-mi un singur favor, Beecher: fii atent la Marshall. Nu ştii niciodată unde o să apară.

Îndreptându-se spre camera pastorului Frick, Tot nici nu bănuia câtă dreptate are.

71.

— Îmi place noua clădire, zic eu, privind camera sterilă a vizitatorilor.

— Încerci să pari relaxat, Benjamin. Dar nu îţi merge, observă Nico, stând chiar în faţa mea la masa rotundă şi transparentă.

Îşi ţine mâinile încleştate, ca într-o rugăciune, pe plexiglas. În poală are o carte veche cu o copertă de piele. Încerc să îi citesc titlul de pe cotor, dar literele sunt prea mici.

— Punem vorbi acolo, în spate, dacă vrei, adaugă Nico, făcând semn spre cele câteva camere private din colţ.

Pe plăcuţele de pe uşi scrie *Camera Avocatului.* Sunt destinate discuţiilor confidenţiale dintre pacienţi şi avocaţii lor. Dar deocamdată, privind peste umăr şi văzându-l pe paznic holbându-se la noi prin geamul blindat, plus geamul mare din spatele lui care dă spre faţada însorită a clădirii, mă bucur de această lipsă de intimitate.

— Ţi-e frică să rămâi singur cu mine, spune Nico.

— Deloc, răspund eu, păstrându-mi tonul jovial. De ce aş fi venit, dacă n-aş fi vrut să te văd?

Nico nu răspunde. Mă priveşte fix, stânjenitor.

— Te lasă în continuare să hrăneşti pisicile? adaug eu, amintindu-mi că este mult mai uşor să vorbeşti cu el atunci când răspunde *da.*

— Nu. Nu mai sunt pisici, zice el cu o sclipire în ochi.

Radiază. De parcă ar fi câştigat deja.

— De ce nu îmi spui adevăratul motiv pentru care ai venit, Benjamin?

Ar trebui să îl întreb despre asasinate... şi despre Cavalerii Cercului de Aur, dar în schimb...

— L-ai cunoscut pe tatăl meu, Nico? În Wisconsin... l-ai cunoscut pe Albert White?

Aştept să reacţioneze. Dar, la fel ca Marshall atunci când l-am întrebat despre Clementine, Nico nu se mişcă. Mâinile îi sunt în continuare încleştate ca pentru rugăciune.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Benjamin.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe Albert White? Aţi fost recrutaţi împreună ca soldaţi?

Zâmbeşte auzind asta – acelaşi zâmbet strâmb, sinistru, pe care îl avea pe faţă şi când Serviciul Secret îl târa după încercarea de asasinat asupra preşedintelui.

— Îmi pare rău, Benjamin. Nu am auzit niciodată de Albert White. Sau de vreun recrut.

— Dar de un bărbat numit Marshall Lusk? Ştii ceva despre el?

Din buzunarul de la spate, scot o copie color a fotografiei de la poliţie a lui Marshall şi o pun pe masă între noi. Nico se apleacă asupra ei, studiind faţa arsă a lui Marshall, fără să o atingă.

— Este ars îngrozitor, remarcă Nico.

— Îl cunoşti?

— Nu mai are buze. Ştii dacă i-a ars şi limba?

Înainte să pot răspunde, adaugă:

— Atunci când cei care au suferit arsuri sunt operaţi la limbă, cu o noapte înainte, înregistrează de obicei mesaje pentru ca cei iubiţi să le poată auzi vocea – în caz că operaţia nu decurge bine şi nu mai pot vorbi vreodată. Te-ai gândit vreodată care ar fi mesajul tău de adio?

Mă holbez la fotografie, gândindu-mă la ultimul mesaj lăsat de tatăl meu. Biletul lui de sinucidere.

— Vrei să îmi spui pentru ce a fost arestat bărbatul ars? întreabă Nico.

— Da fapt, speram ca tu să mă poţi ajuta cu asta, Nico. În ultimele zile, mai mulţi pastori au fost împuşcaţi în biserici locale.

— Au fost împuşcaţi pastori? întreabă el, zâmbetul lui strâmb devenind mai larg. De ce ai crede că ştiu ceva despre asta?

Iau fotografia de pe masă şi mă las în scaun, întinzându-mi ambele mâini.

— Înainte erai frustrat. Acum eşti furios, nu-i aşa, Benjamin?

— Nu. Nu tocmai.

Îmi întind din nou mâinile, de parcă aş fi fost prins căscând. Dar de data aceasta, eu sunt cel care îl fixează cu privirea.

— Nu este pentru tine, Nico. Este pentru ea.

Mă întind până în vârful degetelor.

Nico se apleacă uşor, uitându-se peste umărul meu, prin geamul blindat de lângă aparatul cu raze X, şi afară, pe geamul de sticlă care dă spre faţada clădirii, acolo unde o femeie cu păr blond scurt îmi vede semnalul şi iese în sfârşit din spatele unuia dintre stâlpii clădirii.

Nico crede că jucăm acelaşi joc de data trecută. Dar acum se înşală.

Din momentul în care am sosit, am ştiut că Nico nu vrea să mă ajute. Dar, aşa cum mi-a spus şi Marshall, când vine vorba de a intra prin efracţie, cheia este găsirea unei slăbiciuni. În cazul lui Nico, aceasta a fost mereu...

— Clementine, şopteşte el, privind-o pe femeia blondă întorcându-se pe cărarea pietonală care duce în jurul clădirii.

— Presupun că ţi-ai dori să vorbeşti cu fiica ta? întreb eu.

Nico se ridică şi îşi strânge cartea cu putere. Este absolut calm atunci când merge spre geamul blindat. Oamenii uită că aceasta nu este o închisoare, este un spital, iar Nico are în continuare permisiunea de a se plimba oriunde.

— Am vrea să facem o plimbare, îi spune el paznicului.

— Nu ai nevoie de o haină? răspunde acesta.

— Nu îmi este frig.

Paznicul îşi dă ochii peste cap. Nico este mereu o pacoste. Notând rapid în sistem şi apăsând un buton, uşa din sticlă anti-glonţ se deschide, iar eu îmi iau telefonul din dulăpior, conducându-l pe Nico afară. Să îşi vadă fiica.

72.

— Unde este? întreabă Nico.

Nu răspund. Am înconjurat pe jumătate clădirea, stând pe cărarea pietonală cu băncuţe, care duce spre o grădină acoperită de zăpadă. Când am ieşit prima oară din hol, paznicul de la aparatul cu raze X ne urmărea, dar afară, cu excepţia unui paznic care patrulează de-a lungul gardului metalic din depărtare, avem parte de intimitate. Alţi câţiva pacienţi îşi fac plimbarea de dimineaţă. Nico abia îi observă.

— Spune-mi unde este, insistă el, cu umerii aplecaţi în faţă.

Fără jachetă, îi este în mod evident frig. Dar nu de aceea pare atât de stingherit.

Ultima oară când am fost acolo, când am început să vorbim despre ea, Nico a sfârşit în lacrimi.

— Trebuie să vorbesc cu ea! şuieră el, întorcându-se spre mine şi strângându-şi cartea cu copertă de piele la piept.

Nici măcar nu clipesc. Amândoi ştim cine controlează situaţia.

— Şi ea vrea să vorbească cu tine, îl asigur eu, în timp ce el cercetează din priviri grădina, aleea, băncile din apropiere.

Toate sunt goale. Verifică zăpada căutând urme de paşi. Acestea nu există. Nu este bucuros. Fie că îi place sau nu, are nevoie de mine.

— Nico, dacă vrei să o vezi, trebuie să îmi spui ce ştii.

— Despre tatăl tău? Nu l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Dar pe Marshall?

La cel puţin cincizeci de metri în faţa noastră, aleea se termină brusc cu o bancă goală aflată sub un platan bolnăvicios susţinut de câteva scânduri de lemn. Şi acum, Nico cercetează zăpada în căutarea urmelor de paşi. Nu are cum să vadă atât de departe.

Ochii i se fac mici. Îşi strânge cartea cu şi mai multă putere.

— Te văd, Clementine, şopteşte el.

— Nico, aşteaptă...!

Deja se îndreaptă încolo.

— Clemmi...! strig eu.

Clementine scoate capul de după copac, conştientă că el se îndreaptă spre ea.

În faţă, Nico îşi dă seama că nu este bine să fugă. Vede paznicul din depărtare – acesta se află la cel puţin şaizeci de metri de el. Eu alerg chiar în urma lui.

Din spatele platanului, Clementine iese să îl înfrunte.

Văzând-o pentru prima dată, Nico se opreşte din drum. Gura i se deschise, iar cartea îi scapă din mâini, căzând în zăpada udă.

— De ce porţi perucă? întreabă el.

— Nu a vrut să o recunoască cineva, îi răspund eu, ridicând cartea şi dându-i-o înapoi.

Nico nu o ia. Nu vrea să se întoarcă spre mine, nu mă bagă în seamă.

— Este adevărat? întreabă el, în continuare atent la Clementine. Sau Benjamin minte?

— Este adevărat. Aşa este, insistă Clementine, cu vocea surprinzător de blândă şi de liniştitoare, de parcă ar fi îngrijorată în privinţa lui.

Nu ştiu de ce sunt atât de şocat. Doar este tatăl ei.

— Poftim, pare să-ţi fie frig. Ia asta, adaugă ea, scoţându-şi fularul negru de lână şi întinzându-i-l.

Deoarece Nico nu încearcă să îl apuce, Clementine se apropie şi mai mult, înfăşurându-i-l la gât. Eu îi dau cartea înapoi, punându-i-o sub braţ. Pe moment, Nico rămâne acolo, holbându-se stânjenit la fiica lui – de parcă ar căuta un semn pe faţa ei sau aşteptând ca ea să spună ceva.

— Deci, tu eşti? mormăie el într-un final.

— Poftim? întreabă ea.

— Tu eşti *aceea.* Cea care... Tu eşti, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură că înţeleg, zice ea, în mod clar confuză. Cea care ce?

— Cea care mi-a trimis asta, zice el, întinzând cartea cu copertă de piele. Cea care mi-a trimis mesajele.

Clementine face o jumătate de pas în spate. Tatăl ei face o jumătate de pas în faţă.

— Spune-mi, Clementine, zice Nico. Tu eşti Cavalerul?

73.

— Eu? Cavalerul? întreabă Clementine, cu mâinile strânse la gât. Cum aş putea eu să fiu Cavalerul?

— Aşa îi spui? Cavalerul? îl întreb eu, amintindu-mi ce mi-a spus Tot despre cărţile de joc.

— Dar ce ai făcut înainte... Nu tu eşti? insistă Nico.

— Ce să fiu? Cea care ucide pastori? Nu, cred că eşti ne...?!

Se opreşte, dar a spus bine ce a spus.

— Nu aş face aşa ceva! Cum poţi să crezi că aş face aşa ceva?! Ochii lui Nico zboară dintr-o parte în cealaltă, disecând-o. Ţine strâns cartea cu copertă de piele, dar şi fularul negru pe care i l-a dat Clementine. De parcă ar avea de ales între cele două. Dar ceea ce este şi mai ciudat este că...

Pare fericit.

— Ştiam eu! Ştiam eu că nu mi-ai face una ca asta! exclamă el, holbându-se la cerul de iarnă de parcă ar fi vorbit direct cu Dumnezeu. Îţi mulţumesc că ai făcut-o diferită de mine!

— Nico, vorbeşte mai încet, insist eu, privind paznicul, aflat în continuare la distanţă.

— Chiar credeai că eu sunt ucigaşa? întreabă Clementine.

Ochii lui Nico sunt închişi. Şopteşte, spune un fel de rugăciune.

— Nico, vorbesc serios, adaugă Clementine. Cum aş fi putut eu să fiu ucigaşa?

Ochii lui Nico se deschid. Se întoarce spre ea.

— Eşti fiica mea. De ce aş crede că suntem diferiţi?

Cuvintele lui o izbesc în piept, de parcă ar fi pe punctul să o răstoarne la pământ. Dar, oricât ar durea-o, nu am cum să nu observ îngrijorarea din ochii ei în timp ce îşi priveşte tatăl. Eu am venit să găsesc informaţii. Clementine a venit pentru ceva mai personal.

— Nico, nu eşti un monstru, îi spune ea.

El scutură din cap.

— Am o boală. Asta a pus răul în mine.

— Greşeşti. Ştiu de unde se trage răul. Ştiu despre celelalte victime. Am vorbit cu doctorul Yoo...

Auzind numele lui Yoo, Nico scapă fularul negru. Acesta îi alunecă din mână ca un patinator pe gheaţă.

— Mi-a spus ce au băgat în tine... ce ţi-au făcut, adaugă ea. În toţi aceşti ani... toate lucrurile de care te-au acuzat. Dar ei au fostde vină, Nico. Ei au cauzat asta.

Mâna lui Nico alunecă de-a lungul fularului, până când îl mai ţine doar de capăt. Nu vrea să îi dea drumul, scuturând din cap din nou şi din nou.

— Dar doctorii... asistentele... mi-au spus... boala mea... Dumnezeu m-a ales pentru asta. Dumnezeu m-a făcut aşa.

— Nu. Dumnezeu te-a făcut ca mine, insistă ea. Dumnezeu te-a făcut bun.

Nico clipeşte des, iar ochii i se umplu de lacrimi. La fel şi cei ai lui Clementine. Are nevoie să audă asta la fel de mult ca şi el.

— Nico, ascultă ce îţi spune, intervin şi eu. Când ne-am întâlnit prima oară, mi-ai spus că Dumnezeu ne alege pe fiecare dintre noi, că ne testează. Poate că acesta este testul tău. Dacă ştii ce se întâmplă cu Cavalerul, aceasta este şansa ta să îndrepţi lucrurile.

Ca şi mai devreme, nu se întoarce spre mine. Nu vrea să mă asculte. Rămâne concentrat asupra fiicei lui.

— Îl ajuţi pe Cavaler? întreabă Clementine.

— Nu are nevoie de ajutorul meu. Vrea să îi dau binecuvântarea.

— Binecuvântarea ta pentru ce? Pentru alte crime?

Nico nu răspunde.

— Ne poţi ajuta să îl oprim, zic eu.

Auzind asta, Nico îngheaţă. Pentru întâia oară se întoarce dinspre Clementine, ochii lui apropiaţi ţintuindu-mă. Vocea lui sună ca nişte bucăţele pisate de sticlă.

— Crezi că poţi opri ceea ce se întâmplă? întreabă el. Nu poate fi oprit. Este soarta. Este destinul lui.

— Destinul lui este să ucidă oameni, copiindu-l pe John Wilkes Booth?

Din nou, se întoarce spre fiica lui.

O privesc şi eu. *O să-ţi răspundă doar ţie.*

— Aşadar, acesta este destinul Cavalerului? repetă Clementine. Să ucidă oameni copiindu-l pe John Wilkes Booth?

Nico îşi linge buzele, apoi le linge din nou, de parcă ar auzi întrebarea pentru întâia oară.

— Nu ai înţeles bine. Ştie că nu este Booth. Sau Guiteau. Sau ceilalţi. Dar înţelege puterea exemplului lor... înţelege cât de important este să se folosească de succesul lor.

— De aceea te-a abordat? Ca să îl poţi ghida pe acest drum? întreb eu.

O priveşte pe Clementine, care îi face semn că ar trebui să-mi răspundă.

— Ştiu că te îndoieşti de mine, Benjamin. Dar te pricepi la istorie. Booth. Guiteau. Czolgosz. Până şi Lee Harvey Oswald. Fiecare a ucis un preşedinte. Ce altceva mai au în comun?

La început rămân tăcut.

— Nu te ascunde de ea, Benjamin. Spune-i, zice el, deşi tot nu este întors cu faţa la mine. Îi etichetăm pe predecesorii mei ca ţăcăniţi sau paria. Dar când te uiţi la vieţile lor – când te uiţi cu adevărat – ce lucru au cu toţii în comun?

— Toţi patru credeau că au fost aleşi de Dumnezeu, zic eu.

— Exact. Toţi credeau că au fost aleşi de Dumnezeu, confirmă Nico, iar întrebarea adevărată este: dacă aveau dreptate?

74.

— Pastore Frick, sunteţi acolo? strigă Tot, bătând scurt în uşa camerei de spital.

Nu primi niciun răspuns. Împingând uşa, Tot se uită înăuntru.

Camera de spital nu era cu nimic diferită faţă de oricare altă cameră de spital, dar din ce văzu Tot: luminile stinse... fără flori... nu era nimic scris pe tăbliţa de la pat. Până şi patul era impecabil făcut. Oricine o folosise plecase demult.

— Sunteţi de la biserică? îl întrebă o femeie.

Tot se întoarse spre hol, unde o asistentă cu o cruce de aur la gât împingea un cărucior cu echipament de luare a tensiunii.

— Dacă îl căutaţi pe pastorul Frick, să ştiţi că i-au dat drumul.

— I-au dat drumul?

— Veşti grozave, nu-i aşa? De fapt...

Arată spre lift.

— Dacă vă grăbiţi, tocmai l-au dus jos. Zicea că se opreşte întâi la capelă, să-şi ia la revedere de la capelan.

— Ştiţi cumva dacă se duce acasă după aceea? întrebă Tot, în continuare hotărât să îi pună întrebări pastorului despre atac.

— Nu ştiu. Dar dacă vreţi, puneţi-i întrebări capelanului Stoughton...

— Doar dacă nu ar fi un deranj.

— Fiţi serios. Ea îi iubeşte pe toţi. Până şi preşedintele a fost impresionat când a fost aici.

Tot îngheţă la aceste cuvinte.

— Ce aţi spus?

— Preşedintele. Preşedintele Wallace.

Fir-ar să fie!

— Preşedintele Wallace a fost în acest spital?

— Nu ţineţi minte? Când s-a operat de vezică.

— Şi s-a întâlnit cu capelanul de aici?

— S-a şi rugat cu ea, chiar înainte să îl anestezieze. De ce? Este cumva...?

Asistenta se opri, privindu-l pe Tot.

— Este totul în regulă?

— Nu, este doar...

Tot se întoarse, grăbindu-se şchiopătând spre lift.

— La ce etaj aţi zis că se află biroul capelanului?

75.

— Deci asta crede ucigaşul? întreb eu. Că a fost ales de Dumnezeu?

— Nu doar el. A zis acelaşi lucru şi despre mine. El mi-a spus, zice Nico, cu glas iute. Mi-a spus că ceea ce am început, cu atâţia ani în urmă... A spus că a fost o revelaţie pentru el. Acela a fost cuvântul. Revelaţie.

— Şi asta ce te face pe tine? Modelul lui?

— Văd felul în care mă priveşti, Benjamin. Insişti să crezi că eu sunt cauza pentru tot ce se întâmplă. Dar ceea ce face Cavalerul... drumul pe care se află... nu este creaţia mea. A existat de secole.

— Sunt de acord, zic eu, dând din cap odată cu el.

Nico nu este doar tatăl conspiraţiilor ciudate şi al istoriei alternative. L-a împuşcat la un moment dat pe preşedinte pentru a salva lumea de francmasonii malefici. Nu este greu să îl faci să continue să vorbească.

— Am aflat de Cavalerii Cercului de Aur, îl anunţ eu. Şi ştim cum primii Cavaleri – Cavalerii sfinţi – s-au folosit de simbolismul cărţilor de joc pentru a-şi ascunde devotamentul faţă de Biserică.

— Atunci ştii cât de puternică este moştenirea lor, spune el, glasul galopându-i deja. În 1994, un bărbat numit Francisco Martin Duran a încercat să îl ucidă pe preşedintele Bill Clinton trăgând douăzeci şi nouă de focuri spre Casa Albă. Ştii că, în timp ce conducea din Colorado la Washington, s-a oprit în Dallas, Texas, trecând pe lângă depozitul de carte... şi că, atunci când a ajuns la D.C., a stat chiar la hotel Hilton, acolo unde John Hinckley l-a împuşcat peReagan? Drumul este clar celor care îl văd, adaugă el, privind-o, în continuare, cu insistenţă pe Clementine şi clipind mai des ca niciodată, iar când ai să vezi harta... Ai văzut harta?

Ea scutură din cap, făcând un mic pas înapoi. Ştie ce se întâmplă când Nico se entuziasmează prea tare.

— Priveşte o hartă... orice hartă, continuă el, strângând fularul de la gât. John Wilkes Booth s-a născut în Bel Air, Maryland. Guiteau în Freeport, Illinois. Czolgosz în Detroit, Michigan. Oswald în New Orleans, Louisiana. Dacă următorul asasin ar fi născut în nordul Floridei, şi dacă ai trage linii drepte între acele cinci oraşe...

Din buzunarul din spate scoate... nu este un portofel. Este un vraf gros de hârtii împăturite, toate legate cu un elastic. Desfăcându-l, Nico răsfoieşte vraful şi ridică...

— Acele oraşe formează *asta*!

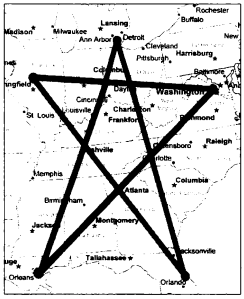

— Vezi, Benjamin? O pentagramă – o pentagramă! – de-a lungul Americii!

Lângă mine, Clementine mai face un pas în spate. Ceva nu se potriveşte. Ceva lipseşte.

— Nico, tu te-ai născut în Florida? întreb eu.

Scrâşnind din dinţi pentru a-şi recăpăta respiraţia, priveşte în depărtare, la paznic, apoi la cele două veverițe care se fugăresc la poalele unui copac din apropiere. Se mişcă atât de rapid, încât nici măcar nu lasă urme prin zăpadă.

— Nu contează unde m-am născut, mormăie Nico. Acum este rândul Cavalerului. Ştie tot ce am făcut. Dar să vezi ce mi-a arătat... Având doar hărţile... Am văzut numai o mică parte.

— Nu înţeleg, intervine Clementine. Dacă cel care face asta este Cavalerul, misiunea lui este diferită de a ta?

— Acum începi să înţelegi, nu-i aşa? Acum ştii de ce nu poate fi oprit. Misiunea mea a fost una egoistă – totul a fost făcut în scopul meu personal. Dar ceea ce face Cavalerul aici... Ai văzut pe cine a ucis prima oară? Să îl lase pe pastorul Riis să fie primul miel...

Inima mi se strânge când menţionează numele vechiului nostru pastor din Wisconsin. Marshall mi-a spus că investiga moartea lui Riis. Ţin minte acea noapte din subsolul casei pastorului. În câteva săptămâni, Riis a fost alungat din oraş, iar mama lui Marshall şi-a pus un pistol în gură şi a apăsat pe trăgaci.

— Nico, dacă ştii că Marshall face asta...

Nico îşi strânge harta, băgând-o la loc în buzunar.

— Dacă îl protejezi pe Marshall sau îl acoperi... adaug eu.

— Ţi-am spus, Benjamin, nu l-am văzut niciodată pe Cavaler. Ştie că nu trebuie să vină la mine el însuşi. Dar eu ştiu asta: în cazulpastorului Riis, Cavalerul înţelege valoarea lucrului făcut pentru alţii. Şi valoarea loialităţii.

— Loialitatea faţă de cine?

Fără un cuvânt, Nico îşi coboară bărbia şi mă sfredeleşte cu privirea lui întunecată. Din spate, mă izbeşte un vânt puternic.

— Tu i-ai cerut Cavalerului să îl ucidă pe pastorul Riis, nu-i aşa? Tu l-ai îndreptat spre prima lui victimă.

Rămânând tăcut, Nico se holbează drept la mine.

— Din experienţa mea, Benjamin, nu poţi să obligi un bărbat să facă ceva ce nu îşi doreşte să facă.

Întorcându-mi privirea, mintea mea începe să umple golurile. Riis a fost doar de antrenament. Apoi au început crimele identice... întâi parohul de la St. John... apoi pastorul Frick de la Biserica Foundry. Ambii s-au întâlnit cu preşedintele, şi amândoi au studiat cu Riis. Pentru ca toate să se lege...

— Nico, aşa şi-a găsit Cavalerul celelalte victime? A început cu Riis şi a continuat apoi cu...

— Te concentrezi, în continuare, pe miei. Dar uită-te şi la locuri: uită-te la temple... uită-te la ţelul final spre care se îndreaptă. Ce face el este un act dumnezeiesc.

— De ce? Pentru că este convins că protejează Biserica?

— Tot spui asta. Tot insişti că în cărţile de joc ei protejează Biserica. Dar uiţi adevărata misiune a lui Vignolles şi a Cavalerilor săi sacri. Încă de la început, Cavalerii nu au protejat numai Biserica. Au protejat cel mai mare secret al Bisericii.

— Şi anume?

Nico îşi înclină capul, privindu-mă de parcă aş spune că lumea este plată.

— Nu este evident, Benjamin? Protejează adevăratul Nume al lui Dumnezeu.

76.

La început, şi Cavalerul avusese dubii. Cum să nu aibă?

Chiar şi acum, păşind încet pe coridorul spitalului, spre capela din capătul îndepărtat, se gândea la acele momente când auzise întâia oară povestea despre adevăratul nume al lui Dumnezeu. Nu avea cum să nu creadă că se întâmplase cu adevărat. Sau că se repetase din nou şi din nou de-a lungul istoriei.

Pentru evrei, adevăratul nume al lui Dumnezeu era rostit o dată pe an, de către marele preot al Templului. Pentru a-l proteja, evreii utilizau YHWH – cele patru consoane ale numelui evreiesc pentru Dumnezeu – spunând că vocalele ar trebui ascunse şi că adevăratul nume nu ar trebui pronunţat niciodată. Pentru a-l ascunde şi mai mult, l-au înlocuit mai târziu cu Adonai, care înseamnă Domn. În Biblia creştină, Dumnezeu i-a dat lui Isus „numele mai presus de toate numele", care începea cu Cel Uns, apoi Hristos, apoi Isus Hristos, apoi Doamne şi YHWH. Şi în religia musulmană, acolo unde Dumnezeu este cunoscut ca Allah, se spune despre el că are nouăzeci şi nouă de nume şi că doar cei care i le ştiu pe toate vor intra în Paradis.

Într-adevăr, discuţia a rămas atât de aprinsă de-a lungul istoriei, încât în anul 2008, Vaticanul a emis o directivă care spunea că, atunci când venea vorba despre numele lui Dumnezeu, numele Yahweh nu mai putea fi „folosit sau rostit" în cântece şi rugăciuni.

Aceasta era întrebarea esenţială care nu îi dădea pace Cavalerului: ce putere avea într-adevăr numele lui Dumnezeu dacă toate cele trei religii îl tratau cu o adâncă veneraţie, chiar şi în ziua de astăzi?

De-a lungul secolelor, apăruseră zeci de teorii. Vindecătorii antici se foloseau, zice-se, de numele adevărat al lui Dumnezeu pentru a-i vindeca pe cei bolnavi. Cărţile de magie timpurii spuneau că numele lui Dumnezeu dezlănţuie puteri de nerostit, iar exorciştii şi misticii insistau că cei care controlau numele lui Dumnezeu puteau să îl controleze pe Dumnezeu însuşi.

Până şi Cavalerul ştia că această ultimă teorie era o nebunie. Precum predecesorul lui din secolul al XV-lea – Étienne de Vignolles... Cavalerul Ales... Cavalerul Sacru – ştia că adevăratul nume al lui Dumnezeu nu avea nimic de-a face cu puteri magice sau cu exagerări mistice.

Totuşi, secol după secol, religie după religie, au existat mereu oameni aflaţi în căutarea puterii care susţineau că ştiu numele adevărat al lui Dumnezeu. Dar aşa cum avea să afle Vignolles atunci când au avut încredere în el şi Biserica, şi regele, adevărata putere nu venea din a şti numele lui Dumnezeu.

Adevărata putere venea din a-l ascunde.

De-a lungul secolelor, foarte multe răspunsuri la întrebări de natură religioasă au fost pierdute. În ceea ce priveşte adevăratul nume al lui Dumnezeu, acele răspunsuri au fost ascunse intenţionat.

De mii de ani, atât de mult bine a fost făcut în numele lui Dumnezeu. Dar, de asemenea, fusese întrebat Primul Cavaler cât de mult rău a fost făcut, de către creştini, de către evrei, de către musulmani în egală măsură, din cauză că s-au crezut deţinătorii adevărului suprem? Câte gâturi au fost retezate? Câţi inocenţi măcelăriţi? Religiile au construit imperii şi au lansat cruciade,

iar unele dintre cele mai sângeroase războaie au fost purtate pornind de la diferenţele de viziune asupra lui Dumnezeu.

Dar dacă nu ar exista nicio diferenţă? Cum ar reacţiona discipolii lui Isus, Allah sau Adonai dacă secretul secretelor – cel mai mare secret dintre toate – ar fi pur şi simplu acela că, pentru fiecare religie, adevăratul nume al lui Dumnezeu este exact acelaşi? Să lăsăm la o parte Dumnezeul creştin, pe cel musulman sau ebraic. Să ne gândim la câtă putere s-ar pierde dacă ar exista un singur...

Dumnezeu.

Vignolles a fost, la rândul lui, cutremurat când a auzit întâia oară povestea. Nu a dorit să o creadă. Nimeni nu şi-a dorit să o creadă. Să audă însă astfel de zvonuri de la curtea regelui... de la cineva atât de respectat... cum să nu ia în seamă aşa ceva? Neştiind ce să facă, Vignolles a făcut ceea ce făcea întotdeauna înaintea unei lupte.

S-a rugat.

În scurt timp, a primit răspunsul. Povestea unui Singur Dumnezeu era o blasfemie – o minciună! – şi dacă regele ar fi scos-o la lumină...

Din fericire, Vignolles nu a fost nevoit să îşi scoată sabia din teacă. Regele Carol al VII-lea nu a ajuns niciodată să aibă o putere într-atât de mare, încât să îi permită să conteste Biserica.

Totuşi, Vignolles ştia că se afla în faţa unei probleme care avea să apară din nou. Şi atunci când reapărea, avea să fie nevoie de un nou Cavaler. Pornind de la această constatare, a luat fiinţă armata secretă. Pregătirile au fost făcute. Au fost scrise instrucţiuni, iar simbolurile – pica, inima, caroul şi trefla – au fost incluse acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit să caute.

Vreme de secole, cărţile de joc ale lui Vignolles aveau să transmită mai departe avertismentul despre cum regele ar putea să distrugă Biserica. Şi, timp de secole, Cavalerii aleşi aveau să stea la pândă, atacând cancelari, împăraţi, monarhi, ţari şi pe oricine altcineva a cărui putere în creştere şi dorinţă de unitate confesională ar veni în conflict cu întâietatea Bisericii. Inclusiv, la o adică, un preşedinte.

Şase secole mai târziu, actualul Cavaler – Cavalerul celui de-al cincilea şi ultim simbol – ajunse la capătul culoarului de spital şi se apropie de Capela Interfaith. Un loc în care fiecare religie era tratată la fel. Cât de potrivit.

Masca de ghips a lui Abraham Lincoln era ascunsă în jachetă. La fel şi revolverul Iver Johnson. În spatele lui, versiunea lentă a piesei *Little Red Corvette* răsuna în continuare la pian.

Din buzunarul pantalonilor, Cavalerul scoase o batistă albă de olandă şi, precum Czolgosz, cel de-al treilea asasin, o împături şi o despături, apoi o

împături şi o despături din nou, folosind-o într-un final pentru a-şi acoperi revolverul pe care îl scoase cu atenţie din buzunar.

Verifică holul încă o dată. Era linişte lângă capelă. Apucând mânerul uşii cu mâna stângă, îşi întinse mâna dreaptă, de parcă ar fi oferit o strângere de mână, aşa cum o făcuse şi Czolgosz cu o sută de ani înainte.

Fiecare generaţie îşi avea Cavalerul ei. Şi fiecare Cavaler îşi cunoştea misiunea sacră.

— Capelan Stoughton...? întrebă Cavalerul, deschizând uşa de sticlă pictată.

Când mirosul de lumânări de trandafiri ajunse la el, îşi ridică masca Abraham Lincoln şi îşi spuse că Nico avea dreptate. Cu fiecare nou miel, devenise cu siguranţă mai puternic.

— Capelan Stoughton, sunteţi aici?

77.

— Glumeşti, nu? *Numele lui Dumnezeu*? întreb eu.

— Majoritatea oamenilor nu vor să creadă, zice Nico.

Privesc spre Clementine, care digeră în continuare informaţia.

Chiar şi pentru Nico, este un nou nivel pe scara nebuniei.

— Ai întrebat despre misiunea Cavalerului, adaugă Nico, observând două veveriţe urcând pe un copac. Acum nu vrei să o accepţi?

— Deci tot ce ne-ai spus... despre Cavaleri şi despre numele lui Dumnezeu... întrerupe Clementine. Este adevărat?

Nico se întoarce încet spre fiica lui, zâmbetul lui strâmb revenindu-i pe faţă.

— Contează dacă este sau nu adevărat? Sau dacă doar Cavalerul crede că este adevărat?

— Şi de aceea ucide pastori? întreb eu. Crede că se află într-o misiune sacră?

— Ştie că se află într-o misiune sacră. De ce crezi că ucide doar în temple? Uită-te la predecesorii lui! De ce a ales John Wilkes Booth Vinerea Mare – cea mai solemnă zi din calendarul creştin – ca să îl ucidă pe rege? De ce a spus Czolgosz că ar fi putut să îşi împuşte regele la Cascada Niagara, dar a vrut în schimb să îl împuşte în templu?

— Stai puţin. Lincoln nu a fost...

— Lincoln a fost un rege! Precum Garfield şi McKinley, şi JFK – toţi erau la apogeul puterii lor! Aşa cum este şi Wallace astăzi!

Când Nico îşi ridică vocea, paznicul, care este în continuare destul de departe, se întoarce spre noi. Când vine vorba despreNico, nu îşi asumă riscuri. Paznicul nu se mulţumeşte să ne privească. Se îndreaptă spre noi pe aleea de ciment.

Nico se apleacă spre stânga, de parcă cineva i-ar şopti la ureche. Aproape că uitasem. Prietena lui imaginară.

— Benjamin, mai ţii minte ce ţi-am spus prima oară când ne-am întâlnit? întreabă el într-un final.

— Mi-ai spus că sunt reîncarnarea lui Benedict Arnold.

— Nu. Ţi-am spus despre sufletul tău. Ţi-am spus că toţi avem suflete şi că sufletele noastre au misiuni. Misiuni pe care le repetăm, până când le îndeplinim. Aceasta este bătălia pe care o ai în faţă.

— Deci acum asta este misiunea mea? întreb eu sceptic.

— Totul este misiunea noastră. Tu, eu, preşedintele... Ştii ce este teoria înlănţuirii, Benjamin?

Înainte să pot răspunde, mi-o explică deja:

— Oamenii de ştiinţă au scos la iveală faptul că atunci când două particule subatomice intră în contact una cu cealaltă, rămân pentru totdeauna înlănţuite. Chiar şi atunci când se despart, dacă inversezi rotaţia uneia – oriunde s-ar afla – cealaltă îşi inversează şi ea rotaţia automat. La fel este şi în viaţă. În momentul în care întâlneşti pe cineva, legătura nu mai poate fi desfăcută.

Clementine nu spune nimic. Nu îmi dau seama dacă este îngrozită sau vrăjită. Dar nu îşi poate lua ochii de la el.

— De aceea sunt eu înlănţuit de Cavaler, adaugă Nico. A venit la mine crezând că eu sunt Cavalerul. Că eu sunt cel ales. Însă misiunea este a lui, nu înţelegi?

— Nico, trebuie să vorbeşti mai încet.

— Uită-te la cărţi – gândeşte-te la rolurile alese de Vignolles cu atâtea secole în urmă: rege, cavaler, valet. Mereu rege, cavaler, valet. Acele roluri există mereu, Benjamin. Sunt mereu înlănţuite. Regele Wallace domneşte. Cavalerul ucide, iar Valetul... Ştii ce face Valetul?

— Valetul slujeşte. El este servitorul.

— Nu. Uită-te la sensul iniţial. Valetul este Păcăliciul – cel care pretinde că luptă de partea binelui, dar care aduce doar întuneric în jurul său. De aceea Valetul moare mereu în bătălie, sau provoacă moartea altora, Benjamin. Aşa că, atunci când pleci de aici, când încerci să îl opreşti pe Cavaler... nu înţelegi? Acela este rolul tău, Benjamin. Tu eşti Valetul. Tu eşti cel care va muri în bătălie.

În stânga noastră, una din cele două veveriţe aflate în conflict o pune pe fugă pe cealaltă. Dar victima îşi revine repede, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nico, eu am venit aici ca să salvez vieţi nevinovate.

— Asta susţii tu, dar care au fost primele întrebări pe care le-ai pus? Ai vrut să ştii despre tatăl tău. Apoi despre bărbatul ars, despre Marshall. Care te bântuie mai mult, Benjamin? Victimele sau propria vină din copilărie?

— Habar nu ai despre ce vorbeşti. Încerc să prind un ucigaş.

— Dacă aşa stau lucrurile, cum de nu m-ai întrebat nimic despre crima următoare? Cu toţii ştim că urmează; cu toţii ştim spre cine se îndreaptă Cavalerul. Aşa că de ce nu m-ai întrebat despre cum are să îl omoare pe regele Wallace? întreabă Nico, cu vocea din ce în ce mai ridicată.

Clementine înghite în sec, privind spre paznicul care se îndreaptă către noi.

— Îţi voi da eu răspunsul, Benjamin. Este din cauză că, în sufletul tău, te-ai bucura să îl vezi pe preşedinte mort. Tu eşti Valetul, cel care aduce răul. De aceea moare Valetul, şi de aceea aduce şi moartea altora.

În buzunar, îmi simt telefonul vibrând. Nu mă sinchisesc să îl privesc.

— Nico, chiar ştii când va avea loc următoarea crimă? îl întreb.

— Ţi-am spus: este mâna destinului, Benjamin. Cavalerul nu poate fi oprit.

Telefonul continuă să îmi vibreze, dar nu răspund. În stânga noastră, paznicul se apropie pe alee. Scoate un walkie-talkie, dar nu auzim ce spune.

— Nico, dacă ştii ceva, imploră Clementine. Te rog... Tată... Spune-i lui Beecher. El te poate ajuta. Îţi poate aduce lucrurile de care ai nevoie.

Nico se întoarce la acele cuvinte. Îşi trage umerii în spate şi se îndreaptă.

— Nu este adevărat, zic eu.

— Nico, totul este în regulă? strigă paznicul.

Nico se preface că nu îl aude.

— Ce poţi să îmi aduci, Benjamin?

— Spune-ne ce vrei, zice Clementine.

Nico nu are timp să se gândească. Se uită la mine, dar arată spre Clementine.

— Vreau să vorbesc cu ea. Fără tine. Vreau să ştiu de ce poartă perucă.

Clementine se bâlbâie.

— Nu este o...

— Ştiu că este o perucă. Trebuie să ştiu de ce eşti bolnavă, zise el, cu vocea frângându-i-se.

Văzându-l pe paznic apropiindu-se, încearcă să se controleze. Strânge cartea la piept mai tare decât de obicei.

Telefonul îmi vibrează din nou, apoi se opreşte.

— Nu am venit aici să încheiem târguri, zic eu.

— Beecher, este în regulă, spune Clementine.

Se întoarce spre tatăl ei.

— Dacă rămân, ne spui când va avea loc următoarea crimă?

Aştept ca ochii lui Nico să devină mici. Dar nu se întâmplă asta.Se lărgesc. Ca cei ai unui copil.

— Chiar vei rămâne? O să-mi vorbeşti despre boala ta?

— Nu aş fi venit dacă nu aş fi vrut să vorbesc cu tine.

Cu două zile în urmă, aş fi spus că îl minte. Dar noaptea trecută i-am văzut lacrimile în ochi. Şi acei pistrui de pe capul chel. Este totuşi tatăl ei.

— Nico, ai auzit ce am spus? strigă din nou paznicul apropiindu-se. Este totul în regulă?

Din nou, Nico se lasă pe spate şi apoi într-o parte. Un ultim sfat din partea prietenei lui imaginare. De data aceasta, nu este de acord cu ea.

— Te rog, Nico, imploră Clementine. Spune-ne când o să aibă loc următoarea crimă.

Întinzând mâna, Nico se uită la ceas ca un majordom la ora ceaiului.

— A avut loc deja. Acum zece minute.

Telefonul începe din nou să vibreze. Gâtul mi se uscă, nu îmi pot simţi limba. Scoţându-mi telefonul, numărul apelantului îmi arată că este vorba despre un număr generat aleatoriu dintr-o zonă care nu există. O singură persoană are aşa ceva.

— Beecher, trebuie să pleci de acolo, îmi cere Imaculata Decepţie cu vocea lui computerizată.

— Despre ce vorbeşti? Ce s-a întâmplat?

— Nu ai aflat, nu-i aşa?

— Ce să aflu?

Se opreşte, lăsându-mă cu sunetul strident care se aude în receptor.

— Beecher, când ai vorbit ultima oară cu Tot?

PARTEA A IV-A: AL PATRULEA ASASINAT

„Ştii, noaptea trecută ar fi fost o noapte grozavă în care să ucizi un preşedinte."

Preşedintele John F. Kennedy, cu trei ore înainte să fie împuşcat. A fost cel de-al patrulea preşedinte ucis aflat în funcţie.

78.

Cu zece minute mai devreme

Ieşind din lift, Tot se gândea la cafea.

Nu la gustul ei, ci la miros.

Acum nu îl simţea deoarece spitalele miros a amoniac şi a înălbitor, nu a cafea proaspăt prăjită.

Şchiopătând pe holul primului etaj, încercând să se mişte cât de rapid posibil spre capela din spate, nu putu să nu se gândească la mirosul de cafea din urmă cu mulţi ani, după ce soţia lui făcuse acel anevrism cerebral – când ea era în spital. Când o internaseră prima oară, doctorii îi spuseseră că nu era ceva grav, că are să-şi revină. Dar când au început să îi cedeze ficatul şi rinichii, iar paralizia i-a provocat escare, Tot nu a avut nevoie de o diplomă în medicină ca să îşi dea seama ce se întâmplă.

Doctorii au vrut să o transfere la ospiciu. Una dintre asistentele-şefe ale unităţii îl ştia pe Tot de la Arhive. O ajutase să găsească documentele care demonstrau că stră-stră-bunicul ei – un sclav pe atunci – luptase în timpul Războiului Civil. Ea a fost cea care s-a asigurat că soţia lui Tot avea să rămână într-o rezervă de la Terapie Intensivă.

În săptămâna care a urmat, Tot a stat lângă patul soţiei lui, holbându-se la tubul flexibil din plastic care cobora din gâtul soţiei lui – tubul prin care era hrănită şi prin care respira – în continuare plin de sânge în locul unde îi intra în gât. Îşi privi soţia slăbind la mai puţin de cincizeci de kilograme, pielea atârnându-i pe pomeţi. Nici măcar nu îl mai recunoştea pe Tot. Când

reuşeau să o trezească... Dacă reuşeau... singura întrebare la care putea să răspundă era: cum o cheamă pe sora ta?

Pentru Tot, cel mai rău fusese în ultimele zile, când asistentele începuseră să umple camera cu cutii de cafea deschise, pline de boabe proaspăt măcinate. La început, Tot nu a înţeles. Apoi şi-a dat seama... cutiile de cafea erau acolo pentru ca el să nu poată să miroasă ceea ce se întâmpla cu trupul soţiei lui.

Acel gând, rămas undeva într-un colţ al creierului, care îi amintea de cafeaua ieftină Chock Full O'Nuts French Roast, îl rodea pe Tot când ajunse la capătul holului şi se apropie de uşa de sticlă pictată a capelei.

Apucând mânerul de la uşă şi hotărât să revină cu gândul la ceea ce avea de făcut, lăsă amintirile cu soţia lui să îi dispară din minte. Încercă să se gândească la ceea ce îi spusese Imaculata Decepţie, că toate victimele Cavalerului erau membri ai clerului care petrecuseră măcar puţin timp cu preşedintele. Aşa cum tocmai aflase Tot, capelanul spitalului, Stoughton, petrecuse şi ea ceva timp alături de preşedintele Wallace, când acesta fusese la spital cu un an înainte. Când Tot deschise uşa, putea să simtă în continuare mirosul de cafea.

— Capelan Stoughton? strigă Tot, intrând şi mirosind... cunoştea şi acest miros... acel miros ca de artificii...

Praf de puşcă.

— Capelane, sunteţi...?

Tot aproape că se împiedică de cuierul din lemn. Era întins, în diagonală, pe covor. De parcă cineva l-ar fi răsturnat.

Păşind peste el, auzi respiraţia cuiva. O respiraţie grea. De parcă cineva ar fi gâfâit. Sau ar fi plâns.

Simţind timpul încetinind, Tot se îndreptă spre capătul încăperii. Era dificil să înainteze, de parcă s-ar fi mişcat pe sub apă. Privind în dreapta lui, văzu sângele – mici picuri, ca un suc proaspăt vărsat. Puţin mai încolo era corpul.

Tot zări mai întâi picioarele. Nu se mişcau. Doar din felul straniu în care îi erau îndoiţi genunchii, Tot ştiu de îndată că Elizabeth Stoughton era moartă.

Era întinsă pe o parte, de parcă ar fi încercat să se strângă în poziţia fetală, dar fără să reuşească. În dreptul stomacului, o baltă de sânge îi acoperise bluza, întinzându-se spre piept, peste sânul drept.

Lângă corp, un bărbat în vârstă cu păr blond-cenuşiu era în genunchi, de parcă ar fi fost împuşcat şi el. Respira greu, încercând să spună ceva. Tot îl ştia pe acest bărbat – din poza pe care i-o trimisese Imaculata Decepţie: pastorul împuşcat cu o zi înainte. Pastorul Frick. Timpul încetinise atât de mult, încât Tot abia îl auzi. Totul se petrecea sub apă.

Apoi, Tot îi văzu mâinile... erau ridicate în aer. De parcă ar fi fost jefuit sau de parcă cineva l-ar fi amenințat cu o armă.

— În spatele tău... strigă pastorul Frick, făcându-i semn lui Tot să se ferească.

Întorcându-se încet, Tot privi peste umăr.

Era prea târziu.

Pffft.

Împușcătura amortizată îl înțepă ca o albină, direct în cap. Chiar sub ureche. Exact ca pe JFK.

O urmă curată de sânge se imprimă pe zidul din apropiere.

Tot încercă să strige ceva, dar niciun cuvânt nu îi ieși din gură. În timp ce genunchii îi cedau, văzu ochii Cavalerului și totul deveni limpede.

Lumea deveni neclară și se răsturnă pe o parte. Își simți oasele devenind de sare. Prăbușindu-se, dezumflat, pe covor, ultimele lui gânduri se îndreptară tot spre mirosul de cafea. Și spre cât de bine era că avea să își vadă, în sfârșit, soția.

79.

Acum

— Beecher, vreau să pleci de acolo! ordonă vocea computerizată a Imaculatei Decepții în receptor.

— Dar dacă Tot... dacă a fost împușcat...

— Nu mă asculți, Beecher! Alt pastor, femeia de la spital, a murit! Ea este a treia victimă! Tot este a patra! Patru victime... Dacă avem dreptate, știm cine este următoarea țintă a Cavalerului!

Mintea îmi revine la președinte, și la Marshall, și la restaurantul pe care îl analiza în Georgetown.

— Trebuie să fii atent la Café Milano, să vezi dacă Wallace se duce acolo, bolborosesc eu. Eu mă duc la spital. Dacă Tot are nevoie de ajutor...

— Nu îl mai poți ajuta pe Tot! explodează Mac cuprins de panică. Am vorbit cu chirurgul. Doctorii tocmai l-au adus, dar din felul în care i-a intrat glonțul în cap... inima îi bate, dar funcția cerebrală... Nu cred că vor găsi activitate cerebrală. Trebuie să pleci de acolo și să...

— Nico, rămâi unde ești! strigă paznicul în spatele meu.

— S-a întâmplat ceva, șoptește Nico. Era aici. Tocmai am văzut-o.

Mă întorc spre băncuţe şi spre platan. Nico este unde l-am lăsat.

Paznicul stă la câţiva metri în spatele lui. Nico se uită în jos şi răsfoieşte cartea pe care a ţinut-o în mână...

— Cartea mea... semnul meu de carte, zice Nico. Nu îmi mai găsesc cartea de joc!

— Beecher, pleacă de acolo, insistă Imaculata Decepţie.

— El a luat-o! Benjamin a luat-o! strigă Nico, arătând spre mine. El mi-a luat cartea!

— Ce? Nu ţi-am luat nimic, zic eu, îndepărtându-mă de Nico şi înaintând spre intrarea în clădire. Nu ştiu despre ce carte vorbeşti.

— Cartea de joc! Tu ai furat-o! Când... când mi-a căzut cartea... ai ridicat-o şi mi-ai dat-o înapoi, mormăie Nico, făcând primii paşi spre mine.

— Nico, nu te mişca! strigă paznicul, scoţând un walkie-talkie de ultimă generaţie de la curea.

Nu vorbeşte la el. Apăsă doar un buton.

În dreapta mea, prin geamul de sticlă care dă spre holul principal al spitalului, văd paznicul de la aparatul cu raze X fugind pe hol. Un asistent este chiar în spatele lui.

Când Nico se năpusteşte asupra mea, mă retrag şi mai mult, privind în jurul meu după Clementine...

— Ştiu că tu ai cartea mea! strigă Nico.

Cercetez băncile, copacii, chiar şi după colţul clădirii.

Clementine nu este nicăieri.

80.

— Nico, dacă nu te opreşti, o să-ţi pierzi dreptul la plimbare! Şi cel la corespondenţă! strigă paznicul în spatele lui.

În dreapta mea, paznicul de la aparatul cu raze X şi un asistent ies fugind pe uşile spitalului.

— Rupert, mi-a furat semnul de carte! Mi-a furat asul de treflă! strigă Nico la asistent.

— Îţi jur, habar nu am despre ce vorbeşte, zic eu.

Asistentul îl priveşte o singură dată pe Nico, apoi se întoarce spre mine.

— Goleşte-ţi buzunarele, îmi spune el.

— Eu? Eu n-am...?

— Goleşte-le. Acum.

Împietrit în faţa clădirii, îmi bag mâinile în buzunare, scoţându-mi portofelul, cheile şi un mic drive pe care am o copie a conţinutului calculatorului meu. Fac la fel cu buzunarele de la haină. Am în ele un strugurel, o pereche de mănuşi şi o chitanţă veche de la taxi, dar în afară de asta...

— Nimic, vezi? Verifică şi tu, zic eu, păşind spre asistent.

— Rămâi unde eşti, mă avertizează el, făcându-mi semn să mă retrag.

— Este un mincinos! strigă Nico.

— Nico, vreau să te stăpâneşti! zice asistentul.

— Are cartea mea! Verifică-i buzunarele!

— Te rog, verifică-le din nou! insist eu.

— Puştiule, vreau să pleci de aici. Nico, stăpâneşte-te, spune asistentul, privind spre paznic.

Îndepărtându-mă, trec de uşile principale, spre cărarea de beton care mă va duce în parcare. Nico încearcă să mă urmeze, dar asistentul şi paznicul îl apucă de braţe...

— El este Valetul! mormăie Nico. Nu vedeţi?! Lăsaţi Valetul să fugă!

Eliberându-se din strânsoarea asistentului, Nico încearcă să fugă, dar paznicul de la aparatul cu raze X îl ţine cu forţa.

Nu îmi pasă cine învinge. Alerg spre parcare, scoţându-mi cheile de la maşină din buzunar.

— Ştiu că tu eşti Păcăliciul, Benjamin. Ştiu că tu ai cartea mea! tună Nico, în timp ce mai apare un paznic şi se luptă să îl pună la pământ.

Aud o lovitură surdă. Cineva urlă de durere. Trecând de colţ, ajung în parcare şi nici nu mă mai întorc să privesc.

— Nico! strigă asistentul.

Alunec pe pietriş şi o tai printre două maşini, apoi o iau la fugă spre maşina argintie cu care am venit. Maşina închiriată de Clementine.

Privesc în jurul meu, căutând-o pe Clementine. În continuare, nici urmă de ea, dar sunt în mod straniu uşurat să aflu că Tot a fost împuşcat la spital în acelaşi moment în care Clementine era aici cu mine... asta înseamnă că nu poate fi ea Cavalerul. Nu poate. Apoi îmi amintesc că... Tot a fost împuşcat!

În pielea mea, simt pe altcineva, o versiune mai mică a mea, în descreştere. Te rog, Doamne, nu îl lăsa să moară.

Trăgând tare de ea, deschid uşa de la maşină şi mă strecor înăuntru. Mişcarea face ca telefonul să-mi cadă din mână şi să pice între scaunele de la maşină.

Bag cheia în contact şi încerc să pornesc maşina, dar mâinile... întregul meu corp... nu pot să nu tremur gândindu-mă la Tot.

În stânga mea, se aude o bubuitură în geamul şoferului. Sar atât de sus, încât mi se loveşte capul de apărătoarea de soare.

Buuuuuf!

Mă întorc chiar în momentul în care pumnul lui Nico izbeşte geamul. Loveşte cu putere maximă, iar degetele i se lipesc de geam din cauza impactului. Încearcă să spargă geamul cu pumnul, dar maşina nu cedează. Judecând după sunetul făcut, cred că îl doare – ca şi cum ar lovi un bloc de ciment. Nico nu simte durerea. Se pregăteşte de o nouă lovitură, însă este tras în spate, dezechilibrat.

Paznicii spitalului îl apucă, îl strâng de gât, de umeri... de orice pot să îl apuce.

Nico urlă ca un urs în capcană, încercând să rămână în picioare.

Apăs pe acceleraţie şi o mână de pietriş zboară în aer.

— Îl lăsaţi să scape! Nu îl lăsaţi! imploră Nico, ţipând în continuare, în timp ce eu îmi iau tălpăşiţa şi îl privesc micşorându-se încet în oglinda retrovizoare.

Ieşind din parcare înapoi pe drumul neasfaltat care duce spre poarta de acces, cercetez tufişurile, copacii... peste tot, după Clementine. Ştiu că nu o voi găsi.

Apropiindu-mă de căsuţa paznicului, încetinesc şi fac prietenește cu mâna, rugându-mă ca paznicii care se luptă cu Nico să fie prea ocupaţi ca să mai dea alarma.

Din căsuţă, un paznic în uniformă îmi face şi el cu mâna, dar nu inspir până nu ajung la capătul drumului, în afara spitalului, şi virez pe strada principală.

La jumătatea străzii, dau de un semafor roşu şi opresc maşina. Apuc volanul, şi inima îmi pulsează în degete. În oglindă, nimeni nu se apropie. Nimeni nu mă urmăreşte. Am scăpat.

— Beecher...! Beecher... eşti acolo?! cârâie vocea Imaculatei Decepţii de sub scaun.

Telefonul îmi este în continuare deschis.

— Beecher, eşti în regulă?!

Nu sunt în regulă.

Tot a fost împuşcat în cap.

Clementine a dispărut.

Iar Cavalerul – dacă am dreptate – este pe punctul de a încerca să îl ucidă pe preşedintele Statelor Unite.

Când semaforul se face verde, aud în continuare cuvintele lui Nico: „Ştiu că tu eşti Păcăliciul, Benjamin. Ştiu că tu ai cartea mea”.

Se înşală, nu eu sunt Păcăliciul. Dar are dreptate într-o privinţă.

Băgându-mi mâna în buzunarul de la jachetă, într-una dintre mănuşi, scot o carte de joc cu o treflă cunoscută în centrul ei. Cea pe care am palmat-o când i-am dat cartea înapoi lui Nico.

Asul de treflă.

Ai avut dreptate, Nico. Eu ţi-am luat afurisita de carte.

Dacă am dreptate în legătură cu ceea ce este ascuns în ea – şi cu faptul că se folosea de ea ca să comunice cu Cavalerul – poate că nu o să reuşesc să opresc destinul.

Dar voi reuşi să aflu încotro se îndreaptă Cavalerul.

81.

— Schimbare de planuri – toată lumea pe poziţii! strigă şeful de tură, în timp ce şase agenţi ai Serviciilor Secrete intrară în postul de comandă de sub Biroul Oval.

Aşezat pe una dintre băncuţele din colţul vestiarului, A.J. îşi privea colegii agitându-se în jurul lui, desfăcându-şi cravatele şi scoţându-şi pantofii. Pentru orice preşedinte, programul era stabilit cu săptămâni înainte. Orice schimbareminoră implica mişcări de personal, pază şi protecţie, presă, echipe de recunoaştere, sisteme de comunicare şi, pentru evenimentele care se desfăşurau în alte locuri – precum cel de azi de la Memorialul Lincoln –, protecţie aeriană şi terestră. Aşa că, dacă Serviciul Secret făcea asemenea schimbări de ultim minut de Ziua Preşedinţilor, cu siguranţă se întâmpla ceva important.

— Iar se ceartă cu nevastă-sa? întrebă un agent cu păr negru şi inel gros de aur gravat cu emblema Universităţii Ohio State.

— Nu, asta vine de la sediu, răspunse altul, scoţându-şi cravata şi agăţând-o în dulap.

În acel moment, A.J. ştiu că băieţii din teren nu aflaseră încă. Dar nu încăpea îndoială că se trăsese un semnal de alarmă. Aşa trebuia să fie. Când şefii auziseră că un al treilea pastor fusese ucis – plus un bătrân împuşcat în ceafă, ca JFK – trebuiau luate măsuri. Ţinta trebuia mutată.

Desigur, Wallace insistase din nou să îşi păstreze programul obişnuit. Dorea să participe la evenimentul de la Memorialul Lincoln şi la cina care avea să urmeze la Café Milano. Dar, aşa cum explicase directorul Serviciului Secret, preşedintele nu este însărcinat cu propria pază dintr-un motiv simplu.

— Am auzit că este de nivelul 3, interveni un al treilea, referindu-se la codul Serviciului pentru un atacator instabil mintal.

Un altul încuviinţă. Având în vedere locul spre care se îndreptau – unul dintre puţinele locuri mai sigure decât Casa Albă – era limpede că cineva încerca să îl ucidă pe preşedinte.

Chiar şi aşa, apropiindu-se de dulapurile lor, agenţii nu intrară în panică, nu ţipară şi nu se grăbiră. Nu îşi luară pistoalele, nici armele sau vestele antiglonţ. Îi aşteptau destule arme la destinaţie. De fapt, în acel moment, în timp ce deschideau dulapurile de metal, singurul lucru pe care agenţii îl luau era un schimb de haine. Costumele şi cravatele erau înlocuite cu pantaloni şi tricouri obişnuite, care să se potrivească cu hainele din locul spre care se îndreptau – cel mai sigur loc pentru a-l ascunde pe liderul lumii libere, acelaşi loc unde îl ascunseseră pe George W. Bush la câteva zile după atentatele din 11 septembrie 2001 şi pe nenumăraţi alţi preşedinţi în timpul zilelor unor posibile atacuri: complexul prezidenţial privat cunoscut sub numele de Camp David.

A.J. văzu cum, unul câte unul, membrii echipei, îmbrăcaţi lejer, părăseau camera. Serviciul Secret îşi făcea treaba. AJ., purtând în continuare costumul şi cravata, se îndreptă spre Biroul Oval, pregătit să şi-o facă şi el pe-a lui.

82.

Nico se crede tare deştept.

Şi este.

Este suficient de deştept, încât să îi păcălească pe doctorii de la St. Elizabeth şi pe asistente şi să reuşească cumva să transmită mesaje secrete şi sfaturi Cavalerului care ucide pastori şi care îi imită pe vechii asasini. Şi este suficient de deştept, încât să îşi dea seama că, dacă vrea să ţină mesajele acelea secrete, ar trebui să le ascundă într-un loc unde nu s-ar uita nimeni de două ori, precum o carte de joc folosită ca semn de carte.

Stând la masa mea din bucătărie, studiind asul de treflă destul de uzat şi cercetându-i faţa şi spatele, fac tot ce îmi stă în putinţă să nu mă gândesc la Tot. Mac spune că este în continuare în operaţie. Zice că nu ar trebui să mă duc la spital, că acesta este cel mai bun mod în care pot ajuta – cartea de joc – mai ales dacă mă gândesc la cartea cu copertă de piele în care o ascundea Nico.

Am văzut-o când a lăsat-o prima oară pe masa de sticlă din camera de vizitare. Nu era o carte de istorie. Era un roman de la începutul anilor 1900 –

un bestseller numit *Privind înapoi.* În carte este vorba despre un tânăr din Boston, Julian West, care adoarme în 1887 şi se trezeşte într-o utopie, în anul 2000. Singurul motiv pentru care eu am auzit de ea – sau pentru care oricine o mai ţine minte – este că, aşa cum am aflat noaptea trecută când am citit despre cel de-al treilea atac, era romanul preferat al asasinului Leon Czolgosz. *Privind înapoi* era cartea pe care o citise şi recitise vreme de opt ani, până când îl inspirase să îl ucidă pe preşedintele McKinley.

Studiez asul uşor rupt şi îndoit, dar singurul lucru care mă interesează este mesajul despre care trebuie să cred că este ascuns pe undeva. Când l-am întâlnit întâia oară pe Nico, mi-a spus că este reîncarnarea lui George Washington. Acela a fost modul lui de a-mi spune cât de special este. Dar este şi modul meu de a şti cum gândeşte Nico.

În timpul Războiului de Independenţă, nimeni nu a fost mai priceput la corespondenţa secretă decât George Washington. Ca lider al Culper Ring, a ajutat la inventarea unor coduri numerice care erau atât de greu de spart, încât unele sunt utilizate şi în ziua de azi de către CIA. Folosea şabloane în formă de clepsidră care, odată puse deasupra scrisorii scrise de mână, blocau anumite părţi, scoţând la iveală mesajul ascuns.

Dar trucul preferat al lui George Washington era mereu acelaşi: cerneala invizibilă. Aşa cum am învăţat când am intrat în Culper Ring, cerneala invizibilă este utilizată de mii de ani, din Egipt până în China, folosind lichide organice precum sucul de praz sau limetă. Într-adevăr, aşa cum ştie orice puşti pasionat de ştiinţă, nu trebuie decât să încălzeşti hârtia şi, *voilà,* poţi vedea mesajul ascuns. Washington a înţeles însă că niciun lucru nu rămâne secret dacă poţi să îl descoperi folosindu-te doar de o lumânare aflată pe aproape.

Drept urmare, Washington şi primii membri ai Culper Ring au scăpat de efectul termic şi l-au schimbat cu unul chimic. Washington scria cu cerneală invizibilă, numită agent. Când destinatarul aplica o substanţă chimică diferită, numită reactiv, aceasta scotea la iveală mesajul ascuns. Atâta timp cât britanicii nu aveau reactivul, nu aveau cum să spargă codul.

Pe când mă îndreptam în grabă spre casă, Imaculata Decepţie îmi spusese că ar trebui să torn suc de limetă, de lămâie sau orice suc pe care îl pot găsi pe faţa asului de treflă. Dar scăpase din vedere un lucru.

Fără îndoială, Nico nu acţionează de unul singur. Fie că Marshall este sau nu Cavalerul, Nico este ajutat de cineva din spital. Cineva îi aduce pe furiş cărţile de joc sau măcar îi aduce romanul cu noile cărţi de joc ascunse în el. Dar asta nu înseamnă că Nico poate face rost de orice lichid sau suc oricând are el nevoie. Nu, pentru ca Nico să comunice într-adevăr cu Cavalerul, are nevoie de un reactiv mereu disponibil. Şi atunci mi-am dat seama. Las sucul

de limetă, lămâie sau chiar cel de mere. Chiar şi într-un azil de nebuni există un singur lichid la care Nico are acces mereu.

Apucând o caserolă din plastic, mă îndrept spre baie şi mă deschei la pantaloni. Un pipi scurt, dar extrem de satisfăcător, mai târziu, vasul este plin de urina caldă care se învârte făcând valuri mici în timp ce eu mă îndrept cu atenţie din nou spre bucătărie.

Aplecat deasupra chiuvetei, cobor asul de treflă în vas. Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Apoi, deodată...

Litere purpurii, palide, apar de nicăieri, precum literele din supa alfabet.

Nu există nicio avertizare criptată. Nicio instrucţiune specială. Doar două cuvinte care mă fac să mă simt de parcă cineva mi-ar fi făcut o gaură în stomac.

Le citesc de nenumărate ori. Nu ştiu dacă Nico i le trimitea Cavalerului sau, mai degrabă, Cavalerul i se lăuda lui Nico, dar ştiu că acele două cuvinte erau menite să fie văzute doar de Nicoşi de Cavaler: locul unde Cavalerul intenţionează să poarte bătălia finală.

Camp David.

83.

A.J. privise întreaga discuţie.

Desigur, preşedintele nu participase la ea. Stătea la birou, semnând scrisori cu capul plecat. Nu, când venea vorba de marile discuţii în contradictoriu cu Serviciul Secret, Wallace îşi lăsa membrii staff-ului să se ocupe de treburile murdare.

În câteva secunde, respectivii deveniseră livizi. Şefii Serviciului nu erau surprinşi. Membrii staff-ului erau mereu iritaţi când aflau că POTUS[17] nu avea să fie acolo unde îl doreau.

Aşa cum le explicase însă şeful de cabinet, nu era vorba doar despre siguranţa lui Wallace. Era vorba despre întreaga ţară. Aşa cum o ştiau cu toţii, programul preşedintelui era publicat în fiecare zi pentru ca întreaga lume să îl afle. Aşa că, atunci când presa avea să vadă membri ai Biroului Militar al Casei Albe pe peluza de sud, întinzând trei prelate uriaşe cu X-uri pe ele... şi apoi aterizarea unui elicopter Black Hawk dotat cu rachete care să îl ia de acolo pe preşedinte şi pe familia lui, întrerupând programul fără

[17]President of the United States – abreviere a titulaturii şefului american de stat (n. red.).

vreun avertisment... orice persoană de pe planetă avea să îşi dea seama că ceva nu este în regulă.

— Dar ceva este în neregulă, explică şeful Serviciului. Avem o ameninţare activă – de aceea avem nevoie de mişcarea AU, continuăel, referindu-se la Acţiunea de Urgenţă care implica folosirea unui Black Hawk.

— Aşa este, dar dacă fugiţi la Camp David cu un AU neanunţat, ştii ce o să ţipe presa? Atac terorist! spuse şeful de cabinet. De acolo, prăbuşiri de pieţe financiare, panică generală şi investitori care cumpără acţiuni ale companiilor de muniţie şi ale celor care vând saci pentru cadavre.

— Dacă vrei, pot să „scap" în presă detalii despre pericolul unui asasinat.

— Oh, mult mai bine. Pentru ca întreaga lume să creadă că preşedintele fuge ca un copil speriat?

În acel moment, preşedintele Wallace îşi ridică privirea de la scrisoarea pe care o semna. Fără un cuvânt, discuţia luă sfârşit.

Douăzeci de minute mai târziu, A.J. stătea pe peluza de sud a Casei Albe, privind-o pe prima-doamnă şi pe copiii preşedintelui urcând într-un elicopter obişnuit, în locul Black Hawk-ului înarmat, ceea ce însemna că presa avea să vadă acţiunea ca pe un zbor administrativ obişnuit, şi nu ca pe unul de urgenţă.

Iar motivul anunţat al respectivului zbor? Acela era un compromis mult mai subtil. Presei i s-a spus că fiul lui Wallace simţea o mare presiune la şcoală, iar reporterii au fost imploraţi să nu dezvăluie asta pentru a proteja intimitatea fiului. Desigur, reporterii nu aveau să o facă. Dezvăluiau orice. Dar acum Wallace părea tatăl perfect, luându-şi familia la Camp David pentru a-şi putea ajuta fiul la nevoie. Aşa cum ştia şi şeful de personal, când totul mergea greşit, familia era cel mai bun paravan.

Cu un sunet înfundat, palele elicopterului începură să se rotească, iar roţile se desprinseră de pe peluza de sud. În majoritatea zilelor, reporterii priveau din zona delimitată pentru presă. În acea zi însă, înainte ca primul membru al presei să îşi dea măcar seama ce se întâmplă, elicopterul preşedintelui îi avea deja pe toţi cei implicaţi la bord.

Înălţându-şi gâtul şi făcându-şi ochii mici din cauza vântului iscat, A.J. privi Marine One ridicându-se pe cerul cenuşiu. Prin geamul din spate al elicopterului, îl văzu pe fiul lui Wallace lipindu-şi fruntea de geamul blindat, privind spre maşina pompierilor care parca mereu în zona de sud când decola elicopterul.

A.J. ştia de ce se afla maşina acolo: era plină de spumă, în cazul unei prăbuşiri subite.

O prăbuşire putea avea loc oricând.

A.J. nu putea nega asta.

Şi mai ştia că, în curând, adevărata prăbuşire avea să înceapă.

84.

— Mac, o să-l ucidă pe Wallace la Camp David!

— Beecher, trebuie să mă asculţi, îmi cere vocea robotică a Imaculatei Decepţii la telefon.

— Nu, nu înţelegi, zic eu, folosindu-mi telefonul pentru a face o poză asului de treflă care pluteşte în vas. Cavalerul...

— Vrei să spui Marshall.

— Nu mai spune asta... nu ştim asta.

— Eu ştiu. Aşa cum ştia şi Tot. De fapt, singura persoană care pare să nu ştie eşti tu.

Mâna îmi tremură în timp ce camera face acel clic, reuşind o fotografie mişcată a cărţii. Doar faptul că a menţionat numele lui Tot îmi face corpul să se micşoreze. Dumnezeule, dacă nu este în regulă...

— Înţeleg, Beecher. Orice i-ai făcut lui Marshall cu ani în urmă... orice s-ar fi întâmplat... nu îţi doreşti ca ucigaşul să fie vechiul tău prieten. Dar a venit momentul să fii realist. După câte s-au întâmplat...

— S-a întâmplat Tot! Şi s-a întâmplat Camp David! Am găsit mesajul!

— Şi eu, mă contrează Mac. Or să îl împuşte la prânz.

Telefonul meu mai face un clic atunci când fac încă o poză.

— Despre ce vorbeşti? întreb eu.

— Atunci îl va ucide. La ora douăsprezece.

— Nu înţeleg. De unde ai...?

— Din rapoartele medicale. Am urmărit videoclipurile cu pisici pe YouTube, cele la care se uita Nico. Asistentele fac rapoarte despre pacienţi la fiecare tură, şi acele rapoarte se completează pe calculator, ceea ce înseamnă că...

— Ai reuşit să le spargi.

— Folosesc stenografie. Ştii ce reprezintă?

— Scriere ascunsă.

— Exact. Dar în ziua de azi, ştii ce este şi mai greu de urmărit decât un mesaj ascuns? Un filmuleţ ascuns. Gândeşte-te la asta: când vine vorba să opreşti teroriştii să îşi trimită e-mailuri unul altuia, guvernul nostru urmăreşte anumite cuvinte pe internet: *bombă, materiale bombă, cum săfaci o bombă.* Cei de la NSA au cel mai bun software de urmărire din lume. Dar când vine vorba de fişiere video, nu există cuvinte pe care să le urmărească.

— Nu pot vedea ce se află în film?

— Ah, acum te apropii. Ştii cine este Mike McConell?

— A condus NSA. A fost apoi director al siguranţei la nivel naţional.

— Exact. În timpul operaţiunii Furtună în deşert, McConell a fost atât de ocupat, încât fiica lui i-a tot zis: „Am putut să te văd doar la TV – trebuie să îmi spui că mă iubeşti într-una dintre conferinţele tale de presă". McConell i-a spus că nu poate să o facă. Aşa că fiica lui l-a rugat să o facă precum Carol Burnett: să se tragă de ureche – acela era modul secret al lui Burnett de a-i spune „Te iubesc" bunicii ei. Aşa că asta a început să facă McConell. În timpul conferinţelor de presă... la emisiunea *60 minutes*... pe întreaga durată a operaţiunii Furtună în deşert şi a întregii sale cariere, se trăgea de ureche, iar fiica lui primea mesajul secret. Acel mesaj pe care nici măcar software-ul NSA nu ar reuşi să îl decripteze.

— Ce legătură are asta cu Nico?

— Am verificat şi celelalte fişiere video la care s-a uitat Nico, şi dacă orele înregistrate sunt corecte, înainte ca al doilea pastor să fie ucis, Nico a privit un filmuleţ cu o pisică numită Cutey Cute Lester...

— Cutey Cute Lester?

— Ştiu că este un nume stupid, Beecher. Dar în timp ce pisica se rostogoleşte dintr-o parte în alta, în fundal, stăpânul pisicii îşi bate piciorul de covor de exact nouă ori... apoi bate din călcâi rapid de douăzeci şi cinci de ori...

— Al doilea pastor a fost împuşcat exact la 9:25.

— Apoi, în filmuleţul de ieri, bate de nouă ori din picior.

— Ora nouă, zic eu, ora împuşcăturilor de la spital.

Când încă o crampă îmi cuprinde stomacul, privesc asul de treflă pe care se află cuvintele Camp David.

— Mac, ai mai găsit un fişier video, aşa este?

— Uploadat acum douăzeci de minute. De data aceasta, stăpânul pisicii bate din picior de douăsprezece ori, Beecher. Astăzi, la prânz. Când m-am uitat pe programul oficial al preşedintelui – pe care, da, l-au schimbat după împuşcături – am văzut că este exact ora la care Wallace era programat să plece cu fiica lui de la...

— Café Milano, zic eu, referindu-mă la restaurantul care îl interesase pe Marshall ieri.

Locul unde spusese că avea să îi reteze laringele preşedintelui cu un cuţit de friptură.

— Ştiu că înţelegi ce se întâmplă, Beecher. De aceea a fost Marshall la restaurant. Căuta cel mai bun unghi din care să îi tragă un glonţ în cap

preşedintelui. Singura întrebare rămasă este – acum, că programul s-a schimbat – dacă preşedintele nu se duce la restaurant...

— Camp David, bolborosesc eu. Îl duc pe preşedinte la Camp David.

— Eşti sigur de asta?

— Sunt sigur, zic eu, citind cartea de joc şi imaginându-mi rânjetul de pe faţa lui Marshall.

Acel rânjet atotştiutor. Genul de rânjet care mă face să mă întreb dacă, din momentul în care a început totul, nu acesta era modul în care Marshall planificase finalul. Să creeze o urgenţă suficient de importantă, care avea să îl trimită invariabil pe preşedinte la Camp David.

Verific ora pe telefon. Este aproape zece. Mai sunt doar două ore.

— Mac, dacă avem dreptate, trebuie să anunţăm lumea!

— Pe cine să anunţăm? Tot este la spital.

— Atunci să îi sunăm pe ceilalţi agenţi. Pe toţi membrii Culper Ring pe care îi putem găsi.

Auzind asta, Imaculata Decepţie tace.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Beecher, câţi membri crezi că sunt în Culper Ring?

— Nu ştiu. Mulţi.

— Defineşte mulţi.

— Cincizeci...?

Nu răspunde.

— Mai puţini de cincizeci? insist eu.

Din nou nu răspunde.

— Mai puţini de patruzeci? adaug.

— Ce ţi-a spus Tot? întreabă Mac, cu vocea lui robotică mai lentă ca niciodată.

— Mac, nu este amuzant. Câţi membri sunt?

În telefon, se aude un clic mai tare, de parcă un radio ar fi fost închis. În locul vocii robotice a lui Mac, o voce feminină – a unei persoane în vârstă – spune:

— Beecher, numele meu este Grace Bentham. Trebuie să ieşi din casă.

— Cine eşti? Cine dracului eşti?

— Sunt Mac, răspunde femeia bătrână şi îmi dau seama că aud vocea reală a Imaculatei Decepţii. Mă numesc Grace. Încerc să îţi salvez viaţa.

85.

O oră mai devreme
Spitalul St. Elizabeth
Washington, D.C.

Nico nu își dădu seama că paznicii se aflau acolo, până ce nu îl prinseră din spate, strângându-l de gât și trăgându-l pe pietrișul parcării.

— Îl lăsați să fugă! Nu îl lăsați! țipă Nico, în continuare zbătându-se sălbatic.

Beecher apăsă pe accelerație, roțile se învârtiră și un pumn de pietriș zbură în aer.

— El este monstrul! Nu eu! urlă Nico când mașina o luă din loc, ieșind din parcare.

— Nico, încearcă să respiri! strigă asistentul Rupert.

Forța lor se dovedi de ajuns. Ca un copac retezat, Nico se prăbuși pe spate.

Cu o lovitură puternică, umerii i se izbiră de pietrișul înghețat. Pietricele și praf se ridicară în aer. Asta nu îl opri să se zbată, încercând să își elibereze brațele, picioarele, orice.

— Băieți! Avem nevoie de ajutor! strigă Rupert.

În câteva secunde, încă doi paznici ajunseră la ei, intrând în luptă. Antrenați în diferite tehnici de imobilizare, nu îl loviră pe Nico. Îl apucară de încheieturi, atacând punctele sensibile.

Aproape orbit de praf, Nico văzu doar o ceață mocirloasă, dar în depărtare auzi o nouă voce... o voce pe care o cunoștea... fugind spre el.

— Nu îl răniți! strigă doctorul Gosling cu accentul lui sudic cunoscut. Nu se luptă cu voi!

Gosling avea dreptate. Lupta se terminase. Chiar și pentru Nico, patru la unu era prea mult.

— Nico, ascultă-mă, a plecat, zise Rupert, în genunchi, ținându-l pe Nico de umăr și străduindu-se din greu să își păstreze o voce calmă.

Era singurul mod de a discuta cu Nico.

— Oricine ar fi fost... pe oricine ai fugărit... a plecat. Uită-te...

Apucându-l pe Nico de ureche și întorcându-i capul, Rupert îi arătă drumul principal. Nico clipi des, încercând să privească. Nu avea cum să nu vadă. Mașina lui Beecher trecu de ghereta paznicului și ieși din incinta spitalului.

Pufnind pentru ultima dată, Nico îşi lăsă capul să cadă din nou pe pietriş. Corpul îi rămase inert.

La fel făcu şi restul grupului.

— Gata acţiunea! Hai să-l ducem înăuntru! strigă Rupert.

Într-un amestec de şoapte şi înjurături, paznicii se desprinseră încet şi enervaţi din grămadă.

— Nico, eşti un adevărat coş pe fund, zise unul dintre ei, călcând din greşeală pe degetele lui Nico.

Nico nu strigă şi nu se plânse. În spatele lui, în timp ce stătea întins la pământ, în continuare cuprins de adrenalină, auzi sunetele manşetelor de prindere. Aduceau targa. Cea de forţă. Nico ştia care sunt consecinţele faptului că se împotrivise, aşa cum ştia şi ce urmează.

O înţepătură ca de ţânţar îl pişcă de coapsă. În biroul asistentelor, o numeau B-52, un amestec de Haldol, Ativan şi alte câteva antipsihotice care te adormeau pentru următoarele optsprezece ore.

— Află cine a fost! strigă un paznic în lateralul lui.

— Nu îmi pasă cât de periculoasă este această slujbă! strigă doctorul Gosling către al doilea paznic, mai furios ca niciodată. Ştiţi regulile noastre: nu brutalizăm pacienţii!

Din apropierea vocii lui, Nico ştiu că Gosling fusese cel care îi făcuse injecţia.

— I-ai prins cealaltă mână? întrebă Rupert, în continuare îngenuncheat lângă el.

Scaiul îl strânse cu putere pe Nico de mână. Se holbă la cerul cenuşiu, aşteptând ameţeala ceţoasă care venea odată cu sedativul.

Dar aceasta nu mai veni.

— Nico, închide-ţi ochii, zise doctorul Gosling, atingând cu afecţiune pieptul celui mai cunoscut pacient al său.

Nico făcu ce i se spuse. Îşi închise ochii. Când targa se înclină în faţă, apoi în spate, apoi se ridică în aer – în timp ce asistenţii îl duceau înapoi în clădire – Nico fu surprins să observe că în loc să se simtă ameţit, se simţea perfect treaz. Şi mai bine ca niciodată.

86.

Acum

— Dar cum de...? Cum se poate...?

Mă opresc, apăsând telefonul de ureche şi privind în jurul bucătăriei de parcă aş vedea-o pentru întâia oară.

— Eşti femeie?

— Uşa din faţă, Beecher. Ia-ţi lucrurile şi ieşi afară, zise femeia care, de două luni, îşi spusese Imaculata Decepţie.

Din felul în care îmi spune numele – Beech – ah... are un uşor accent de Boston. Genul care vine de la o şcoală privată de renume.

Ţâşnind către masa din bucătărie, mă aplec peste laptop şi îi scriu numele pe Google. Grace Bentham. Adaug cuvintele expert calculatoare şi restrâng căutarea.

— Nu mă căuta pe Google, Beecher.

— Stai... eşti...? Mi-ai intrat şi mie în calculator?

— Nu, te aud tastând. Nu sunt surdă, îmi spune.

Mai spune ceva, dar sunt prea adâncit într-un profil online de pe Boston Herald. Din ce scrie acolo, Grace Bentham este...

— Am şaptezeci şi doi de ani, adaugă ea. L-am cunoscut pe Tot în timpul zilelor mele în marină.

Continui să citesc. Un fost ofiţer naval în vârstă de şaptezeci şi doi de ani. Amiral. Importantă la vremea ei. Răsfoind articolul, aflu că a fost un pionier în domeniul calculatoarelor... una dintre primele programatoare ale calculatorului Harvard Mark I, orice ar fi asta. Asta i-a adus porecla Uimitoarea Grace. De fapt, ea este cea care a inventat de fapt termenul *debugging*, atunci când a găsit o molie într-un calculator Harvard Mark II şi a scos-o de acolo. Dacă aceştia sunt oamenii care au grijă de mine – pensionari în vârstă de şaptezeci şi doi de ani...

— Câţi oameni sunt în Culper Ring? întreb eu.

— Beecher, aceasta este o conversaţie care ar fi mai bine să o lăsăm pe...

— Câţi?! insist eu.

Rămâne tăcută. Dar nu multă vreme.

— Şapte.

— Şapte?!

— Şapte. Cu tine inclusiv. Atâţia au mai rămas.

Asta înseamnă că au fost mai mulţi.

— Ce s-a întâmplat cu restul?

Nici acum Grace nu răspunde.

— Ce s-a întâmplat cu ei, Grace?

Din nou, nu răspunde.

— Grace, îi vânează cineva pe membrii Culper Ring? Despre asta este vorba?

— Beecher, nu uita că unul dintre punctele forte ale Culper Ring a fost numărul mic de membri. George Washington însuşi a avut doar şase. Apoi, de-a lungul timpului, am fost cu zecile, aproape o sută în momentul de vârf. Dar nu înţelegi? De aceea te-a ales Tot pe tine. Pe măsură ce ne vânau, Tot s-a hotărât să reconstruiască gruparea.

Durerea îmi străpunge gâtul doar auzind numele lui Tot şi gândindu-mă la tot ce a făcut pentru mine. Munca lui nu are cum să se sfârşească aici.

— Sunteţi patru: Tot, tu, Chirurgul, cel numit Moşul... cu mine, cinci. Cine sunt ceilalţi? întreb eu.

— Ascultă, ştiu că eşti supărat.

— Nu, supărat eşti când primeşti o amendă pentru depăşirea vitezei legale sau când te părăseşte prietena. Mi-am riscat viaţa! Mi-am riscat viaţa crezând că sunt protejat de echipa din *Misiune imposibilă*! În schimb, văd că am fost invitat la o întâlnire a pensionarilor!

— Beecher, nu ne subestima. Nu ai idee câte bătălii am purtat. Şi le-am câştigat. Aşa că înţeleg foarte bine ce îmi spui, dar te rog... Acum contează să ajungi într-un loc sigur. Dacă vrei să ne certăm, ia-ţi lucrurile, ieşi pe uşa din faţă şi îndreaptă-te spre ascunzătoarea pe care ţi-a arătat-o Tot. La poştă. Să ne certăm în siguranţa maşinii tale.

— Dar tocmai ai spus... astăzi la prânz... Atunci Cavalerul...

— Marshall. Cavalerul este Marshall.

— ... atunci îl va ucide Marshall pe preşedintele Wallace, adaug eu, spunând cuvintele pentru întâia oară.

Şi crezându-le în sfârşit.

— Ce propui să facem? întreabă Grace.

— Eu? Habar nu am. Dar trebuie măcar să raportăm ce ştim. Să sunăm Serviciul Secret. Să le spunem ce se întâmplă.

— Şi crezi că asta va ajuta? mă provoacă ea. Beecher, dacă suni la Serviciul Secret şi le spui că ştii despre un atac iminent, îţi pot garanta un singur lucru: până închizi telefonul, o echipă de agenţi ai Serviciilor Secrete îţi va apărea la uşă şi tu vei fi suspectul principal, iar în două ore, când Cavalerul va apăsa în sfârşit pe trăgaci şi previziunile ţi se vor adeveri, tu, Beecher White, vei fi primul nume legat de atac.

— Nu este adevărat.

— Este adevărat. Şi ştii ce o s-o facă şi mai adevărată? Când vor găsi filmarea camerelor de supraveghere – care ştii că există – în care tu dădeai târcoale restaurantului din Georgetown, ieri. I-am spus lui Tot să nu te lase să te apropii de Marshall, dar nu ai ascultat, nu-i aşa? Când l-ai urmărit pe Marshall la Café Milano, exact asta a vrut să faci. Te-a prins pe cameră exact în posibilul loc al crimei, înaintea zilei în care preşedintele era programat să

mănânce acolo. Şi te-a dus acolo din acelaşi motiv pentru care te-a dus la apartamentul lui... şi ţi-a permis să îţi laşi amprentele pe acea mască Abraham Lincoln pe care ai „găsit-o" ca din întâmplare. Aşa că, atunci când pui totul cap la cap – filmarea, amprentele, masca Lincoln, plus acest telefon pe care eşti pe punctul de a-l da – ştii cum se numesc astea la tribunal? Proba A. Proba B. Proba C. Proba D.

Dau să spun ceva, dar, aşa cum ştim amândoi, nu a mai rămas nimic de spus.

— Tot mi-a zis că eşti o persoană deşteaptă – şi o persoană bună, Beecher. Trebuie să cred că a avut dreptate. Însă, din momentul în care a început totul – fie că este dintr-un sentiment de vină sau din regret – ceea ce s-a întâmplat cu Marshall când aţi fost mici... orice i-ai fi făcut, nu poţi să vezi ceea ce a construit el în jurul tău: o pânză de păianjen. Şi cu cât tragi mai tare, cu atât mai rapid are să te sugrume.

— Deci, asta este tot? Fug în ascunzătoare şi renunţăm?

— Uneori este ca acea mască de oxigen din avion. Trebuie întâi să îţi pui masca pe faţă şi să te salvezi pe tine însuţi înainte să poţi salva pe altcineva.

— Cum rămâne cu tine? Eşti expertă în calculatoare. Nu poţi să faci ceva? Să spargi ceva? Să alertezi Serviciul Secret printr-un apel anonim?

— Cine crezi că le-a trimis rapoarte despre atacurile recente? Le-am trimis numele lui Marshall şi fotografia lui. Ne facem treaba, Beecher. Este timpul să lăsăm Serviciul să şi-o facă pe a lui.

Mă gândesc din nou la ce mi-a spus Nico la St. Elizabeth: că eu sunt Valetul. Că, până la urmă, nu îmi pasă dacă îl salvez pe preşedinte. Dar îmi amintesc şi ce i-am spus lui Tot. Că am nevoie ca noi să fim băieţii buni. Întotdeauna.

— Trebuie să facem mai multe, insist eu, întinzându-mă după jacheta de iarnă.

— Beecher...

— Vorbesc serios, Grace. Te porţi de parcă am avea mâinile legate. Trebuie să le spunem chiar noi.

— Şi cum ai de gând să faci asta, Beecher? Crezi că poţi să conduci până la Camp David?

— Nu ştiu. Nu am...

Mă întrerup, gândindu-mă în continuare la cele întâmplate cu ani în urmă cu Marshall, în subsol. Faptul că nu am făcut nimic m-a costat scump. Nu am de gând să plătesc din nou acel preţ.

— Nu ştiu decât că este lipsit de logică să stăm aici şi să nu facem nimic, când ştim exact unde şi când are să apese pe trăgaci, zic eu, scoţând asul de

treflă din vasul plin de urină şi punându-l sub un jet de apă. Cuvintele Camp David încep să dispară, dar se pot citi încă.

— Ai auzit povestea spusă de Tot, despre cum a intrat Marshall în acea bază navală. Serviciul nu are vreo şansă împotriva lui, mai ales dacă nu ştiu cu cine au de-a face.

— Atunci lasă-mă să-ţi împărtăşesc ceva: dacă te apropii de preşedinte sau de Casa Albă, sau de Camp David, or să scoată fiecare pistolul pe care îl au şi or să îl îndrepte spre capul tău.

— Este în regulă, pentru că ştii ce se va mai întâmpla? Îl vor lua pe preşedinte, îl vor duce într-o cameră securizată pe care o au acolo şi măcar va fi în siguranţă. Gândeşte-te la asta, Grace. Dacă te-ai putea întoarce în timp şi ai şti despre Lee Harvey Oswald, te-ai mulţumi să trimiţi Serviciului Secret o telegramă sau ai conduce până la Depozitul de Carte şi ai face tot ce ar sta în puterea ta pentru a împiedica asasinatul?

Închizându-mi laptopul şi punându-l sub braţ, iau cheile de la maşină, zbor prin sufragerie şi mă îndrept spre uşa din faţă.

— Beecher, imploră ea, cu puternicul ei accent de Boston. Nu cred că te-ai gândit suficient de bine. Dacă faci exact ceea ce vrea Marshall să faci?

— Atunci cred că accept provocarea...

Deschid uşa şi mă opresc din drum. În faţa mea se află un bărbat înalt cu păr negru, vopsit, şi ochii cei mai epuizaţi pe care i-am văzut vreodată. Îşi pleacă bărbia de parcă s-ar întoarce, dar asta nu face decât să îmi atragă atenţia spre cicatricea roz de pe gâtul lui. Cea pe care a căpătat-o în ziua în care l-am văzut murind.

— Ascultă-mă doar, zice doctorul Stewart Palmiotti. Am o propunere pentru tine.

87.

S-au ocupat întâi de capelan.

Paramedicii, asistentele... au ştiut că este moartă de îndată ce au văzut-o. Pielea capelanului Stoughton nu mai era roz. Era cenuşie spre gri-închis. Nimeni nu îşi revine din această stare. Dar încercară totuşi, îi ridicară corpul, care căzu inert pe targă.

Fugind şi sfâşiindu-i cămaşa plină de sânge, o scoaseră în grabă din capela spitalului şi traversară holul spre sala de operaţii. Capelan Stoughton era totuşi o angajată a spitalului. Cum să nu se ocupe întâi de ea?

Un doctor mai tânăr – un nefrolog ortodox coborât să se roage pentru nepoata lui care era bolnavă – ajunsese primul la locul crimei. Păşind în capelă, văzuse balta de sânge întinsă pe covorul crem-deschis.

Era totuşi un spital. În câteva secunde, sosiseră tărgile şi perfuziile, iar doctorii de la sala de operaţii fuseseră mobilizaţi, umplând trei camere una lângă alta şi încercând să îşi aducă înapoi la viaţă colega. Dar totul a fost în zadar.

În prima cameră, o asistentă de la traume pronunţă ora morţii capelanului Stoughton. În cea de-a doua cameră, un doctor şi mai multe asistente ţineau craniul lui Tot. Privind în ochii lui larg deschişi, doctorul văzu că doar unul dintre ei reacţionează lalumină. O pupilă îi explodase, iar acum creierul îi hernia, mutându-se în cealaltă parte a craniului. Începură să îl pregătească pentru operaţie, dar ştiau deja rezultatul. În a treia cameră, pastorul Frick – cel împuşcat cu o zi înainte şi care tocmai se dusese să îşi ia la revedere de la capelan Stoughton – era în continuare în stare de şoc, cu ochii fugind dintr-o parte în alta la doctorii şi asistentele care îi puneau întrebări.

— Domnule, sunteţi teafăr?! Mă puteţi auzi?! strigă cineva.

— M-a lăsat să trăiesc... a zis că venise timpul meu, continua să şoptească pastorul Frick, obsesiv.

Bărbatul bătea inconştient cu piciorul în podea, iar contorizatorul ceasului digital de la pantof continua să înregistreze.

— Aţi apucat să îl vedeţi? Aţi văzut ceva?

Pastorul Frick dădea din cap, în timp ce un firicel de sânge i se scurgea în diagonală, de-a lungul nasului.

— L-aţi văzut pe atacator?! Cum arăta?!

Frick ridică privirea, bărbia tremurându-i în continuare. Abia reuşi să rostească vorbele.

— Ca Abraham Lincoln.

88.

— Beecher, imploră Palmiotti, înainte să spui ceva...

Îl lovesc cât de tare pot.

Un pumn rapid. Zdravăn. Un pumn surprinzător care îl atinge pe fostul doctor al preşedintelui chiar deasupra sprâncenei, trimiţându-mi un spasm de durere în pumn şi spre cot.

Colţul telefonului meu îi şterge obrazul lui Palmiotti, dar din cauza impactului, îmi sare din mână şi se izbeşte de pământ.

Palmiotti se clatină în spate, ţinându-se de falcă.

— Au! Asta e... Au! strigă el, mai mult enervat decât rănit.

În timp ce clipeşte de durere, începe să dea din cap. Încet la început, apoi mai rapid.

— OK, am meritat asta, Beecher. Am meritat-o.

— Nu te apropia de mine, îl avertizez eu.

— Ştiu că mă urăşti, Beecher. Nu te învinovăţesc. Dar dacă m-aiasculta doar...

— Ce să ascult? Altă garnitură de minciuni şi tâmpenii?! Eşti un ucigaş, Palmiotti! Amândoi ştim că eşti un ucigaş! De fapt, eşti aşa un ticălos, încât nici măcar nu poţi să mori cinstit!

— Bună asta, Beecher. Dar am crezut că vei fi mai surprins să mă vezi încă în viaţă.

— Crezi că nu mi-a spus Clementine? Are încredere în tine chiar mai puţin decât mine. M-am gândit că nu o să treacă prea mult înainte să apari cu o nouă ameninţare. Acum ce mai e? Eşti în continuare supărat că te-a împuşcat Clementine în gât? Sau acum, că amicul tău preşedintele te-a înviat din morţi, ai vreun nou mesaj pentru noi?

Înainte să poată răspunde, ies pe terasă, aplecându-mă să îmi iau telefonul. Din câte îmi dau seama, sunt în continuare conectat cu Uimitoarea Grace. Îl întorc pentru ca Palmiotti să nu poată vedea ce este pe ecran. Mai bine să mai asculte şi altcineva, decât să fiu singur.

— Beecher, orice ai crede, Orson Wallace nu îmi este prieten. Nu îmi mai este.

Ridic capul, uitându-mă aspru la el.

— În toată furia ta, te-ai gândit cu adevărat la motivul pentru care mă aflu aici? Nu am venit ca să te ameninţ, Beecher. După tot ce s-a întâmplat... după câte am văzut... înţeleg beneficiile uciderii preşedintelui.

— Despre ce vorbeşti?

— Crezi că Wallace nu ştie despre moartea pastorilor sau a prietenului tău, Tot? Poate că nu ştie cine, dar ştie că cineva încearcă să îl ucidă.

— Dar tocmai ai spus...

— Nu, tu ai spus asta, Beecher. Că Wallace m-a înviat. Şi a făcut-o. Dar asta nu înseamnă că mi-a dat viaţa înapoi. De fapt, o are în continuare, fluturând-o în faţa mea în timp ce încearcă să se folosească de mine în scopuri proprii. Înţeleg acum. Ştiu ce tip de om este.

Pielea mi se încreţeşte, de parcă ar fi făcută din coji de ou.

— Aşa că acum ar trebui să cred că tu eşti cel care încearcă să îl ucidă?

— Eu? Nu. Nu vreau să-l văd mort pe Wallace. Dar după tot ce a făcut... după ce mi-a luat...

Pentru moment, Palmiotti îşi pleacă bărbia, care îi ciupeşte cicatricea de la gât.

— Nu îmi pasă ce funcţie are. Orson Wallace trebuie să plătească pentru faptele lui.

Ridic o sprânceană, sceptic.

— OK, deşi cred că eşti un gunoi mincinos, ar trebui să iau de bună această schimbare bruscă de opinie şi să cred că tu vrei să îl dobori pe preşe...

— Mi-a luat viaţa, Beecher! Nu doar familia! Nu doar iubirea! Mi-a luat viaţa! explodează Palmiotti, vocea răsunându-i pe stradă.

— Doar pentru că l-ai lăsat.

Îşi scrâşneşte dinţii. Respiră greu după această izbucnire.

— Ai dreptate. L-am lăsat să facă multe, zice el într-un final. Dar sunt mult mai multe despre care nu ai habar, Beecher. Lăsând la o parte ce am făcut cu ani în urmă... atacurile şi tot ce i-am făcut lui Eightball. Orice ai crede despre mine – orice ai vrea să crezi – lasă-mă să îţi arăt dovezile. Am tot ce ne trebuie.

— Pentru ce? Nu sunt nici măcar sigur de ce ai venit. Dacă ai dovezile şi ştii ce a făcut... de ce nu îl dobori tu însuţi?

Palmiotti îşi scutură capul, forţând un râs nervos care se rostogoleşte ca nişte sfere îngheţate de bumbac în aerul rece al dimineţii.

— Ştiu că nu eşti prost, Beecher. Oamenilor le place să arate spre Woodward şi Bernstein[18], dar ei pur şi simplu au avut noroc pentru că Nixon a fost un leneş arogant. În zilele noastre, doar un prost încearcă să-l doboare pe preşedintele Statelor Unite – mai ales de unul singur.

— Presupunând că aş crede ceva din ceea ce spui, crezi că eu sunt soluţia?

— Nu. Cred că grupul tău este.

Se opreşte din nou, ca să se asigure că îl aud.

— Ştiu despre Culper Ring, Beecher. Mi-a spus preşedintele. Deci, dacă te ajut cu asta, dacă îţi spun ce ştiu despre Wallace şi te las să scoţi adevărul la iveală, am nevoie de ajutorul pe care doar Culper Ring mi-l poate da.

— Palmiotti, îţi dai seama că trăim în secolul XXI, nu? Dacă vrei să scoţi adevărul la iveală, nu ai nevoie decât de o conexiune la internet.

---

[18] Bob Woodward şi Carl Bernstein, jurnalişti americani de investigaţie. Ancheta asupra Afacerii Watergate, publicată de cei doi în ziarul *Washington Post,* a condus la investigarea preşedintelui american Richard Nixon şi la demisia acestuia, pe 9 august 1974.

— Nu m-ai înţeles. Nu am nevoie de ajutor ca să apăs pe butonul de trimitere. Dar odată ce apăs acel buton, explică el, vocea încetinindu-i, am nevoie de cineva care să mă protejeze.

Privesc spre telefon şi văd că sunt conectat în continuare cu Uimitoarea Grace. Vorbele ei continuă să îmi răsune în creier. Şapte membri. Cu Tot împuşcat, am rămas doar şase.

— Doctore, nu cred că gruparea Culper Ring este soluţia care crezi tu că este.

— Ştiu că nu poţi să vorbeşti despre ei, Beecher. Ştiu cum funcţionează treaba. Dar le-am văzut de aproape munca. Ştiu de ce sunt capabili.

— Nu mă asculţi.

— Nu, Beecher, tu nu mă asculţi pe mine. Mă ofer să te ajut. Cu ceea ce am văzut... te pot ajuta să intri în Camp David.

Ridic privirea, dar nu spun nimic.

— Acolo încerci să ajungi, nu? mă provoacă el. Acolo crezi că va fi următoarea lovitură a prietenului tău Marshall. Crezi că nu ştim despre el? Sau nu ştim că Clementine a dispărut? Nu era cu tine, Beecher? De ce nu este şi acum? Din câte ştii tu, poate că acum este chiar acolo.

Arată spre laptopul meu închis. Nu. Nu spre laptopul meu. Spre cartea de joc pe care, în timp ce strâng laptopul, o ţin în mână. Pe asul de treflă, cuvintele mov-deschis se pot citi cu uşurinţă: Camp David.

Privesc peste umăr, cercetând strada goală în căutarea lui Clementine. Până şi Nico a întrebat-o dacă ea este Cavalerul. Normal că a negat. Dar Palmiotti are dreptate într-o privinţă: habar nu am cine este ea de fapt.

— Nu gândi prea mult, Beecher. Am fost acolo la ultimul Crăciun şi în acele zile de recuperare după operaţia preşedintelui, chiar şi în acea noapte când Wallace a ţinut petrecerea-surpriză pentru prima-doamnă. Este o alegere simplă, de fapt. Poţi să rămâi aici şi să îl laşi pe preşedinte să fie împuşcat sau poţi să încerci să îi salvezi viaţa şi să te asiguri că este pedepsit corespunzător pentru tot ceea ce a făcut. Aici afli cine eşti, Beecher. Nimeni nu te poate duce mai aproape. Deci, vrei să intri în Camp David sau nu?

89.

Nico îşi ţinu ochii închişi.

Îi ţinu închişi în timp ce îl transportau din parcare, înapoi în noua clădire.

Îi ţinu închişi şi când îl percheziţionară, când îi scoaseră şireturile de la pantofi, chiar şi când îl verificară în gură, în rect şi sub unghiile de la mână.

I-a ascultat cu atenţie vorbind despre el. „... o creştere recentă a comportamentului antisocial...”„ ... I-a rupt degetul lui Cary...” „... ar trebui omorât şi gata...” Îşi ţinu ochii închişi şi când îi deschiseră legăturile cu scai şi îl dădură jos de pe targă, pe salteaua subţire.

De acolo, în timp ce asistentele ieşeau din cameră, nu mai putu să audă nimic. Nici măcar ecoul când dispărură pe hol.

Lui Nico nu îi plăcea asta. Cu auzul lui, nu era obişnuit cu aşa o linişte intensă. Dar măcar ştia unde se află. În orice cameră l-ar fi băgat, era izolată fonic.

Oricum, ca să fie sigur, Nico îşi ţinu ochii închişi.

— Cred că ai scăpat, spuse prima-doamnă decedată într-un final.

Deschizând ochii cu precauţie, Nico privi în jurul lui. Camera era îngustă, dar tencuită cu gust în aceeaşi culoare verde-pal ca zona de primire în care intrase ieri. Stătea pe o saltea albastră, subţire, pe podea. Nu exista mobilă, televizor, nimic cu care să se poată răni. În dreapta lui, unul dintre pereţi – cel cu uşă – era făcut din sticlă groasă, rezistentă, care dădea spre un hol gol, permiţându-le doctorilor şi asistentelor să privească în cameră. Şi permiţându-i lui Nico să privească în afara ei.

Cu decenii în urmă, l-ar fi pus pe Nico în cămaşa de forţă şi l-ar fi aruncat într-o cameră de cauciuc. Dar în instituţiile moderne nu mai erau apreciate constrângerile, iar camerele de cauciuc nu mai existau. Acum erau numite „Camere de izolare” sau „Camere de linişte” – locuri în care pacienţii îşi puteau regăsi calmul şi puteau să se „ajute singuri”.

— Aşadar, medicamentele pe care ţi le-au dat... Nu au avut niciun efect? întrebă prima-doamnă.

Nico scutură din cap, ridicându-se încet în capul oaselor. Degetele îi erau ţepene, iar corpul îl durea de la luptă. Privind spre holul gol, nu văzu pe nimeni. Nu era surprins.

De câteva săptămâni, ştia că cineva are grijă de el. Cavalerul venise o dată, cu luni în urmă. Dar, după aceea, fusese deştept şi nu mai revenise la St. Elizabeth. Într-adevăr, când Nico se gândi la asta, la toate mesajele pe care Cavalerul reuşise să i le trimită – toate acele cărţi de joc cu mesaje scrise cu cerneală invizibilă ascunse în vechile cărţi – acele mesaje nu se trimiteau singure. Cineva din interiorul spitalului îl ajuta pe Nico să comunice cu Cavalerul. Cineva din interior.

— Crezi că este cel care ţi-a făcut injecţia? întrebă prima-doamnă.

— Cavalerul mi-a spus... Mi-a spus că îmi va asigura... că nu vom fi singuri, zise Nico, reluând ultimele zile şi gândindu-se la singura persoană care părea să apară din nou şi din nou.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise prima-doamnă. Dar tot trebuie să fii atent.

Nico era atent. De aceea se holba la colţul din spate al încăperii, unde o cameră de supraveghere era plasată într-un cadru metalic octogonal din sticlă rezistentă la zgâriere. Fără îndoială, camera vedea fiecare parte a încăperii. Îl privea pe Nico. Spre surpriza lui, spre deosebire de toate celelalte, beculeţul roşu de deasupra camerei nu era aprins.

— Este posibil să stingi o singură cameră? întrebă prima-doamnă.

— Cavalerul a zis că o să aibă grijă de noi. Că se va asigura, zise Nico, ridicându-se uşor în picioare.

Era în continuare precaut, dar devenea entuziast. Tot ceea ce spusese Cavalerul... totul se adeverea. Destinul.

Lipindu-şi faţa şi degetele de sticlă, Nico măsură din priviri coridorul întunecat. Luminile erau stinse şi nici urmă de asistente. Sau de brancardieri. Nimeni.

— Se pare că Dumnezeu are grijă de tine, Nico.

— Nu doar Dumnezeu, zise Nico ajungând la uşă. Cavalerul are şi el grijă de noi. Cavalerul se asigură.

Apăsând mânerul, Nico se aşteptă să audă sunetul obişnuit de metal făcut de o uşă închisă. În schimb, uşa se deschise spre el, fără să scoată un sunet.

Era descuiată.

Un moment, Nico ezită. Dar nu pentru multă vreme. Cavalerul avea cu siguranţă grijă de el. Şi mai era cineva.

Ieşind pe hol, Nico porni la drum.

90.

— Cine crezi că îl ajută? întreabă Palmiotti, privind spre mine de pe scaunul din dreapta.

— Pe Nico? Nu sunt sigur, răspund eu, ţinând volanul strâns.

— De fapt, nu vorbeam despre Nico. Vorbeam...

Palmiotti se opreşte.

— Crezi că asta se trage de la Nico?

Rămân tăcut, cu ochii fixaţi pe drumul cu două benzi cunoscut ca MD 77. În cea mai mare parte a primei ore, jocul a fost acelaşi – el amintind mici detalii, încercând să scoată informaţii de lamine. Dar nu este singurul care joacă acest joc.

— Dar despre cine vorbeai? Crezi că preşedintele este ajutat? întreb eu.

Acum Palmiotti este cel tăcut. De ambele părţi ale drumului, zonele suburbane care încadrau drumul I-270 au lăsat loc unor petice de zăpadă

care acoperă terenurile agricole din Maryland şi Muntele Catoctin aflat chiar în faţa noastră. Nu este nimeni în jur – nu este nimeni nicăieri – dar Palmiotti este concentrat în continuare pe oglinda retrovizoare.

— Cum ar putea cineva să îl ajute pe preşedinte? adaug. Credeam că Wallace era victima.

— Este victima. Dar trebuie să înţelegi că, atunci când eşti preşedinte, simpla comunicare cu lumea exterioară nu se întâmplă fără ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Ajutor din partea unei persoane apropiate.

— Precum fostul tău prieten din liceu, care se nimereşte să fie doctorul Casei Albe.

— Sau al unui agent de încredere al Serviciilor Secrete, explică Palmiotti. Când ajungem acolo, pe el trebuie să îl găsim. A.J. Ennis. Dacă dăm de el, îl găsim pe preşedinte.

— De ce nu-l suni direct pe A.J.?

Palmiotti îşi ia ochii de la oglindă şi mă străpunge cu privirea.

— Ţi-am spus, Beecher. Linia mea directă nu mai este la fel de directă pe cât era.

Se opreşte un moment, de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar nu o face. Văd înfrângerea din ochii lui. Asta mă face să mă gândesc la Tot şi la tot ce îi datorez, la tot ce a făcut. Grace mi-a spus că m-a ales ca să ajut la reconstruirea Culper Ring... să-l ajut să facă ceea ce trebuie. Doar asta, şi este suficient ca să mă facă să continui.

— Tipul acesta, A.J. cu el te-a înlocuit Wallace?

Palmiotti nu răspunde.

— Crezi că A.J. este implicat? adaug eu. Adică, dacă este atât de apropiat de Wallace, s-ar afla în poziţia perfectă pentru a trage asupra lui.

Înainte să poată răspunde, observ un semn galben, dreptunghiular: *Atenţie, gheaţă pe pod*!

Este singurul avertisment de care am parte. Pieptul mi se strânge, comprimându-mi organele. În faţă, nu am cum să ratez micul pod cu două benzi ce trece peste o prăpastie îngustă.

Podul de metal este vechi – are bucăţi de gheaţă pe bolta ruginită – dar pare cât se poate de sigur. Totuşi, doar văzându-l, pumnul mi se strânge pe volan.

— Beecher, eşti bine? întreabă Palmiotti.

Încuviinţez, ţinându-mi respiraţia.

Nu îmi plac podurile. Tata a murit pe un pod. Dar, pe măsură ce ne apropiem şi roţile trec de prag...

Nu mai sunt sigur că acea versiune a morţii tatălui meu este adevărată.

Lângă mine, Palmiotti spune ceva despre preşedintele Wallace şi despre cât de multă încredere are în A.J.

Abia îl aud.

În timp ce roţile maşinii străbat grilajul de fier al podului, singurul lucru la care mă pot gândi este biletul de noaptea trecută...

Scrisoarea pe care mi-a arătat-o Clementine. Biletul de sinucidere al tatălui meu.

Mă lupt din greu să privesc drept în faţă. În colţul ochilor, văd în continuare stâncile acoperite de zăpadă care străjuiesc pârâul îngheţat de sub noi.

Din câte ţin minte, mi s-a spus că tatăl meu a murit pe un pod exact ca acesta. Un pod mic. Un oraş mic. O moarte mică, uşor de uitat.

Ca orice fiu, normal că nu uit niciodată. De decenii, mi-am imaginat fiecare versiune a morţii tatălui meu: maşina lui prăbuşindu-se din cauza unui camion venit cu viteză, maşina lui prăbuşindu-se pentru că suferise un atac de cord, maşina prăbuşindu-se pentru că tata virase ca să evite un câine bătrân. L-am văzut pe tata murind în toate variantele posibile. Să citesc acel bilet, să îi văd scrisul de mână şi mai ales data de pe scrisoare, la o săptămână după ce ar fi dispărut...

La jumătatea podului, Palmiotti vorbeşte fără oprire, iar eu îmi ţin în continuare respiraţia. Plămânii mi se strâng din cauza lipsei de oxigen. Sângele îmi urcă în faţă şi simt că sunt pe punctul de a exploda. Când trecem însă de jumătatea boltelor arcuite de metal ale podului şi ne începem coborârea, eu... eu...

Încep să privesc în jur, precaut. Roţile continuă să facă acelaşi zgomot trecând peste fierul podului. Iar eu ţin în continuare strâns volanul. Dar nu la fel de strâns ca înainte.

— Beecher, ai auzit ce ţi-am spus?

— Mda... nu... vorbeai despre preşedinte. Că... nu este bărbatul care ai crezut că este.

— Nu ascultai, aşa-i? Am zis că... atunci când eram în clasa a şaptea, Wallace a candidat pentru postul de casier al clasei. Nu pentru preşedinte. Casier. Şi a fost învins. Categoric. Copiii îl urau pe atunci. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că oricine poate fi învins.

— Nu. Înseamnă că oamenii se pot schimba, Beecher. Percepţiile se pot schimba. În bine, în rău, nu toţi sunt la fel cum erau. Doar pentru că ceva ţi s-a întâmplat în trecut, nu înseamnă că asta îţi defineşte viitorul.

Mă lasă să mă gândesc la aceste cuvinte, iar mintea îmi zboară la tatăl meu, la Clementine şi, desigur, la preşedinte şi Palmiotti. Dar mă gândesc şi

la Marshall şi la tot ce i-am făcut. Atât de multe lucruri care nu mai pot fi schimbate.

Cu un zgomot final, roţile maşinii părăsesc podul metalic şi îl privesc dispărând în spatele nostru.

— Dar ai dreptate, zise Palmiotti, holbându-se în continuare în oglinda retrovizoare. Oricine poate fi învins. Mai ales când îi cunoşti punctul slab.

În timp ce şoseaua din faţa noastră trece printr-un mic orăşel numit Thurmont, Maryland, ieşind apoi la drum deschis, o pantă uşoară îmi spune că suntem pe punctul de a începe urcuşul spre munte. Următorul semn pe care îl vedem este unul de lemn aparţinând Serviciului National al Parcurilor.

Bine aţi venit în Parcul Montan Catoctin!

Dacă mergem la dreapta, spre est, vom găsi locuri publice pentru camping, cărări pentru drumeţii şi peisaje frumoase de munte, în schimb, virez spre stânga, spre vest, unde drumul devine şi mai îngust – rămân doar două benzi subţiri.

Nu mai suntem înconjuraţi de teren arabil. Nici de oraşe mici. Urcând încet muntele, suntem înconjuraţi de pante abrupte, teren accidentat şi grupuri de stejari înalţi, plopi, nuci americani şi arţari. Nu putem să vedem în nicio direcţie mai departe de câţiva metri.

Cu toate acestea, amândoi ştim ce se află în faţa noastră, ascunsîn parc. Privesc spre ceasul digital al maşinii. Mai avem o jumătate de oră.

— O să reuşim, zice Palmiotti. Orice s-ar întâmpla însă de acum înainte, nu te mai învinovăţi. Contează că ai încercat, nu?

Normal că are dreptate. Dar tocmai de aceea nu pot să nu mă gândesc la acea noapte din subsol. Ştiu cine era Marshall. Ştiu ce i-am făcut. Şi, în mai puţin de o jumătate de oră, mă voi afla faţă în faţă cu omul în care l-am transformat.

91.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Washington

— Este întuneric acolo jos.

— Nu o să păţească nimic, spuse Timothy Lusk din scaunul lui cu rotile, apropiindu-se de trepte şi privind jos, spre subsolul prost luminat. O să ai grijă, nu, Marsh?

Ţinând mânerele scaunului cu rotile al tatălui său şi uitându-se peste umărul acestuia, tânărul Marshall privi în josul scărilor întunecate, mărginite de bare metalice ruginite. Podeaua adumbrită a subsolului părea să se legene de parcă ar fi fost vie.

— Îţi pot aduce o lanternă, spuse soţia pastorului Riis, o femeie căreia toată lumea îi zicea Cricket.

— Dacă vrei, mă pot duce eu, adăugă pastorul Riis.

— Nu o să păţească nimic, repetă tatăl lui Marshall. Este doar apă.

Împingându-şi ochelarii pe nas, Marshall făcu un pas în spate, ceea ce stârni un mic val în bucătărie. Era doar apă. Din cauza unei ţevi sparte care făcuse ca maşina de spălat vase a pastorului să funcţioneze în timpul întregului week-end în care familia fusese plecată, apa cursese peste tot: în bucătărie... în sufragerie... şi, cu puţin ajutor din partea gravitaţiei, şi în subsol, care acum arăta ca o fosă septică întunecată. Când Marshall şi tatăl lui sosiseră, pastorul Riis le spusese că apa era până la genunchi în subsol. Adică mult prea adâncă pentru Marshall.

— Poftim... poftim o lanternă, zise soţia pastorului, întinzându-i-o lui Marshall, care o îndreptă spre scări, abia reuşind să lumineze întunericul.

— Nu-ţi face griji, suntem chiar aici, spuse tatăl lui, întorcându-şi scaunul cu rotile şi făcându-i semn lui Marshall să înainteze.

Înainte ca Marshall să poată răspunde, un bec se declanşă şi Polaroidul tatălui lui făcu un zgomot, scoţând instant o fotografie.

— Nu uita, ai nevoie de asta, zise acesta, dându-i lui Marshall aparatul. Fotografiază tot.

Marshall încuviinţă. De şase luni, de când tatăl lui fusese angajat ca agent de asigurări, asta îi era slujba: făcea poze, documenta daunele şi scria raportul.

Desigur, Marshall ştia că tatăl lui primise acea slujbă ca o favoare – până şi companiilor de asigurare le era milă de un şomer în scaun cu rotile. Dar, aşa cum avea să afle compania în scurt timp, la fel se întâmpla şi cu reclamanţii, cărora le era mult mai greu să se plângă despre cât de mari erau daunele când priveau un om cu ambele picioare amputate, care nu avea să mai meargă niciodată.

— I-am spus să nu pornească maşina de spălat vase înainte să plecăm. Nu ţi-am spus, dragule? întrebă soţia pastorului, punându-i acestuia o mână pe umăr.

Stăpânindu-se rapid, privi spre oaspeţi şi adăugă:

— Îmi pare rău. Nu am vrut să răbufnesc aşa la soţul meu.

— Asta numeşti tu răbufnire? râse Timothy, făcându-i fiului său semn să se apropie de scări. Ar trebui să vină la noi acasă, nu-i aşa, Marsh?

Holbându-se în întuneric, Marshall nici măcar nu auzi întrebarea. În ultimele şase luni, nu îl deranjase să plece de acasă alături de tatăl lui. De fapt, îi plăcea. Îi plăcea să fie în maşină cu tatăl lui, în timp ce la radio se auzeau melodii şi vântul îi trecea prin păr. Mai mult, când erau locuri în care tatăl lui nu putea să ajungă – dacă accidentul se petrecea la etajul unei case sau acolo unde nu exista lift, de exemplu – Marshall era asistentul perfect, lua Polaroidul şi se folosea de abilităţile de căţărător dobândite la căsuţa din copac pentru a se strecura în mansarde sau chiar pe acoperişuri. Nu îl făcea doar să se simtă bine. Îl făcea să se simtă util. Special.

Dar până şi copiii de doisprezece ani ştiu... mansardele şi acoperişurile sunt diferite de un subsol întunecat.

— Dacă este speriat, chiar nu mă deranjează să merg eu, zise pastorul Riis a patra oară.

— Nu este speriat. Iubeşte întunericul, nu-i aşa, Marsh? insistă tatăl lui, înaintând cu scaunul şi folosindu-se de plăcuţa pentru picioare pentru a-l mai împinge o dată pe fiul său.

Îndreptând lanterna spre scări, Marshall făcu primul pas.

— Poftim. V-am spus că îi place întunericul, adăugă tatăl lui.

Pentru Marshall, era vorba despre ceva mai mult decât întunericul de la subsol. De ani de zile, auzise bârfe despre pastorul Riis. Cu doi ani înainte, Bobby McNamera obişnuia să ia lecţii de studiu biblic, în particular, în subsolul pastorului Riis. La scurtă vreme după aceea, Bobby se mutase din oraş dintr-odată, fără să îşi ia la revedere şi nu se mai auzise nimic de el. Fiecare copil din clasa a şaptea ştia lecţia: nu vă apropiaţi de subsolul pastorului.

— Fii atent, strigă soţia pastorului când Marshall mai coborî câteva trepte.

Aerul umed îi înfundă nasul. Fără îndoială, nivelul apei era ridicat, acoperind cel puţin primele cinci trepte. Vârându-şi lanterna sub braţ şi ţinând camera deasupra capului, făcu prima poză. Un bec se aprinse rapid şi prima fotografie ieşi. Nici măcar nu se uită la ea.

Când mai coborî o treaptă, piciorul îi fu înghiţit de apa rece, care îi umplu tenişii şi îi transformă şosetele într-un adevărat burete. Cu încă un pas, apa îi acoperi gleznele, apoi pulpele, genunchii, coapsele. Când ajunse la ultima treaptă, ţinând aparatul şi mai sus deasupra capului, ca un răcan traversând un râu, apa îi acoperea deja coapsele, ajungându-i la testicule. Era foarte frig, dar Marshall transpira.

— Ai grijă să fotografiezi tot! Trebuie să se vadă cât de rău este! strigă tatăl lui, deşi Marshall nu se gândea decât la Bobby McNamera, despre care auzise că fusese internat într-un spital de nebuni, deşi nimeni nu îi confirmase asta.

Înaintând cu greu prin apa care i se lipea de coapse şi îl încetinea, Marshall nu se aştepta să găsească oase umane sau lanţuri atârnate de pereţi. Privind în jurul său, nu putea să nu se întrebe ce altceva mai era ascuns sub toată apa aceea.

În toate direcţiile putea să vadă hârtii, capacele de la cutiile de depozitare din carton, un coş de gunoi din plastic, chiar şi un bagaj vechi plutea prin cameră, lăsând abia un metru pentru cap din cauza tavanului jos şi a labirintului de ţevi. Trecuseră doar zece secunde şi Marshall respira deja cu greu. Ştia că sursa principală de apă fusese închisă, dar asta nu îl oprea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă apa ar fi crescut. Ridicând privirea spre tavan, cu aparatul în continuare deasupra capului şi cu lanterna luminând în stânga şi dreapta în propriul spectacol nebunesc de lumină, îşi simţi transpiraţia prelingându-se, şi ochelarii alunecându-i de pe nas.

În stânga lui, de pe o balustradă, o insectă mare şi neagră cu corp de păianjen şi picioare de greier sări prin aer, aterizând în apă. Gândacii-păianjen, aşa îi numea Marshall, ştiindu-i din fiecare subsol local, inclusiv al său.

Din ce îşi putea da seama privind în jurul lui, subsolul era împărţit în două camere. Prima era rezervată aparatelor mecanice. Bliţul lumină scurt încăperea când făcu o poză boilerului scufundat pe jumătate, din partea stângă. Un altul lumină cazanul din apropiere, o bestie de metal din 1920, care abia reuşea să treacă de suprafaţa apei.

— Fotografiază şi boilerele! adăugă tatăl lui chiar când Marshall trecea pragul fără uşă spre camera următoare, care, inexplicabil, era mai bine luminată.

În dreapta lui, văzu de ce: exista un geam îngust, de mărimea unei nişe pentru aparatul de aer condiţionat, care dădea spre o grădină din spate, dar era atât de mult praf depus pe el, încât lumina abia intra în încăpere. Aceasta nu arăta altfel decât cealaltă – multe hârtii şi resturi care pluteau – dar în locul maşinăriilor şi al ţevilor, în cameră se găsea o bibliotecă, nu foarte înaltă, încorporată în zidul din spate.

Apa stricase deja jumătate din cărţi. Când Marshall mai făcu o poză, iar aceasta ieşi din aparat, văzu că pe raftul de sus era o fotografie mare, înrămată, sprijinită în diagonală de zid.

— Marsh, cum te descurci?! strigă tatăl lui.

— Aproape am terminat! răspunse Marshall, ţinând în continuare aparatul deasupra capului, în timp ce ochelarii îi alunecau şi mai mult în josul nasului. Am găsit o poză înrămată aici...!

— Este de la nunta părinţilor mei! Te rog, nu-mi spune că este sub apă, îi strigă soţia pastorului.

— Nu, este în regulă! O aduc sus cu mine! zise Marshall, apropiindu-se de bibliotecă în timp ce apa rece îi atingea testiculele.

Când puse camera şi lanterna pe raftul de sus, un trio de gândaci-păianjen sări prin aer, traversând apoi apa şi lăsând o dâră slabă în urma lor.

Păşind pe vârfurile degetelor, Marshall se întinse spre rama aurită care ţinea vechea fotografie alb-negru a unui bărbat tânăr în costum, pozând foarte elegant alături de noua lui soţie. La fel ca în majoritatea fotografiilor vechi, niciunul din ei nu zâmbea, doar se priveau fix cu buzele strânse, ceea ce îi făcea să arate ca nişte bunici, chiar dacă erau tineri însurăţei în ziua nunţii. Când Marshall apucă însă colţurile de jos ale ramei, mişcând-o din locul ei, degetele lui atinseră... ceva.

Era ceva în spatele fotografiei.

Dând-o la o parte, văzu un teanc ordonat de reviste, cărora nu le acordă însă prea multă atenţie. Asta însă până văzu...

Sâni. Aveau sâni. Sâni mari, strânşi în mâini de o brunetă cu picioare lungi, păr răvăşit şi o bandană roşie. Îngenunchind pe o masă de biliard, se apleca, dar privea peste umăr, acolo unde un bărbat musculos, cu pieptul gol, o ţinea de coapse de parcă ar fi... Cerule!

Marshall privi titlul. *Spectacolul Picioarelor.* Uitându-se la pozele din revistă, văzu că acestea nu arătau doar picioare, ci mult mai mult, inclusiv câteva poze extrem de explicite, care o înfăţişau pe femeia de pe copertă şi ce anume făcea ea cu tipul respectiv pe masa de biliard.

Marshall se îndreptă, simţind ceva crescându-i în pantaloni. Pornografie. Pastorul Riis avea pornografie. Multă.

Răsfoind rapid teancul, găsi încă şase reviste, cu titluri precum *Score, High Society* şi chiar una numită *Bitchcraft.* Marshall râse de acest ultim titlu. Dacă Beecher ar vedea asta...

— Haide, Marsh, ce îţi ia atât de mult?! îi strigă tatăl său.

Grăbindu-se şi gândindu-se în continuare la reacţia lui Beecher, apucă teancul de reviste şi le îndesă în pantaloni. Transpirase atât de tare, încât acestea i se lipiră de stomacul grăsuţ când încercă să le aranjeze.

— Aproape am terminat! Luam doar poza! îi strigă el tatălui său.

Dar când îşi coborî tricoul peste reviste...

— Poate că ar trebui să te ajut eu, spuse o voce în spatele lui.

Corpul îi zvâcni sălbatic, ochelarii aproape că îi săriră de pe nas.Se întinse spre poza înrămată mare, aurie, se întoarse şi îl văzu pe pastorul Riis, cu apa până la genunchi.

Un gândac-păianjen sări prin aer.

— Eu... eu tocmai urcam, explică Marshall, ridicând rama cea mare.

— Şi lanterna? Şi aparatul tău? îl întrebă Riis, făcând semn peste umărul lui Marshall.

Ambele se aflau pe raftul de sus.

Vreme de o clipă, Marshall rămase nemişcat. Putea să îi dea rama pastorului. Dar, în acel moment, rama era singurul lucru care îl împiedica pe pastor să vadă ce avea sub tricou.

— Sigur. Desigur. Poftim, zise Marshall, înclinând rama spre pastor, care o apucă rapid, ţinând-o deasupra apei.

Marshall se întoarse grăbit cu faţa spre raft, rămânând cu spatele la pastor în timp ce îşi lua Polaroidul şi lanterna.

— Ştii, unele dintre lucrurile de aici, începu pastorul Riis, unele sunt aici de ani de zile.

— Pentru asta sunt subsolurile, nu?

— Desigur. Dar la biserică... Nu-ţi vine să crezi ce mi-au dat oamenii de-a lungul anilor, şi ce lucruri a trebuit să confisc.

Peste un deceniu, un Marshall matur ar fi avut răspunsul perfect. Dar atunci, în acel subsol inundat, plin de mucegai, cu lumina întunecată ce intra prin geamul îngust, tânărul Marshall nu făcu decât să privească fix, îngheţat şi îngrozit, la pastorul pe care îl ştia de când lumea.

— Mă aşteaptă tata, bolborosi el, împingându-şi ochelarii pe nas şi îndreptând lumina spre faţa pastorului, fără să-şi dea seama că astfel acesta nu mai vedea nimic.

— Dragule, a venit instalatorul cu pompa! strigă nevasta pastorului. Urcă, nu vreau să te îmbolnăveşti acolo!

Şi asta fusese tot.

În capul scărilor, pastorul puse tabloul pe masa de la bucătărie, apoi instalatorul şi asistentul lui li se alăturară în bucătărie. În spatele lui, nevasta pastorului înfăşură un prosop de plajă în jurul lui Marshall, care îl folosi pentru a-şi ascunde umflătura dreptunghiulară din dreptul pieptului.

— Marsh, ce naiba este asta? întrebă tatăl lui, răsfoind pozele făcute cu Polaroidul şi mişcându-se furios în scaunul cu rotile. Nu le-ai lăsat să se usuce! Toate pozele sunt lipite!

În orice altă zi, Marshall şi-ar fi cerut scuze şi s-ar fi oferit să coboare din nou. Dar, în acea zi, stând acolo şi tremurând în bucătărie cu un teanc de

reviste porno lipite de piept, un zâmbet strâmb îi apăru pe obraji şi un singur gând îi umplu mintea.

Abia aştept să îi arăt asta lui Beecher.

92.

Astăzi
Spitalul St. Elizabeth

— Nico, nu faci bine ce faci, îl avertiză prima-doamnă decedată.

Nico clipi de câteva ori, înaintând rapid pe holul nou şi strălucitor. Din momentul în care ieşise din Camera de linişte, prima-doamnă fusese agitată. Credea că este o capcană.

Nico ştia că ea se înşală. După toate cele întâmplate – injecţia care nu avea medicamente în ea... uşa de la Camera de linişte careera deschisă... Nu, nu era o capcană. Era un mesaj... un mesaj simplu, bine planificat, care se întindea ca un fir roşu în faţa lui, pe coridorul întunecat. Nico ştia cum să urmeze un fir. Aşa cum ştia şică doar cineva din spital ar fi putut să lase firul.

Într-adevăr, urmându-l pe hol, îşi dădu seama că singura persoană care ar fi putut să...

— Nico, ai auzit? întrebă prima-doamnă.

În stânga lui, după colţ, doi paznici se plimbau pe holul spitalului, plângându-se despre cât de încete erau lifturile din noua clădire.

— Nico, dacă te văd...

Nico nu încetini, înaintând cu atenţie. Paznicii erau cu siguranţă aproape. Dar Nico ştia că nu aveau să părăsească holul principal. Cum ar fi putut să o facă? Acum, că totul se pusese în mişcare... I-ar fi adus Dumnezeu atât de departe pentru ca apoi să oprească totul într-un mod atât de banal?

Conform aşteptărilor, la fel de rapid precum sosiră, la fel de rapid dispărură paznicii, vocea lor devenind un ecou distant.

— Am scăpat, rapid, du-te! zise prima-doamnă, făcându-i semn spre holul principal.

De data aceasta însă, Nico se opri.

— Nico, ce aştepţi? Ştii unde suntem?

Nico ştia exact unde se află. De două zile, din momentul în care sosiseră acolo, studiase noua clădire. Cu o zi înainte, îndreptându-se spre labirint, îşi notase mental fiecare dintre camerele şi uşile de ieşire de la fiecare birou al

asistentelor. Întorcându-se de labibliotecă, memorase fiecare intrare care cerea doar citirea unui card şi care dintre ele cerea şi card, şi chei. Ieşind să se întâlnească cu Beecher de dimineaţă, numărase trei paznici la recepţie, şi numai doi la intrarea vizitatorilor.

Nico mai petrecuse şi douăzeci de minute în plus la CIT, prefăcându-se că învaţă din nou cum să folosească maşina de spălat şi uscătorul, doar ca să le poată asculta pe asistente lăudându-se despre securitatea pe trei niveluri care acum proteja partea din spate a clădirii şi toate unităţile cu pacienţi. Primul nivel – în exteriorul uşilor de incendiu – era o alarmă silenţioasă pentru ca niciunul dintre ceilalţi pacienţi să nu ştie că s-a întâmplat ceva. Al doilea nivel era în interiorul gardului de sârmă ce înconjura terenul. Da, părea uşor de urcat, dar, în momentul în care îl atingeai, o fibră optică ascunsă simţea schimbarea de greutate şi făcea ca toate camerele de supraveghere din apropiere să se întoarcă în acea direcţie. Şi, dacă reuşeai cumva să treci de acel nivel, cel de-al treilea şi ultimul nivel era un gard înalt de opt metri, care nu putea fi urcat, cu ochiuri atât de mici, încât degetele umane nu puteau intra în ele. Când era în armată, Nico învăţase cum să treacă de un asemenea gard: apucai două şurubelniţe, străpungeai gardul şi urcai astfel până sus. Aşa cum ştia însă foarte bine, de ce să rişte să urce un gard când putea foarte bine să iasă direct pe uşa principală?

În faţa lui, holul o lua spre dreapta, dând la iveală noul birou în formă de U şi uşile duble automate care duceau spre rampa de încărcare. Fusese acolo ieri. Dar astăzi una dintre uşile duble era deschisă, şi în ea fusese proptit un coş de gunoi.

— Nico, ce aştepţi? întrebă prima-doamnă. Ieşirea e chiar în faţa ta!

Şi de această dată, Nico rămase pe loc.

— Te aud respirând, anunţă Nico.

Prima-doamnă privi înjur.

— Nico, despre ce vorbeşti?

— Ştiu că eşti aici, adăugă Nico. Te aud. Ştii că eu aud totul.

În cealaltă parte a holului, dincolo de biroul în formă de U, o umbră se mişcă în pragul a ceea ce părea să fie o baie, mai degrabă un duş pentru despăducherea pacienţilor. Nico ştia cine se ascunde înăuntru. Prietenul care îi lăsase acest fir roşu... şi care avea mereu grijă de el.

— Doctore Gosling, vreau să ieşiţi acum, zise Nico.

Fără un cuvânt, umbrele se mişcară din nou şi asistentul Rupert ieşi pe hol.

Nico clipi rapid, apoi îşi înălţă capul, confuz.

— Nu eşti doctorul Gosling, observă Nico.

— Nico, te rog, nu îmi îngreuna situaţia, imploră Rupert. Vrei să evadezi sau nu?

93.

— Trebuie să ne grăbim, insistă Rupert.

— Dar cum...? Nici măcar... încercă Nico să îşi găsească cuvintele, holbându-se în continuare la Rupert. Doctorul Gosling a fost cel care mi-a dat cărţile şi a fost la mine în cameră...

— Este timpul să plecăm, repetă Rupert.

— Dar l-am văzut pe Gosling făcându-mi injecţia. El mi-a făcut-o!

Rupert îşi coborî bărbia, oferind o privire întunecată, în contrast cu lumina zilei ce se reflecta de pe rama ochelarilor lui din plastic.

— Şi cine crezi că a făcut amestecul pentru injecţie, Nico?

Sprâncenele ca nişte omizi ale lui Nico se uniră.

— Aşadar, îl slujeşti pe Cavaler?

— Te rog, nu mai vorbi ca în *Stăpânul Inelelor*. Şi nu îi mai spune pe nume cretine precum Cavalerul. El...

— Spune-i Cavalerul. Lucrezi pentru Cavaler!

M-a plătit pentru asta, aşa că o fac. Asta este tot, Nico. Acum, dovedeşte-mi, te rog, că ai progresat. Ştiu că nu eşti un ucigaş. Nu mai eşti. Nu îmi arăta că m-am înşelat.

— Dar ca să îţi rişti slujba în felul acesta...

— Nico, acum două luni, pentru o sumă de bani stupid de infimă, care credeam că o să îl ajute pe nepotul meu, am scos pe ascuns cinci sute de miligrame de metilfenidat din farmacia spitalului. Nu are rost să îţi mai spun că oamenii nepotriviţi au aflat despre asta, inclusiv aşa-numitul tău Cavaler. Deci, nu mai este vorba despre slujba mea. Este vorba că nu vreau să intru în puşcărie.

Nico clipi des. Privi în jurul lui, căutând-o pe prima-doamnă, dar acum nu o putea găsi. În schimb, o văzu pe Clementine şi peruca blondă care îi stătea într-o parte pe cap. Îşi închise ochii, ştiind că soarta lui se schimba în acel moment. Nu mai contaCavalerul. Nu mai conta Wallace. Nu mai conta nimic. După atâţia ani, îl aştepta altceva dincolo de zidurile spitalului: fiica lui, Clementine. Nicio altă recompensă nu era mai presus de asta.

— Ultima şansă, Nico. Vrei libertate sau nu?

Nico se întoarse spre uşa proptită care ducea spre suprafaţa de beton a rampei de încărcare. Da, uşa era deschisă, dar prin prag, dincolo de

suprafaţa de beton, uşa cu rulare a garajului era în continuare închisă. O tastatură de ultimă generaţie era încorporată în zid. Ca să iasă cu adevărat afară, ca să deschidă uşa garajului, avea nevoie de cod.

Nico privi spre Rupert, observând legitimaţia cu codul de identificare care îi atârna la gât.

— Fă ce trebuie să faci, zise Rupert, arătând spre biroul în formă de U acoperit de plastic.

Pe birou se afla un singur creion. Proaspăt ascuţit.

Nico ezită. Dar nu mult.

Se întinse încet după creion. Ca un doctor alegându-şi bisturiul preferat.

Rupert făcu ochii mici, pregătindu-se.

— Fă-mi o singură favoare. Fă să pară că m-am luptat cât de cât cu tine, bine?

Într-o singură mişcare, Nico îl apucă pe Rupert de încheietură şi îi înfipse creionul în antebraţ. Se auzi un zgomot slab când creionul intră în partea păroasă a braţului lui Rupert şi un altul când îi ieşi prin cealaltă parte, arătând ca o săgeată falsă, genul pe care îl găseai într-un magazin cu rechizite magice. Un jet de sânge lovi pieptul lui Nico, ultimii doi stropi ajungându-i pe bărbie.

— Nuuuuu! urlă Rupert, zbătându-se sălbatic în timp ce genunchii îi cedau.

Nico îl prinse strâns pe Rupert de încheietură, străduindu-se să îl ţină în loc, trăgând rana mai aproape pentru a o examina.

O cantitate mare de sânge fără să atingă vreo arteră majoră, vreun organ sau vas de sânge.

— Nu îl scoate. O să te facă să sângerezi şi mai tare, îl avertiză Nico, lăsându-l pe Rupert pe un scaun din apropiere.

— F-fata cu care ai vorbit de dimineaţă... este fiica ta, nu? întrebă Rupert, cu vocea slăbită. Despre asta este vorba de fapt?

Nico privi spre Rupert, dându-şi seama că acesta nu ştia nimic despre preşedinte sau despre ce va urma. Trăgând rapid, Nico smulse ecusonul de la gâtul lui Rupert şi îi căută prin buzunare, găsind un rând de chei. Acum avea ceva de înfipt în gâtul paznicului de la poarta principală a spitalului.

Se îndreptă spre uşa rampei de încărcare.

Rupert îşi strânse mâna străpunsă, cu creionul în continuare în ea, la piept.

— Ştii, Nico, în ciuda tuturor acestor întâmplări, există un singur lucru despre care nu te-am minţit: eşti o adevărată pacoste, strigă, forţându-se să râdă.

Nico trecu ecusonul prin dreptul tastaturii de ultimă generaţie. Când uşa garajului se ridică uşor, o pală rece de vânt intră spre rampa de încărcare. Nico ieşi afară în lumina orbitoare a soarelui. Nu conta. Strecurându-şi una dintre chei între degete, ştiu exact încotro să se îndrepte.

94.

O oră mai târziu

— Fă la dreapta aici, zice Palmiotti.

— Eşti sigur? întreb eu, holbându-mă prin parbriz la încă o întoarcere nemarcată.

— Da. Sunt sigur. Aici, insistă Palmiotti.

Întorc volanul cât de tare pot, aproape ratând drumul. Am aflat deja că totul în acest parc este uşor de ratat. Urcând muntele, nu vedem semne de avertizare, indicatoare de direcţie, nici măcar unul dintre acelea dreptunghiulare de avertizare pe care să scrie: *Doar Personalul Autorizat.* De fapt, când vine vorba despre misterele de la Camp David, cel mai mare secret este că, dacă nu ştii unde se află Camp David, nu ai nicio şansă să îl găseşti.

— Şi din nou la dreapta aici, zice Palmiotti când întoarcem pe alt drum îngust, pavat la fel de impecabil ca şi celălalt.

Într-o linie clară, dreaptă, toată zăpada este împinsă cu meticulozitate în lateral. Fără îndoială, Palmiotti ştie încotro seîndreaptă.

Construită în 1938, ca tabără de vară pentru angajaţii federali, Camp David a devenit întâia oară reşedinţă prezidenţială atunci când medicii lui FDR i-au spus acestuia că, pentru el, Casa Albă este prea caldă, că preşedintele Roosevelt are nevoie de un loc de vacanţă răcoros. Privind în jurul lor, şi-au dat seama că deoarece tabăra era poziţionată atât de sus pe munte, avea mereu cu zece grade mai puţin decât centrul D.C. Atunci, într-o clipă, angajaţii şi-au pierdut tabăra, iar FDR a câştigat ceea ce el numea „Shangri-La”-ul lui, după regatul de munte din unul dintre romanele lui preferate.

Nu a fost o surpriză că, atunci când Eisenhower a preluat preşedinţia, acesta s-a îndrăgostit la rândul lui de acel loc. Dar nu i-a plăcut numele, aşa că l-a redenumit după nepotul lui, David.

În zilele noastre, Camp David a devenit mai mult decât o casă de week-end a preşedinţilor. Este unul dintre puţinele locuri unde preşedintele Statelor Unite poate lăsa în urmă, cu adevărat, haosul din lume.

Când s-a deschis, FDR a făcut douăzeci şi două de călătorii la Camp David. Ronald Reagan, o sută optzeci şi şapte – şi asta nu pentru că a fost călătoria facilitată de elicopter sau pentru că locul are propriul teren de golf, poligon, cinematograf, piscină şi sală de bowling. Pentru orice preşedinte, cel mai mare avantaj al Camp David este că presei nu îi este permis accesul.

Când Bill Clinton a devenit preşedinte, a declarat că alergiile îl împiedică să viziteze Camp David. Dar când a auzit că presei îi este interzis accesul, alergiile i s-au vindecat dintr-odată. La fel a fost şi pentru Barack Obama sau George W. Bush, care au petrecut mai bine de un an la Camp David, acolo unde nimeni nu îi putea privi.

Ei bine, aproape nimeni.

În faţă, drumul se îndreaptă. Ne apropiem de nişte copaci foarte înalţi, iar soarele este înghiţit de vârful acestora şi o umbră lungă ne cuprinde. În câteva secunde, îmi este atât de frig la urechi, încât încep să mă doară. Fiorii mă cuprind însă cu adevărat abia când privesc spre stânga.

Îl văd de îndată, în pădure, chiar dincolo de primii copaci: un gard metalic înalt. Cu zale. Vopsit maro, ca să nu se distingă în pădure.

Frânez ca să pot privi cu atenţie. Din ce spune Palmiotti, sunt trei garduri diferite care înconjoară cele şaptezeci şi trei de hectare de pădure ai Camp David – plus puşcaşi marini, gardieni din cadrulServiciului de Parcuri şi, desigur, Serviciul Secret. Aşa că doar faptul că vedem acest prim gard...

— Suntem aproape, nu-i aşa? îl întreb pe Palmiotti.

Nu răspunde.

Îmi privesc ceasul. Mai sunt douăzeci şi cinci de minute.

Mă întorc spre Palmiotti care priveşte din nou în oglinda retrovizoare. Felul în care îi coboară sprâncenele... Vede cu siguranţă...

Un ciocănit puternic în geamul din dreapta mă face să tresar. Mai văd pe cineva în oglinda retrovizoare.

Sunt în spatele nostru. Şi în lateral. În câteva secunde. Doi bărbaţi în hanorace verde-închis cu ochelari asortaţi. Sigla de pe piept spune Serviciul Naţional al Parcurilor, dar nu am mai văzut angajaţi de la Parcuri cu pistoale la brâu.

— Vă pot ajuta? întreabă ofiţerul de lângă geamul meu pe un ton agresiv.

Îşi scoate ochelarii, dezvăluind o uşoară acnee pe puntea nasului.

— Am venit să ne întâlnim cu preşedintele, îi spun eu.

Acum este şi mai furios. Îl priveşte pe partenerul lui, apoi din nou pe mine.

— Am nevoie să văd un act de identitate. Acum.

— De fapt, domnule ofiţer, nu trebuie decât să îl vedeţi pe el, îi zic eu, arătând spre dreapta mea.

Lângă mine, Palmiotti se apleacă suficient pentru ca ofiţerul să îl vadă bine. Faţa cu acnee se face albă, făcând un pas în spate. Ca să te ocupi de siguranţă la Camp David sau la Casa Albă, eşti obligat să memorezi un set de poze ale fiecărui VIP. Până şi paznicii de perimetru îl recunosc pe cel mai bun prieten mort al preşedintelui atunci când îl văd.

— Aceasta este partea în care îţi suni şeful, zice Palmiotti.

Ofiţerul dă din cap şi îşi scoate walkie-talkie-ul.

95.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Washington

— Şi asta a fost a lui? întrebă Beecher.

— A fost a lui, zise Marshall, aşezat pe marginea patului pliabil din căsuţă, răsfoind paginile unei reviste numite *Escort.* Acum este a noastră.

— Deci vrei să îmi spui că pastorului Riis îi place să se uite la asta – la o femeie cu ţâţe false care joacă tenis fără tricou? întrebă Beecher, cu o cută adâncă în frunte, aşezându-se lângă Marshall şi arătând spre fotografia unei femei care îşi apasă sânii de corzile unei rachete de tenis.

— Beecher, te rog să nu îmi strici momentul. Suntem băieţi de doisprezece ani şi tocmai am găsit un teanc de reviste porno. Vreau să mă uit la ele până orbesc.

— Corect, dar... Beecher se aplecă uşor când Marshall întoarse pagina... spre o poză în care jucătoarea era complet goală. Ştii, înţeleg să vrei să îţi scoţi tricoul când joci tenis... dar este complet ilogic să vrei să îţi scoţi şi chiloţii.

— Poate că este cald pe teren.

— Poate. Dar chiloţii...? Ceva nu... Poate că eu sunt de vină, dar nu pare prea igienic.

— Nu, sunt de acord. Mai ales când... uite... este un teren cu zgură.

Amândoi se apleacă spre revistă, încercând să vadă mai bine.

— În mod clar, zgură, consimte Beecher, fiind încruntat în continuare. Marsh, pot să îţi zic doar atât: mă bucur foarte mult că ai găsit toate aceste reviste cu femei goale, dar trebuie să fim deştepţi şi să scăpăm de ele.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă îşi dă seama pastorul Riis că le avem...

— Ei, şi? Ce o să facă? O să vină să le ia? Nu poate face nimic, Beecher! Cel puţin, nu fără să afle toţi că au fost ale lui de la început, ceea ce îţi garantez că nu vrea!

— Poate. Dar îţi spun chiar acum: nu o să iasă nimic bun din faptul că avem colecţia de reviste porno a pastorului Riis.

— Vrei să nu îţi mai faci griji? Nimeni nu ştie că o avem.

O bufnitură puternică se auzi când Vincent Paglinni împinse uşa de lemn a căsuţei, intrând înăuntru.

— Hei, Marshmallow, am auzit că aveţi pornografie, ţipă Paglinni, ridicându-şi sprâncenele stufoase.

În spatele lui, aducea încă trei băieţi – doi cu un an mai mari – în căsuţă. Pentru moment, Beecher se gândi că Paglinni venise să le fure revistele.

— V-vreţi să vă uitaţi? îi îndemnă Marshall, oferindu-le exemplarul din *Spectacolul Picioarelor.*

Paglinni rămase pe loc un moment, cântărind dacă să fie prieten sau duşman.

Lui Marshall şi lui Beecher li se păru că trecu o oră de linişte.

— Păăăii, de ce naiba nu? răspunse într-un final Paglinni, aruncându-se într-unul dintre fotoliile turtite, în timp ce ceilalţi băieţi luară şi ei câte un număr.

În douăzeci de minute, căsuţa din copac era plină din nou cu şi mai mulţi adolescenţi decât atunci când fusese construită cu un anîn urmă. Veştile bune circulă rapid, însă pornografia la pubertate circulă cu viteza luminii.

— Marshmallow, eşti de-a dreptul nebun! anunţă cel mai bun prieten al lui Paglinni, un roşcovan slăbănog pe nume Paul Mackles, răsfoind un număr din *High Society.*

În doisprezece ani, era prima oară când Mackles îi vorbise lui Marshall.

96.

Astăzi
Camp David

Agentul cu urechi mici nu vorbeşte cu noi.

În schimb, îmi face semn să îmi întind mâinile, şi îmi plimbă un detector de metale manual de-a lungul picioarelor şi al spatelui. Este al doilea paznic care îmi face asta.

Primii au fost la intrarea principală a Camp David. Nici acei paznici nu ne-au spus nimic, nici măcar atunci când le-am comunicat că cineva va încerca să îl ucidă pe preşedinte în următoarele douăzeci de minute. L-au privit pe Palmiotti, apoi s-au uitat unul la celălalt. Când problemele sunt atât de mari, deciziile se iau în altă parte.

De acolo, agentul cu urechi mici ne-a urcat într-o maşinuţă de golf cu roţi pentru toate terenurile şi ne-a condus printre copaci şi de-a lungul unei cărări pavate cu macadam spre locaţia noastră curentă: o casă modestă, construită în stil rustic, cu obloane proaspăt vopsite. Pe uşa din faţă, în locul unor numere de case, se află un semn sculptat în lemn pe care scrie *Ulmul.*

Ştiu unde ne aflăm. Aproape fiecare cabană de la Camp David este denumită după un copac: Laurul, Nucul, Mesteacănul, Cornul. Ulmul este locul în care se află postul de comandă al Serviciilor Secrete. Asta înseamnă că...

Privesc peste umăr. Există şi alte cabane construite în stil rustic, în toate direcţiile. Întregul loc arată ca o tabără de cercetaşi. Dincolo de câmpul acoperit de zăpadă, se vede perfect una dintre cabanele mai mari: un bungalow rustic, dar elegant, în stil californian, cu un acoperiş cu fronton jos, horn înalt de cărămidă şi geamuri mari, blindate. Chiar şi fără cei patru agenţi în haine de iarnă aflaţi pe treptele din faţă, îmi dau seama că mă uit la cabana numită *Plopul.* Casa preşedintelui.

— Vor încerca să îl ucidă pe Wallace. În şaptesprezece minute, îi spun agentului în pulover care îl supraveghează pe Palmiotti.

— Stewie, spune-i să tacă, avertizează agentul cu urechi mici, trecându-mi detectorul prin partea din faţă a picioarelor, spre piept.

— Beecher, lasă-i să îşi facă treaba. Ne vor duce la cine trebuie, insistă Palmiotti, în timp ce Urechi Mici mă apucă de umăr şi mă întoarce înapoi spre el, dinspre cabana preşedintelui.

În dreptul pieptului, detectorul face bip-bip-bip. Celălalt agent, un musulman înalt, îşi scoate pistolul, îndreptându-l spre inima mea. La distanţă, printre copacii goi, doi lunetişti diferiţi – unul de pe acoperişul unei cabane... altul într-un copac – apar de nicăieri.

— Hopa, nu, este doar o cheie. Doar o cheie, îi spun eu scoţând vechea cheie metalică pe care o port la gât.

Agentul musulman îşi coboară pistolul. Asta nu relaxează pe nimeni. Lunetiştii rămân la locul lor.

Se aude un sunet când detectorul îmi urcă pe gât, spre bărbie. Scanare terminată.

— Ar trebui să îl scanezi şi pe el, insist eu, arătând spre Palmiotti.

Nu îmi mai asum riscuri. Poate că ne-a adus aici, dar asta nu înseamnă că am încredere în el.

Palmiotti îşi ridică mâinile, ştiind că şi Serviciul gândeşte la fel. Când agentul păşeşte spre Palmiotti şi începe să scaneze departe de urechile mele, îmi dau seama cât de linişte este. Şi cât de singuri suntem.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, auzind scrâşnetul pietrelor sub mine. Se aude acel sunet înalt care există mereu în preajma taberelor şi croncănitul îndepărtat al unei păsări. Privesc în jurul meu, dar nu există membri ai staff-ului sau granguri, nici măcar o maşinuţă de golf. Locul pare să fie un oraş-fantomă. De fapt, cercetând complexul şi fiecare reşedinţă, toate cabanele au luminile stinse... cu excepţia celei a lui Wallace. Un vălătuc de fum iese din hornul de cărămidă. Sunt doar el şi familia lui.

Dincolo de câmpul acoperit cu zăpadă, toţi cei patru agenţi din faţa casei preşedintelui se uită fix la mine.

Unul câte unul. Le privesc feţele pe rând. Toţi poartă haine de iarnă şi echipament kaki. Niciunul nu se potriveşte descrierii făcute lui A.J. Asta înseamnă că A.J. se află înăuntru, cel mai aproape de preşedinte. Pentru întâia oară însă, mă întreb dacă asta este bine sau...

— Este curat, anunţă agentul cu urechi mici în spatele meu, când termină scanarea lui Palmiotti.

În stânga noastră, spre verandă, se aude un zgomot metalic. Ca atunci când deschizi un seif de la bancă.

În capul treptelor de ciment, uşa din faţă a cabanei Ulmul a Serviciilor Secrete se deschide, dând la iveală un agent cu păr creţ subţire, uşor albit la tâmple. Nu poartă pulover şi pantaloni kaki. Este la costum şi cravată. Urcăm pe scara ierarhică.

— Reed, înainte să spui ceva... imploră Palmiotti.

Reed îi aruncă privirea rezervată de obicei rudelor bete.

— Duceţi-i înăuntru, strigă el la agenţi, care se apropie de noi şi ne conduc în cabană.

Pentru treizeci de secunde, cred că totul merge perfect.

97.

Înăuntrul casei Serviciului Secret, totul arată ca într-o locuinţăde la ţară. Podele din lemn masiv. Pereţi placaţi cu lemn. Până şi un suport metalic pentru umbrele în colţ. Privind spre stânga, în ceea ce fusese proiectată să fie o sufragerie, văd două birouri unul lângă celălalt. Ambele sunt acoperite de console radio şi monitoare TV performante. Din ce pot să văd pe camere, sunt imaginile de la sutele de camere de supraveghere din întregul Camp David.

— Pe aici, zice Reed, conducându-ne către o altă încăpere.

La biroul cu mai multe monitoare se află un agent al Serviciilor Secrete. La celălalt birou – cel cu mai mult echipament radio şi cu imagini de la elicopterul preşedintelui – se află doi puşcaşi marini în uniformă, unul dintre ei poartă căşti, şi probabil scanează frecvenţele marinei. Nu sunt doar cele trei garduri înconjurătoare. De asta mi-a zis Palmiotti că acest loc este mai sigur decât Casa Albă. Chiar presupunând că reuşeşti să treci de Serviciul Parcurilor... chiar dacă treci de Serviciul Secret... tot mai trebuie să treci şi de puşcaşii marini.

— Sunt pregătiţi pentru noi? întreabă Reed, în timp ce noi îl urmăm în camera din dreapta.

Am citit despre astfel de camere: o cameră de relaxare a Serviciului. Dotată cu canapele vechi, scaune pliante şi un mic televizor, este locul în care agenţii se odihnesc când nu sunt de serviciu. Dar ceea ce îmi atrage atenţia este ceea ce se află în partea din spate a camerei: o uşă masivă de oţel cu un sistem de validare de ultimă generaţie şi, lângă ea, un vechi telefon gri încorporat în zid.

Îmi aminteşte de SCIF-urile pe care le avem la arhivă – camerele de siguranţă rezistente la bombe, unde sunt ţinute majoritatea documentelor clasificate. La fel ca a noastră, şi aceasta are mai multe sisteme paralele: pe lângă sistemul de validare cu card, trebuie să ceri la telefon să fii lăsat să intri.

La comandă, agentul Reed îşi trece cardul de validare prin scanner şi apoi priveşte spre tavan. O cameră video mică, precum cele de la Casa Albă, ne supraveghează.

— Viv, cobor, anunţă el.

Coborâm?

Se aude un zgomot înfundat – urechile îmi pocnesc – şi uşa etanşă se deschide spre noi. Mirosul oribil... nu îl pot identifica, dar este îngrozitor şi umple camera.

Privesc spre Palmiotti, care dă din cap că totul este în regulă.

Înainte să mă pot răzgândi, agentul Reed mă apucă de umăr şi mă împinge, grosolan. Apropiindu-mă de prag, identific în sfârşit mirosul. Păr ars.

Când facem primul pas dincolo de prag, lumini automate se aprind în jurul nostru. Alt val de miros oribil vine de jos. Scările metalice industriale coboară cel puţin două etaje.

Nu este o cameră de siguranţă. Sau un SCIF. Nici măcar un subsol.

Aici a fost adus preşedintele Bush după 11 septembrie 2001. Unul dintre cele mai sigure locuri de pe întregul teritoriu al Statelor Unite. Adevăratul tunel ascuns de sub Camp David.

98.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Washington

Totul mergea foarte bine până acum.

Clopoţelul şcolii suna la 3 după-amiaza, iar majoritatea copiilor erau în curtea şcolii la 3 şi 5 minute. Desigur, era mereu vreunul care se ţinea de prostii prin curte... un joc rapid de boxball sau „la perete”... apoi zăbovitul suplimentar care îi tria pe cei care aveau alte angajamente după şcoală, meditaţii sau lecţii de pian.

La 3:20, grupul era pregătit. Existau variaţii uneori, dar, ca la orice bar de cartier, clienţii obişnuiţi erau aceiaşi: Marshall, Beecher, Paglinni, Lee Rosenberg, Paul Mackles şi restul. În fiecare zi, se adunau în jurul lui Marshall, agitându-se nerăbdători până când ajungeau în punctul critic ce îi trimitea peste cele şase străzi şi drumul de opt minute până la destinaţia lor finală: căsuţa din copac a lui Marshall. Fără îndoială, Turnul de veghe îşi merita în sfârşit numele.

— Eu vreau să stau pe un fotoliu! anunţă Paglinni.

— Eu, pe celălalt! adăugă Paul Mackles în timp ce restul grupului se împrăştie, aşezându-se pe paturile pliante, pe podea sau, aşa cum făcea mereu Lee Rosenberg (cu blugii lui Lee), singur pe una dintre lăzile pentru lapte.

Altfel, până când Marshall aduna pornografia din ascunzători – din cutia de Lucky Charms... de sub saltelele de pe paturile pliante – nimeni nu se

certa. În timp ce Marsh împărţea exemplarele, toţi ştiau procedura. Existau şapte reviste în total, aşa că grupul se împărţea paşnic, fără să se agite, în şapte grupuri mai mici. Paglinni avea de obicei o revistă doar pentru el. La fel şi Mackles şi oricare dintre băieţii mai mari. Ceilalţi erau nevoiţi să le împartă.

În acel moment, după aproape două săptămâni în care se aflaseră în compania mărfii lor ilegale de contrabandă, fiecare membru al grupului văzuse toate pozele de sute de ori. Dar asta nu însemna că terminaseră. Precum vulturii puberi ce erau, scanau fiecare pagină în căutarea a ceva nou, nemaivăzut. Citeau articolele, reclamele, interviurile, până şi pagina cu scrisori, în speranţa că aceasta va conţine noi informaţii ilicite.

În acea zi, Eddie Williams îşi dădu seama că în *Chic,* sub fiecare rubrică *Scrisoare pentru Sexpert,* erau scrise numele complete ale expeditorului şi adresa acestuia, făcându-l pe Paglinni să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă i-ar scrie o scrisoare lui Coco Bean.

— Ar trebui să îi spunem că suntem înalţi. Îi plac bărbaţii înalţi, zise Paul Mackles.

— Eşti analfabet? îl întrebă Paglinni râzând. Îi plac bărbaţii mari. Când a scris mari, nu a vrut să spună înalţi.

— Atunci ce...? Oh! Scârbos! zise Mackles în timp ce grupul începu să râdă, făcând căsuţa să răsune.

Apoi, la exact 5 şi un sfert după-amiaza, mama lui Marshall se întorcea acasă de la slujba ei de la biserică şi striga spre căsuţă că venise momentul ca toţi să plece pe la casele lor.

În acea noapte însă, mama lui Marshall lucra până târziu. Aşa că, oricare ar fi fost motivul amuzamentului lor, acesta continuă mult după lăsarea serii. Beecher râdea. Paglinni râdea. Până şi Lee Rosenberg, tot în blugii lui Lee, stând în continuare singur pe lada pentru lapte din colţ, râdea.

Timp de doisprezece ani, cei mai mulţi dintre ei nu avuseseră nimic în comun, dar în acea seară erau uniţi, iar în centrul grupului, în sfârşit pe postul de dirijor, Marshall se bucura de fiecare secundă. Nici măcar Beecher nu putea nega bucuria de necontrolat care cuprinsese faţa grăsună a prietenului său.

Aveau reviste porno; aveau prieteni; aveau râsete.

Până în seara următoare însă, totul avea să dispară.

99.

Astăzi
Camp David

Zgomotul metalic este puternic, de parcă ne-am afla într-un submarin, în timp ce coborâm scara de metal.

Agentul Reed ne conduce, iar eu şi Palmiotti îl urmăm. În spatele nostru se mai aude un ultim zgomot când agentul cu urechi mici încuie uşa de oţel, închizându-ne pe toţi patru aici jos, în timp ce ne îndreptăm spre tunelurile ascunse de sub noi.

Auzisem zvonuri despre acestea. La Arhive, avem majoritatea planurilor de construcţie de la Camp David. Potrivit unora dintre ele, tunelurile fac parte dintr-un adăpost subteran care este conectat cu cabana preşedintelui, care are propria intrare secretă construită în dulapul din dormitor. În caz de urgenţă, Serviciul poate să dea buzna din dulap şi să îl salveze.

— Tunelul acesta ne va duce la Wallace? întreb eu.

Reed nu răspunde.

Nu mă deranjează liniştea. Mă deranjează mirosul, mai puternic ca oricând. Stomacul mi se întoarce pe dos de fiecare dată când inspir.

Păr ars.

Eşti teafăr? întreabă Palmiotti privindu-mă.

Dau din cap, încercând să ţin ritmul, dar ştiu că ceva nu este în regulă.

Din felul industrial în care fuseseră proiectate scările, pereţii din blocuri masive şi lumina fluorescentă, întregul loc pare a fi un adăpost antibombă din anii 1960. Dar nu pot să nu observ cele mai recente achiziţii: senzorii de mişcare din colţ... identificatorul de chimicale pe care l-am văzut când am intrat... şi o foaie subţire de plastic – precum hârtia de muşte – care acoperă balustrada de metal. Nici nu vreau să mă gândesc la ce foloseşte. Ceea ce contează cu adevărat este că, dacă lumea explodează, de aici vor începe să o reconstruiască.

Ajungând la primul palier, o uşă deschisă dezvăluie un hol îngust, ca al unui spital vechi, cu multe uşi pe ambele părţi. Agentul Reed continuă spre nivelul de mai jos. Urechile încep să mi se înfunde şi să pocnească. Din ce am observat eu, suntem cel puţin cu două sau trei etaje sub pământ şi nu pot să nu mă gândesc că atunci când secretara lui Richard Nixon, Rose Mary Woods, a transcris casetele Nixon, şi a pierdut celebrele optsprezece minute

jumătate, lucrul s-a întâmplat la Camp David, acolo unde nimeni nu avea cum să vadă infracţiunea.

Cu un ultim pas, Reed coboară ultima treaptă de metal, piciorul lovindu-i-se de podeaua din ciment. Am ajuns la nivelul cel mai de jos sau, cel puţin, la baza scărilor.

Reed nu încetineşte. Îl urmăm dincolo de un prag, pe un hol cu multe uşi închise. Tavanul se lasă tot mai mult, dar lumina fluorescentă rămâne la fel de puternică.

— Aici, suntem aici, zice Reed, conducându-ne în prima cameră din stânga.

Ca şi scara, pereţii sunt făcuţi din blocuri masive de lemn, fără alte decoraţiuni. Nu sunt prea multe lucruri înăuntru: un pat din metal, de armată, un dulap asortat şi, într-un colţ, un nou agent al Serviciilor Secrete – un bărbat palid cu nas ascuţit şi aspect irlandez – care stă la un birou de lemn şi priveşte ceva la televizor. Locul nu seamănă însă cu o cameră de supraveghere. Din câte îmi dau seama, acestea sunt camere de dormit.

— Totul este pregătit, domnule, anunţă agentul irlandez, ridicându-se când intrăm. Este pe drum.

Ezit, rămânând lângă uşă, în continuare nesigur în legătură cu ceea ce se întâmplă. Dar ştiu ce vrea să spună. *El* este mereu preşedintele.

— Relaxează-te. Respiră, Beecher, zice Reed, cu o voce caldă şi prietenoasă. Te-ai descurcat bine.

Îmi zâmbeşte uşor şi nu pot să nu îi zâmbesc şi eu, simţindu-mă straniu de confortabil când intru în cameră.

— Deci, Wallace este în siguranţă? întreb eu. Îl aveţi în vizor?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, confirmă Reed. Preşedintele nu a fost niciodată mai în siguranţă.

În spatele lui, la televizor, văd un steag american fluturând. Când camera face plan larg, văd că este unul dintre micile steaguri de pe capota limuzinei private a preşedintelui, Cadillacul negru cunoscut sub numele de Bestia. Felul în care tremură camera... este filmarea în direct a Serviciului.

Când uşa de la maşină se deschide, preşedintele Wallace iese, urmat de fiica sa cea mică. Nu fac cu mâna şi nu privesc în jurul lor. Se îndreaptă direct spre destinaţie. Judecând după fundal, după pavajul negru unde au parcat...

— Preşedintele şi fiica lui, în excursie cu şcoala, anunţă unuldintre agenţi.

Excursie cu şcoala? Dar nu...? Fac ochii mici spre TV, confuz. Am crezut că au anulat acea excursie. Wallace a venit cu elicopterul aici. Deci, cum a...? Nu înţeleg.

— Wallace a mutat excursia aici?

Reed îl priveşte pe Palmiotti, apoi din nou pe mine.

— Îmi pare rău, Beecher.

Din spate, agentul irlandez mă smuceşte de mână, aproape scoţându-mi umărul din articulaţie. Se aude un zgomot puternic când ceva mă muşcă de încheietură. O pereche de cătuşe. Apoi încă un sunet şi un clinchet metalic. Privesc în jos şi... sunt legat cu cătuşele de piciorul metalic al patului.

— Ce faceţi...? Scoateţi-mi astea! strig eu, încercând să mă eliberez.

Cătuşele îmi muscă şi mai tare încheietura. Patul este înşurubatîn podea.

— Nu mă asculţi, Beecher. Pot să aştepţi aici până termină, zice Reed. Slujba noastră este să avem grijă de siguranţa lui.

— Siguranţă?! Tocmai v-am spus că cineva are de gând să îl ucidă aici în următoarele zece minute! De ce l-aţi lăsa pur şi simplu să plece de la Camp David?

— Camp David? întreabă Reed, zâmbind subţire. Chiar crezi că te-am fi lăsat să intri dacă preşedintele ar mai fi fost la Camp David?

Pe ecran, camera arată un cadru cunoscut al unor faimoase coloane de marmură şi treptele largi care duc spre ele. Toată lumea cunoaşte clădirea.

— Ştire de ultimă oră, mă tachinează agentul de la TV. Preşedintele Wallace alături de fiica sa, într-o vizită-surpriză la Memorialul Lincoln.

Privesc mai atent, ca să fiu sigur că văd bine. Wallace o ţine pe fiica lui de mână, îndreptându-se spre ceea ce pare să fie partea din spate a Memorialului Lincoln. Dar acest eveniment... acest tur al Memorialului... au spus că a fost anulat. Presa a spus că vine la Camp David. Am văzut imaginile când se urcau cu toţii în elicopter...

Nu. Am văzut-o pe soţia lui urcând la bord. Şi pe fiul lor. Apoi elicopterul a decolat. Ceea ce înseamnă că...

— Preşedintele Wallace nu a fost niciodată în acel elicopter, nu-i aşa? întreb eu, încercând să mă apropii de el, dar cătuşele mă trag înapoi. Nu ai avut nicio intenţie să îl aduci pe preşedinte aici!

— Avem patru morţi care copiază patru asasinate diferite, explică Reed. Chiar crezi că o să stăm degeaba şi o să îl aşteptăm pe al cincilea?

— Dar dacă...

— Ţi-am spus, Beecher, slujba noastră este să asigurăm protecţia preşedintelui. Şi ştii care este cea mai bună modalitate de a face asta? Îl duci într-un loc unde nimeni nu ştie că vine. Sau cel puţin... ei bine... unde majoritatea oamenilor nu ştiu că vine, adaugă el, aruncându-i o privire rapidă de mulţumire lui Palmiotti, care rânjeşte la rândul lui, strălucind ca un broscoi care tocmai a dat de muşte.

Sângele îmi urcă în urechi. Încheietura mi se umflă de la cătuşe. Ştia. Ştia de la început. De aceea m-a adus aici... ştia că Wallace este altundeva.

Palmiotti se holbează la TV, refuzând să privească spre mine.

— Tu îţi protejezi prietenii, iar eu îi protejez pe ai mei, îmi spune el.

— Crezi că Wallace îţi este prieten? De câte ori vrei să te înghită şi să te scoată pe dos înainte să îţi dai seama că nu îi datorezi nimic?

— Poţi să crezi ce vrei despre mine, Beecher. Lucrurile prin care am trecut cu Wallace... Când mi-am îngropat tatăl şi a trebuit să îi identific cadavrul, el a fost lângă mine. În testamentul lui, eu sunt cel numit să aibă grijă de copiii lui în caz că moare. La fel şi el în al meu. Când o asemenea persoană îţi iese din viaţă, ai vreo idee cât de mult o vrei înapoi?

Când spune aceste cuvinte, nu am în minte decât imaginea lui Tot în spital, zăcând acolo cu un glonţ în cap. Nicio activitate cerebrală. Furia mă cuprinde atât de rapid, încât aproape că îmi muşc limba.

— TREPĂDUŞ LIPSIT DE COLOANĂ! ŞTII CÂTĂ DURERE AI PROVOCAT?! urlu eu, întinzându-mi mâna liberă şiapucându-l de gât.

Îmi îngrop degetele în cicatricea lui. Nu îi dau drumul. Strâng tare. Cicatricea i se învineţeşte şi apăs şi mai tare. Fără îndoială, pielea îi este pe punctul de a plesni...

Buuuuum.

Pumnul mă izbeşte în ceafă, trântindu-mă la pământ. Agenţii sunt deasupra mea.

— Daţi-vă de pe mine! strig eu, zbătându-mă şi lovind sălbatic cu picioarele în timp ce stropi de scuipat îmi zboară din gură.

Agentul irlandez mă prinde de mâna liberă, iar Urechi Mici, de picioare. Mă lupt din greu, refuzând să îi las să mă apuce, dar...

Nu am nicio şansă. Ei sunt Serviciul Secret. Se antrenează pentru asta în fiecare zi. Fără să rostească vreun cuvânt – o mormăitură măcar – agentul irlandez îşi apăsă antebraţul gros pe gâtul meu. Încerc să respir, dar mă lipesc de podeaua rece de ciment, cu mâna încătuşată în continuare prinsă de pat şi ridicată, ca un copil aflat la gimnaziu care îl întreabă ceva pe profesorul lui.

— Ai terminat, Beecher? întreabă Reed, stând deasupra mea, în timp ce colegii lui îmi prind şi cealaltă mână cu cătuşele de pat.

Pieptul mi se ridică şi se lasă, dar niciun cuvânt nu îmi iese din gură. Par suficient de calm, încât agentul irlandez să îmi dea drumul la gât, iar aerul îmi revine în plămâni. „Uuuuuuf, uuuuuuf", gâfâi eu, străduindu-mă din greu să respir.

Palmiotti se ţine de gât, iritat de durere.

— A venit momentul să spui adevărul, Beecher, adaugă agentul Reed, aflat în continuare deasupra mea. Ştim cine te-a trimis. Aşa cum ştim şi cine

ţi-a dat asul de pică cu Camp David scris pe el. Gata cu tâmpeniile, băiete. Spune-ne de ce îl ajuţi pe Cavaler şi de ce lucrezi cu Nico.

100.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

— Poate că le-ai pierdut. Le-ai pierdut? şopti Beecher, atent să nu ridice vocea.

Stând în genunchi în căsuţa lui din copac, Marshall răspunse cu o privire neliniştită uitându-se la cutia de cereale Lucky Charms. Nu mai era nimic în ea. Până şi reclamele la sutiene dispăruseră.

— Poate le-a luat cineva, îl certă Paglinni.

— Nu le-a luat nimeni, insistă Marshall, împingându-şi ochelarii pe nas, îndreptându-se spre patul pliant şi trecându-şi mâna pe sub saltea.

Nici acolo nu era nimic.

— Cineva le-a luat cu siguranţă, hotărî Paglinni şi un cor de suspine umplu căsuţa din copac.

În acea dimineaţă leneşă de duminică, se aflau cu toţii acolo din acelaşi motiv. Acum, acel motiv dispăruse.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să pui un lacăt la uşă. Pun pariu că s-a furişat Claudio aici şi le-a luat, zise Paglinni, referindu-se la un elev de clasa a şaptea pe care nici măcar el nu-l înfrunta.

Marshall îl privi pe Beecher. *Nu Claudio le-a luat.*

— Băieţi, lăsaţi-ne doar o secundă, se adresă Beecher grupului.

Trăgându-l pe Marshall într-o parte şi încolţindu-l lângă geamul din plexiglas, îi şopti:

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ascund revistele aici, şopti Marshall. Noaptea, după ce pleacă toţi, le duc înapoi în cameră.

— În camera ta? De ce ai face una ca asta...?

Beecher se opri.

— Nu-mi răspunde. Nu vreau să ştiu.

— Vrei să încetezi? Nu sunt prost. Acele reviste sunt aur curat. Cât de tont aş fi să le las aici sus, nepăzite? În camera mea, măcar sunt în siguranţă.

— Şi nu mai sunt în camera ta?

— Acolo credeam că sunt. Aş fi putut să jur că le-am dus acolo, dar când am verificat...

— Crezi că mama ta le-a luat?

— Mama?

— Fără supărare, dar ai văzut cum se poartă de când a început să lucreze la biserică. Este ca un al doilea pastor. Dacă ţi-ar găsi revistele, chiar crezi că te-ar lăsa să le ţii?

Privind peste umărul lui Marshall, Beecher văzu cât de nerăbdători deveniseră Paglinni şi ceilalţi.

— Băieţi, lăsaţi-ne două minute... cred că ştiu unde sunt, adăugă Beecher, îndreptându-se spre uşa căsuţei şi coborând pe piroanele de fier bătute în copac.

Sărind de pe ultimul, Marshall fugi după Beecher.

— Ce vrei să...?

— Să verificăm din nou la tine în cameră, zise Beecher trăgând uşor de uşa dublă, intrând în casă şi urcând la etaj.

Ca în orice cameră de copil, nu erau prea multe lucruri printre care să cauţi. Un birou, un pat, un dulap...

— Ţi-am spus, nu mai sunt aici, repetă Marshall, apropiindu-se de setul de enciclopedii care umpleau două rânduri ale unui raft cu cărţi din colţ.

Scoţând o mână de enciclopedii de pe raftul de sus, arătă spre ceea ce era ascuns în spatele volumelor. Nimic.

— Vezi? Nu mai sunt.

— Acolo le-ai ascuns? În spatele enciclopediilor?

— Nu mă judeca. Măcar folosesc enciclopediile la ceva.

— Da, ca ascunzătoare.

— Şi una bună. Erau ascunse în spatele literei P. Înţelegi. De la *Pornografie.* Şi *Prieteni.*

— Înţeleg, răspunse Beecher, urmându-l pe Marshall afară din cameră şi apoi pe hol. Totuşi, să îţi intre în cameră o persoană străină...

— Totul este în ordine, băieţi? se auzi o voce feminină.

În stânga lor, la jumătatea holului acoperit de un covor uzat care avea două urme de roţi imprimate pe el de la traficul scaunului cu rotile, mama lui Marshall era îmbrăcată într-o fustă neagră proaspăt călcată, avea mănuşi albe şi purta bluza ei galben lămâie preferată. Haine de biserică sau, mai recent, haine de lucru.

— Ai spus că rămâi acasă azi. Este sâmbătă, se plânse Marshall.

— Doar pentru câteva ore, ca să pregătim totul pentru mâine, explică ea. Oh, iubitule, trebuie să îţi spun: când se întoarce tatăl tău, vrea să mergi cu el

la casa doctorului Pollack. Au un cuib de şobolani morţi în pod şi vrea să urci acolo să faci poze.

Marshall încuviinţă. Beecher îl împunse în spate.

— Mamă, înainte să pleci: a fost cineva la mine în cameră?

— În camera ta? întrebă ea, în mod evident confuză.

— Sau în casă măcar? Nu ştiu, poate noaptea trecută... sau chiar în dimineaţa asta... Au venit ceva prieteni în vizită?

Mama lui Marshall făcu acel gest de a-şi bate arătătorul de nas, pierdută în gânduri.

— Nu cred. Vreau să spun, în afară de pastorul Riis.

Marshall se îndreptă.

— Pastorul a fost aici?

— Doar două minute. Cred că erai la duş. A venit să lase o schiţă a predicii peste care voia să mă uit.

Beecher îl privi pe prietenul lui, care nu mai avu nevoie de nimic altceva.

— Am spus ceva greşit? întrebă mama lui Marshall.

— Nu, este grozav. Mulţumim, doamnă Lusk, răspunse Beecher, trăgându-l pe Marshall de partea din faţă a tricoului şi conducându-l la parter.

Niciunul din ei nu spuse nimic până nu ajunseră în bucătărie...

— Ticălosul acela viclean... Mi-a furat revistele furate! şuieră Marshall.

— Eu sunt mai dezgustat de faptul că a fost la tine în cameră.

— Plus că a intrat la mine în cameră! Plus că mi-a cotrobăit printre lucruri! Nu este suficient de rău că încearcă să i-o tragă mamei?

— Marsh, stai. Să nu mai spui asta nici în glumă.

— Nu sunt surd, Beecher. Aud ce zic oamenii. Vezi cum s-a îmbrăcat azi? Câte secretare de la biserică sunt vizitate personal de pastor?

Deschizând uşa casei şi urmându-l pe Marshall în grădină, Beecher nu îl contrazise. Auzise şi el aceleaşi zvonuri. De când erau prieteni însă, era prima oară când îl auzea pe Marshall abordând subiectul.

— Întrebarea importantă este, fără reviste, ce le spunem lor? adăugă Marshall, făcând semn spre Paglinni şi spre toţi ceilalţi aflaţi în căsuţa din copac.

— De fapt, nu cred că asta mai este o problemă.

Urmărindu-i privirea lui Beecher, Marshall se uită în diagonală spre căsuţă. Din acel unghi, printre geamul plexiglas şi uşa deschisă, puteau vedea în căsuţă. Era goală. Paglinni, Mackles, până şi Lee Rosenberg. Toţi noii lor prieteni plecaseră.

Ochii lui Marshall se lărgiră şi începu să se legene, holbându-se la căsuţă şi arătând de parcă şi-ar fi dorit să îşi iasă din corp.

— Știi care este partea cea mai tristă? zise el într-un final. Nici măcar nu m-a deranjat că ne foloseau pentru reviste. Era mai bine decât să fim singuri.

— Se vor întoarce.

— Nu se vor întoarce, Beecher.

— Ba da. Mai ales dacă... dacă noi... Vocea lui Beecher rămase în aer, plină de un amestec periculos de promisiune și disperare. Dacă le furăm înapoi de la el?

— Ce?

Beecher se opri un moment așteptând ca fragmentele planului să se lege din nou. După câteva ore, când s-a gândit la acest moment, și-a spus că doar reacționase... că nu îi plăcuse să îl vadă pe prietenul lui atât de singur și de descurajat. Dar acum, când cuvintele îi ieșeau din gură, Beecher știa că nu făcea asta doar pentru Marshall. Beecher o făcea pentru el însuși.

— Dacă pastorul Riis are revistele... Știi unde este ascunzătoarea, nu? Așa că ce ne oprește să le luăm înapoi?

— Faptul că ne-ar prinde? Și ne-ar omorî? Și ne-ar spune părinților noștri?

— Marsh, nu va spune nimănui. Ai spus-o chiar tu... ultimul lucru pe care îl vrea pastorul este ca enoriașii lui să afle că are un teanc de reviste porno în subsol. Chiar dacă știe că noi ne-am furișat și le-am luat, nu poate să facă nimic. Nu astea au fost cuvintele tale? Nu are ce să facă.

Judecând după expresia de pe fața lui Marshall și din felul în care începu să tremure, Beecher își dădu seama că este aproape.

— Chiar îți plac revistele porno, nu-i așa? întrebă Marshall într-un final.

— Haide, știi că nu este vorba doar despre reviste. Ai văzut ce au însemnat pentru noi acele reviste în ultimele săptămâni. Au fost... Au fost ca niște bilete de avion spre niște variante mai șmechere ale noastre.

— Acum exagerezi.

— Nu exagerez nimic. Am fost populari, Marsh. Nu suntem buni la sport. Să fim sinceri: fără acele reviste, cu siguranță că Paglinni și restul nu se vor mai întoarce. Așa că, ori găsim din nou acele reviste, ori ne întoarcem la vechile noastre vieți. Și, fără supărare, nu vreau să mă întorc.

Stând acolo, în grădina lui din spate, Marshall lovi cu piciorul în aer, făcându-i bărbia dublă să devină triplă de la mișcare.

— Chiar crezi că putem face asta? întrebă el într-un final.

— Arăt eu speriat? contră Beecher, entuziasmându-se deja.

— Sunt serios, Beecher. Orice film cu James Bond ai avea tu în cap, nu o să intru acolo de unul singur.

— Poți, te rog, măcar o dată, să nu îți faci atâtea griji? Îți promit, Marsh. Voi fi chiar acolo lângă tine.

101.

Astăzi
Camp David

— Vorbeşti serios? îl întreb. Crezi că eu lucrez cu Nico?

— Beecher, noi l-am văzut strecurându-ţi cartea de joc! zice Palmiotti.

— Despre ce vorbeşti? întreb eu, ridicându-mă în picioare, cu ambele mâini legate în continuare cu cătuşele de pat. Nu mi-a strecurat nimic!

— Avem totul înregistrat, ne întrerupe agentul Reed, pe un ton uniform. Crezi – cu toate aceste crime, şi cu acest Cavaler care copiază vechile crime ale lui Nico – că nu ne-am fi uitat peste înregistrările camerelor de siguranţă de la St. Elizabeth? Te-am văzut acolo de dimineaţă, Beecher. Te-am văzut când ai dus-o pe Clementine acolo şi am văzut când Nico ţi-a strecurat cartea veche de joc din cartea lui.

— Nu, m-aţi văzut furând acea carte! I-am luat-o lui Nico şi...

Mă opresc, revăzând momentul în minte. Lui Nico îi scăpase cartea. Eu am ridicat-o. M-am crezut foarte deştept. Dar acum, când mă gândesc la asul de treflă... şi la mesajul ascuns de pe el... Acea carte este singurul motiv pentru care am venit în fugă aici, la Camp David. Dacă preşedintele Wallace este, de fapt, în altă parte...

Pe ecran, pe micul televizor, Wallace şi fiica lui se ţin în continuare de mână, părul negru al fetei fiind pudrat de o pulbere fină de zăpadă. Ei nu urcă pe treptele principale destinate publicului. Din motive de securitate, rămân în spatele Memorialului, îndreptându-se spre ceea ce bănuiesc că este o intrare ascunsă destinată persoanelor importante. Când dispar, camera face un prim-plan asupra destinaţiei lor finale: statuia enormă a lui Abraham Lincoln stând pe...

Cerule!

— Nico ştia, şoptesc eu.

— Beecher, nu încerca să dai vina pe...

— Cât este ceasul? Trebuie să ştiu cât este ceasul! spun eu, trăgând din nou de cătuşe şi încercând să mă apropii de TV.

În colţul ecranului scrie 11:57. Mai sunt doar trei minute...

— Beecher, ţi-am cerut un răspuns, repetă Reed. Spune-ne unde este Clementine! Spune-ne de ce îl ajuţi pe Nico!

— Nu vedeţi? Nico nu are nevoie de ajutorul meu. Nu are nevoie de niciun ajutor. Ştia de la început, insist eu. Priviţi filmarea. Nu a scăpat cartea din greşeală – a scăpat-o intenţionat. Ştia că am să fur cartea şi...

Camera începe să se învârtă, dar apoi se opreşte la fel de rapid.

— Nu vedeţi? Voia să venim aici, ca să nu fim acolo! adaug eu, trăgând şi mai tare de cătuşe când arăt spre ecran.

Pe acesta, camera trece la coloanele înalte din faţa monumentului. Dacă Marshall este acolo...

— Trebuie să îl scoateţi pe Wallace de acolo.

— Nu este nimic mai sigur ca un eveniment neanunţat.

— Vreţi să îmi spuneţi că Marshall şi Nico nu ar fi putut să prevadă că Wallace avea să insiste să participe la evenimentul de Ziua Preşedinţilor cu fiica lui şi clasa ei? Reed, viaţa lui este în joc. Nu poţi să...?

— Am terminat, Beecher. Şi tu eşti terminat, încheie Reed.Preşedintele este în siguranţă acolo unde se află. Este sub protecţia noastră.

— Dacă te înşeli? îl provoc eu, întorcându-mă spre Palmiotti. Este prietenul tău. Nu merită să îl ţineţi într-o cameră, undeva, până aflăm adevărul?

Pe ecranul televizorului, camerele îi arată pe colegii de clasa a cincea ai fiicei lui Wallace adunându-se la baza statuii lui Lincoln.

— A.J. este aici, la Camp David, sau este cu preşedintele? întreb eu.

Palmiotti se holbează la televizor. A.J. este cu preşedintele.

— Stewie, ştii că Beecher încearcă să te manipuleze, îl avertizează Reed pe Palmiotti.

— Nu este adevărat. Asta este... mă întrerup când văd ce se întâmplă pe ecran.

Încet, camera de îndepărtează de copiii de unsprezece ani, arătând statuia lui Abraham Lincoln într-un plan mai larg. Aproape că nu pot să vorbesc.

— Nu. Nu, nu...

— Ce? Ce s-a întâmplat? întreabă Palmiotti.

— Ascultă-mă, trebuie să îl scoateţi pe preşedinte de acolo, insist eu.

— Beecher, nu este...

— Vă spun: Marshall nu vine la Camp David. Îl aşteaptă pe preşedinte chiar acum, în interiorul Memorialului Lincoln!

— Despre ce vorbeşti? întreabă Palmiotti.

— Gândeşte-te la crime. Uită-te unde au avut loc. Biserica St. John... Biserica Foundry... chiar capela spitalului...

— Înţeleg, zice Reed. Sunt locuri de rugăciune.

— Exact. Şi ştii ce clădire este aceea? întreb eu, arătând din nou spre ecranul televizorului şi spre planul larg al statuii lui Lincoln.

Elevii de a cincea sunt entuziasmaţi, sărind pe călcâie. Wallace se apropie. Am la dispoziţie mai puţin de un minut.

— Oamenii nu se roagă la Abraham Lincoln, observă Reed.

— Nu... Lasă-l pe Lincoln! Uită-te la clădire! Când Memorialul Lincoln a fost proiectat întâia oară, ştii drept ce a fost construit? întreb eu, când camera zvâcneşte la stânga.

Pe burtiera ecranului scrie: *sosire POTUS.*

— Un templu! îi explic eu. A fost copiat după un uriaş templu grecesc...

Mă îndrept şi un calm glacial mă cuprinde.

Ştiu cine face asta.

— Ştiu cine este Cavalerul, şoptesc eu.

Lângă mine, Reed îşi înalţă capul, ţinându-şi degetul la ureche. Aşa fac şi agentul irlandez, şi cel cu urechi mici. Tocmai au auzit ceva în căşti, dar din felul în care se privesc unul pe celălalt...

— Ce? Ce s-a întâmplat? întreabă Palmiotti.

— S-au tras focuri de armă, zice Reed. La Memorialul Lincoln.

102.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Aşteptaseră până se lăsase întunericul. Nu miezul nopţii. Erau totuşi copii de doisprezece ani şi exista o anumită oră până la care puteau sta pe afară, înainte ca părinţii lor să înceapă să dea telefoane. La nouă fără un sfert, când Beecher şi Marshall se ascundeau în spatele copacului îngust din curtea din faţă a lui Darlene Signorelli şi priveau în diagonală pe partea opusă a străzii, la casa modestă cu acoperişul jos făcută parcă la ora de lucru manual, era suficient de întuneric.

La uşa din faţă, felinarele de pe verandă erau aprinse, dând casei din anii 1930 o strălucire aurie. În depărtare, se auzi zumzetul slab al unei maşini de tuns iarba. Toţi cei din oraş ştiau că TomSable îşi tunde iarba doar noaptea, crezând că este mai bine pentru gazon. Dar acum conta doar casa de vizavi. Casa pastorului Riis.

— Eşti sigur că încapi pe acolo? întrebă Beecher, holbându-se în lungul aleii la micul geam dreptunghiular de la subsol, aflat doar cu puţin deasupra gazonului.

— Este mai mare decât pare, zise Marshall, aplecat chiar în spatele lui Beecher, privind peste umărul acestuia.

— Poponarilor, vi-o trageţi aici? se auzi o voce cunoscută.

Beecher sări, lovindu-i maxilarul lui Marshall cu ceafa. În dreapta lor, la jumătatea străzii, Vince Paglinni îşi arcui sprâncenele stufoase, râzând cu acel râs care te înjunghia ca o şurubelniţă tocită.

— Nu este amuzant! ţipă Beecher. Ce faci aici?

— Vrei să spui, în afară de faptul că aici locuiesc? răspunse Paglinni, trăgând de o lesă retractabilă şi scoţând la iveală un câine mic şi pufos – un bichon maro – care schelălăi sfidător.Murphy, nu! Şezi! porunci Paglinni, deşi câinele ţopăi agitat, lătrând încă o dată. Este doar agitată – ea urăşte pe toată lumea, explică Paglinni, ridicând câinele în braţe şi lăsându-l să îi lingă faţa şi buzele, adăugând şi el o mulţime de pupici.

Pe moment, Beecher uitase că familia lui Paglinni locuia chiar după colţ.

— Deci, acesta este câinele tău? întrebă Marshall.

— Nu, l-am furat. Normal că este câinele meu, cretinule. Acum, spuneţi-mi la cine vă uitaţi dezbrăcându-se? întrebă Paglinni, ţinând câinele în braţe.

Beecher privi la pavaj, dar Marshall se uita în continuare în diagonală pe cealaltă parte a străzii.

— Nuuuu, exclamă Paglinni. La soţia pastorului Riis? Cât de sucit poţi să fii, să vrei să o vezi pe ea goală?

— Poţi, te rog, să vorbeşti mai încet? imploră Beecher. Nu încercăm să o vedem goală.

— Am venit să ne recuperăm revistele, explică Marshall.

„Marsh, nu!" îl certă Beecher din priviri. Prea târziu. Paglinni avea deja acel zâmbet de prădător. „Revistele noastre...?" Privi de cealaltă parte a străzii. Casa era în cea mai mare parte cufundată în întuneric, cu o singură lumină în camera din spate, lângă bucătărie.

— De aici aţi luat revistele? De la pastorul Riis?

Râzând cu voce tare, Paglinni adăugă:

— Lăsaţi-mă să ghicesc: mama lui Marshmallow i le-a dat.

În capul lui, Marshall voia să se repeadă la Paglinni. Voia să ţipe: *Nu vorbi despre mama*! Şi voia să îl împingă pe Paglinni în piept, răsturnându-l în fund.

În schimb, Marshall rămase în întuneric, cu ochii aurii fixaţi în pământ.

— Vă daţi măcar seama cât de nepotriviţi sunteţi pentru asta? râse Paglinni.

— Te înşeli, bolborosi Beecher. Marsh a intrat deja o dată acolo.

Paglinni se întoarse, încântat de provocare.

— Ce ai spus?

— În subsolul lui Riis. Mallow a fost acolo. Întreabă-l.

Paglinni îl privi pe Marshall.

— Am fost, confirmă Marshall.

— Şi când anume a avut loc visul acesta?

— Acum două săptămâni.

— În aceeaşi zi în care ai început tu să ne vizitezi căsuţa din copac, adăugă Beecher, acum el însuşi purtătorul unui zâmbet de prădător.

Lui Paglinni, nu îi luă mult să facă legătura.

— Stai puţin... deci asta...

Ochii lui Paglinni se rotiră.

— *Spectacolul Picioarelor*! Ticălosul...! Nu îmi spune că de aici ai făcut rost de reviste!

— Bine, nu o să-ţi spun, îl tachină Beecher.

— Eu vorbesc serios, Beech Ball. Chiar vrei să cred că pastorul Riis are un teanc secret de reviste deocheate?

— Nu numai că are un teanc; Marsh l-a furat. Şi dacă vrei să ne mai pierdem timpul cu întrebările tale cretine, nu o să-l laşi să le fure din nou, pentru că tocmai era pe punctul să se furişeze pentru runda a doua. Nu-i aşa, Mallow?

Marshall dădu din cap ezitant, privindu-l pe Beecher. Părea să spună: „Am crezut că intrăm amândoi. Tu nu vii?"

„N-ai nevoie de mine. Te vei descurca de minune", îi răspunse Beecher din priviri, vorbind foarte serios.

De cealaltă parte a străzii, lumina din bucătăria pastorului Riis se stinse, dar cea din sufragerie continua să clipească slab în spatele draperiilor de vinii. La etaj era întuneric. La fel şi în micul geam de la subsol.

— Cred că se uită la TV. Haide... şopti Beecher, trăgându-l pe Marshall de tricou, ducându-l de-a lungul străzii întunecate. Să te băgăm acolo. Dacă se culcă, va fi prea linişte.

— Vorbiţi serios? Chiar faceţi asta? întrebă Paglinni când plecară fără el.

Câteva secunde lungi rămase acolo, singur în întuneric, ţinându-şi în continuare câinele. Un cor de greieri cânta, armonizând cu sunetul îndepărtat al maşinii de tuns iarba a lui Tom Sable. Paglinni privi în jurul lui. Nu avea cum să rateze momentul.

Când îi ajunse din urmă la colţ, câinele lui Paglinni mai schelălăi o dată.

— Marshmallow, trebuie să recunosc, chiar şi dacă doar te prefaci că faci asta, tot eşti de cincizeci de ori mai nebun decât te credeam, adăugă

Paglinni, bătându-l pe Marshall pe spate cu o mână şi ţinându-şi în continuare câinele cu cealaltă.

Pentru Marshall însă, nu bătaia puternică pe spate îi insuflă un subit sentiment de auto-încredere. Sigur, presiunea din partea colegilor era un factor important. Dar, aşa cum ştia orice elev de clasa a şaptea – mai ales când venea vorba de Paglinni – nimic nu îi dădea curaj unui adolescent mai mult ca admiraţia.

— Marsh, o să fii eroul oraşului după asta, adăugă Beecher când ajunseră pe aleea lui Riis, luminată doar de felinarele de pe verandă.

Priviră din nou în jurul lor, verificând strada, trotuarele, geamurile din apropiere. Nu se vedea nimeni.

— Are dreptate, zise Paglinni, cu o încântare nouă în voce. Dacă reuşeşti asta, vom organiza o paradă a victoriei. Îţi vor face o statuie. Eşti un adevărat Hugh Hefner al clasei a şaptea.

— Ştiu că spui asta doar ca să mă faci să cobor, comentă Marshall.

— Poţi să crezi ce vrei, răspunse Paglinni. Clar nu eştimolâul care te credeam.

Stând în întuneric, Marshall nu se mişcă.

— Este un compliment, cretinule, adăugă Paglinni.

Împingându-şi ochelarii pe nas, Marshall zâmbi. Privind spreBeecher, îi dădu prietenului lui o ultimă şansă să vină cu el.

Beecher rămase pe loc. Lângă Paglinni.

— Ne vedem în curând, zise Marshall, deşi suna a întrebare.

— Voi fi chiar aici, îl linişti Beecher, dând ultima oară din cap pentru a-l face să plece.

— Ai auzit-o prima oară aici: Hugh Hefner din clasa a şaptea! exclamă Paglinni când Marshall porni pe alee, poticnindu-se ca un ninja neîndemânatic.

Marshall era grăsuţ şi nu era un alergător grozav.

— O să încapă pe geam? întrebă Paglinni.

— El zice că este mai mare decât arată.

Vreme de vreo treizeci de secunde, Beecher şi Paglinni rămaseră acolo, tăcuţi, în întuneric, privind silueta dolofană a lui Marshall înghiţită de umbrele întunecate ale tufişurilor mari.

Cercetând de două sau de trei ori în fiecare direcţie, Beecher privi din nou casa, trotuarul gol, fiecare geam din apropiere. La un moment dat, o maşină trecu pe stradă, dar fără să îi vadă. Nici măcar sâmbătă seara viaţa de noapte din Sagamore nu era prea agitată.

În capătul aleii, lăsat în genunchi, Marshall îşi scoase briceagul elveţian pe care unul dintre clienţii tatălui său i-l cumpărase drept mulţumire, apoi îl

înfipse în crăpăturile de la baza geamului. Vechile balamale scârţâiră când trase geamul spre el, ridicându-l în sus.

— Cred că... a intrat... şopti Beecher când Marshall dispăru în gaura de iepure, iar geamul se închise la loc, ca un portbagaj de maşină.

Lângă Beecher, pe întuneric, Paglinni rânji, scoţând un chicotit slab.

— Ce? Ce este atât de amuzant? întrebă Beecher, zâmbind şi el, dar cunoscând acea privire de pe faţa lui Paglinni.

Ceva se întâmplase.

— Glumeşti, nu? Nu ai văzut?

— Ce să văd?

Cu zâmbetul şi mai larg, Paglinni îşi ridică în braţe căţelul şi îl mai pupă o dată pe cap.

— Vinnie, dacă ştii ceva...

— Nu zic decât atât: nu fii aşa de sigur că Marshall este singurul care îl vizitează pe pastor în seara asta...

Păşind spre trotuar, arătă spre Honda arămie parcată pe stradă – suficient de departe, cât să nu pară că ar fi în faţa casei pastorului Riis.

Dinţii lui Beecher se încleştară de îndată ce o văzu. Honda arămie. Cunoştea acea maşină.

Era maşina mamei lui Marshall.

Întorcându-se spre casa pastorului, Beecher studie sufrageria slab luminată şi felul în care umbrele licăreau pe draperii.

Oh, Dumnezeule. Dacă mama lui Marshall... este înăuntru...

— De cât timp este maşina acolo? bolborosi Beecher.

— Ce sunt eu, poliţist? Am crezut că ai văzut-o şi tu. Am crezut că vrei să îl faci să se răzgândească sau...

— Şi l-ai lăsat să intre? Ce naiba e cu tine?! Dacă pastorul Riis... dacă sunt singuri... Beecher abia putu să pronunţe cuvintele. Cum ai putut să faci asta cuiva?

— Vreau revistele porno, răspunse Paglinni neafectat, cu ochii reci şi zâmbetul dispărut. Pe lângă asta, chiar dacă lucrurile merg prost, îţi poţi imagina? Marshall intră şi o găseşte pe maică-sa aplecată? Beech Ball, o să fie teatru curat!

Scuturând din cap, Beecher studie geamul închis de la subsol, din capătul aleii. Dacă revistele erau acolo unde credeau ei,Marshall avea să iasă de îndată. În orice moment, îşi zise Beecher, simţindu-şi dinţii pe punctul de a-i pica din gură. Geamul însă nu se mişca.

— Trebuie să îi spunem! vorbi Beecher, îndreptându-se spre casă.

Paglinni îl apucă de braţ, oprindu-l.

— Ce să îi spunem? Că mama lui şi-a dat jos chiloţii în sufragerie? Este deja înăuntru. Va termina imediat.

— Şi dacă nu termină?

— Beecher, priveşte în jurul tău. Există doar două opţiuni. Fie Marshmallow recuperează revistele şi iese... fie pastorul Riis îl prinde şi îi oferă băiatului nostru şocul vieţii. Dar îţi promit un lucru: dacă intri acolo şi faci zgomot încercând să îl avertizezi, îţi garantez că va avea loc varianta a doua. Şi, mai rău, o să fii şi tu prins odată cu el.

Concentrându-se la zgomotul îndepărtat făcut de maşina de tuns iarba a lui Sabie şi legănându-se de pe un picior pe celălalt, Beecher nu răspunse. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să meargă să îl ajute pe Marshall în subsol. Putea să intre pe geam şi să fie acolo, lângă Marshall. Chiar dacă totul mergea prost şi erau prinşi de pastorul Riis, măcar ar fi fost împreună, iar Marshall n-ar fi fost singur.

Aşa ar fi făcut un prieten adevărat.

Mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, putu să vadă cu ochii minţii cât de bine ar fi fost pentru Marshall să aibă măcar un prieten lângă el.

Holbându-se însă la fereastra mică de la subsol, în timp ce zgomotul maşinii de tuns iarba creştea în fundal, Beecher rămase pe loc. Şi nu făcu nimic.

O decizie pe care avea să o regrete tot restul vieţii.

103.

Acum o oră
Washington, D.C.

Cavalerul ştia cum avea să se sfârşească totul.

Era o zi perfectă să ucizi un preşedinte. În mai puţin de o oră, odată cu pulberea fină de zăpadă care cădea din cer, acel moment avea să vină.

Uitându-se însă la autobuzul turistic argintiu cu roşu de la capătul străzii, Cavalerul înţelese că preşedintele nu era singurul care avea să moară în acea zi. Nu. Şi Cavalerul avea să moară de asemenea.

Nu putea nega asta. De la John Wilkes Booth, la Charles Guiteau, la Leon Czolgosz, la Lee Harvey Oswald, cei patru oameni care reuşiseră să ucidă preşedinţi ai Statelor Unite, toţi fuseseră adepţi ai cauzei, iar când îşi

îndepliniseră sarcina, toţi patru – fiecare Cavaler al Cercului de Aur – îşi pierduseră viaţa.

La început, Cavalerul crezuse că avea să găsească un mod de a evita asta. Că avea să găsească un mod de a scăpa. Cu cât îi studia însă mai mult pe predecesorii săi, cu atât devenea mai clară voinţa lui Dumnezeu. Fiecare frăţie îşi are propriile ritualuri. Şi riturile ei de iniţiere. Într-adevăr, dacă Nico ar fi reuşit să îl ucidă pe preşedinte, ar fi fost şi el mort. Nu avea de ales. Ca să se alăture frăţiei, trebuia să plătească cu propria viaţă. Recompensa însă... Aşa cum spuseseră şi alţii: doar sângele face roţile istoriei să se urnească.

În susul străzii, un tânăr cuplu se îndrepta spre el, ţinându-se de mână, ambii privind spre telefoanele lor mobile. Ca toţi predecesorii săi, Cavalerul era atent, precaut. Pe cap, purta un cozoroc cu pătrăţele, precum cele purtate de băieţii cu ziare. Pe faţă îşi lipise o barbă gri falsă. În pantof îşi ascunsese o singură pietricică, care îl făcea să şchioapete, convingător şi realist. Un vechi truc CIA. Dacă îţi schimbai faţa, deveneai greu de identificat, iar dacă îţi schimbai mersul, erai o cu totul altă persoană.

Trecând pe lângă cuplu şi înaintând pe stradă, Cavalerul verifică fiecare bancă din apropiere, fiecare copac, până şi fiecare maşină parcată. Nu erau semne că Serviciul Secret ar fi prin apropiere. Sau vreun agent sub acoperire. Şi, din câte putea să-şi dea seama, nici Beecher sau cei din staff-ul lui Wallace.

Putea să o simtă deja. Nu mai era mult până la completarea iniţierii lui.

De săptămâni întregi, Cavalerul visase acel moment – chiar îl visase. Ochind autobuzul turistic din depărtare, se întrebă dacă preşedintele Wallace avusese vise similare. Wallace nu ar fi fost primul. În decursul vieţii sale, Abraham Lincoln fusese obsedat de propriile vise. Într-adevăr, în ziua în care fusese împuşcat, în ceea ce avea să devină ultima întâlnire de Cabinet, Lincoln le spusese membrilor Cabinetului că acelaşi vis al său precedase aproape „toate evenimentele măreţe şi importante din război". Era un vis cu apă.

În el, Lincoln zicea că vedea un vas „unic şi de nedescris" care se mişca rapid spre un ţărm nedefinit. Le spusese celor din Cabinet că avusese visul în acea noapte şi că asta însemna că urmau veşti importante. În doar câteva ore, John Wilkes Booth intra în Teatrul Ford. Urmau, într-adevăr, veşti importante. Aşa cum urmau şi astăzi.

La capătul străzii se auzi un puternic zgomot metalic atunci când un autocar îşi deschise uşa din faţă scuipând o mulţime de turişti olandezi pe trotuar. Luând asta ca pe un semn, Cavalerul îşi înclină capul şi se alătură grupului. Traversând strada în diagonală, trecu chiar şi pe lângă un membru

în uniformă al Poliţiei Parcurilor, care era de pază la colţ, lângă intrarea Memorialului Veteranilor din Vietnam.

În dreapta lui, la vederea grandioaselor trepte de marmură ale Memorialului, Cavalerului i se făcu pielea de găină. În buzunarul de la jachetă căută pistolul cel nou pe care îl cumpărase special pentru această ocazie. În celălalt buzunar se afla un cuţit de vânătoare, un set vechi de cărţi de joc şi masca Lincoln de ghips despre care acum ştia că îi poartă noroc.

Privind mulţimea şi fluxul constant de turişti, Cavalerul văzualţi doi membri ai Poliţiei Parcurilor, dar, în continuare, niciun membru al Serviciului Secret. Pentru o clipă se gândi îngrijorat că poate îl judecase greşit pe preşedinte, dar, ca întotdeauna, avea încredere în predecesorii săi.

Când cel de-al treilea Cavaler, Leon Czolgosz, era băiat, obişnuia să vâneze cu fratele său. Leon ducea întotdeauna puşca. Fratele lui însă era cel care, înarmat doar cu un băţ şi un sac de pânză, era cel deştept. Apropiindu-se de o gaură de iepure, fratele lui dădea foc la un capăt al găurii, apoi acoperea celălalt capăt cu sacul de pânză. Odată ce fumul începea să se împrăştie, de fiecare dată, iepurele ţâşnea din gaură, direct în sac. Lucrul cel mai bun era că nu era deloc sânge. Până mai târziu.

Aceasta nu fusese o lecţie inutilă pentru Cavaler. De zile întregi, de la crima de la St. John, până la dimineaţa de la spital, toată lumea crezuse că era vorba despre crime copiate sau despre un tribut jalnic adus primelor zile ale lui Nico. Dar, pentru Cavaler, fiecare atac era doar un foc aprins.

În acel moment, îl trimisese pe Beecher într-o gaură de iepure, iar pe preşedinte, într-alta. Tot ce avea Cavalerul de făcut era să ţină bine de sacul de pânză.

— *U ziet de architectuur,* spuse ghidul olandez, conducând grupul spre piaţa principală şi arătându-le iazul din stânga.

Chiar în faţă, un turist cu un sac de tenis pe umăr privea în jurul lui, prefăcându-se că savurează peisajul. Agent al Serviciilor Secrete sub acoperire, îşi dădu seama Cavalerul. În astfel de saci îşi ascundeau puştile de asalt M-4.

La baza celebrelor trepte, grupul de turişti olandezi se îndreptă spre uşa deschisă din partea stângă a monumentului.

Chiar în faţă, un semn mic indica direcţia către toaletele bărbaţilor şi ale femeilor, iar o săgeată albă arăta drept în faţă. Prin uşa deschisă, dincolo de băi, era o mică expoziţie şi un lift cu acces pentru scaunul cu rotile, pentru cei care nu puteau urca treptele până la camera statuară. Ce nu spunea semnul era că sub monument mai era şi o cameră de serviciu, care dădea spre uşa din spate, făcând din ea cea mai bună intrare privată pentru un preşedinte care dorea să facă o vizită neanunţată.

Simţindu-şi pielea mai sensibilă ca oricând, Cavalerul îşi închise ochii un moment, gândindu-se la Cavalerul iniţial – Cavalerul Sfânt cunoscut sub numele de Vignolles. De secole, acesta fusese creditat cu inventarea simbolurilor pe care le vedem pe cărţile moderne de joc. Pică, inimă, treflă şi caro, fiecare reprezentând o parte a societăţii medievale. Dar ceea ce se pierduse în istorie era faptul că, încă de la început, nu existaseră doar patru simboluri. Existaseră cinci.

Deschizându-şi ochii, Cavalerul simţi în continuare durerea de la tatuajul cu cerneală albă pe care şi-l făcuse. Patru simboluri – de la cei patru predecesori ai săi – marcate pe spate, pe coapse şi pe mâna stângă. Ultimele le făcuse de dimineaţă. Toate erau invizibile cu ochiul liber. Acum însă, scoţându-şi mâna stângă din buzunar şi privind în palmă, văzu cerneala neagră groasă (nu se mai ascundea acum) a ultimului simbol – simbolul secret: o mică semilună. Da, cele patru simboluri reprezentau părţile societăţii, dar semiluna reprezenta partea finală, partea care completa cercul: Iluminaţii.

— Haideţi, să ne mişcăm! îndemnă un membru al Poliţiei Parcurilor, făcând semn grupului să înainteze.

În timp ce olandezii se îngrămădeau spre uşă, Cavalerul rămase lângă intrare, aşteptând răbdător să intre. Privind în sus, spre vârful treptelor mari de marmură, nu putea vedea statuia lui Abraham Lincoln. Din unghiul în care se afla, statuia era ascunsă de coloanele ionice. Cavalerul ştia însă ce era dăltuit în marmură chiar deasupra capului lui Lincoln:

ÎN ACEST TEMPLU
PRECUM ŞI ÎN INIMILE OAMENILOR
PENTRU CARE A SALVAT ACEASTĂ UNIUNE
MEMORIA LUI ABRAHAM LINCOLN
ESTE PĂSTRATĂ MEREU.

Desfăcând o bomboană de zahăr ars, Cavalerul o aruncă în gură şi intră.

Ştia cum avea să se termine.

Într-un templu, aşa cum trebuia să fie.

PARTEA A V-A: AL CINCILEA ASASINAT

„Nu ai auzit niciodată ce i-a scris Regina Victoria fiicei sale? «Merită să fii împuşcat, ca să vezi cât de mult eşti iubit».”

Preşedintele Orson Wallace, glumind, cu două minute înainte ca focul săfie tras.

104.

Cu opt minute în urmă

În curând, aveau să ţipe cu toţii.

Mereu începea cu ţipete – apoi oamenii o luau la fugă şi se împrăştiau, apoi haosul inevitabil pe care Serviciul Secret nu mai putea să îl controleze.

Pentru moment, uşa grea, blindată, a SUV-ului se deschise, o pulbere uşoară de zăpadă căzu în maşină, iar preşedintele Orson Wallace coborî din autovehicul, zâmbind.

Buna lui dispoziţie nu avea nimic de-a face cu locul în care se aflau sau cu faptul că toată lumea credea că se află la Camp David. Avea de-a face cu persoana de lângă el.

În spatele lui, ieşind din SUV, fiica de unsprezece ani a lui Wallace, Vanessa, îşi scoase capul pe uşă, privind instinctiv în jurul ei. Maşina lor se oprise la marginea drumului, pe partea dinspre D.C. a Podului Memorial. Spre surpriza ei, nu îi aştepta o mulţime de oameni, nimeni nu ovaţiona, nimeni nu îi fotografia. Era acelaşi truc pe care îl folosiseră cu ocazia vizitei-surpriză a lui Obama de Crăciun în Irak... sau când îl strecuraseră pe preşedintele Bush la cina dinaintea nunţii fiicei lui. În locul unei coloane auto care să îl conducă, îl îmbrăcaseră pe preşedinte într-o pereche de blugi, o jachetă de piele pe care nu apucase să o poarte niciodată şi o şapcă neagră de baseball fără semne distinctive pe ea – şi îl îmbarcaseră într-un singur SUV căruia nimeni nu avea să îi acorde atenţie.

În stânga lor, parcată pe iarbă, sub un copac, se afla o ambulanţă, iar sub un alt copac, o dubă neagră. Serviciul Secret îşi luase anumite măsuri de

siguranţă, dar toate erau suficient de departe pentru ca tatăl şi fiica să aibă parte de ceva rar: pace şi linişte.

— Suntem doar noi, promisese Wallace, aceasta fiind şi ideea întregii călătorii.

Preşedintele era hotărât să nu rateze acea zi. Ratase atât de multe deja. Nu dintre cele importante, desigur. Zilele de naştere ale lui Nessie, ziua în care absolvise şcoala primară, până şi recitalul de pian din primăvară – acelea fuseseră uşor de fixat în calendar. Cele mici, însă, de zi cu zi – seara de artă a clasei a cincea sau jocul de softball la care fusese lăsată să stea la primire şi lovise două mingi lungi – acelea erau zilele care nu aveau să se mai întoarcă.

Când Wallace îşi începuse mandatul, auzise poveştile despre cum învăţase Chelsea Clinton să conducă de la agenţii Serviciilor Secrete de la Baza Aeriană Andrews. Wallace jurase că avea să fie un tată mai bun. Aşa cum învăţase însă, încă din primele zile petrecute la noua slujbă, că dacă vrei să fii liderul lumii libere, uneori excursia clasei a cincea trebuie să se desfăşoare şi fără tine.

Dar nu întotdeauna.

— Ia zi. Te bucuri? întrebă preşedintele, mustrându-se pentru că semănase prea mult cu propriul tată, mult prea entuziast.

Nessie nu răspunse, aruncându-i acea privire de fiică preadolescentă de care nici măcar Serviciul Secret nu te poate proteja. Totuşi, când Wallace se aplecase să o ajute să coboare din SUV, Nessie întinsese şi ea mâna, apucând-o pe cea a tatălui ei şi ţinând-o în a ei.

Peste doar câteva minute, Nessie avea să plângă cu sughiţuri în timp ce un agent al Serviciilor Secrete avea să o care în braţe, strângând-o la piept. Deocamdată, mergând mână în mână – cu degetele ei subţiri împletite în ale lui – Ziua Preşedintelui nu avea cum să fie mai bună.

— Domnule... Domnişoară Nessie, pe aici, vă rog, zise A.J., îndrumându-i pe cărarea îngustă care ducea spre câmpul deschis, acoperit de zăpadă, din spatele Memorialului Lincoln.

— Nu se vede la fel de bine ca din faţă, nu-i aşa? întrebă Wallace.

— Îmi place mai mult de aici, răspunse fiica lui, ridicând privirea spre imensele coloane simetrice care erau rânduite în spatele Memorialului. Este mai linişte aici, de parcă ar fi doar al nostru.

— Mmm, zise preşedintele, într-un murmur fără cuvinte care surprindea întreaga bucurie de a fi singur cu fiica lui.

Atât cât poate să fie un preşedinte. În faţa lui, un agent al Serviciilor Secrete îmbrăcat în haine civile şi un militar îmbrăcat similar, ambii cu şepci de baseball nemarcate, se plimbau la cel puţin douăzeci de metri în faţă, ca

să nu arate ca nişte gărzi de corp. În spatele lor, A.J. asigura ariergarda, păstrând o distanţă similară. Timp de două minute, în timp ce zăpada cădea, tatăl şi fiica fură doar doi turişti explorând capitala naţiunii. Apropiindu-se de intrarea din spate a monumentului, A.J. şopti ceva în microfonul lui de la mână. Preşedintele nu putu să nu privească peste umăr. A.J. îl privi cu subînţeles.

Wallace ştia ce înseamnă asta: Palmiotti pusese carnea în capcana de urşi, iar aceasta se închisese în sfârşit. Aveau tot ce le trebuia la Camp David. În curând, urmau să aibă şi restul: Beecher, Nico, Marshall... Preşedintele nu era în continuare sigur cum şi de ce, dar ştia că toţi sunt legaţi cumva. Iar acum, indiferent de motivele fiecăruia, unul câte unul, erau puşi la pământ.

— Domnule, pe aici vă rog, spuse agentul principal când el şi militarul ajunseră în spatele Memorialului şi se opriră doar la câţiva paşi de baza de granit.

Ca la comandă, zăpada scrâşni, iar două uşi de metal se deschiseră şi o veche platformă ruginită apăru de la subsol, ridicându-se spre un lift-foarfecă industrial. Când fusese construit Memorialul Lincoln în 1920, liftul-foarfecă îi ajutase pe constructori să coboare echipament electric, mecanic şi partea de instalaţii la nivelul subsolului. Mai nou, transporta preşedinţi şi VIP-urile aflate în vizită.

— Caleaşca ta, glumi preşedintele, făcându-i semn fiicei lui spre platforma de oţel cu trei balustrade.

Nu era suficient de mare pentru toţi. Agentul şi ajutorul militar coborâră primii, gândindu-se că aşa era sigur.

— Crezi că prietenii tăi se vor bucura să mă vadă? întrebă preşedintele atunci când platforma liftului-foarfecă scrâşni şi scârţâi, înghiţind primii doi membri ai grupului.

— Tată, îmi pare rău să îţi spun asta, dar prietenii mei nu te-au votat.

— Asta doar pentru că au unsprezece ani, zise Wallace când platforma, acum goală, urcă din nou spre ei.

Când aceasta se opri, preşedintele şi Nessie păşiră pe ea. Alăturându-se şi el, A.J. privi în jurul lui, în obişnuita lui recunoaştere.

— Goliat şi Luminiţa în mişcare, anunţă A.J. în microfon, înghesuindu-se lângă Nessie.

La o apăsare de buton, platforma urui, iar cei trei fură înghiţiţi, coborând încet spre subsol.

105.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Căderea fusese mai lungă decât îşi închipuise.

Era pe burtă, coborând cu picioarele în faţă prin geamul de la subsol. În timp ce partea de sus a corpului îi susţinea greutatea, picioarele îi zvâcneau în toate direcţiile, căutând un punct de sprijin. Scaune. Geamantane. Orice care să îi amortizeze căderea.

Negăsind nimic, Marshall nu intră în panică. Chiar dacă era un metru... doi metri... tavanul subsolului nu era chiar atât de înalt. Căderea nu avea să fie chiar atât de rea. Cu o mişcare rapidă, alunecă pe burtă, ca un copil pe tobogan. Când prinse însă viteză, iar podeaua nu mai sosea... a fost o cădere mai lungă decât se aşteptase.

Dezechilibrat, Marshall căzu în fund, izbindu-se de cimentul, care, pe întuneric, părea să fie acoperit de o membrană subţire de mizerie fină, ultimele rămăşiţe ale inundaţiei.

Cu două săptămâni înainte, camera era plină de apă. Acum, era uscată, dar mirosea a cărţi ude... şi a altceva. A ceva vechi.

Ridicându-se în picioare şi aranjându-şi ochelarii, îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o mică lanternă pix, încercând din greu să nu se gândească la pastorul Riis distrându-se cu Bobby McNamera acolo jos. Marshall transpira deja, deşi nu lua asta în seamă. El transpira mereu.

— Intri şi ieşi, şopti el pentru sine, amintindu-şi regulile lui Beecher şi îndreptându-se spre rafturile de cărţi.

Când lumina lanternei străpunse întunericul, gândaci-păianjen săriră în toate direcţiile. Ultima oară, fuseseră doar trei sau patru. Acum erau cu zecile, sărind de pe podea pe pereţi şi înapoi. În mai puţin de o secundă, cât avură nevoie ochii lui Marshall pentru a se obişnui, nu îi păsă decât de rafturile de cărţi, acolo unde văzu...

Nimic.

Cărţile dispăruseră. Rafturile fuseseră golite. Nu doar revistele, până şi rafturile de lemn fuseseră luate.

La fel era şi în restul camerei. Cutiile cu dosare, scaunele pliante, bagajele, măturile, mopurile, lăzile de lapte, fiecare lucru care fusese depozitat în acea cameră, atât de afectată de apă, fusese îndepărtat. De aceea căderea de la geam fusese atât de... Oh, sfinte.

Geamul.

Întorcându-se, Marshall privi spre micul geam dreptunghiular prin care tocmai se furişase. Nu numai că era închis. Era sus. Mult deasupra capului lui.

Intrând în panică, căută ceva pe care să se urce. Camera era goală. Se întinse spre geam, dar felul în care era poziţionat acesta sub tavanul subsolului... era prea departe. Făcând o săritură uşoară, prinse marginea geamului cu degetele, dar nu suficient cât să rămână agăţat. Încercă chiar să fugă spre zid, să sară şi... „Uff."

Pieptul i se izbi de beton, iar rezultatul fu acelaşi. Geamul era prea sus.

— Beecher...! şuieră el.

Aşteptă un moment.

— Beecher, sunt blocat! şopti el din nou.

În timp ce spunea acele cuvinte, privind spre geamul închis de parcă s-ar fi rugat la însuşi Dumnezeu, ştiu că nu avea să primească niciun răspuns.

Transpirând acum din greu şi înţelegând în sfârşit situaţia, Marshall se întoarse. În stânga era uşa care dădea spre camera principală a subsolului. Acolo. Poate că aveau ceva pe care să se urce.

Fără să mai piardă timpul, fugi spre uşă, căutând o scară, o găleată pentru mop, orice pe care să se ridice. Când se opri însă şi încă un grup de gândaci-păianjen sări spre zid, era în aceeaşi situaţie. Cu excepţia boilerului şi a cazanului de apă, locul era gol goluţ. Până şi scările... Se opri din nou, gândindu-se.

Scările.

Acolo era. Ieşirea lui.

Nu, nu fi prost, îşi spuse Marshall, ştiind că nu trebuie să îşi asume un asemenea risc. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca pastorul să îl prindă în bucătărie.

Fugind înapoi spre cealaltă cameră, Marshall se îndreptă din nou spre geam.

— Beecher, te rog! strigă el, ridicat pe vârfurile degetelor, agitând lanterna pix într-o parte şi cealaltă ca o brichetă la un concert rock.

Singurul răspuns fu un zgomot de lăbuţe sub picioarele lui.

Umbra se mişcă rapid, dispărând într-un colţ. Marshall sări în sus la acel sunet, întorcând lanterna şi abia văzând-o. Nu avea însă cum să confunde acel lipăit al unor labe mici, fugind şi zgâriind cimentul. Orice ar fi fost, era mult mai mare decât un gândac păianjen. Un lucru era clar: Marshall nu era singur în subsol.

Acesta fusese factorul decisiv.

— Aaaah! strigă Marshall, frecându-şi pielea şi fugind spre scări cât de rapid posibil.

Nu urcă. Rămase doar pe prima treaptă, dornic să stea la un alt nivel decât cel la care era creatura care fugise prin cameră. Când ridică privirea, iar lumina lanternei ricoşă din balustrada de metal a scărilor, văzu că în vârful scărilor, sub uşa de la bucătărie, luminile erau stinse. Nimeni nu era acolo.

Nu contează. Rămâi aici, îşi spuse el, închizând lanterna, pentru ca nici pastorul să nu îl vadă.

Cu cât rămânea mai mult în întuneric, cu atât Marshall începea să îşi dea seama de realitatea situaţiei. Beecher nu venea după el. Nici Paglinni. Mai mult, nu avea să treacă mult timp înainte ca mama lui să intre în panică, întrebându-se de ce nu este acasă. Dacă nu plănuia să doarmă cu gândacii-păianjeni şi cu orice animal mai mişuna pe acolo, nu prea mai avea opţiuni.

Privind spre capătul treptelor, îşi putea auzi propria respiraţie. Transpiraţia i se scurgea pe piept, făcându-i cămaşa să i se lipească de burtă.

Şi-ar fi dorit să existe o altă scăpare. Dar nu era.

Încet şi cu atenţie, îşi mută greutatea pe cea de-a doua treaptă, al cărei lemn vechi scoase un sunet prelung. Marshall se opri, cu ochii fixaţi pe locul de sub uşa de la bucătărie. Era în continuare întuneric. Nu se afla nimeni acolo.

Inspirând, înaintă uşor pe a treia treaptă, apoi pe a patra.

Pas cu pas, urcă încet în întuneric, ascultând după cel mai mic semn că s-ar afla cineva deasupra. În vârf, pe penultima treaptă, curajul îl părăsi când apucă mânerul de lemn. Dacă era închis? Dacă era...?

Clic.

Încuietoarea cedă uşor, scoţând limba din nişa ei şi deschizându-şa. Încet, cu atenţie, Marshall o împinse uşor, apăsându-şi faţa atât de aproape de prag, încât colţul ochelarilor săi zgâriară cadrul uşii.

Primul lucru care îl izbi fu mirosul de pâine proaspătă. La picioarele lui, un gândac-păianjen sări pe linoleumul uzat.

Altfel, bucătăria era întunecată şi goală. Singurul sunet care se auzea...

— Oh, Cerule... Oh, Doamne...

Era o voce de femeie, slabă, venind din una dintre camerele din faţă. La început, Marshall crezu că era o rugăciune... sau că cineva era rănit.

De fapt, lui Marshall nu îi păsa. Se mişca prea rapid, cu ochii aţintiţi la uşa din spate, pregătit să o deschidă şi să fugă prin grădină. După primii paşi însă, nu putu să nu se întoarcă. Acea voce...

Cunoştea vocea aceea.

Oprindu-se pe linoleum, privi peste umăr, înapoi spre sufragerie.

Suna exact ca glasul mamei lui.

106.

Cu șase minute în urmă
Washington, D.C.

— Eşti bine? o întrebă preşedintele pe fiica lui din priviri.

Nessie încuviinţă, dar se ţinea în continuare cu putere de balustrada liftului-foarfecă. Coborând la subsol, sub Memorialul Lincoln, o umbră întunecată se ridica spre ei, înghiţindu-i.

— Ce este locul ăsta? întrebă Nessie, cu ochii mici, obişnuindu-se cu schimbarea de la albul zilei înzăpezite la întunecatul subsol care mirosea a noroi, apă de ploaie şi petrol.

Cu un bufnet final, platforma se opri pe loc şi uşile din tavan se închiseră, ascunzând cerul cenuşiu în spatele lor.

— Camera tehnică, explică A.J., arătând spre echipamentul industrial din încăpere. Sunt generatoarele care îl luminează pe Lincoln şi faimoasele coloane. Plus că mai este nevoie de un boiler, de un răcitor şi de o rezervă de apă în caz că este un foc sau o altă urgenţă. Fiecare obiectiv turistic din lume, de la Turnul Eiffel la piramidele din Egipt... toate au aşa ceva sub ele, adăugă el, încercând să o liniştească.

Nessie tot nu dădu drumul balustradei.

— Nu-ţi face griji, nu sunt păianjeni, spuse tatăl ei într-un final.

Întorcându-se spre A.J., adăugă:

— Nu îi e frică de întuneric. Urăşte păianjenii. Tot timpul i-a urât.

Coborând după ei de pe platformă, Nessie nu îl contrazise. Era prea ocupată să se uite la tavanul care se decojea, la găurile din zidul de ciment şi chiar la nişte graffiti. Maşinăriile erau relativ noi, dar camera nu mai fusese modernizată de mai bine de un secol.

— Nessie, îţi promit... dacă vedem păianjeni, îl pun pe A.J. să îi împuşte, spuse preşedintele.

Deloc amuzată, Nessie îi dădu drumul la mână.

— Ca să ştii, tati, unul dintre ceilalţi supraveghetori... tatăl lui Emily Deutschman... ea mi-a zis că nici tatăl ei nu a votat pentru tine.

Wallace rânji cu rânjetul lui prezidenţial.

— Vrei să-mi spui că ar trebui să fiu fermecător?

— Nu, eu...

Nessie se opri, cunoscându-şi tatăl prea bine.

— Tati, eu vorbesc serios... Dacă tu... Nici măcar să nu vorbeşti cu el, bine? îl ameninţă ea, urmându-l pe agentul principal şi pe ajutorul militar pe culoarul principal al încăperii.

În spatele lor, A.J. venea ultimul.

Cu ţevile răsucite şi maşinăriile enorme, plus întunericul natural al subsolului, camera era un adevărat labirint. Luând-o brusc la dreapta pe lângă uriaşul rezervor de apă, ajutorul militar rămase pe loc, aşteptând ca preşedintele să treacă, în timp ce A.J. trecu în faţă. Acum A.J. şi agentul erau în faţă, iar ajutorul militar în spate. Formaţie triunghi întoarsă.

La fiecare cotitură, triunghiul se rotea din nou, aşa că era mereu cineva care îl supraveghea pe preşedinte atunci când trecea prin dreptul unui colţ întunecat. Încă nu bănuiau cât de curând aveau să înceapă ţipetele.

— Spune-mi, tatăl ăsta al lui Emily, este cel pe care l-am văzut la întâlnirea cu părinţii... cel cu păr blond? întrebă preşedintele.

— Tati, eu nu glumesc. Dacă îi spui ceva...

— A.J., ai auzit asta? Nessie tocmai voia să mă ameninţe.

Fără să ia în seamă gluma, ajungând în capătul camerei, A.J. şi agentul principal urcară un rând de trepte crăpate din ciment spre o uşă groasă de metal pe care scria *Nivel Piaţă.* Preşedintele mai trecuse pe acolo în timpul concertului de inaugurare. Pe acea uşă se ieşea spre mica expoziţie şi spre liftul care avea să îi ducă la camera statuară. A.J. dispăru pe uşă, verificând holul.

— Ştii, ar trebui să fii drăguţă cu mine, glumi preşedintele cu fiica lui. Astăzi este Ziua Preşedinţilor.

— Este valabil numai pentru preşedinţii morţi, îl tachină Nessie, la rândul ei. Şi pentru preşedinţii buni... ca Lincoln şi Washington.

— Glumeşti, nu? Ai idee câţi oameni mă vor mort?

Auzind asta, Nessie îşi plecă bărbia, îndepărtându-se.

— Tati, nu e amuzant.

— Despre ce vorbeşti? Nu ai auzit ce i-a scris Regina Victoria fiicei ei?

Adoptând rapid un accent britanic, spuse:

— Merită să fii împuşcat, ca să vezi cât de mult eşti iubit.

— Domnule, totul este în regulă, anunţă agentul principal din vârful scărilor, deschizând mai larg uşa.

Lumina fluorescentă de pe hol îi lumină partea stângă a feţei.

— Pe aici.

Urcând scările din beton cu ajutorul militar în spatele lui, preşedintele îşi puse mâna pe spatele fiicei sale, împingând-o în faţă. În vârful treptelor, uşa

deschisă dădea spre un hol mic, perpendicular. Serviciul blocase acest hol, probabil cu ceva simplu de genul unui semn pe care scria *Podea udă.* Din stânga holului însă, puteau să audă în continuare ecourile turiştilor care se apropiau şi se îndepărtau în direcţia toaletelor şi a expoziţiei.

— A sosit liftul. La dreapta, domnule, şopti agentul principal când preşedintele se apropie.

Încă o dată, agentul principal îşi menţinu poziţia şi îi lăsă pe Wallace, pe Nessie şi pe ajutorul militar să treacă, iar triunghiul îşi schimbă din nou orientarea.

Cu o mişcare rapidă, ca de balet – ţinându-şi capul plecat şi folosindu-se de şapca de baseball ca să îşi ascundă faţa – preşedintele Statelor Unite îşi urmă fiica pe hol, ţinând-o de umeri şi conducând-o spre dreapta. Pivotară rapid, lăsând suficient loc la stânga – acolo unde se aflau turiştii – pentru ca ajutorul militar să îi urmeze pe hol şi să îşi folosească trupul pentru a-l acoperi pe preşedinte.

— Te-ai obişnuit, Nessie, spuse A.J. când li se alătură în lift, fiind urmaţi de ajutorul militar şi de agentul principal.

Când uşile începură să se închidă, Wallace şi fiica lui se aflau în partea din spate a liftului. Totuşi, preşedintele nu se putu abţine să nu se uite la holul gol – şi la cel perpendicular din capăt. Chiar când Wallace îşi ridica şapca, o femeie de culoare, îmbrăcată într-o haină neagră de iarnă se întoarse spre el. Ochii li se întâlniră chiar când uşile se închiseră.

— Te-a văzut, râse Nessie.

— Nu m-a văzut. Nu cu şapca asta grozavă pe cap. Cu asta nu mă văd nici din satelit.

Pe moment, toţi cinci zâmbiră pentru sine, în timp ce liftul urcă în linişte spre camera statuară. În mai puţin de un minut, colegii lui Nessie aveau să se oprească şi să se întoarcă, transformând-o în adevăratul centru al atenţiei şi invidia tuturor copiilor de acolo. Nessie nu ar fi recunoscut niciodată, dar acesta era unul dintre acele momente când era fericită – cu adevărat fericită – că tatăl ei era cel mai puternic om din lume.

Bucurându-se de entuziasmul fiicei lui, preşedintele îi mulţumi, cu un gest rapid, lui A.J., pentru că rezolvase situaţia cu Beecher.

În treizeci de secunde, ţipetele aveau să înceapă.

— Ştii ce ai să spui? îl chestionă Nessie.

— Ce fel de ghid crezi că sunt? M-am documentat, zise Wallace, atingându-şi buzunarul de la jachetă, acolo unde se găsea foaia pregătită de staff-ul său. Ştiai că statuia lui Lincoln a fost făcută din douăzeci şi opt de blocuri de marmură aduse din Georgia? Sau că există un steag al SUA înfăşurat pe spatele scaunului lui?Sau că fruntea îi este plecată uşor pentru

ca ochii să îi întâlnească pe ai tăi? Ai încredere în mine, preşedintele cunoaşte detalii despre Ziua Preşedinţilor, se lăudă el, iar zâmbetul lui Nessie deveni şi mai larg.

Liftul încetini, apoi se opri. A.J. şi agentul principal o luară în faţă. Aveau să iasă primii, întâmpinând mulţimea. Cu astfel de vizite-surpriză, era nevoie de cel puţin patru minute înainte ca oamenii să îşi dea seama ce se întâmplă şi, chiar şi atunci, nu credeau că e adevărat. Cu şapca de baseball şi mulţimea de copii în jurul lui, poate chiar mai mult timp. Nimeni nu se uita de două ori la nişte excursii şcolare.

În acel moment esenţial când liftul se oprise, dar uşile nu se deschiseseră încă, Wallace îşi pregătise zâmbetul. Dincolo de uşi, putea să audă mulţimea, cu vocile răsunând în încăperea de calcar.

— Tati, promite-mi doar... despre tatăl lui Emily, zise Nessie, trăgându-l de braţ.

Coborându-şi privirea, se uită jucăuş la fiica lui, o privire pe care ea o cunoştea bine. Nu era nevoie să o spună. Nu avea să facă niciodată ceva în toată viaţa sa – care să o rănească pe fiica lui.

Cu un clinchet, uşile liftului se deschiseră. Preşedintele îşi coborî şapca şi îşi puse din nou mâinile pe umerii fiicei lui, ghidând-o în spatele lui A.J. Ieşind din lift, vântul rece le bătu plăcut pe faţă şi trecură rapid pe lângă oamenii care aşteptau să urce în lift. Niciunul dintre aceştia nu observă că bărbatul care purta o şapcă de baseball era preşedintele Statelor Unite ale Americii.

În cealaltă parte a încăperii, un agent al Serviciilor Secrete sub acoperire era aşezat pe una dintre băncile de marmură, prefăcându-se că citeşte un ziar. Un altul se afla în colţ, iar un altul, chiar lângă statuie, ambii având genţi de tenis. În stânga statuii, la cel puţin trei metri de ea, un grup de copii de zece şi unsprezece ani ţopăiau, exact în locul unde li se spusese să aştepte.

Ca la comandă, copiii începură să se întoarcă. Unul dintre ei – unul dintre prietenii lui Nessie – începu să arate spre cine vine.

— Nessie! strigă o fată, iar zâmbetul lui Nessie deveni şi mai larg.

Îi strigau numele. Nu pe cel al tatălui ei. Unul câte unul, restul copiilor începură să se întoarcă... să se uite... să zâmbească.

Înaintând prin cameră, Wallace nu se uita la copii. Nici la agenţii sub acoperire. Nici măcar la zecile de turişti care făceau poze în toate direcţiile. Nu. În acel moment, cu capul ridicat, cu doi agenţi în faţa lui şi cu un ajutor militar în spate, singurul lucru spre care se uita preşedintele Statelor Unite era statuia de 175 de tone a lui Abraham Lincoln, cu braţele sprijinite pe scaun.

Nici măcar nu observă bătrânul cu barbă, cu şapca de vânzător de ziare cu carouri care stătea lângă lift.

Când Wallace trecu pe lângă el, bărbatul se aplecă în faţă, de parcă era pe punctul să strănute. Când bărbatul se îndreptă, Wallace şi agenţii lui nu văzură că bărbatul purta o mască de ghips.

— Tati, uite, zise Nessie, arătând peste umărul ei. Tipul acela... chiar este îmbrăcat ca Abraha...

Preşedintele Orson Wallace se întoarse. La fel şi ajutorul militar.

Niciunul suficient de rapid.

Cavalerul băgase mâna în buzunar.

Se auzi un sfârâit uşor. Ca o împuşcătură cu amortizor.

Apoi ţâşni sângele.

Apoi, nu se auzea nimic altceva decât ţipete.

107.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Marshall nu ar fi trebuit niciodată să se întoarcă.

O ştia şi el. O ştiuse din momentul în care auzise zgomotul din sufragerie. O ştiuse din momentul în care ieşise din bucătărie. Păşind pe holul plin cu pozele din vacanţă ale pastorului şi ale soţiei lui, simţea întreg universul împingându-l înapoi, avertizându-l să stea departe.

Problema era că recunoştea acea voce.

Fiecare copil cunoaşte vocea mamei lui. Aşa cum îi ştie şi strănutul. Chiar şi sunetul pe care îl scotea în acel moment – un geamăt de nedesluşit care suna de parcă ar fi vorbit în somn, sau s-ar fi răsucit de durere.

Peste câteva ore, când zvonurile aveau să cuprindă întregul oraş, toţi aveau să spună că Marshall ştia şi că se dusese acolo pentru că era furios şi avea bănuieli în privinţa mamei lui şi a pastorului Riis. Dar în acel moment, când băiatul dolofan de doisprezece ani ajunse în capătul holului, pe punctul de a intra în sufrageria slab luminată, în care pâlpâia un televizor, Marshall nici măcar nu se gândea la furie. Nu. Înghiţind în sec, simţindu-şi limba lipită de gât, Marshall era îngrijorat. Era confuz. Sunetele pe care le scotea mama lui...

Voia doar să se asigure că ea este bine.

— Mamă, eşti ai...?

Când Marshall trecu de colţ, gura îi era în continuare deschisă, rămasă în mijlocul silabei. Primul lucru pe care îl percepu creierul lui fură două lumânări, una lângă cealaltă, pâlpâind la capătul mesei, lângă canapeaua cu motiv floral. De aceea era camera atât de întunecată.

Când Marshall intră în cameră, văzu mai mult decât măsuţa. Văzu canapeaua. Şi cine era pe ea.

Marshall îngheţă. Văzu întâi spatele gol... şi semnul din naştere de sub umăr. Nu purta sutien. Dar ceea ce îl miră peste măsură erau cele două braţe din jurul gâtului mamei lui. Cineva o îmbrăţişa. Cineva cu unghii roz proaspăt făcute. Şi sâni palizi.

— Doamna Riis...? se bâlbâi Marshall, holbându-se la femeia căreia toţi îi spuneau Cricket.

— Cherise, ridică-te...! strigă soţia pastorului, împingând-o pe mama lui Marshall la o parte.

— Mamă... ce...? Ce se întâmplă?

Mama lui se întoarse spre el, încercând să-şi acopere sânii goi cu mâinile. Privirile li se întâlniră – mamă şi fiu – ambii cu ochii largi de groază care se transformă rapid în...

— Ce faci aici?! Ieşi afară! explodă mama lui împiedicându-se, rotindu-se, apucând haine pentru a se acoperi.

Era goală. Goală, împreună cu soţia pastorului Riis.

— Nu ai văzut asta! Mă auzi?! Nu ai văzut asta! strigă mama lui Marshall pe un ton pe care nu îl mai auzise până atunci.

— Scoate-l de aici! ţipă soţia pastorului, luând pernele de pe canapea pentru a se acoperi.

Marshall încercă să se întoarcă şi să fugă. Picioarele îi erau blocate, de parcă ar fi fost prinse cu şuruburi de podea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, cerule, am încurcat-o... şopti soţia pastorului, începând să plângă.

— Nu ai văzut asta! continua să ţipe mama lui, năpustindu-se asupra lui.

Îşi ţinea cămaşa la piept cu o mână. Cu cealaltă, îşi trăgea neîndemânatic fusta.

În partea opusă a camerei, Marshall rămăsese nemişcat, îngrozit de umbra întunecată a părului pubian al mamei sale.

— Ne vor numi monştri. Suntem monştri, bocea soţia pastorului.

— Tatăl tău te-a trimis aici?! strigă mama lui luându-şi bluza, apucându-şi sutienul şi puloverul galben lămâie de pe podea.

— Nu, eu...

— Este în regulă. Totul va fi bine, insistă mama lui, cu vocea devenind mai blândă. O să mergem acasă şi totul va fi bine.

Îl apucă pe Marshall de ceafă, răsucindu-l şi împingându-l înapoi pe coridor, spre uşa din faţă.

— Nu ai văzut asta, adăugă ea, ţinându-şi în continuare sutienul lipit de piept. Dacă nu ai văzut asta – dacă tatăl tău nu află – totul va fi bine.

— Tata nu a făcut nimic! imploră Marshall, plângând, împiedicându-se, abia ţinându-se pe picioare.

Puloverul mamei lui căzu pe podea. Nu se opri să îl ia.

Ajungând la uşa din faţă, mama îi dădu drumul fiului ei trei secunde cât să deschidă uşa.

— Să nu fugi. Întoarce-te, zise ea, apucându-l din nou. Va fi bine...

Ţipa în continuare când uşa se deschise, iar ei ieşiră în lumina verandei. Când ajunseră pe treptele din faţă şi ieşiră în noaptea caldă, mama lui Marshall se mişca atât de rapid... şi îl ţinea pe Marshall atât de strâns de gât... având, în continuare, sutienul în mână... încât...

...nici măcar nu observă că Beecher şi Paglinni stăteau acolo, privind totul de pe alee.

108.

Cu două minute în urmă
Washington, D.C.

Cavalerul nu se grăbi.

Era răbdător, avea capul plecat, prefăcându-se că îşi priveşte ceasul, în timp ce uşile liftului se deschideau uşor.

Preşedintele ieşi calm, fără să se agite, păşind afară din lift şi înaintând printre puţinii oameni care aşteptau liftul ca să coboare. Departe de mulţime, la jumătatea încăperii, Cavalerul tot nu ridică privirea. Vedea totul cu colţul ochilor, numărând trei agenţi plus fiica lui Wallace.

Pielea Cavalerului fremăta. Nu trebuia să se apropie de preşedinte. De unde stătea, părea că Wallace vine înspre el.

Cavalerul se antrenase pentru acest moment. Se rugase pentru el şi, precum predecesorii săi, trecuse în revistă fiecare detaliu. Fiecare detaliu, inclusiv momentul în care avea să îşi pună masca. Vreme de multe ore, timp de nenumărate zile, Cavalerul îşi scosese masca şi o pusese pe faţă, o scosese şi o pusese, din nou şi din nou, până când gestul îi ieşise dintr-o singură mişcare rapidă.

Văzând că preşedintele Wallace îi este servit ca pe tavă, Cavalerul ştiu că rugăciunile îi fuseseră ascultate.

Preşedintele era pe punctul de a trece de el. Aplecându-se, Cavalerul băgă mâna în buzunar, căutând partea din faţă a măştii de ghips. Simţind materialul, atingând suprafaţa poroasă, muşchii lui bine antrenaţi, preluară controlul. Timpul se opri în loc. Viaţa înaintă cadru cu cadru în timp ce ambii agenţi din faţa preşedintelui părură să plutească pe lângă el ca nişte bărci de paradă. La doi paşi în spatele lor, în timp ce Cavalerul îşi scotea masca din buzunar, preşedintele şi fiica lui plutiră şi ei. La fel şi ajutorul militar din spatele lor. Când trecură pe lângă el, Cavalerul nu putu să nu rânjească. Se afla acum în diagonală, în spatele lor. Nici măcar unul dintre ei nu îl observase.

Toţi erau atenţi la destinaţia lor – grupul de copii din cealaltă parte a încăperii. Când preşedintele se apropie, câţiva copii începură să se întoarcă. Unul dintre ei, o fată cu obraji mari şi aparat dentar înfiorător, îşi ridică mâna, începând să arate cine se apropia. O alta începu să strige numele fiicei preşedintelui. Unul câte unul, restul copiilor începură să se întoarcă... să se uite... să zâmbească. Masca de ghips a Cavalerului era, în sfârşit, la locul ei.

— Tati, uite, anunţă Nessie, arătând spre Cavaler. Tipul acela... chiar este îmbrăcat ca Abraha...

Preşedintele Orson Wallace se întoarse. La fel făcu şi ajutorul militar.

Cavalerul băgă mâna în buzunarul de la jachetă, acolo unde pistolul lui...

Nu. Pistolul îi dispăruse. Dar cum era...?

Pffft.

Ceva cu dinţi arzători muşcă din spatele Cavalerului.

Apucându-se de spate şi chircindu-se de durere, degetul lui găsi o gaură. În spatele lui. Avea o gaură în spate.

Privi spre burtă. Era umedă... şi roşie... Sânge. Propriul sânge, scurgându-se şi întinzându-se sub talie.

Fusese împuşcat. Cineva... cineva...

— De ce? se auzi o voce aspră ca sârma ghimpată în spatele lui.

Cavalerul se clătină, întorcându-se cu faţa spre atacator, care ţinea arma Cavalerului. Bărbatul purta o eşarfă roşie care îi acoperea partea de jos a feţei. Dar sub eşarfa... era ceva în neregulă cu pielea celui care îl împuşcase. De parcă ar fi fost topită.

Ridicându-şi capul, Cavalerul îşi simţi ochii înceţoşându-se, apoi devenind din nou clari. Îl ştia pe bărbat – bărbatul cu piele topită – bărbatul care tocmai îl împuşcase şi care îi salvase viaţa preşedintelui: era Marshall.

— De ce l-ai ucis pe pastorul Riis?! întrebă Marshall, apucând masca Cavalerului.

Răspunsul nu veni niciodată.

Oamenii ţipau, împrăştiindu-se în toate direcţiile.

— Focuri de armă! Focuri de armă! strigă cineva.

Dintr-odată, agenţii sub acoperire săriră peste Marshall şiCavaler. Ambii bărbaţi ajunseră la pământ, capetele zvâcnindu-le dintr-o parte în alta ca cele ale unor manechine pentru testele auto. Dar când Marshall căzu, Cavalerul putu să îi vadă faţa: era calm, fără griji. Asta îl făcea pe Marshall atât de periculos. Nu îi păsa de propria siguranţă.

Masca se sparse când Cavalerul lovi podeaua cu faţa. Jumătate din bucăţi se împrăştiară spre exterior; cealaltă jumătate i se înfipse Cavalerului în faţă, înlăturându-i barba falsă, dând de sânge şi scoţând la iveală un bărbat cu o bărbie cu gropiţă şi un nas de boxer.

Lângă el, pe podea, cu faţa în jos, Marshall îl recunoscu de îndată – de la atacul din Biserica Foundry: pastorul. Pastorul împuşcat... cel care căzuse pe covor... şi care supravieţuise. Acelaşi pastor care făcuse poza de Crăciun cu rabinul şi cu imamul... şi care fusese în capela de la spital atunci când capelanul şi Tot fuseseră atacaţi.

— Nu am făcut nimic! strigă pastorul Frick când îi căutară prin buzunare. El m-a împuşcat!

— Cuţit! strigă un agent al Serviciilor Secrete din grămada care îl acoperea pe pastor.

Din buzunarul lui Frick, scoase cuţitul de vânătoare cu mâner curbat de mesteacăn.

— Hai, hai, mişcă! strigă un agent din cealaltă parte a încăperii.

În depărtare, un grup de agenţi formase un zid în jurul preşedintelui, ţinându-l de coate, ridicându-i picioarele de la pământ şi luându-l în grabă spre o cameră sigură, aleasă înainte. În spatele camerei statuare se afla o uşă care ducea spre camera de relaxare a Poliţiei Parcurilor. Fugind în spatele lor, A.J. o luase pe fiica lui Wallace în braţe.

— Tatăl tău este teafăr. Este teafăr, îi şopti A.J., urmând grupul spre camera de siguranţă.

Fata tremura şi plângea la pieptul lui.

Stând în continuare întins la pământ cu faţa în jos, pastorul Frick scoase un urlet lipsit de cuvinte când agenţii Serviciului Secret îşi înfipseră genunchii în spatele lui – în rană – şi îi legară mâinile la spate. Nu le păsa că fusese împuşcat, sau că nu îşi putea simţi picioarele, sau că, spre deosebire de rana pe care şi-o făcuse cu atâta atenţie la el în birou, aceasta nu era genul de împuşcătură din care să mai scape. Marshall ţintise organele vitale.

De cealaltă parte, sub propria grămadă de agenţi şi cu propriile mâini prinse la spate, Marshall nu se luptă... nu spuse un cuvânt. Cu bărbia la

pământ, se holba pur şi simplu la pastorul Frick, ochii lui arzând din cauza primei întrebări pe care o pusese: *De ce l-ai ucis pe pastorul Riis*?

În continuare la pământ, cu obrazul însângerat lipit de bucăţile măştii, Frick nu putea să vadă mai nimic. Lumea era în continuare înceţoşată, viziunea îi era înconjurată de un cerc roşu care începea să se micşoreze şi să se strângă, rămânând doar negru. Frick încercă să răspundă... îl privi pe Marshall şi spuse cuvintele: *Nico mi-a spus să o fac.*

Nico mi-a spus să o fac! insistă el.

Dar din gură nu îi ieşi decât un gâlgâit umed. Îi veni din piept, prin gât, zăngănind ca o pungă cu dinţi.

Într-adevăr, pe măsură ce cercul roşu continua să se strângă şi întunericul îi umplea vederea periferică, ultimele gânduri ale pastorului Frick erau că, în tot acest timp, el fusese cel care greşise.

De ani de zile, auzise zvonurile şi bâjbâielile despre Cavaleri şi John Wilkes Booth. Cu numai patru luni în urmă, când biserica îl alesese pe pastorul asociat Frick pentru a veni aici – chiar în biserica lui Abraham Lincoln – abia atunci începuse el să înţeleagă mesajul lui Dumnezeu. Cu siguranţă, era vorba de soartă.

Şi apoi, să fie anunţat că preşedintele Wallace va veni în vizită. Frick ştiuse că preşedintele nu obişnuia să meargă la biserică. Wallace mergea de Paşti, de sărbători... doar când era şi o cameră să îl filmeze. Dar acum, sosirea preşedintelui era o şansă. Fiecare viaţă există cu un motiv. Aceasta avea să fie şansa lui Frick de a aduce credinţa în sufletele a milioane de oameni.

Ceea ce făcuse Wallace de Crăciun însă, folosindu-se de biserica lui Frick şi de Frick însuşi, aducând un rabin şi un imam, apoi prezentându-i lumii întregi ca pe nişte jucării interschimbabile, de parcă erau de aceeaşi teapă, fusese o blasfemie pentru Frick şi pentru milioanele de privitori.

În acele zile, Frick înţelesese adevăratul motiv pentru care Dumnezeu îl dusese în biserica lui Lincoln. Aici, în D.C., putea să simtă cea mai mare ameninţare la adresa bisericii crescând din nou. Fiecare preşedinte are putere; la fel şi biserica. Dar pentru Frick era clar că echilibrul de putere dintre ei începea să se schimbe. În loc să îşi îndrepte ochii spre biserică pentru îndemnuri morale, lumea îl privise pe preşedinte trivializând numele lui Hristos şi tot ce reprezenta acesta.

Era, aşadar, de mirare faptul că congregaţiile deveneau tot mai mici, că membrii nu erau implicaţi sau că unii refuzau pur şi simplu să creadă? Biserica zilelor noastre devenise un centru comunitar la care oamenii erau mituiţi să vină la Noaptea întâlnirilor cu ajutorul sucurilor de fructe. Era

timpul ca poluarea să se oprească, sacrilegiul să ia sfârşit şi biserica cea pură, cu menirea ei iniţială, să revină.

Preşedintele nici măcar nu îşi ascunsese ţelul – i-o spusese în faţă chiar lui Frick: avea să aducă toate trei vocile... creştini, evrei, musulmani... preşedintele avea să facă tot ce îi stă în puteri ca să unească ţara. Precum Lincoln! Sau JFK! Ca orice alt rege a cărui putere în creştere avea să ştirbească puterea Bisericii. Biserica pierduse atât de multe în ultima vreme. Nu îşi putea permite să piardă în continuare.

Frick ştiuse că avea să aibă nevoie de ajutor. Ştia că nu avea să reuşească de unul singur. Asta îl făcuse să caute o persoană cu experienţă şi îl inspirase să recurgă la Nico. Aflase apoi că unul dintre enoriaşii săi, Rupert, lucra cu Nico... Şi auzise poveştile despre Nico şi tot ce se întâmplase înainte...

Cu secole în urmă, Vignolles crease Cavalerii pentru a proteja numele lui Dumnezeu. Dar nici Vignolles nu ştia atunci că, de fapt, ceea ce proteja era puterea Bisericii. Când acea putere trecea dinspre Biserică spre stat, Cavaleri precum Booth, Guiteau, Czolgosz sau Oswald îşi asumau responsabilitatea de a restabili echilibrul. Acum era rândul lui Frick. Cineva trebuia să oprească războiul civil şi să pună capăt blasfemiei.

Cu ajutorul lui Nico, totul devenise clar. Cum putea să nu fie asta misiunea lui Frick? Credea că el era cel ales! Frick era ultimul Cavaler! Analizând povestea acum, privind în jurul lui şi văzând cum planul se făcuse ţăndări... Nu, abia acum înţelegea Frick: niciodată nu fusese el cel Ales. De la început, greşise. Cel Ales fusese mereu...

Nico.

Nico era ultimul Cavaler, iar misiunea lui era abia la început.

Acel ultim gând – la Nico şi la misiunea care avea să vină – îi trecu lui Frick prin creier când micul cerc deveni doar un punctuleţ şi lumea se cufundă în întuneric. Asta şi faptul că avusese dreptate în privinţa unui lucru: nu avea să scape cu viaţă.

109.

Cu optsprezece ani în urmă
Sagamore, Wisconsin

Fusese o înmormântare mică. Nu pentru că aşa se dorise.

Într-un oraş atât de atent şi de religios ca Sagamore, prejudecăţile se mişcau mai rapid decât bârfa. Mai ales o astfel de bârfă.

La finalul înmormântării, apelaseră la Marshall să fie purtător de coşciug. Şi la tatăl său. Întrucât un băiat de doisprezece ani şi un dublu amputat nu erau cele mai sigure alegeri pentru a ridica obiecte grele, el şi tatăl lui nu făcuseră decât să îşi pună mâinile pe capătul coşciugului în timp ce acesta era împins pe un cărucior metalic spre dric.

Asta se întâmplase de dimineaţă.

Acum era întuneric, aproape ora zece. Marshall stătea singur pe covorul lui din căsuţa din copac, la lumina micii lanterne, uitându-se prin geamul plexiglas la ultimii vizitatori ce părăseau casa, însă asta nu era partea cea mai dificilă. Aproape că uitase deja înmormântarea. Trecuse mai puţin de o săptămână de când mama lui se ghemuise în dressingul ei, se rugase cu rozariul în mână, apoi îşi pusese un pistol în gură şi apăsase pe trăgaci. În acel moment, plin de durere şi furie, nu îşi dorea decât să nu i se mai spună că totul va fi bine. Până şi copiii de doisprezece ani ştiu când sunt minţiţi.

— Cioc, cioc, Marsh, eşti acolo? strigă tatăl lui, venind spre căsuţă când toată lumea plecase.

Marshall nu răspunse.

— Amice, eşti teafăr? Ai stat acolo toată noaptea, adăugă tatăl său.

Niciun răspuns. Spre deosebire de nopţile trecute, când Marshall insistase să doarmă în căsuţă, de această dată tatăl lui nu îl mai strigă. În plus, aşa cum ştia Marshall, chiar dacă o făcea, nu era ca şi cum tatăl lui ar fi putut să se urce după el.

Din acel motiv, douăzeci de minute mai târziu, Marshall se ridică din fotoliu când auzi pe cineva urcând pe piroanele de fier bătute în copac.

— Oricine ai fi, te aud, avertiză Marshall.

Niciun răspuns.

— Beecher, dacă eşti tu, pleacă dracului de aici, adăugă Marshall, chiar dacă ştia că, deşi îl lăsase să vină la înmormântare, mama lui Beecher îi interzisese acestuia să mai vină la căsuţă.

La fel se întâmplase şi cu Paglinni. Şi cu ceilalţi. Nimeni nu îi spusese direct, dar după o săptămână de stat singur în fotoliu, Marshall înţelesese.

— Primeşti vizitatori? se auzi o voce cunoscută.

De pe scară, pastorul Riis privi peste scândurile de la podea, părul lui, în mod normal atât de aranjat, arătând ciufulit şi prea mare în lumina slabă.

— Pleacă, zise Marshall, dezgustat.

— Este o zi grea. Am venit să văd cum te simţi.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Cine spune asta? îl provocă pastorul.

Mişcându-se în fotoliu, Marshall se gândi la răspuns. Nu avea unul.

— Am auzit că înmormântarea a fost... ufff... am auzit că a fost frumoasă, zise pastorul, ridicându-se şi urcând în căsuţă.

— Nu a venit nimeni, răspunse Marshall, refuzând să ridice privirea. Am fost aproape singuri.

— Am auzit. Îmi pare rău că nu am putut să vin. Chiar mi-am dorit.

Dând ochii peste cap, dar refuzând să se întoarcă spre el, Marshall se holbă la covorul uzat şi murdar.

— Marshall, ştii că nu puteam să vin, oricât m-a durut asta. Şi, ţi-o jur, chiar m-a durut.

Auzind durerea din vocea pastorului, Marshall ridică privirea spre el. Nu din îngrijorare. Sau din simpatie. Marshall era afectat, ochii lui erau plini de întunericul căpătat din înţelegerea a ceea ce ne oferă de fapt viaţa. Când pastorul Riis văzu acei ochi, ştiu că era o întunecime pe care Marshall avea să o poarte mereu cu el.

Riis se aşeză pe o ladă pentru lapte din apropiere. Când era în amvon, pastorul părea înalt şi vibra de energie. Dar în acea zi părea cu zece ani mai în vârstă, aplecat în faţă, jucându-se cu un fir care îi atârna de mâneca puloverului.

— Am auzit că te-au dat afară de la biserică, vorbi Marshall în sfârşit.

— Nu au avut de ales.

Marshall dădu din cap, deşi nu avea nicio logică. Ceea ce văzuse Paglinni, când fugise acasă şi dăduse vestea... Le spusese părinţilor lui că era vorba de pastorul Riis şi de mama lui Marshall. Dar pastorul nici măcar nu fusese acolo. Soţia lui... Marshall îşi închise ochii.

— De ce nu le-ai spus adevărul? întrebă el.

— Este soţia mea, Marshall.

— Dar ea este cea care...

— Este soţia mea. Legaţi întru Dumnezeu. Să avem grijă unul de altul şi să ne protejăm, insistă el, cu acea voce care putea să facă un întreg oraş să asculte ore întregi. Nu s-ar fi schimbat nimic dacă oamenii ar fi aflat adevărul. Pentru niciunul din noi.

Oprindu-se un moment, adăugă:

— Asta o include şi pe mama ta.

Apucând marginea fotoliului, Marshall o ciupi până când rămase în mână cu o singură bilă de polistiren între degetul mare şi arătător.

— Ştiu că te gândeşti la ceva, Marshall. Spune-o doar.

Marshall strânse bila de polistiren şi mai tare.

— Vrei să ştii despre soţia mea, nu-i aşa? Şi despre ea şi mama ta...

— Nu vorbi despre mama, mormăi Marshall.

— Atunci spune-mi ce gândeşti. Spune-mi ceva.

Răsucindu-se în fotoliu, Marshall simţi o învălmăşeală de întrebări trecându-i prin cap. Voia să ştie despre soţia pastorului. Cât durase întreaga afacere şi cât de serioasă fusese şi dacă mai ştia cineva. Dar, mai mult decât orice, dorea să ştie dacă mama lui... dacă ceea ce făcuse cu pistolul... Voia să ştie dacă era îndrăgostită sau dacă ura doar să aibă grijă de el şi de tatăl lui.

În schimb, Marshall nu spuse nimic, strângând bila atât de tare, încât o făcu plată între degete.

— Marshall, nu mă pot preface că am cunoscut-o pe mama ta foarte bine, zise pastorul Riis într-un final. Dar ştiu asta. Mama ta te-a iubit. Şi, în ciuda a ceea ce simţi atât de intens acum, şi-a iubit familia.

— Asta înseamnă că nu ştii răspunsul.

— Nu. Înseamnă că totul este complicat. Nimeni nu are toate răspunsurile.

Era una dintre cele mai adevărate afirmaţii rostite vreodată de pastorul Riis, dar asta nu însemna că îl ajuta pe Marshall, care se uita în continuare urât la covor.

— Să te întreb un lucru, Marshall. Când te loveşte o tornadă, cum îţi foloseşti mai bine timpul: te întrebi de ce ţi-a fost luată casa sau cum să reconstruieşti?

— Ai ţinut discursul acesta şi de Paşti. Acesta e momentul în care trebuie să zic că prefer să reconstruiesc.

— Şi nu eşti de acord?

— Dacă nu îţi dai seama de ce ţi-a fost distrusă casa, cum poţi să o construieşti atât de puternică, încât să nu ţi se întâmple din nou?

— Ratezi esenţialul, Marshall. Până şi cea mai bine construită clădire poate fi dărâmată de o tornadă suficient de mare, iar cele cu adevărat mari... Nu ai cum să prevezi pe unde o vor lua sau să încerci să le înţelegi, cu atât mai puţin să controlezi ce va fi.

— Spui, deci, că mama mea a fost o tornadă?

— Nu, vreau să spun că ai deja toate uneltele necesare pentru a-ţi reconstrui casa. Şi îţi promit un singur lucru: va fi una grozavă.

Marshall nu răspunse.

— Am găsit o nouă parohie. Este una mică, spuse pastorul într-un final. În Toledo.

Marshall dădu din cap.

— Am auzit că şi voi vă mutaţi în Michigan, adăugă Riis.

— La sora tatălui meu. Dacă stăm la ea, a zis că poate să îl ajute.

— Familia este importantă, consimţi pastorul.

Mutându-se din nou în fotoliu, Marshall ridică încet privirea, uitându-se spre preot.

— Știi acea zi când ați avut inundație la subsol, începu Marshall. Am furat un teanc de reviste de acolo.

— Știu. Te-am văzut, zise Riis. Nu erau ale mele. Le confiscam la fiecare câteva luni și le aruncam acolo. Cricket era mereu îngrijorată că cineva ar putea să le vadă în gunoiul de la biserică.

— Nu asculți, insistă Marshall, cu vocea devenindu-i mai grăbită. Când m-am întors săptămâna trecută... în subsolul tău... era pentru că am crezut că te-ai furișat la mine în cameră...

— Marshall, eu n-aș...

— Știu. Acum știu, se bâlbâi Marshall, simțind lacrimile umplându-i ochii, dar refuzând să plângă. Le-am găsit acum câteva zile în dulapul tatălui meu... când îl ajutam să facă ordine. El este cel care le-a luat din camera mea. Dar dacă nu m-aș fi întors acasă la voi... în subsol... Dacă n-aș fi văzut-o pe mama cu doamna Riis...

Luptându-se cu lacrimile, începu să ofteze, încercând să își controleze respirația, dar săptămâna întreagă de orori sparse digul din pieptul lui, revărsându-se.

— Oh, Doamne, nu vezi ce am făcut?! Am ucis-o pe mama!

— Marshall, nu este vina ta. Mama ta s-a sinucis. Nu tu ești responsabil.

— Nu, nu este adevărat! Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu! Pentru ce am făcut...! Îmi pare atât de rău! zise el, hohotind și făcându-se mai mic.

Pastorul Riis îngenunche lângă fotoliu, luându-l pe Marshall în brațe.

— Dumnezeu nu lucrează așa, Marshall. Mă asculți? Dumnezeu nu lucrează așa, zise Riis, iar Marshall i se ghemui la piept.

Vreme de câteva minute, Marshall boci, trăgându-și nasul. În sfârșit, furtuna se potolise. Era epuizat.

— Cred totuși că mi-ai stricat puloverul, glumi pastorul Riis, arătând spre pata de muci aflată acum pe pieptul lui.

Până și Marshall râse, îndepărtându-se, ridicându-și ochelarii și ștergându-și ochii cu mâneca.

— Eu... Îmi pare atât de rău că v-am provocat atâta durere.

— Nu trebuie să îmi ceri scuze, spuse pastorul. Viața plină de experiențe este mult mai satisfăcătoare decât cea ignorantă și inocentă. Știi cine a spus asta?

— Isus.

— Nu. Nu Isus. William Blake. Și el este destul de bun.

Marshall zâmbi.

— Asta nu schimbă faptul că mama nu mai este. Mi-am distrus viața.

Aşezându-se din nou pe lădiţa de lapte, pastorul Riis trase puternic de aţa de la încheietură, rupând-o de pe pulover.

— Marshall, ai auzit vreodată de Harry Houdini?

— Desigur. Am scris un proiect despre el anul trecut. Cel mai mare magician al lumii.

— Şi cel mai mare maestru al evadărilor. Magician şi expert în evadări. Ştii că era din Wisconsin? Nu departe de aici.

— Din Appleton... ştiu. Am scris şi asta în lucrare.

— Atunci ştii că, după ce a murit tatăl lui, mama sa a vrut ca el să îşi ia o slujbă la o fabrică, să îşi susţină familia. În schimb, Houdini şi-a urmat inima, s-a alăturat circului şi, până la urmă, a devenit cel mai faimos artist al tuturor timpurilor. O poveste grozavă, nu-i aşa? Dar dintre toate reuşitele lui, ştii care a fost cea mai grozavă evadare?

— Cea în care a stat într-un coşciug pe fundul unei piscine o oră şi jumătate?

— Aceea l-a ucis. N-a fost cea mai grozavă.

— Dar cea cu tortura, când a fost legat şi coborât într-un bazin cu peşti?

— Nici.

— Nu ştiu... Cea în care sare de pe pod... sau când îl îndeasă într-o ladă pentru lapte... Toate sunt la fel.

— Ai dreptate. Toate sunt la fel. Dar ştii care evadare este cea mai bună, Marshall? Evadarea lui Houdini din Wisconsin. Şi faptul că şi-a continuat viaţa.

Întorcându-se spre pastor, Marshall îşi suflă puternic nasul. Privi în jos, prin geamul de plexiglas, la acoperişul casei lui. Vechea lui casă.

— Pastore Riis, pot să îţi pun o întrebare cretină? Cât de departe este Toledo de Michigan?

— Cam la o oră. De ce?

— Nu, niciun motiv. Mă gândeam doar că, dacă te plictiseşti vreodată sau ceva, nu ştiu... Poate că ai putea să vii să mă vizitezi.

Pe lada lui de lapte, pastorul Riis îşi sprijini coatele pe genunchi, zâmbind numai cu ochii.

— Mi-ar plăcea asta. Chiar dacă nu mă plictisesc, dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti cu cineva sau să mă auzi furând citate din vechile mele predici, anunţă-mă doar şi voi fi acolo.

Vorbea serios.

De-a lungul următorilor zece ani, pastorul Riis avea să ţină legătura cu Marshall, oferindu-i sfaturi, vizitându-l în Michigan şi, deşi nu i-o spusese niciodată lui Marshall, ajutând financiar atunci când tatăl lui Marshall se îmbolnăvi, iar facturile de la spital începură să se adune. Chiar şi când tatăl

lui Marshall se însănătoşise, iar Marshall era adolescent, fusese arestat după acel incident din East Lansing şi arestat din nou la douăzeci de ani, pastorul Riis se interesa de el, îi scria şi continua să îl ferească pe Marshall de relele care păreau mereu să tragă la el.

Într-adevăr, Riis fusese primul care sugerase ca Marshall să intre în armată, întrucât Riis fusese şi el în armată. O decizie care avea să îi schimbe viaţa lui Marshall.

Aşa că, în urmă cu trei săptămâni, când Marshall auzise despre moartea pastorului Riis şi aflase că cineva îl împuşcase în piept cu un pistol antic obscur, Marshall jurase că avea să dărâme porţile iadului şi să le scoată din balamale ca să găsească persoana responsabilă.

— Poate plănuim ceva pentru vacanţa de Crăciun. Sau chiar mai devreme, sugeră pastorul Riis, ridicându-se de pe lădiţa de lapte şi aplecându-se uşor.

— Sigur, zise Marshall, privindu-l pe pastorul Riis coborând scara, fără a crede cu adevărat că avea să îl mai vadă vreodată pe acesta.

110.

Astăzi
Camp David

Mă dor încheieturile.

Şi spatele.

Am pierdut noţiunea timpului. Mi se pare că este şapte sau opt seara, dar, întrucât adăpostul nu are geamuri, este greu să îmi dau seama cu certitudine. Sunt în continuare ghemuit la marginea patului, mâinile îmi sunt încă legate cu cătuşe de tăblia de metal.

În primele câteva ore, mi-au pus întrebări non-stop: despre Marshall, despre Cavaler şi despre ce ştiam şi nu ştiam despre atacul ratat asupra preşedintelui. L-am văzut în cea mai mare parte pe ecran, inclusiv pe Frick şi Marshall. Când cei de la Serviciu au plecat într-un final, nu terminasem povestea. Dar după ce a trecut o oră şi nu s-a întors nimeni, nu am mai înţeles nimic. Apoi a mai trecut o oră. Apoi o a treia, făcându-mă să mă întreb dacă nu uitaseră de mine. Acum este aproape noapte.

Aplecându-mă spre uşa de metal, ascult, încercând să aud dacă vine cineva. Problema este că întregul adăpost are un bâzâit metalic straniu, cel mai probabil de la generatorul de acolo. Închizându-mi ochii, mă concentrez

mai tare, ascultând zgomotul. Deasupra mea, un curent de aer cald vine prin sistemul de ventilaţie. Din când în când, se aude un zgomot de paşi când cineva trece pe hol. Din zumzetul vag de voci care vine din camera de dincolo de hol, e limpede că cel puţin jumătate din agenţi sunt în continuare adunaţi la un loc.

Până când... nu mai sunt.

Zgomotul se apropie rapid, bubuind pe hol, spre scara de metal. Se mişcă rapid, cu un scop clar.

— Viv, rămâi aici, strigă agentul Reed, iar avalanşa se mută la etaj.

În câteva secunde, uşa de metal care duce spre scară se închide, totul se cufundă în tăcere şi sunt în continuare singur, legat cu cătuşe de pat.

Sunt tentat să ţip la cineva să îmi dea drumul. În adăpostul subteran de sub Camp David însă, Serviciul Secret se mişcă doar la unison.

În tot acest timp, am crezut că voiau să mă rănească. Dar nu doreau decât să aştept.

Să îl aştept pe el.

Deasupra, uşa metalică se deschide din nou zgomotos. Nu se mai aud mulţi paşi, doar un clinchet singuratic pe treptele de metal. Nu sunt cizmele cu călcâi de oţel pe care le poartă majoritatea agenţilor. Sunetul este mai moale, ca cel al pantofilor de ocazie.

Urmează o pauză. Mă aplec spre uşă, încercând să ascult, dar inima îmi bate prea tare.

Cu un clic uşor, lacătul cedează, iar uşa din dreapta mea se deschide, dând la iveală un bărbat îmbrăcat cu o jachetă neagră de piele care ţine în mână o ceaşcă de porţelan cu ceai. Mă priveşte cu cei mai cunoscuţi ochi cenuşii din lume.

Preşedintele Orson Wallace.

— Domnule, dacă aveţi nevoie de noi, i se adresează agentul Reed, vârându-şi capul pe uşă şi asigurându-se că sunt în continuare legat cu cătuşele de pat.

— Va fi în regulă, insistă un agent mai tânăr, care se potriveşte descrierii lui A.J.

Când preşedintele intră în cameră, A J. rămâne pe hol. Orice ar fi pe punctul de a se întâmpla, nu se va întâmpla cu martori.

Aruncându-i o ultimă privire preşedintelui, A.J. închide uşa, dar nu ne încuie înăuntru. Am înţeles mesajul. Dacă se întâmplă ceva rău, va fi înăuntru în câteva secunde.

Sorbind din ceai şi lăsând tăcerea să se aşeze, Wallace este de necitit, ca de obicei. Păşind spre centrul camerei, este prima oară când îmi dau seama că mâna i-a fost în buzunar tot timpul.

— Ştii, cei mai mulţi oameni se ridică în picioare când intru în cameră, zice preşedintele.

Rămân pe loc, legat cu cătuşele într-o poziţie de stat în fund la baza patului.

— Era o glumă, Beecher.

Îşi scutură capul.

— Ai vrea să le cer să îţi aducă nişte ceai? adaugă preşedintele. Oolong roşu. Guvernul chinez îl aduce mereu cadou. Este foarte bun.

Trag de cătuşe suficient de tare cât să îşi dea seama ce părere am eu despre ceaiul oolong.

Lângă pat, preşedintele vede un scaun metalic, dar rămâne pe loc, sorbind din ceai şi stând deasupra mea.

— Ce vrei de la mine, Wallace?

— Vreau să ştii că nu îţi sunt duşman, Beecher.

Rămân tăcut.

— Îmi dau seama că tu vrei să mă vezi ca pe tipul cel rău, dar nu eu sunt acela. Nu de data aceasta.

Îi studiez faţa, apoi privesc în altă parte.

— De fapt, am venit să îţi mulţumesc, continuă el. Pentru că ai încercat să îmi salvezi viaţa. Şi pe cea a fiicei mele.

Sorbind o ultimă oară, îşi pune ceşcuţa pe marginea scaunului metalic.

— Orice ai crede despre mine, Beecher, ştiu că acesta este motivul pentru care ai venit la Camp David. Ca să te asiguri de siguranţa mea şi a familiei mele.

Mă mişc pe loc. Este singurul aspect în care nu îl pot contrazice.

— Presupun că ai avut ceva de-a face şi cu prezenţa lui Marshall acolo, zice preşedintele. Este un vechi prieten de-al tău, nu-i aşa?

Pentru că nu răspund, adaugă:

— Îţi rămân dator pentru asta, Beecher. Nu aş fi aici fără tine.

Îmi ţin ochii în podea, refuzând să îl privesc.

— Mi-au spus că pastorul Frick... Mi-au spus că ţi-ai dat seama că el este Cavalerul, zice preşedintele.

Fiindcă tot nu mă uit la el, continuă:

— Serviciul Secret are corpul lui. Când l-au examinat cu lumină neagră, au descoperit că este acoperit de tatuaje făcute cu cerneală albă, inclusiv pe mână, unde are iniţialele J.W.B. John Wilkes Booth.

Dau din cap de parcă totul ar fi logic.

— Eşti un tip deştept, Beecher. Şi ştiu că nu ţi-a fost uşor. Mi-au spus despre prietenul tău, despre Tot. Deja am sunat câţiva doctori de la spital. Va avea parte de cel mai bun tratament posibil.

— Nu are nevoie de ajutorul tău. Şi nu îl vrem.

— Eşti sigur de asta?

Ridic privirea, auzind tonul din vocea lui. Nu este o ameninţare. Chiar este preocupat.

— Ştiu cât de tare lupţi pentru ţara aceasta, Beecher. Şi cât de multe a pierdut Culper Ring, zice el. Dar dacă m-ai lăsa să te ajut... să lucrăm împreună... aceasta este şansa noastră să o reconstruim. Mai puternici ca niciodată.

— Vorbeşti serios? Vrei să ajuţi la refacerea Culper Ring?

— Mai puternici ca niciodată, repetă el, punând ceaşca pe podea, aşezându-se în faţa mea şi încrucişându-şi picioarele. Nu mă voi amesteca, Beecher. Continuă să faci ceea ce trebuie. Dar dacă dai de necaz sau ai nevoie de ajutor, ai idee de câte resurse dispun eu? De fapt, chiar astăzi, când Nico a evadat...

— Nico a evadat?

Se îndreaptă, bucurându-se de avantajul dat de faptul că este cu un pas în faţă.

— A ieşit pur şi simplu pe rampa de încărcare de la St. Elizabeth. A înjunghiat un biet asistent înainte. Se pare că o persoană care semăna cu fiica lui, Clementine, a fost văzută în zonă, zice el, amintindu-mi că în continuare nu am nicio idee cine este Clementine sau ce pune la cale. Când au verificat însă lista cu vizitatori ai lui Nico, ştii cine a fost ultimul lui vizitator oficial? Tu, Beecher. Aşa scria pe calculator. Până acum o oră, adaugă el, arătându-mi zâmbetul instant care îi făcuse pe şaizeci şi opt de milioane de alegători să îl voteze.

Ştiu că este preşedintele Statelor Unite ale Americii, dar uneori uit cât de fermecător poate să fie. Totuşi, asta nu şterge ceea ce am aflat cu luni în urmă: că, urcând treptele puterii, el şi Palmiotti au participat la un atac lipsit de scrupule şi la cel puţin două crime recente.

— Deci, ce spui, Beecher? Mai puternici ca niciodată?

— Este o ofertă generoasă, domnule preşedinte. Şi vă mulţumesc că aveţi grijă de mine. Dar când vine vorba de Culper Ring, cred că este mai bine să rămână independentă.

— Acum vorbeşti ca un politician. Îţi ofer şansa să ajuţi Culper Ring să îşi atingă adevăratul potenţial. Nu de aceea a creat-o George Washington? Ca să îi dea preşedintelui o forţă armată neştiută de nimeni?

— Ne faceţi să sunăm ca o armă.

— Iar tu vorbeşti de parcă tu i-ai conduce, zice Wallace, fără să mai zâmbească. Sau de parcă ţi-aş cere permisiunea.

Rânjeşte din nou, sperând să mă intimideze. Ultima oară funcţionase. Dar aceasta nu este ultima oară.

— Domnule, ceea ce aţi spus despre George Washington... Vă înşelaţi, îi zic eu, încercând să păstrez conversaţia jovială. Nu a creat Culper Ring pentru a-l proteja pe preşedinte. L-a creat pentru a proteja preşedinţia. Mai ales de cei care ar putea să îi aducă daune.

— Crezi că eşti tare deştept, nu, Beecher? Să îţi spun cât de clar pot: îţi întind mâna. Dacă refuzi această ofertă, această şansă pe care ţi-o ofer acum... nu o vei mai primi niciodată.

— Înţeleg asta, domnule. Şi înţeleg şi faptul că nu sunteţi obişnuit ca oamenii să vă refuze. Dar lăsaţi-mă să vă amintesc un lucru, îispun eu, aplecându-mă ca să fim doar la câţiva metri distanţă. Ştiu cine sunteţi. Ştiu ce aţi făcut. Şi, ca să ne înţelegem perfect, Culper Ring nu lucrează cu ucigaşi.

— Atunci ar trebui să vorbeşti cu prietenul tău Tot, răspunde preşedintele, cu o voce uniformă şi picioarele în continuare încrucişate.

Uitasem cum luptă el. Indiferent de cât de tare ar fi lovit, nu îşi pierde niciodată stăpânirea. Continuă să se poarte de parcă ar controla situaţia. Până când chiar aşa este.

— Aţi inventat asta despre Tot ca să mă enervaţi.

— Continuă să-ţi spui asta, Beecher. Dar nu fi atât de convins că ştii cu cine lucrezi.

— Tot nu este un ucigaş.

— Dacă zici tu, continuă el, punându-şi ambele mâini pe genunchi. Îmi pare doar rău că nu vom lucra împreună.

Întinzându-se calm spre podea, îşi ridică ceaşca şi îmi mai aruncă un ultim zâmbet fals.

— Deci. Am terminat aici, da?

— Ştiţi, mi-aţi spus asta şi acum două luni. Că am terminat. Dar nu am terminat, domnule preşedinte. Nu încă. De fapt, mai ţineţi minte ce mi-aţi spus ultima oară? Că aceasta este o luptă de gală. Şi, din câte îmi dau seama, abia am ieşit din runda a doua.

— Mie îmi pare că tocmai ai pierdut runda a doua.

— Poate că am pierdut-o. Dar data viitoare când vă văd, domnule preşedinte... Trag tare de lanţuri, făcându-le să se întindă. Nu voi mai fi în cătuşe.

— Veşti bune pentru mine atunci. Pentru că data viitoare când am să te văd, Beecher, cu siguranţă nu am să îţi ofer ceai, spune el, ridicând ceaşca.

Ridicându-se din scaun şi îndreptându-se spre uşă, adaugă:

— Salută-l pe Tot din partea mea. Şi, dacă aş fi în locul tău, m-aş grăbi să ajung la el.

111.

Trei ore mai târziu, mă uit la două uşi închise, cu pătrăţele de sticlă mată pe ele.

— Îmi pare rău, orele de vizită s-au terminat astăzi, îmi spune asistenta printr-un sistem intern de comunicare aflat lângă uşă.

— Vorbesc cu Angelica? Angelica, numele meu este Beecher White. Mi s-a spus să te caut.

Urmează o pauză. Fără să mai spun vreun cuvânt, uşile închise de la Terapie Intensivă se deschid. Este aproape miezul nopţii, dar odată ce păşesc înăuntru, un cor de piuituri şi bipuri mă înconjoară ca un atac de viespi.

La biroul asistentelor, în spatele recepţiei principale, Angelica este tăcută. La fel ca majoritatea asistentelor, cunoaşte riscul emoţional al contactului vizual; ştie şi ce s-a întâmplat azi acolo. Doi oameni au fost împuşcaţi. Capelanul de la spital a fost ucis. Ţinându-şi capul plecat, Angelica îmi face semn spre stânga şi încep să citesc numerele de la camere.

O găsesc, la jumătatea holului: camera 214, unde se află ultima victimă a Cavalerului. Şi cel mai bun prieten al meu.

Gândindu-mă în continuare la avertismentul preşedintelui, înaintez încet, stomacul golindu-mi-se din cauza groazei care vine odată cu o vizită la spital. Camera este închisă cu panouri glisante de sticlă, mate în partea de jos şi transparente în cea de sus.

Privind prin sticlă, văd că luminile sunt date la minimum şi o masă de puncte roşii şi albe strălucesc înăuntru. M-au avertizat înainte să vin că vor fi multe aparate... şi că i-au ras capul după operaţie... dar să îl văd în sfârşit... Nodul din gât mă împiedică să respir.

Deschid uşa şi nodul se măreşte. Barba lui...

I-au ras barba, tăind-o pentru ca tubul de hrănire flexibil să îi poată fi inserat în gât, acolo unde urme de sânge uscat marchează locul de intrare. Ochii îi sunt închişi, iar pielea are o culoare cenuşie, ca cea a unui cadavru, ceea ce face ca cicatricea urâtă din barbă să îi fie şi mai vizibilă. Cusăturile şi nodurile de la cicatrice sunt groase şi negre, întinzându-i-se pe gât ca un *roller coaster* ascuţit care se sfârşeşte brusc la perna de tifon care îi acoperă cea mai mare parte a urechii.

Cea mai rea parte însă este cealaltă jumătate a capului, unde părul lui argintiu este în continuare lung. I-au ras doar jumătate din cap, făcându-l pe Tot să arate ca o minge de baseball cu mănunchiuri argintii de sfoară ieşind

din ea. Gura îi atârnă deschisă ca un pisoar. Palmele îi sunt întoarse în sus, spre tavan, de parcă şi-ar implora moartea.

— Mi-aş fi dorit să nu-i fi ras barba, şopteşte o voce blândă de femeie.

Mă întorc, orientându-mă spre sunet. La capătul patului, într-un scaun de spital din lemn şi vinii, se află o femeie în vârstă cu nas lat, urechi negăurite şi ochelari cu ramă de baga care nu mai erau la modă nici măcar în anii ’50. Părul ei argintiu este tuns până la bărbie, iar la încheieturi poartă două bandaje velcro pentru sindromul de tunel carpian. Desigur. Lucrează toată ziua la calculator. Imaculata Decepţie.

— Grace, zic eu, deşi cuvintele îmi ies din gură mai mult ca o întrebare.

Ea dă din cap, clipind suficient cât să îmi dau seama că a plâns. Şi, deşi abia umple puloverul negru pe care îl poartă, nu pare o persoană fragilă.

— Nu arată bine, observ eu.

Încearcă să răspundă, dar când nu îi iese nimic din gură, sunt lovit de acel sentiment de la înmormântări, când teama se înalţă printre cei îndoliaţi, cuprinzându-i pe toţi. Dar ceea ce văd de fapt este un sentiment de uşurare.

— Au spus că va supravieţui. Şi că este puternic, zice Grace, dând din cap, încercând să zâmbească.

— Şi doctorii...?

— Se ocupă de caz. Au mobilizat jumătate de spital pentru asta. Se pare că preşedintele Wallace i-a sunat personal, zice ea, iar eu mi-l închipui ridicând ceaşca spre mine. Mi-au spus că atunci când a fost împuşcat Tot, glonţul l-a lovit în osul din spatele urechii. Asta a îndepărtat glonţul de creier. Au spus că a fost un miracol. Şi că atunci când se va reduce inflamaţia, pot să îi verifice restul funcţiilor.

— Dar va fi bine?

Dă din cap, tremurând din tot corpul.

— Aşa speră... aşa cred.

Îmi închid ochii şi şoptesc un mulţumesc rapid. Când îi deschid, văd gura căscată a lui Tot şi felul în care abia se mişcă. Reiau cuvintele lui Grace: va supravieţui.

— Este mai tare decât cred ei, insist eu.

— Nici nu bănuieşti.

Ridicându-se din scaun, îşi aranjează fusta şi se apropie de pat. Îşi prinde mai bine unul dintre bandajelevelcro de la mână.

— Cât te-au ţinut închis pentru interogatoriu cei de la Serviciu? întreabă ea.

— Despre ce...?

Face semn spre urmele roşii de la încheieturile mele, acolo unde fusesem încătuşat.

— Au vrut să mă întâlnesc cu Wallace, îi spun eu.

— Şi l-ai întâlnit?

Încuviinţez.

— A mai făcut şi altceva în afară de o ameninţare voalată?

Scutur din cap a negare.

— Acesta este stilul lui. Nu se va schimba niciodată. De aceea, la tine acasă, ţi-am spus să nu te duci cu Palmiotti.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Ţi-am spus. Nu m-ai mai ascultat. De îndată ce am spus cuvintele Camp David, ai ieşit pe uşă şi...

— Grace, este acesta oare cel mai bun mod de a ne petrece timpul acum? Tu să te lauzi că ai avut dreptate în privinţa lui Palmiotti?

— Nu mă laud, Beecher. Dar am avut dreptate în privinţa lui Palmiotti.

— Şi ai greşit în privinţa lui Marshall. Ca şi Tot.

Privesc spre pat. Din acest unghi, din felul în care capul lui Tot este lăsat pe spate cu gura deschisă, văd că nu are dinţi. I-au scos dinţii. Dar măcar va supravieţui.

— Nu pare o mare victorie, zic eu, cu o voce mai puternică.

— Victorie? întreabă Grace. Crezi că asta este o victorie? Priveşte în jurul tău, Beecher: am pierdut! Culper Ring a pierdut! Nu l-am oprit pe Cavaler, Nico a evadat Dumnezeu ştie unde. Cel mai rău este că preşedintele, despre care toţi ştim că este un monstru, face acum turul victoriei şi este mai iubit ca oricând, pentru că a supravieţuit tentativei de asasinare. Singurele veşti bune sunt că Tot nu va folosi scutece şi ploşti pentru tot restul vieţii lui.

— Tot am aflat despre Palmiotti. Putem dovedi că este în viaţă.

— Şi ce ne va aduce asta?

— Vom arăta cât de mincinos este Wallace. Nu acesta era scopul real? Tot mi-a spus că de ani de zile încercaţi să strângeţi dovezi împotriva lui Wallace. Palmiotti este modalitatea de a reuşi în sfârşit.

— Încă o dată întreb, ce ne aduce asta? Fie o vor nega, iar oamenii îi vor crede, fie vor inventa vreo scuză şi nimănui nu-i va păsa. În orice caz, Palmiotti este doar o parte. Pentru a dărâma un preşedinte, trebuie să ajungi la preşedinte, nu la prietenul lui din copilărie.

— Dar dacă restul grupării...

— Cercul este decimat, Beecher. Te uiţi la majoritatea membrilor chiar acum.

— Dar nu mă uit la tot, nu? Ai spus că Tot începuse să reconstruiască.

Deodată, Grace tace. Aplecându-se, apucă mâna deschisă a lui Tot, ţinând-o între ale ei.

— Grace, Wallace este cel care a vânat şi a ucis membrii Culper Ring, nu-i aşa?

Femeia din faţa mea a făcut asta încă dinaintea preşedinţiei lui Kennedy. Nu este o novice. Dar privind-o ţinând mâna lui Tot, felul în care degetul ei mare face cercuri în palma lui... Nu ştiu cât de veche este treaba, dar ceva îmi spune că, atunci când soţia lui Tot era în viaţă, nu era cea mai mare fană a lui Grace.

— Asta a fost, deci? Stăm aici, pur şi simplu, şi aşteptăm să se însănătoşească Tot? întreb eu.

— Beecher, ai auzit vreodată acel citat din Winston Churchill, acela în care zice: *Nu ceda niciodată. Nu ceda niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată – în nicio privinţă, mare sau mică, urâtă sau frumoasă – nu ceda decât în faţa convingerilor onorabile şi de bun simţ*!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Acesta este momentul de bun simţ.

Ţinându-l în continuare pe Tot de mână, Grace se întoarce spre mine, cu ochii ei întunecaţi părând şi mai mici prin grosimea ochelarilor ei cu ramă de baga.

— Culper Ring nu a rezistat atâta vreme pentru că noi suntem cei mai tari, Beecher. A rezistat pentru că suntem cei mai deştepţi.

— Dar dacă ne oprim din luptă acum...

— ... Vom supravieţui. Şi ne vom regrupa. Şi vom încerca să ne dăm seama ce ne-a lovit. Aşa reconstruim. Am mai făcut-o şi o vomface din nou. Îmi pare rău, Beecher, ştiu că nu este la fel de satisfăcător ca a-i da un pumn în faţă cuiva şi a striga ceva memorabil, dar aşa se încheie acest capitol.

În picioare, de cealaltă parte a patului, nu spun nimic.

— Nu mă privi aşa, Beecher. Nu avem de ales. Lupta s-a terminat. Nu mai avem pe cine să trimitem în ring.

— Poate, zic eu, privind prin uşile glisante pe holul gol. Sau poate că nu.

— Beecher, aşteaptă! Unde te duci?

112.

Până am ajuns acasă, toată adrenalina a dispărut.

Este aproape ora unu noaptea, încheieturile mă dor şi mai tare, degetele de la picioare îmi sunt îngheţate, iar temperatura corpului îmi coboară rapid, de la epuizare şi foame.

Deschid uşa din faţă, aprind luminile şi mă scald în mirosul calm, familiar al casei mele. Privind înjur, observ canapeaua transformată în continuare în pat, iar pe covor văd fire de păr rămase din peruca blondă a lui Clementine, dar totul este neatins. Nici măcar un singur lucru nu este mişcat.

— Marshall, ştiu că eşti aici, strig eu.

Când uşa de la bucătărie se deschide, îl văd pe cel mai bun prieten al meu din copilărie.

— De unde ai ştiut? întreabă Marshall cu vocea lui răguşită, venind şi el în sufragerie, purtând în continuare aceeaşi haină de lână.

— Nu am ştiut. Dar te cunosc.

Vrea să spună ceva, dar dintr-un motiv sau altul se hotărăşte să nu o facă. Se apropie, cu o postură aproape perfectă, dar îşi ţine capul uşor plecat şi întors. Nu îi place să fie privit.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut sau...?

— Îmi pare rău pentru încheieturile tale, zice el, arătând spre urmele roşii de la cătuşe.

Acelaşi lup, nu îi scapă niciun detaliu.

— De ce ai venit aici, Marshall?

— M-ai sunat de trei ori în ultima jumătate de oră.

— Ai fi putut pur şi simplu să îmi răspunzi. De ce ai venit aici de fapt?

Inspiră adânc pe nasul lui contorsionat şi nu-mi pot da seama dacă este enervat sau doar supărat.

— Voiam să ştiu dacă te-au ucis.

— Ce?

Prefăcându-se că se uită la cele trei poze alb-negru înrămate care atârnă deasupra canapelei, îşi strânge buzele, iar o mare bucată din pielea lui lăsată se mişcă.

— Vor să te ucidă, Beecher. Am sunat un prieten de la Serviciu care este staţionat la Camp David. Ştiu cine eşti. De aici, mai este doar un pas.

Lăsând afirmaţia să îşi facă efectul, adaugă:

— Aşa că spune-mi, Beecher: de ce m-ai sunat de trei ori în ultima jumătate de oră?

— Pentru că avem nevoie de ajutorul tău.

— Avem?

Grupul pentru care lucrez.

— Culper Ring?

Îl privesc. Normal că ştie cum îi cheamă.

— Ei ţi-au dat dispozitivul pe care mi l-ai lăsat în maşină? mă întreabă el.

— Sunt oameni buni, Marshall. Şi deştepţi. Şi mă gândeam... cu aptitudinile tale... şi resursele lor...

— Nu îmi cere să intru în grupul tău, Beecher.

— Dar dacă am...

— Nu există noi. Nu sunt de vânzare. Şi nu sunt o grenadă ieftină pe care să o arunci spre inamicii tăi.

Rămân pe loc un moment. Mă aştept ca el să plece, dar nu se mişcă, privind în continuare la fotografiile înrămate.

— Este Saggy, nu? întreabă el, referindu-se la oraşul nostru natal.

— În anii 1920, îi explic eu în vreme ce se apropie de cele trei cărţi poştale care înfăţişează bărbaţi, femei şi copii fluturând steaguri americane, mărşăluind pe strada din faţa Parcului Cannell. Participă la o paradă a pompierilor care a avut loc în oraş.

— Sunt frumoase, zice el.

— Da, când le-am pus pe perete, mi-am spus că ele îmi amintesc zilnic că dacă lucrurile nu-mi ies aici, acolo trebuie să mă întorc. Dar cred că a venit în sfârşit timpul să recunosc faptul că îmi plac doar pentru că îmi amintesc de acasă.

Marshall priveşte spre mine.

— Acasă este un loc îngrozitor pentru unii oameni.

— Poate să îţi amintească şi de unde ai plecat. Şi cât de departe ai ajuns.

Se întoarce spre fotografii.

— Eşti tot un mare tăntălău, nu-i aşa, Beecher?

Râd la acest comentariu, studiindu-mi vechiul prieten şi din nou încercând să văd versiunea dolofană, cu ochelari, a lui. Tot îmi zicea că asta este problema mea, că nu pot să nu îmi amintesc. Poate că avea dreptate. Dar de unele lucruri merită să ţii minte.

— Marsh, îmi pare rău că am crezut că tu erai cel care ucidea pastori.

Uitându-se în continuare la imagini, nu răspunde.

— Doar că, atunci când am văzut că aveai acea mască Lincoln şi cărţile de joc vechi, plus trecutul tău cu pastorul Riis...

— Investigai cazul, Beecher. Ai făcut tot ce trebuia să faci.

— Nu este adevărat. Am fost păcălit de Nico. Nu l-am putut salva pe Tot. Am căzut în fiecare capcană pe care mi-a întins-o Cavalerul. Dacă n-ai fi fost tu, am fi privit înmormântarea preşedintelui acum.

— Deci crezi că ai pierdut?

— Îmi spui că nu este aşa?

Întorcându-se, Marshall rămâne pe loc, privindu-mă.

— Beecher, de unde ai ştiut că pastorul Frick este Cavalerul?

— Poftim?

— Prietenul meu din Serviciul Secret. Mi-a spus că ţi-ai dat seama chiar înainte să se tragă focurile.

Inspir, privind covorul şi retrăind momentul.

— Adevăratele asasinate. Când a început totul, i-am spus lui Tot că atunci când preşedintele Garfield fusese împuşcat, ar fi trebuit să trăiască. Malpraxisul medical l-a ucis, nu glonţul. M-am gândit că de aceea a fost lăsat pastorul Frick să trăiască. Dar când am început să mă gândesc la cât de meticulos este Cavalerul – ucigând mereu în temple, folosind pistoale vechi – asta mi-a amintit că Garfield a murit totuşi. Pentru ca pastorul Frick să rămână în viaţă şi să plece din spital... şi ca el să se afle la spital când au avut loc asasinatele trei şi patru... Asta a fost. Dar tot n-am fost suficient de rapid pentru a-l salva pe preşedinte. Fără tine, Wallace ar fi mort acum.

— Te înşeli.

— Marshall, apreciez încurajările, dar...

— Ştii de ce am mers la Memorialul Lincoln? mă provoacă el.

Îmi scutur capul.

— Pentru că tu m-ai trimis acolo, Beecher.

— Despre ce vorbeşti?

— De la început, am încercat să găsesc persoana care l-a ucis pe pastorul Riis. Aşa că, atunci când primul paroh a fost ucis la St. John, singurul tipar pe care l-am văzut a fost acela că cineva ucide pastori. Asta până ai intrat tu în scenă şi ai găsit toate acele legături cu John Wilkes Booth: gaura din zid şi bucata de lemn din suportul pentru umbrele. După ce v-am auzit pe tine şi pe Tot vorbind despre asta...

— Stai puţin. Mi-ai plantat un microfon?

— În portofel. Imediat după ce mi-ai pus tu mie un dispozitiv de urmărire în maşină, contrează Marshall. Dar adevărul este că, dacă tu nu descopereai legătura iniţială cu Abraham Lincoln, nu aş fi găsit niciodată tiparul preşedinţilor morţi. Atunci am început să mă uit la Wallace, la programul lui şi la toate locurile în care a fost.

Timp de treizeci de secunde rămân pe loc, digerând în continuare cuvintele lui.

— Tot nu înţeleg cum de ai ştiut că asasinul va fi la Memorialul Lincoln.

— Nu am ştiut. De fapt, credeam că A.J. era cel care împuşca oameni. Aşa că, atunci când a venit vorba de Memorial, m-am gândit că am cincizeci la sută şanse. Şi chiar dacă aş fi greşit, te aveam pe tine la Camp David, spune el, vocea încălzindu-i-se, pe cât de mult poate să i se încălzească. Înţelegi ce îţi spun, Beecher? Poate că eu am luat pistolul şi l-am ucis pe Cavaler, dar la urma urmei, tu eşti cel care l-a salvat pe preşedintele Wallace. Aceasta era misiunea, nu? Ai făcut tot ceea ce Culper Ring nu putea. De aceea te-au ales.

Îl privesc direct pe Marshall, care, pentru prima oară, nu îşi fereşte privirea. Deşi încerc să mă abţin, simt că mi se formează un rânjet pe faţă.

— Beecher, chiar nu ai nicio logică, ştii asta? adaugă Marshall, părând supărat. Credeam că îl urăşti pe Wallace.

— Chiar îl urăsc.

— Deci sperai să poţi să îi salvezi viaţa pentru ca apoi să îl dobori în luptă dreaptă?

— Există un mod corect şi unul incorect de a face lucrurile, Marshall.

— Eşti sigur de asta? Pentru că atunci când mă aflam lângă statuia cea mare a lui Lincoln, iar Cavalerul a vrut să îşi ia pistolul... Dumnezeule, mi-a făcut plăcere să apăs pe trăgaci. O adevărată plăcere.

Citindu-mi expresia de pe faţă, adaugă:

— Nu fi atât de şocat. Ştii câţi oameni ar fi ucis dacă n-aş fi traseu primul? Ştii câţi copii erau acolo?

— Dar nu de aceea ai tras, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— Nu te aflai la Memorialul Lincoln ca să îl protejezi pe Wallace şi nici măcar ca să îi salvezi pe acei copii. Ai spus-o chiar acum. Îl urmăreai pe Cavaler pentru că l-a ucis pe pastorul Riis.

— Ce vrei să spui, Beecher?

— Eu nu... Doar că...

Mă opresc, întrebându-mă dacă să abordez subiectul pe care l-am evitat amândoi atâta vreme.

— Totul se întoarce la acea noapte, nu-i aşa? Cu Paglinni şi subsolul... Când noi... când eu...

Vocea îmi cedează. Încerc să îmi recapăt respiraţia, în continuare îngrozit că acele cuvinte pe care le-am aşteptat atâta vreme nu vor repara niciodată durerea.

— Marshall, îmi pare rău că te-am trimis acolo. Am fost un laş în acea noapte. Nu ar fi trebuit să te las să te duci acolo singur.

— Beecher...

— Nu. Trebuie să spun asta, iar tu trebuie să o auzi. Îmi pare rău pentru durerea pe care ţi-am provocat-o. Îmi pare rău pentru că nu am fost suficient de puternic să o opresc.

— Beecher, nu aveai ce să opreşti.

— Nu este adevărat. Dacă nu ai fi coborât acolo... nu ai fi găsit-o niciodată pe mama ta cu pastorul Riis...

— Nu da vina pe Riis. Nu a fost el.

— Cum poţi să spui asta?

— Nu a fost el.

— Dar el este cel care...

— Ascultă ce îţi spun, Beecher. Nu. A fost. El.

Încercând din greu să îl înţeleg pe Marshall, mă gândesc la acea noapte. Pot vedea şi acum lumina slabă de pe verandă. Şi ce vedeam noi de pe alee. Uşa din faţă deschizându-se, iar mama lui Marshall, ţinându-şi sutienul în mână, împingându-l pe Marshmallow afară.

— Pastorul Riis nici măcar nu a fost acolo, insistă Marshall.

Aud cuvintele, dar nu au nicio logică. Mama lui Marshall era pe jumătate dezbrăcată. Fusese cu cineva. Dar dacă pastorul Riis nu era...

Oh!

În faţa mea, lumina de pe verandă se stinge, lăsându-mă să mă holbez la ochii aurii ai lui Marshall, care mă sfredelesc în sufragerie.

— Doamna Riis? îmi scapă mie.

Marshall nu se mişcă, dar îl simt încuviinţând.

Încuviinţez şi eu, cu mintea lucrându-mi în continuare.

— Dar chiar şi aşa... dacă noi... dacă eu nu te-aş fi trimis acolojos...

— Beecher, ştii cum am intrat la tine în casă în seara aceasta?Ţi-am deschis toate trei încuietoarele. Cu uşurinţă. Când eram în armată, la finalul antrenamentului care îmi arătase cum să fac asta, ca un ultim examen, comandantul meu ne-a dat să deschidem un lacăt. În colţul unei camere, ne închidea într-una dintre acele cuşti de scafandru pe care le vezi la televizor la *Săptămâna Rechinilor.* În buzunar, ne lăsa o bucată îndoită de metal, apoi arăta spre lacătul ruginit şi ne spunea să îl deschidem în maximum trei minute. „Acum", striga el închizând cuşca şi pornind cronometrul. În primele câteva momente, lacătul nu cedase şi aveam probleme. După zece minute, începusem să tremur. După o jumătate de oră, o luasem razna, dar tot nu reuşeam să îl deschid. Într-un final, după o oră de încercări, complet frustrat, m-am prăbuşit pe uşă, care s-a deschis de una singură. Comandantul m-a privit rânjind.

— Uşa a fost deschisă de la început, zic eu.

— Complet. Dar, în mintea mea, era încuiată – şi asta a fost suficient pentru a mă opri să deschid uşa şi să ies.

— Ce încerci să zici?

— Nu tu ai pus pistolul în gura mamei mele, Beecher. Şi nu tu ai apăsat pe trăgaci. Este timpul să ieşi din cuşcă.

Privindu-mi vechiul prieten, încerc să înghit, dar gâtul mi se lărgeşte de parcă am înghiţit o bilă de mărimea unui grepfrut. Nu am ştiut până în acel moment, dar aşteptasem optsprezece ani ca să aud acele cuvinte.

— Marsh...

— Nu îmi mulţumi, Beecher. Şi nu plânge, zice el, serios ca întotdeauna. Dacă plângi, am să te înjunghii.

— Da... nu... Nu plâng, zic eu, încercând din greu să nu râd. Ştii ce este amuzant? Cred că îl ţin minte pe pastorul Riis spunând o poveste asemănătoare în timpul predicilor lui. Dar când o spunea el, Harry Houdini era cel din cuşcă.

Privindu-mă, Marshall îşi strânge buzele, impenetrabil ca întotdeauna.

— Este totuşi o poveste bună, zice el.

— Sunt de acord.

Dând din cap pentru mine, sunt uimit de cât de mult mă face să mă gândesc la Clementine, care este, în continuare, dispărută.

Uitându-se o ultimă dată la fotografiile alb-negru, Marshall se întoarce spre uşă şi îşi bagă mâna în buzunar.

— Apropo, poftim, zice el, aruncându-mi un obiect mic şi negru.

— Ce este asta? întreb eu, prinzând telefonul demodat, cu clapetă.

— Un telefon.

— Asta ştiu şi eu.

— Este o clonă a celui folosit de Palmiotti ca să îl sune pe A.J. Când telefonul lui Palmiotti sună, sună şi acesta.

— De unde ai făcut rost de el?

— Ţi-am spus. De la un prieten din Serviciu. Nu toţi cei de acolo sunt nişte ticăloşi. Oricum, dacă asculţi suficient de multă vreme lael, s-ar putea să auzi ceva interesant.

Mă uit la telefon, apoi la Marshall, care aproape că a ieşit pe uşă.

— Dar nu te-ai alătura niciodată grupării Culper Ring, aşa este? strig după el.

— Nu îmi plac bătăuşii, Beecher. Mai ales cei prezidenţiali.

— Înţeleg că nu!

Ieşind în întuneric cu capul plecat, Marshall nu răspunde.

113.

Trei ore mai devreme
Washington, D.C.

La început, maşina albastru-închis înconjură doar cvartalul, din nou şi din nou, încetinind pe Pennsylvania Avenue, apoi mărind viteza când se apropie de colţ şi întoarce pe 6th Street.

Şoferul refăcu cercul de mai multe ori, dar nu pentru prea multă vreme. Nu era nimic ciudat în a te preface că eşti în căutarea unui loc de parcare. Dar atât de aproape de Casa Albă, aflată la numai zece străzi distanţă, doar un prost ar fi putut să creadă că poate să înconjoare cvartalul de prea multe ori fără să fie observat.

Parcând în tăcere pe un loc gol de pe 6th Street, şoferul opri motorul, privi în jurul lui şi îi studie pe cei doi sau trei pietoni din apropiere.

Nimic deocamdată. Se apropia momentul, dar şoferul ştia că trebuia să fie răbdător.

Singura problemă era că şoferul ura Washington, D.C. – mai ales acea parte a D.C. aflată chiar vizavi de Arhivele Naţionale. Prea multe amintiri neplăcute.

După o jumătate de oră, maşina părăsi locul şi începu din nou să dea târcoale: făcu bucle în jurul cvartalului, înaintă încet pe Pennsylvania Avenue, apoi mări viteza la colţul cu 6th Street.

În prezent, colţul de nord-est al 6th Street şi Pennsylvania Avenue adăposteşte o clădire modernă cu faţadă de sticlă care este sediul Muzeului Ştirilor, muzeu dedicat ştirilor şi mass-mediei. Darceea ce îl interesa cu adevărat pe şofer – pe lângă cei doi paznici în uniformă care stăteau în spatele uşilor de sticlă ale muzeului – era ceea ce fusese acolo. Cu ani în urmă. Cu aproape o sută cincizeci de ani, mai precis, atunci când hotelul Naţional ocupa acel colţ.

Fondat în 1827, Naţionalul era atât de popular, încât preşedinţii în funcţie, de la Andrew Jackson la Abraham Lincoln, obişnuiau să plece de la Casa Albă şi să petreacă nopţile acolo, bucurându-se de preparate din broască ţestoasă şi vinuri vechi şi rare. Lincoln îşi ţinuse până şi banchetul de post-inaugurare acolo. În 1852, Henry Clay murise în camera 116. Dintre toate marile secrete ascunse pe holurile acestuia, niciunul nu era însă mai mare decât cel de la etajul doi, din camera 228, acolo unde fusese cazat John Wilkes Booth atunci când complotase să îl ucidă pe preşedintele Lincoln.

Coborându-şi privirea spre ceasul digital al maşinii, şoferul apăsă pe frână şi studie din nou trotuarul, înaintând încet de-a lungul Pennsylvania Avenue. O tânără femeie cu o privire hotărâtă şi cu un ecuson care îi arăta apartenenţa la Departamentul de Justiţie se aplecă în faţă când trecu prin zona curenţilor de aer creaţi de canionul de clădiri înalte care mărgineau strada. În direcţia opusă, un cuplu de vârstă mijlocie se ţinea de mână îndreptându-se spre metrou.

Când maşina ajunse la capătul Pennsylvania Avenue, atenţia şoferului fu reţinută de un om al străzii care se apropia de colţul 6th Street.

Nu era cu nimic diferit de majoritatea oamenilor străzii din acea noapte. Căciula lui tricotată era veche şi zdrenţuită, nu privea pe nimeni, iar jacheta lui murdară şi pantalonii uzaţi arătau de parcă ar fi fost culese din gunoi. Când omul ajunse la colţul dintre 6th Street şi Pennsylvania Avenue, exact când picioarele lui atinseră marginea trotuarului acolo unde existase înainte hotelul Naţional, şoferul nu putu să nu observe ora: 10:11 noaptea.

Momentul precis în care John Wilkes Booth îl împuşcase pe Lincoln.

Apăsând frâna, şoferul se lăsă în faţă când maşina se opri. Omul străzii nu ridică privirea.

— Nu eşti singur, zise şoferul maşinii, coborând geamul din partea pasagerului.

— Clementine? şopti omul străzii, holbându-se la femeia de la volan.

Clementine dădu din cap, uitându-se şi ea la aşa-zisul om al străzii. La Nico, tatăl ei.

— Nico, trebuie să intri în maşină, adăugă Clementine, deschizând uşa.

Întorcându-se, Nico mormăi ceva de parcă ar fi vorbit cu cineva de lângă el. Cu prietenul lui imaginar.

— Nico...

Bărbatul rosti o rugăciune rapidă, îndreptă un mulţumesc rapid spre Dumnezeu şi pronunţă un Amin în tăcere. Deschizând uşa de la maşină, se strecură pe scaunul pasagerului, mirosind a peşte şi a gunoi ud.

În timp ce degetele ei se arcuiau pe volan, Clementine nu putu să îşi desprindă ochii de la el, copleşită de cât de bătrână şi de tânără se simţea în acelaşi timp de fiecare dată când se afla lângă tatăl ei.

— Cum ai ştiut că voi fi aici? mormăi Nico, sfredelind-o cu oprivire care părea că vrea să o descompună până la un nivel molecular.

— Sunt fiica ta, răspunse Clementine.

Nico dădu să îşi întoarcă privirea dinspre ea. Dar nu o făcu.

— Credeam că vei fi cu Beecher, zise el într-un final.

— Nu sunt.

— Mă va căuta. Toţi mă vor căuta.

— Înţeleg, insistă ea. Sunt totuşi fiica ta.

Scrâşnindu-şi dinţii din faţă, Nico îşi simţi obrajii înălţându-se într-un zâmbet strâmb.

— Am nevoie de un aparat de ras, spuse el.

— Putem face rost de unul mai târziu, îi zise ea, apăsând pe acceleraţie şi răsucind de volan, în timp ce maşina demara pe 6th Street.

— Am nevoie de unul acum. Am nevoie de un aparat de ras chiar acum, insistă el, holbându-se la magazinele şi luminile stradale pe lângă care treceau.

Nu mai ieşise din spital de foarte mult timp.

Zece minute mai târziu, după o oprire scurtă la un CVS[19] din apropiere, timp în care Nico aşteptase în maşină, Clementine îi dădu tatălui ei un tub de cremă de ras, un set de aparate de ras de unică folosinţă din plastic şi o sticlă cu apă.

— Nu este nevoie să faci asta chiar acum, îi spuse ea, gonind pe stradă.

Lângă ea, Nico deschisese crema de ras şi şi-o întindea pe mână.

Şi-o întinse de-a lungul părului negru, apoi deschise ambalajul de la aparatele de ras cu dinţii.

— Ai nevoie de apă, insistă ea.

Lui Nico nu îi păsa. Începând din spatele gâtului, apăsă lama de piele şi trase, smulgând un pătrat de păr negru şi lăsând o dâră uşoară de...

— Sângerezi, zise Clementine, întorcând rapid şi trăgând pe o stradă liniştită unde aveau să fie mai bine ascunşi. Te rog... nu poţi să aştepţi?

Nu putea. Dacă pe Nico îl durea ceea ce făcea, nu o arăta. Clătind lama cu apă din sticlă, începu din nou, urcând mai sus.

Oprind motorul şi privindu-l îngrozită, Clementine bănui că era îngrijorat că avea să fie văzut sau recunoscut. Poza lui fusese deja la toate programele de ştiri. Când mănunchiurile de păr căzură, observă că mai era ceva în afara urmelor de cremă de ras şi a dârelor de sânge pe capul lui. La început, putu să vadă doar marginea: o linie subţire. Era neclară, verde pal.

— Este un tatuaj? întrebă Clementine, vrăjită în timp ce îi studia liniile curbe ale craniului.

Încet, Nico înaintă, răzându-şi capul.

— Nu, răspunse el. Este un simbol.

Trăgând brusc, lama metalică înghiţi ultima insulă de păr de pe craniul lui proaspăt chel, ras pe centru ca un gazon proaspăt tuns. Când Nico lăsă jos lama şi se întoarse spre geam... numai atunci putu Clementine să vadă în sfârşit ceea ce – de decenii – ascunsese el sub păr. Ultimul secret pe care Nico Hadrian îl ascunsese de toţi, chiar şi de Cavaler: un mic tatuaj care data din vremea Renaşterii, când fusese cel de-al cincilea şi ultim simbol al pachetului de cărţi: o semilună.

Ultimul simbol pentru ultimul Cavaler. Şi semnul clar că – Cerule, acum nu mai avea nicio alternativă, trebuia să recunoască – misiunea aceasta fusese mereu a lui.

Corpul îi tremura, luptând să îşi stăpânească lacrimile pe care le ţinea în el. În acel moment, întreaga lui viaţă căpătase înţeles. De aceea fusese ales. Soarta îl dusese în atâtea locuri – iar acum, din nou, îl adusese înapoi. La

[19]CVS – Lanţ american de farmacii, al doilea ca mărime din SUA (n. red.).

misiunea inițială. Precum predecesorii lui, precum ceilalți Cavaleri, era destinul lui să îl ucidă pe președintele Statelor Unite.

Cavalerii Cercului de Aur aveau să trăiască din nou.

Uitându-se la capul tatălui ei, Clementine îi studie reflexia în geamul din dreapta.

— Știi că nu ești obligat să faci asta, îi spuse ea.

Nico își ridică ochii mici, holbându-se la ea.

— Asta nu ai înțeles tu niciodată. Nu am de ales.

Știind că nu era o idee bună să se certe cu el și întrebându-sedacă nu cumva avea dreptate, Clementine continuă să studieze reflexia. Cu cât își dădea jos mai mult păr de pe cap, cu atât arăta mai mult ca ea fără perucă.

— Spuneai adevărul înainte? întrebă Nico, trecându-și lama de-a lungul lateralului capului. Ai cancerul meu în corpul tău?

Clementine încuviință, simțindu-și peruca blondă lipită de craniu. Când porni mașina, însă, nu dorea să vorbească despre cancer sau despre asasinate sau despre orice altceva. Pentru prima oară în viața ei, Clementine dorea doar să se bucure de o seară liniștită alături de tatăl ei.

114.

O săptămână mai târziu
Camp David

— Dar chiftelele? Îți plac chiftelele? întrebă președintele.

— Știi că îmi plac, răspunse fiul lui de opt ani, Andrew, urmărindu-și tatăl prin sufrageria rustică a cabanei.

— Și hamburgerii?

— Poate.

— Nu spune poate, îi spuse Wallace fiului său cel mic, intrând în dormitor, îndreptându-se spre dulap, de unde scoase un pulover de lână cu sigiliul prezidențial pe el. Este o regulă a vieții. Când cineva îți pune o întrebare, spune da sau nu. Trebuie să crezi în ceva. Acum spune-mi, îți plac hamburgerii?

— Da, răspunse Andrew încrezător.

— Și carnea de taco?

— Poa... De obicei, zise băiatul.

— De obicei înseamnă da, îi atrase atenţia preşedintele, îmbrăcând puloverul de lână.

Când capul îi ieşi prin gaura puloverului, părul lui Wallace era în continuare perfect aranjat.

— Atunci ar trebui să îţi placă friptura. Chiftelele, hamburgerii, carnea de taco... sunt friptură, doar că într-o formă diferită.

— Dar friptura este mai greu de mestecat, contră băiatul.

Îndreptându-se din nou spre uşa din faţă a cabanei, preşedintele Statelor Unite se opri şi privi peste umăr la fiul lui.

— Chiar ai de gând să te faci politician când vei creşte mare, nu-i aşa?

— Nu îmi place ceea ce nu îmi place, spuse Andrew.

— Este în regulă. Spune-i lui Suzanne să îţi facă nişte spaghete. Şi spune-i mamei tale că nu mai facem alţi copii.

Rânjind datorită victoriei, Andrew fugi spre bucătărie.

— Mă voi întoarce, anunţă preşedintele, în continuare uimit, după teroarea recentă, de cât de rapid revenea viaţa la normal.

De aproape o săptămână, Serviciul Secret îi ţinuse la Camp David, nu doar pentru a-l ajuta pe Wallace să se relaxeze, dar şi pentru a lăsa naţiunea să îşi revină după atac. Fără presa care să îl deranjeze şi cu foarte puţini membri ai staff-ului, Wallace jucase hochei de masă cu fiul lui, îşi învăţase fiica cum să execute olovitură liberă şi îşi petrecuse nopţile fie privind un film în cinematograful privat, fie citind pur şi simplu în faţa unui şemineu de piatră împreună cu soţia lui. Chiar şi când doar mâncau împreună, familia lui se purta din nou ca o familie.

Totuşi, asta nu însemna că nu reuşise să strecoare şi câteva întâlniri de afaceri în program.

Lăsându-se într-un genunchi, făcu un nod dublu la şireturile pantofilor lui de alergat. Deschizând uşa din faţă, aerul îngheţat îi muşcă obrajii, amintindu-i cât de neiertător putea să fie vântul de la munte. Şi cât de revigorant.

— Te-ai încălzit? strigă el.

Dacă Wallace s-ar fi aflat la Casa Albă, ar fi fost deja înconjurat de o armată de membri ai staff-ului, plus vreo şase agenţi ai Serviciului Secret în uniformă sau în haine de civil.

Astăzi, la baza verandei, printre plopii şi nucii de la Camp David, îl aştepta o singură persoană. Un tânăr agent într-o bluză ştearsă a Universităţii Duke.

— Sunt pregătit, domnule preşedinte, răspunse A.J.

Fără vreun alt cuvânt, preşedintele Wallace începu să alerge, încet la început, dându-i lui A.J. o şansă să i se alăture. În curând, alergau unul lângă

celălalt, departe de cabana cunoscută ca *Plopul* şi departe de postul de comandă al Serviciului Secret.

Cu respiraţia îngheţându-le în aer, urmară aleea principală, apoi o potecă mai îngustă care se îndepărta de ea. Pământul era tare din cauza frigului, dar nu le luă mult să ajungă în partea de sud a Parcului Munţilor Catoctin, unde intrară pe o altă potecă numită *Bucla Piatra Mistreţului.*

Când George W. Bush era preşedinte, îi plăcea la nebunie să alerge pe Piatra Mistreţului, plină de pâraie frumoase şi un deal interesant care îţi punea la încercare gambele şi pulpele. Chiar şi acum, Serviciul Secret glumea că, atunci când ajungea la jumătatea distanţei până la vârf, Bush îi spunea mereu acelaşi lucru agentului alături de care alerga: „Părea o idee bună, la început".

Păruse o idee bună atunci.

Aşa cum părea şi astăzi pentru Wallace şi A.J.

Simţind în plămâni că panta devenea mai abruptă, preşedintele continuă să alerge în faţă. Ştia că A.J. nu se forţa prea tare, lăsându-l pe el să stabilească ritmul. Asta până când văzură o veche bancă de picnic aflată sub un arbore tupelo. Începând să fugă mai rapid şi privind peste umăr, A.J. trecu în faţa preşedintelui şi o luă la stânga în josul dealului, ieşind de pe cărare şi intrând pe o potecă acoperită de frunze umede. Wallace îl urmă în pădure.

Cei doi bărbaţi continuară să fugă în josul dealului unul lângă celălalt, aproape un kilometru, trecând printre copaci, fără să spună nimic. Spre deosebire de aleea principală, în cea mai mare parte pavată, pământul de aici era acoperit de zăpadă, făcându-l mult mai alunecos. La fiecare câţiva metri, A.J. cerceta zona – de la stânga la dreapta, apoi de sus în jos, asigurându-se că erau singuri în timp ce el căuta...

Acolo.

În faţă, ascuns în spatele unui tufiş de lauri de munte suficient de rezistent pentru a rămâne verde şi iarna, se afla un bărbat într-un palton întunecat. Preşedintele încetini, cercetând părul negru, vopsit, al bărbatului. Şi dacă ar fi fost roz, Wallace l-ar fi recunoscut pe cel mai bun prieten al său de la un kilometru.

— Nici măcar nu gâfâi! Şi culoarea ţi-a revenit în obraji, observă doctorul Palmiotti.

— Să ştii că nici acum nu îmi place cum ţi-ai vopsit părul, îl tachină preşedintele, aplecându-se şi trăgându-şi suflul.

— Şi eu mă bucur să te văd, răspunse Palmiotti, zâmbetul lui larg arătând cât de fericit era să fie important din nou.

Mai mult, mai bine de o săptămână, numele lui nu apăruse în ziare. Măcar acel secret era în siguranţă.

— Înţeleg că lucrurile merg mai bine? întrebă preşedintele.

Palmiotti ştia la ce se referea prietenul lui. La Lydia.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Îţi transmite salutări.

— Te bucuri doar pentru că faci din nou sex, zise Wallace.

— Domnule, chiar trebuie să ne grăbim, îi întrerupse A.J., adresându-se preşedintelui, dar privindu-l acuzator pe Palmiotti.

Nu era o vizită de curtoazie.

— Am revenit, deci, pe drumul cel bun? întrebă preşedintele.

— De ce nu îl întrebi chiar pe el? răspunse Palmiotti, dându-se la o parte şi făcând semn spre un alt tufiş de lauri din spatele lui.

De după tufiş, ieşi un bărbat cu buze subţiri, arse. Razele de soare care reuşeau să pătrundă printre vârfurile copacilor i se reflectau pe pielea ca de ceară.

— Iată-l, eroul necunoscut al Americii, zise preşedintele, rânjind către Marshall.

Acesta, în schimb, nu zâmbi, ochii lui aurii cercetând pădurea pustie.

— Sunteţi siguri că nu ne filmează nimeni?

— Nu ne filmează, insistă A.J.

Asta nu îl linişti pe Marshall.

— Ce s-a întâmplat, fiule? întrebă preşedintele. Arăţi nefericit, asta chiar şi după standardele tale.

— Nu îmi place să îmi fie puse la îndoială acţiunile, răspunse Marshall.

— Poftim? întrebă preşedintele.

— Aţi spus că aveţi încredere în mine.

— Chiar am.

— Dar tot aţi crezut că eu sunt Cavalerul, nu-i aşa? îl provocă Marshall. Că eu îi ucideam pe acei pastori.

— Marshall...

— Nu mă insultaţi negând asta. Atât Palmiotti, cât şi A.J. mi-au confirmat asta.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să credem? întrebă Palmiotti. Întâi eşti prins la locul unei crime, apoi poliţia găseşte numele lui Beecher în buzunarul tău...

— Stewie, taci din gură, îl certă preşedintele.

Fără să îşi ia ochii de la Marshall, îşi puse o mână liniştitoare pe umărul lui, masând-o cu aceeaşi încredere cu care îi convinsese pe sirieni să semneze tratatele de pace în urmă cu un an.

— Marshall, acest nebun cu care ne luptam... acest Cavaler care a încercat să mă ucidă... Îmi pare rău că ţi-a ucis prietenul.

— Pastorul Riis nu îmi era prieten. Îmi era ca un tată.

— Şi ştiu cât de importanţi sunt taţii. Ştiu. Al meu ne-a părăsit când eram mici. Mama mea îi pupă şi acum poza înainte de culcare. Dar te-am ales pe tine dintr-un motiv, Marshall. Te-am angajat să faci ceva, nu să îţi conduci propria investigaţie.

— Ei bine, în acest caz, aţi primit o ofertă specială, contră Marshall.

— Fii atent cum vorbeşti, îl avertiză Palmiotti.

— Atunci folosiţi-vă creierul, zise Marshall. Chiar credeţi că Beecher ar fi venit cu mine dacă i-aş fi spus: „Chiar mi-a fost dor de tine, amice?" Poate că asta ar fi funcţionat la un moment dat, dar nu acum. Beecher trebuia să creadă că el m-a găsit pe mine.Şi a funcţionat. De fapt, aşa cum văd eu lucrurile, aţi obţinut ce aţi vrut şi sunteţi în continuare în viaţă. Aşa că scuzaţi-mă dacă nu înţeleg de ce sunteţi în continuare nemulţumit.

Palmiotti începu să spună ceva, dar preşedintele îl opri dintr-o privire. La fel şi pe A.J. Într-o asemenea zi, luptele trebuiau să înceteze.

— Ştii, începu preşedintele, cu mâna în continuare pe umărul lui Marshall, când te-a pus pe tine şi pe Cavaler la pământ, unul dintre agenţii mei a zis că vorbeai cu Frick. Nu a menţionat asta în raportul lui, însă te-a auzit întrebându-l de ce l-a ucis pe pastorul Riis.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Marshall.

— A spus că Frick a murit fără să răspundă. Că nu ai obţinut răspunsul căutat.

— Din nou, şi ce-i cu asta? repetă Marshall.

— Zic doar că, dacă ai fi citit ziarele, sau măcar bloggerii...

— Nu citesc bloggeri.

— Deştept din partea ta, Marshall. Dar chiar şi presa importantă, ei bine... în acest moment, sunt doar presupuneri, dar având în vedere felul în care Cavalerul comunica cu el, plus evadarea lui recentă de la St. Elizabeth, şi legăturile lui cu oraşul tău de baştină...

— Încercaţi să îmi spuneţi că Nico l-a trimis pe Cavaler după pastorul Riis?

— Fiule, cum aş putea să îţi spun eu asta? Singura persoană care ştie adevărul este Nico însuşi.

— Nu cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

— Nu zic decât că, oricine îl prinde primul pe Nico – fie că este Serviciul Secret sau altcineva aflat în slujba legii... Ei bine, nu m-ar surprinde dacă Nico s-ar opune cu o asemenea ferocitate, încât s-ar alege cu un glonţ în gât şi, precum John Wilkes Booth sau chiar Lee Harvey Oswald, nu ar ajunge niciodată la proces.

Un lung moment, Marshall se holbă la preşedinte, care era cu un cap mai înalt decât el.

— Înţeleg, domnule preşedinte. Dar când primesc ceea ce am discutat?

— Când termini ceea ce ai de făcut, răspunse Palmiotti.

Nimic nu se schimbase de când îl abordase pe Marshall cu două săptămâni înainte. În schimbul ajutorului lui Marshall cu Beecher, aveau să îi dea detaliile a ceea ce i se întâmplase în armată tatălui lui Marshall, cu ani în urmă.

— Cum se mai simte tatăl tău? întrebă preşedintele.

— Este pe moarte, răspunse Marshall, amintindu-şi minciuna pe care i-o spusese lui Beecher.

— Atunci bănuiesc că ar trebui să lucrezi rapid, zise preşedintele Statelor Unite, uitându-se intens la fata lui Marshall. Deci asta este tot, nu? Crezi că stăm bine?

Marshall încuviinţă. Atunci când Marshall îl contactase pentru prima oară pe Beecher, preşedintele dorise să afle numele şi identitatea tuturor membrilor Culper Ring. Acum, datorită lui Beecher, Marshall era cel mai nou recrut al acesteia.

— Trebuie să vă amintesc un singur lucru, vorbi Marshall. Vă cunosc sentimentele în privinţa lui Beecher, dar...

— Nu ştii nimic despre mine şi Beecher, spuse preşedintele.

— Ştiu că v-a salvat viaţa. Aşa că trebuie să ştiţi şi asta, domnule.Fără creierul lui, nu aş fi mers niciodată la Memorialul Lincoln, iar fiica dumneavoastră şi-ar fi scos şi acum bucăţi ale creierului dumneavoastră din păr.

— Acum ar trebui să îmi fie frică de Beecher? întrebă preşedintele. Vorbeşti despre o persoană care s-a lăsat închisă la Camp David.

— Asta doar pentru că este la început. Vă spun însă: învaţă mai rapid decât oricare altul. Învaţă chiar acum. Aşa că, dacă credeţi că va fi uşor sau dacă vă gândiţi să nu mai fiţi atenţi la el, va fi cea mai mare greşeală pe care aţi putea să o faceţi.

Muşcându-şi o pieliţă de pe buză, Wallace nu răspunse.

— Atunci este bine că te avem pe tine, spuse preşedintele într-un final, privind spre deal şi întorcându-se pe cărarea care avea să îl ducă înapoi la Camp David. Îţi mulţumesc totuşi pentru avertisment.

Urmându-şi propriii paşi înapoi pe deal, preşedintele începu să alerge, încet la început, apoi mai rapid când A.J. i se alătură, preşedintele fiind mereu în faţă cu o jumătate de pas. Când ajunseră în vârf şi reintrară pe Bucla Piatra Mistreţului, preşedintele privi peste umăr. În pădure, Palmiotti rămăsese în continuare printre tufişurile de lauri. Marshall dispăruse deja.

O jumătate de zâmbet se instală pe faţa lui Wallace.

De peste o săptămână, în timp ce tot felul de detalii ajungeau în presă, aceasta făcuse o obsesie pentru setul vechi de cărţi găsit în buzunarul Cavalerului. În vreme ce mărea ritmul şi urma cărarea înapoi spre Camp David, preşedintele ştia că, atunci când venea vorba despre regi, dame, valeţi şi restul, şi, mai ales, atunci când venea vorba despre Beecher şi Culper Ring, nicio carte nu era mai bună ca un joker.

Nota autorului

Am lucrat la această carte aproape patru ani. Asta înseamnă că mi-am petrecut patru ani înconjurându-mă de morţile prezidenţiale. Şi da, moartea unui preşedinte nu ar trebui să fie cu nimic mai tragică decât moartea oricărei alte persoane, dar atunci când aud că John Wilkes Booth s-a folosit de o carte misterioasă pentru a intra în Teatrul Ford, sprânceana începe să îmi zvâcnească şi devin obsedat.

Şi astfel, daţi-mi voie să răspund la câteva întrebări pe care tot mi le-au pus corectorii după ce au terminat de citit: *Cât adevăr este în această poveste*?Întrebarea a venit în multe forme. A avut John Wilkes Booth într-adevăr un tatuaj înfricoşător? Cum rămâne cu al doilea asasin? A avut şi el acelaşi tatuaj? Dar cărţile de joc?

Iubesc să mă documentez şi să includ cât mai multă istorie autentică în cărţile mele (chiar dacă uneori asta mă epuizează). În acest scop, scenele cu morţile preşedinţilor sunt cât de precise am putut să le scriu. Dar acel muzeu din carte în care se află bucăţi din craniul lui Lincoln şi oase ale lui John Wilkes Booth? Locul este real şi are şi mai multe lucruri grozave pentru care nu am avut loc suficient. Toate acele tunele de sub Camp David? Am schimbat câteva detalii din motive de securitate, dar da, şi acelea sunt ale naibii de reale.

Aşa cum ştiţi, cartea rămâne totuşi o operă de ficţiune. Deci, da, John Wilkes Booth chiar a avut un tatuaj JWB pe mână, dar nu a avut un tatuaj cu un as de pică. Detaliile despre cartea de joc vin de la un tatuaj de pe o bucată de piele pe care am găsit-o într-o veche cutie de muzeu. În interiorul cutiei erau mai multe obiecte despre care se spune că ar fi aparţinut asasinului prezidenţial Charles Guiteau, inclusiv oasele degetului cu care a apăsat pe trăgaci. Aşa cum scrie şi în roman, acele oase au fost furate de la muzeu şi apoi recuperate. Când au revenit la locul lor, acea bucată de piele era şi ea cu ele (şi da, tatuajul este exact aşa cum l-am descris, inclusiv vulturul şi caroul roşu cu un cuţit trecut prin el). Până în ziua de azi, nimeni nu ştie dacă pielea îi aparţine sau nu lui Guiteau, dar în momentul în care cei de la muzeu mi-au arătat-o, mi s-a aprins un beculeţ şi am început să mă documentez despre cărţile de joc (şi da, George Washington chiar a comandat zeci de pachete).

Dacă vreţi să ştiţi mai multe despre alte detalii istorice – sau să puneţi o întrebare, sau orice altceva – atunci daţi-mi voie să vă invit pe BradMeltzer.com. Acolo veţi găsi răspunsul la tone de întrebări, inclusiv la cele despre codul secret pe care l-am ascuns în paginile romanului *The Inner*

Circle[20]. Descifraţi codul şi lăsaţi-l să vă conducă spre locul unei comori ascunse (nimeni nu a găsit-o încă). Nici cei de la *Decoded* nu au descoperit-o.

În afară de asta, lăsaţi-mă să vă spun cel mai important lucru: vă mulţumesc pentru că aţi citit până la capăt (sau că măcar aţi sărit până aici ratând astfel cele mai bune părţi).

Ne vedem la arhive.

virtual-project.eu

[20] *Cercul asasinilor,* roman publicat în 2011 (şi în 2014 la Editura Rao), în care apar, pentru prima oară, Culper Ring, Beecher White, Clementine Kaye şi alte personaje din prezentul volum. *Cercul cavalerilor* este o continuare a *Cercului asasinilor,* însă povestea se desfăşoară independent de evenimentele tratate în primul roman al seriei.